

Rozsvítím tisíce sluncí

Konrád Locker

I.

Dveře označené nápisem "Briefing" se prudce rozlétly. Z nich se vynořilo sedm mužů v přílehavých, kovově lesklých overalech a společně jednotným krokem vykročilo do dlouhé chodby budovy. Dupot jejich nohou se rozléhal opuštěným prostorem, když mířili k velkým dveřím na jejím konci. Nad celým prostorem zářily podlouhlé lampy osvětlení, zapuštěné do stropu vysoko nad nimi. Na každém konci chodby stály dvojice vysokých postav členů ostrahy, které zde nepřetržitě hlídkovaly v nehybném, kamenném postoji.

Každý z procházejících mužů držel v pod paží lesklou helmu a v druhé nesl menší aktovku. Jejich oblečení a vybavení bylo důsledně jednotné. Od bot, kombinézy, až po koženou tašku v rukou, všechno měli stejné.

Lišili se jen červenými jmenovkami na helmách. Kamenné výrazy v jejich obličejích vyzařovaly vědomí důležitosti a uspokojení. Věděli, že mají před sebou náročný a vrcholně nebezpečný úkol, který musí do nejmenšího puntíku splnit.

Byli vybráni z mnoha zájemců, kteří se na tuto práci hlásili. Ale nejlepší byli oni. Dostali důvěru a nyní musí dokázat, že jsou jí hodni. Mají ve svých rukou nejen životy své, ale i dalších mnoha tisíců, kteří o tom nemají nejmenšího tušení. Každé zaváhání, sebemenší chybička se může v jejich práci vymstít. Musí být pečliví, přesní, dokonalí.

Právě před chvílí prošli lékařskou prohlídkou, absolvovali pohovor spojený psychotestem u psychologa a nakonec vyslechli dlouhou, povinnou informační pasáž před akcí. Zde dostali všechny potřebné pokyny k dnešnímu letu, kterými je velení zahrnuje o jednotlivých povinnostech a možných problémech, které by během něj mohly nastat.

Nyní je před nimi přes dvacet pět hodin letu, převážně podél vzdušné hranice Sovětského svazu. Tak dlouhé lety byly únavné, extrémně náročné pro každého člena posádky a zatěžovaly je po všech stránkách, hlavně psychicky. Při běžných letech, bez strategického významu, vystačila ve stroji základní pětičlenná posádka. Ale pro lety, jaký byl dnes před nimi, jich velení vysílalo ve stroji sedm. Tento počet měl zátěž na jednotlivce zmírnit. V mimořádných případech se tak mohli na svých stanovištích vystřídat, zaskočit za sebe při únavě či nenadále události.

Všichni už měli za sebou mnoho podobných letů, takže veškeré procedury v předletové přípravě brali jako samozřejmost s ledovým klidem. Jako posádka už jich spolu prodělala několik a měli tedy možnost se navzájem podrobně poznat. Dobře také věděli, co je na jejich cestě čeká a co mohou očekávat. Během svých misí již zažili mnoho vzrušujících chvil a napínavých okamžiků. Už se několikrát podívali smrti do tváře.

Ve skutečnosti se ve velké většině jednalo o nudné, dlouhé lety, kdy práce probíhala rutinně a jednotlivé úkoly plnili automaticky a stereotypně.

Jak se vzdalovali od místnosti Briefingu, dávali otevřeněji najevo svou dobrou náladu a tvářili se spokojeně a uvolněně. Přesto zkušený kapitán letadla Jonest postřehl zkušeným zrakem jakýsi neklid u dvou členů své posádky, na který u nich nebyl zvyklý. Ryckins s Garttonerem se dnes chovali velmi podivně.

Ostře vzhlíželi jeden k druhému, vrhali po sobě nepřátelské pohledy a obcházel se jako dva tygři, chystající se porvat o jedinou potravu. Napětí bylo mezi nimi cítit na dálku. S obavami po nich pokukoval a ze zkušenosti mu bylo jasné, že dnes s to nimi nebude mít jednoduché. Bude je muset neustále hlídat a dbát na to, aby neprovedli nějakou hloupost.

Celá skupina se blížila ostrým vojenským krokem k proskleným dveřím, kterými zvenčí do chodby vnikala oslnivá sluneční zář. Když se přiblížili, bylo vidět, že skla jsou zamřížovaná, po bocích dveří visí kontrolní detektory a v rohu nahoře svítilo oko kamery svým temně modrým, pohaslým jasnem. Jak se blížili, natočilo se směrem k nim. Ostraha u obrazovky určitě sleduje každý detail jejich vybavení. Oba strážní, postávající po stranách dveří, jim razantně zastoupili cestu.

* * *

Stovky kilometrů od nich, na druhé straně oceánu, na vojenské stanici Krasunskaja, střídala jedna ruská obsluha radiolokátoru druhou. Těžké nákladní vozidlo ZIL bylo zcela plné. Na jeho korbě se během jízdy po hrbolaté cestě kymácela čtrnáctičlenná obsluha, která měla vystřídat své kolegy končící právě službu na stanici.

Na lavicích kolem plachty byla sice volná místa, ale na nich měli naskládané zelené vojenské vaky s věcmi potřebnými pro službu. Vedle sebe zkroušeně seděli jak obyčejní vojáci, tak poddůstojníci, na které čekala v dalších hodinách dlouhá služba. Byli hluboko ve vojenském pásmu širokém stovky kilometrů, do kterého nesměl civilista ani nahlédnout, natož vkročit.

Právě se blížili po rozbité cestě vzhůru na vrchol kopce, jenž byl jedním z nejvyšších v okolí. Silnice se prudce zvedala a točila v množství zatáček, jež auto jen těžce zdolávalo v nekonečném stoupání. O mimořádné náročnosti cesty svědčil naplno řvoucí motor namáhaný na nejvyšší výkon. Všichni se křečovitě drželi všech výstupků kolem sebe, aby se na lavicích během kymácivé jízdy udrželi.

Ve dvou třetinách kopce zastavili u brány, přetínající silnici. Od ní se vinuly do obou stran dva velmi vysoké ploty, zamezující komukoliv vstup do hlídaného areálu. Na vrcholku oplocení byl do velkých kruhů stočený ostnatý drát, dodávající zátarasu hrozivé vzezření. Ostré ostny trčely varovně na všech stran.

Nad krajinu se v pravidelných intervalech zvedaly vysoké strážní věže, na kterých hlídkovali vojáci ze strážní služby. U brány samotné pak postávalo dalších pět vojáků ostrahy a jeden podporučík. Velitel jednotky se vyklonil z okénka.

"Nazdar Sergeji," zdravil jej zvesela strážný, "jdete na směnu?"

"Jo," pokýval Sergej smutně hlavou, "už jsme tady zase. A koukám, že ty seš tu také nějak často. Co se u vás na útvaru děje? Nemáte lidi?"

"Kdepak, lidí je dost," zavrtěl hlavou strážný, "ale přišlo očkování proti angíně a chřipce. Já jsem se zašil, abych se tomu vyhnul, když už to mám za pár. Ti ostatní, co očkování byli, však do jednoho onemocněli. Takže jsme zůstali čtyři nenaočkovaní a tudíž zdraví. Celá jednotka teď leží a léčí se z těžké angíny nebo chřipky. Je z toho pěkný poprask, rota je neschopná služby. My čtyři jsme tak jediní, co mohou chodit do služeb. Takže teď mám ob službu jednu čtyřadvacítku. Velitel je z toho tak vyplašený, že je rád, že má alespoň nás čtyři. Raději ani nepátrá, proč právě my nejsme nemocní, jako ostatní. Je to hrozný, jak se člověk tady z něčeho uleje, potrestání osudem neujde. Těžký je život vojáka."

"No co," mávl lhostejně rukou Sergej, "alespoň nemusíš bejt v kasárnách. Jsi na vzduchu, nemají tě na očích."

"Ale kdo to má vydržet? Jen se vyspím, už je tu další rozkaz jít do služby. Jsem utahaný jako pes. Už si ani nestíhám prát ponožky. Tyhle už mám na sobě tři dny. Až je sundám, bude z nich nová chemická zbraň proti imperialistům."

"Víš co? Tak nás dobře hlídej, když už jseš tady," zvedl Sergej varovně prst, "ať nás neukradnou! Jsme pro ně nesmírně důležitý. A když bude nejhůř nasad' proti imperialistům tu tvou novou ponožkovou zbraň."

"Slyšel jsem, že jste měli na rotě nějakou mimořádku. Co se stalo?" zajímal se zvědavě strážný.

"Měli," potvrdil Sergej. "Dva z těch novejš, co nastoupili nedávno, se zastřelili. Nevydrželi to, poserové."

"To víš, dnešní mládež je zhejčkaná. Ti nejsou tak tvrdí jako my. Párkrát na ně zařveš a řeší to kulkou do hlavy. Jak nemají máminu sukni, jsou ztracení. To my jsme byli jiná sorta."

"Tak nás pusť, ať nepřijedeme pozdě. Už nás čekají."

Zvolal Sergej, zamával na pozdrav a pokynul strážnému, aby zvedl závoru.

Strážný voják, stojící vedle ní, ji bez okolků zvedl a oni mohli vjet do ostře střeženého pásma. Ostatní hlídkující vojáci stáli opodál a mlčky sledovali projíždějící auto. S motorem vyhnaným do vysokých otáček, pokračoval automobil po cestě vzhůru na kopec. Už to neměli daleko, cíl nad sebou jasně viděli. Cesta začala pojednou stoupat strměji, takže se už tak pomalá rychlost auta ještě zmírnila. Těžce, hečavě se plazili do svahu.

Sergej se lhostejně zadíval na hrbolatou cestu. Robustní, vysoký chlapík s obličejem typického Rusa. Tvrdé, ostře řezané, neústupné rysy vyplňovaly obličej. Zpod modrého baretu mu vyčnívaly krátké, světlé vlasy. Měl mít dovolenku, odejet domů, a v tuto chvíli již být společně se svou rodinou. Žena s dvěma dcerkami se na něj těšily zbytečně. Kolega, který jej měl zastoupit, se převrátil s GAZem a společně se svým řidičem leží rozlámáný v nemocnici. Než se za něj objeví náhrada, bude to nějaký čas trvat. Byl přesvědčený komunista, takže chápal jako svou povinnost pokračovat ve službách, než se situace vyřeší. Když vlast zavelí, soukromé věci musí stranou.

Za chvíli se přeci jen vyhoupli na kopec a před nimi se rozprostřela planina, zastavěná několika stavbami. Uprostřed stálo na malém návrší nejdůležitější zařízení, kolem kterého se

zde všechno točilo. Tím byl mohutný ruský radiolokátor s dosahem téměř osm set kilometrů. Jeho pomocí pročesávali vzdušný prostor daleko za hranicemi Sovětského svazu a snažili se zachytit nepřátelská letadla co nejdále od svého území. Všichni dobře věděli, že imperialističtí Američané nemají nic jiného na práci, než bojovat proti tomu neideálnějšímu společenskému zřízení, jaké lidstvo ve svém vývoji vymyslelo, proti komunismu. A věděli, že jej před nimi musí ubránit.

* * *

Tou dobou dokončovala paní Sterbacová obvyklý domácí úklid. Manžel odjel a když půjde vše normálně, vrátí se za tři dny.

Uklidila celé přízemí domu, přečetla noviny, které jí mezitím pošťák hodil před dveře a chystala se připravit se něco k obědu. Vyšla po schodech do patra a kontrolovala, zda je zde všechno v pořádku. Cestou ji napadlo, že by si asi ještě dnes měla zajít ke kadeřníkovi, připadala si neupravená. Tato myšlenka se jí ale vnucovala pokaždé, když mijela veliké zrcadlo umístěné naproti dřevěnému schodišti.

Přerovnála deky v ložnici a zavřela okno. Vyvětráno bylo dost a venku vál lehký větřík přinášející do domu jemný prach.

Přešla do manželovy pracovny. Sem příliš často nechodila, měl tu své osobní věci uspořádané tak, že se v nich vyznal pouze on. Chtěl mít toto místo jen pro sebe, kde bude všechno jen podle něj.

Celá pravá stěna byla zastavěna policemi s knihami. Nebyly to ale knihy zábavné, ale regály zaplňovaly výlučně publikace technické či vědecké. O letadlech, raketách, typy paliva, mapy, technické výpočty, meteorologické příručky.

Takové odborné literatuře nerozuměla a ani se o to nesnažila. Její knihovna se pyšnila jinými tituly. Láska, nenávisť, nesmrtelné kamarádství. To byl druh četby, který na rozdíl od svého muže preferovala ona.

Po stranách místnosti stály dva menší stolky a velký psací stůl tvořil dominantu pokoje přímo pod oknem. Knihy, papíry, poznámky, kalkulačka i logaritmické pravítko, barevné tužky a psací potřeby. To vše se zde válelo jakoby bez ladu a skladu. Vždy měla chuť to tady vzít pěkně z gruntu a pořádně to tu přerovnat.

Zpočátku se o to několikrát pokusila, ale po bouři, jakou to u manžela vyvolalo, si již víckrát netroufla do jeho věcí seabemíř zasahovat. Nechce znovu poslouchat, že mu svou pořádkumilovností nabourala jeho pracovní systém a on se nemůže v ničem vyznat.

* * *

"Vaše průkazy, pánové," vyšlehl nekompromisní hlas jednoho ze strážců u dveří.

"Ale Reyi," zasmál se na něj konejšivě Rickyns, "přece už nás znáš, naše průkazy ke vstupu na plochu jsi viděl snad stokrát, už bys toho mohl nechat," snažil se jej přemluvit ležérním hlasem. Naznačoval přitom, co si o těchto kontrolách myslí. Nesetkal se však s pochopením. Obličej strážného se ještě více zakabonil. Pokus o vtipná slova nepadl na úrodnou půdu.

"Letíte k Sovětskému svazu, inženýre," pronesl varovně. "Bráníme naši společnost před tím, aby u nás nebyl takový bordel, jako tam prý mají oni. Pokud se vám náš řád nezamlouvá a toužíte po tom jejich, můžete si tam u nich vystoupit. Tam vás třeba na operačních stanovištích nebudou kontrolovat. Myslím, že vás rádi přivítají."

Odbyl ho nelítostně a dal tak najevo, že ze svých požadavků nemíní ustoupit.

Jeden po druhém tedy vytahovali z těsně přiléhajících kombinéz průkazy, aby splnili požadavek neústupné kontroly. Již bez připomínek je vsouvali do natažených rukou. Strážný převzal průkazy a jako by je viděl poprvé, zadíval se pozorně na fotografie na přední straně, a poté se podíval na dotyčného. Když nezjistil žádný rozdíl, rychle prolétl další údaje a když je vyhodnotil jako nezávadné, vrátil průkaz dotyčnému.

Poté ostrým gestem vybídl kontrolovaného k odchodu a pozorně vzhlédl k dalšímu, čekajícímu za ním. Následovala další, stejně pečlivá a nekompromisní prohlídka.

Jeden po druhém prošli postupně kontrolou a ocitali se za dveřmi. Když došla řada na Ryckinse, náhle do něj vedle stojící Darttonery nečekaně strčil. "Uhni zasranej prevíte!" štěkl na něj zostra a odtlačil jej rukama ode dveří.

Ryckins zavrával, ale po chvilce získal rovnováhu zpět a bleskově se proti Darttonerymu vrhl, aby jej uchopil pevně za límec.

"Ty mě nebudeš předbíhat," řval mu zblízka do obličeje rudý vzteky, "ty neschopnej vylízanej lemple!"

Ruce několikrát prolétly vzduchem a jejich dlaně se změnilly v kamenné pěsti.

"Budu tě muset..., " oháněl se po něm Ryckins.

"Okamžitě přestaňte!" vyštěkl Jonest, který byl ve střehu. "Nechte toho a běžte ven!" skočil mezi ně a snažil se je od sebe oddělit.

Jeho zkušenost jej nezklamala. Že se k něčemu schyluje, vycítil dokanale. Oba se mu hned nezdáli a proto je neustále po očku sledoval, varován šestým smyslem. Pomalu od sebe odstoupili, vrhají po sobě vražedné pohledy.

"To teda ale dneska bude let," ztěžka si povzdechl Estupam, který jako poslední procházel po kontrole prosklenými dveřmi. Také on zaregistroval jejich podivné chování a po celou dobu očkem sledoval Jonesta, jak je ve střehu a hlídá je.

Před posádkou bombardéru se rozevřela do dále obrovská betonová plocha letiště, jež neměla konce. Byla lemovaná dvěma řadami tmavě třpytivých, kovovým leskem svítících největších leteckých oblud, jež dosud lidské ruce vyrobily. Kolem některých z nich pobíhaly různé početné skupinky pozemního personálu, které vykonávaly poletovou prohlídku. U jiných dokončovaly předletovou přípravu, na dalších prováděly nutné opravy či údržbu. Na takový pohled byli zvyklí, ničím je nezaujal.

Dunivý rachot přilétl z velké dálky a dával jim najevo, že jedna z těch příšer právě startuje. Některá z part jejich kamarádů mířila k nebesům, aby v extrémních výškách, kam se běžně letadla nedostávala, hlídala vlastní vzdušný prostor.

Zcela nečekaně se ozval velice podivný klapavý zvuk a zpoza rohu se vynořilo bílé čelo menšího autobusu, který si to supěl k nim. Staříčkový, otlučený a opotřebovaný stroj, vykonávající již dlouhá léta tuto službu, se k nim zvolna blížil. Poctivě sloužil už velice dlouho a patřil neodmyslitelně k vybavení letiště. K jeho mimořádnému zvuku se přidával podivný kouř, valící se zpoza podvozku za zadní částí. Kdyby jej neznali, asi by se podivili, co mezi nejmodernějšími stroji takový vrak pohledává. Život je plný kuriózních situací.

Zvolna předjel před budovu a zastavil. Dveře se se zasyčením otevřely, jemný šedý kouř prolétl kolem oken. Ze stínu vnitřku se objevila tvář černého řidiče, který se smál jako při výborném představení.

"Vítejte mládenci!" volal radostně a cenil na ně své svítivě bílé zuby. "Nastupte do našeho mimořádného expresu. Jsme přímá linka, nástupní hala - Moskva. Cestou budete muset jednou přesedat, ale lístek platí až na konečnou! Chvilku se povežete první třídou, ale pak si budete muset bohužel přelézt do jednoho létajícího couráku. Berte rychle místa, než bude obsazeno, o projížďku je velký zájem, ať nezmeškáte!"

"Georgi, Georgi!" odpověděl mu stejně vesele Rickyns. "Ty s tím tvým humorem nepřestaneš. Moc nahlas se ale nesměj, nebo se nám ta tvoje rachotina rozsype přímo pod nohama. Ještě to jezdí?"

Volal a jako první se chopil madel, aby nastoupil na první schůdek.

"Mám pocit," připojil se Sterback, stojící za ním, "že sem dojel v posledním tažení a tím to skončilo. Soudím podle těch podivných zvuků, co z něj neustále vychází. Jak předpokládám, při uvádění do provozu kdysi v minulém století takové neměl, co."

"Ale pánové!" culil se dál řidič, "tenhle dědeček sice pamatuje moje předky, když je přivezli do Ameriky, ale je spolehlivější než ty vaše vzdušné koráby. Až se na ně budete moci jednou tak spolehnout, jako já na tuhle rachotinu, budete se smát víc jak já dneska."

Nenechal si vzít svou radost a každého jak nastupoval, jednotlivě pozdravil. Podle hodností se rozsazovali na pohodlné měkké sedačky. Vyšší šarže vpředu, čím nižší, tím více dozadu. I když byly vždy dvě sedačky vedle sebe, každý seděl sám a pohodlně se rozvalil na obou.

Jako poslední nastoupil kapitán Jonest. Rychle přelétl očima vnitřek autobusu a překontroloval přítomné. Oči klouzaly od jedné tváře ke druhé.

Místo hned za řidičem bylo prázdné, to čekalo na něj, ale za ním se již pohodlně usazoval Estupam. Pocházel z velké směsi národů, jeho rodokmen obsahuje snad všechny rasy a národy co běhají po světě. A jakoby právě on si vybral to nejlepší, co každá rasa má. Černé, kudrnaté, nakrátko střižené vlasy. Veliké, pro ženy naprosto neodolatelné, tmavé oči s velikými očnícovými oblouky. Rozplácnutý nos a široké rty působily neobyčejně zajímavě. Dlouhé ruce jen prodlužovaly jeho vysokou, štíhlou postavu. Je klidný, tichý a velice spolehlivý. Když je nejhůř, vždy si umí poradit.

Za ním sedí Kesney. Trochu podsaditý, ale mrštný. Solidní, vyrovnaný hoch, oči jejich stroje. Obsluhuje radary a ty jsou pro něj vše. Asi by nežil, kdyby u nich nemohl pracovat. Co se o nich zjistit dá, to ví. U něj v bytě jinou knihu, než rozборы a pojednání o těch přístrojích nenajdete. Má soukromou vysílačku, s kterou se dorozumívá se stejnými nadšenci po celém světě. Co chvíli přinese novou kartičku s místem, kde navázal nový kontakt.

Za ním je Rickyns. Velký smíšek, vrchní bavič posádky. Často je jediný, kdo dokáže kolektiv stmelit, dolít baterky. Bez něj se neobejde žádná zábava. Pracuje s bombami a má o nich dokonalý přehled. Od mládí s nimi žije v těsném spojení. A to doslova. Jako kluk je chodil krást do vojenských skladů a vybavoval si jimi svůj sklep a pokojík. Střely, granáty, miny, všechno co šlo získat, přinesl domů. Když mu na to přišli, byla z toho velká aféra. Odváželo to několik aut. Kdyby bouchlo všechno, co se u něj našlo, srovnalo by to jejich městečko i s okolím. Dnes bez vzrušení zapojuje součásti atomové bomby a dokáže se u toho bavit o baseballu.

A pak sedí Sterback. Tichý, zádumčivý. Prvotřídní machr na elektroniku a počítače. Ví o tom snad všechno a umí si poradit i tam, kde jiný v beznaději končí. Během letů dokázal již mnohokrát své umění a vyřešil mnoho problémů při neočekávaných horkých chvílích. Je trochu tajnůstkář, vše si nechává pro sebe. Kdyby byl trochu společenštější, byl by to skvělý chlap.

Garttonery je na první pohled nezajímavý. Má smutný osud. Otec byl sestřelen nad Koreí během války a od té doby je nezvěstný, matka se mu utopila při koupání v moři v místech, kde by to nikdo neočekával. Půl metru vody hloubky a tři metry od břehu. Dodnes nikdo nechápe, co se jí vlastně přihodilo. Sestra mu zemřela nepříjemně kuriózním způsobem, když mu bylo šestnáct a byli už sami. Krájela si chleba velkým nožem tak nešťastně, že se jí podařilo si jej vrazit do břicha. Byla v tu chvíli sama a než ji našel, vykrvácela na podlaze. Armáda je od té doby pro něj vším, co ztratil. Rodinou se všemi příbuznými.

Zcela na konci sedí McTown. Skot jako poleno, je to na něm vidět na první pohled. Protáhlý obličej, nazrslé, krátce střižené vlasy. Drsná a nepoddajná povaha z něj číší na dálku. Jeho otec obchoduje s realitami a daří se mu. Je velice bohatý a svého jediného syna chtěl jako pokračovatele. Ten neměl povahu bílých košilí a toužil po drsném, nelitostném světě. A tak skončil v armádě. Otec mu to nezapomněl a vydědil ho. Asi netušil, že dělá to nejlepší, co pro něj v tu chvíli může udělat. Matku počínání obou mužů tak zdeptalo, že se zhroutila a nakonec se odstěhovala na osamělou farmu, kde se odmítá s kýmkoliv stýkat. Opuštěně tam žije již několik let.

II.

Radiolokátor byl ukryt v neforemně hranaté železné krabici na mohutném, čtyřnohém podstavci. Na střeše a na čele byly připevněny mohutné konstrukce zářičů, vysílající své neviditelné paprsky vstříc nepříteli. Celé toto mohutné monstrum se pomalu otáčelo kolem své osy, aby radiolokátor obsáhl celých 360 stupňů okolního prostoru. Uvnitř kovové krychle seděla u monitorů obsluha zařízení a otáčela se společně s celým tímto soustrojím.

Vedle něj stálo několik další podvozků s menšími, speciálními lokátory, jež doplňovaly hlavní.

V okolí skupiny radarů se nacházelo pět menších dřevěných staveb, starých a již notně poškozených. Mnoho prken z nich již vypadlo nebo bylo vytlučeno, rozbitá okna zírala slepě do prostoru. Zde skladovali většinu věcí, které potřebovala posádka k běžnému životu.

Mezi nimi vynikaly dva nové a nepoškozené objekty. Jednalo se o menší masivní betonové stavby umístěné mnohem dále od radiolokátoru.

Jeden sloužil jako velitelská budova, ve druhém měli ukryté zbraně pro obranu stanoviště. Nedalo se sice předpokládat, že by se až k nim nějaký nepřítel dostal, ale museli být připravení na všechno. Pro případ obrany zde měli vše. Samopaly, granáty, minomety i plamenomety.

Dojeli hrbolatou cestou před jeden z polorozpadlých dřevěných baráčků. Na rozkaz jeden po druhém vyskákali z korby auta a pomalu vcházeli rozviklanými dveřmi dovnitř. Zde byly jen police podél stěn a dva staré, odřené stoly.

"Tak jedem, jedem!" popoháněl je Sergej, "každý na svoje místo. Pěkně srovnat a důležitý věci do služby dopředu," volal ostrým hlasem.

Sám své věci odložil na polici hned na kraji, která byla vyhrazena veliteli. Z velkého vaku vytáhl malý, ve němž jemně zacinkaly skleněné láhve.

Také ostatní začali odkládat velké vojenské pytle s věcmi do služby. Temné zadunění se rozlehlo prostorem. Těžký železný předmět dopadl na zem, zarachotil a kutálel se po podlaze. Všichni se zvědavě otočili, než vytřeštili své oči.

"Bacha!" ozvalo se ostré zvolání, "granát! K zemi!"

Na nic dalšího vycvičená jednotka čekat nemusela. Celá skupina se jako jeden muž vrhla na zem a kryla si hlavy. Tvrdý výcvik měli dobře v krvi. Válcovitý předmět zde dokutálel a zarazil se o nohu jednoho ze stolů.

Chvíli bylo ticho, všichni čekali, co přijde. Nestalo se nic. Valerij, jemuž granát upadl, se zvedl a opatrně k němu došel. Když mizel v jeho kapse, zvedali se i ostatní.

"Nemůžeš si dát pozor? Ty idiote!" spustil na něj Sergej, který se vzpamatoval z leknutí.

Vrátili se ke svým věcem a dokončovali vybalování.

"Doufám," pronesl varovně Sergej, "že máte dostatek 'výzbroje'! Během služby přijde sucho a bude potřeba zalévat. Hlásili to v rádiu."

Udělal narážku, které všichni rozuměli. Tázavě se rozhlédl po přítomných. Každý věděl, že má na mysli dostatek alkoholu, který musel na službu donést. Postupně všichni přikývli na souhlas, tak se zatvářil spokojeně.

"V kuchyni jsi byl?" otočil se k nováčkovi Dalgijovi.

"Ano, soudruhu majore," postavil se voják do pozoru, "sehnal jsem deset margarínů a osm bochníků chleba. K tomu nějaký kus masa, ten bude zítra k obědu, a plechovku s okurkami."

Hlásil hrdě, když oznamoval, co se mu podařilo před službou od kuchařů vyloudit.

Sergej spokojeně zakýval hlavou a přešel pohledem po ostatních, zda již mají své věci uložené na policích. Každý z velkého pytle vytáhl menší, na jehož stěně se jasně rýsovaly tvary láhví, a ten si brali s sebou na stanoviště. Když se Sergej pohledem ujistil o dostatečném množství láhví ve vacích, hned se mu zlepšila nálada.

"Jestli jste hotoví," vyzval je po chvíli, "odchod před barák a nastoupit do tvaru."

Sám si stoupl ke dveřím. Ostatní rychle dorovnávali své vaky a začali vycházet z baráku, aby se venku seřadili do malého tvaru.

"Tak soudruzi," upozornil je s vážnou tváří, "čeká nás odpovědný úkol. Budeme strážit naši vlast před imperialistickými vetřelci. Odcházíme převzít stanoviště a doufám, že každý víte, co máte dělat. Vše pečlivě zkontrolujte, každou, i sebemenší závadu okamžitě hlase. Vrtulníková skupina odchod."

Prohlédl si je kontrolním pohledem, zda vypadají jako vojenská jednotka. Z tvaru se oddělila čtveřice, které se říkalo 'vrtulníková skupina'. To proto, že měli službu v otáčivé krabici, kde byl hlavní radiolokátor. Celou dobu budou v něm sedět a otáčet se, jako na rotoru vrtulníku. Proto takové pojmenování.

Většina se vypravila za Sergejem. Šli prašnou, kamenitou cestou přímo k masivní stavbě. Měli dobrou náladu, i když je čekal dlouhý a nudný den v nevzhledné budově tyčící se před nimi. S sebou směli mít jen vojenskou výzbroj. Tou byly samopal a chemická maska. Malý vak s několika láhvemi si nesli navíc, ten k výbavě nepatřil. Byl ale součástí každého vojáka, který zde šel do služby.

Sergej jako velitel jednotky rozrazil dveře jako první a prudce vstoupil dovnitř, ostatní ho rychle následovali. V místnosti bylo nepříjemné šero. Zvyklí na plné osvětlení denního jasu nyní mžourali do tmy uvnitř. Chvíli to trvalo, než si na slabé osvětlení zvykli.

Kolem dokola podél zdi stály malé dřevěné stolky, na kterých měli jednotlivé operátoři své přístroje. Většinou se jednalo o kulatý monitor, kde se zobrazovaly aktuální parametry snímané radiolokátorem.

Mezi nimi dominantně svítily tři obrazovky se světelnou linkou, pobíhající dokola po stínítku. Byly největší a pochopitelně též nejdůležitější. Podél stěn pak blikaly menší obrazovky podružných radarů.

Mezi tlačítky a přepínači se povalovalo velké množství odložených věcí. Od svačिनových papírů, přes technickou dokumentaci lokátorů, až k několika lahvím od piva. Samotný střed místnosti zabíral velký stůl s jedinou židlí. Bylo to jakési velitelské místo.

* * *

Nicol zběžně vlhkým hadrem přejížděla po volných plochách, aby aspoň trochu utřela všudypřítomný prach. Na některých místech ho již byla pěkná vrstva. Jak se mezi nábytkem otáčela, dostala se zády ke stolu plnému všelijakých papírů, z nichž některé přesahovaly přes okraj pracovní desky. Při jednom nešťastném pohybu o ně zavadila a hromádka volných listů

se svezla přes hranu dolů na zem. Papíry se při tom rozlétly po podlaze do všech směrů. Strašně se ulekla. Jestli měl manžel listiny nějak seřazené, to bude zase křiku, až se vrátí.

Rychle odložila prachovku a začala rozházené papíry sbírat. Nejdříve rychle, jakoby čekala, že se muž každou chvíli objeví ve dveřích a přistihne ji při činu. Pak si však uvědomila zbytečnost svého spěchu a tempo zvolnila.

Na každý list, který vzala do ruky, se klidně zadívala a chvíli si jej zvědavě prohlížela. Vždy ale rychle zjistila, že jí to množství různých čísel a nejrozličnějších poznámek moc neřeknou. Potom jej přidala na hromádku k ostatním. Náhle se jí ocitl v ruce jeden díl mapy z atlasu. Zhlédla na něm nějaké záznamy a tak si ho ze zvědavosti blíže prohlížela.

Byla to mapa Sovětského svazu a k němu přiléhajících oblastí. Takových map již viděla mnoho, takže to ji nepřekvapilo, zarazilo jí však, že na této mapě byly zaneseny rozličné značky. Na různých místech mapy byly mužovým písmem zapsány záhadné poznámky a nejasné zkratky. Nejnápadnější zde byl důrazně vyznačený červený bod, který výrazně zářil.

Nacházel se v místě kousek pod Irákem. Nešlo si nevšimnout, jak červená tužka mnohokrát obkroužila malý bod, jakoby nad ním někdo dlouze přemýšlel. Z bodu vybíhal paprskovitě vějíř tenkých přímek vedoucích do dalších míst na mapě. U každé přímký byla tři velká písmena, která jí nedávala absolutně žádný smysl.

CHAV, NOK, SVK, TBI, MOA, LED, MIK - pročítala jednu trojici po druhé.

Všechny poctivě přečetla, ale jejich význam z nich nepochopila. Zkontrolovala jednotlivé směry přímek, ale všechny končily na nekonkrétních, nicneříkajících místech. Ani tentokrát se k řešení nedostala.

Dlouhé minuty seděla na zemi s mapkou v ruce a přemýšlela, co tohle všechno může znamenat, jaký je v tom ukryt smysl. Pokud posádky dostávaly mapy s pokyny, kterými se měli řídit při svých misích, byly vždy pečlivě vytištěné a označené symboly vojenského letectva. Výhrůžné nápisy 'Tajné' na nich čněly ze všech stran.

Zde však ani jednotkové označení nenašla, chyběl jakýkoliv náznak, že se jedná o vojenské podklady. Věděla dobře, jaká pravidla platí - v žádném případě nebylo povoleno vynášet z vojenských budov podobné materiály a už vůbec je nechávat volně přístupné.

Tak co zde, ksakru, dělají?

* * *

Uspokojen poslední kontrolou, usedl Jonest na své místo a gestem ukázal řidiči, aby vyrazil. Ten přikývl a zařadil rychlost.

Ozvaly se drsné, kruté zvuky, kdy do sebe natvrdo zajížděla ozubená kolečka převodovky. Práskavý výstřel jak z pistole doprovodil první přidání plynu. Všem naskočila husí kůže a zpytavě se po řidiči podívali. Jeho úsměv svítil na tváři dál, nenechal se ničím vyrušit z dobré nálady.

Autobus se plynule rozjel. Řidič to s tou starou herkou opravdu uměl perfektně. Zvuk se ustálil v jemné, klokotavé ševlení a působil příjemně. Ideálně rovná plocha letiště bez hrbolků či rýh, dělala z jízdy pravý požitek.

Na řídicí věži létání se prudce rozlétly dveře. Do nich se vřítel obrovitý generál Pockwell, následován svým zástupcem. Na rozdíl od něj malým a mimořádně hubeným. Oči několika mužů se odtrhly od hranatých obrazovek a pátravě k nim vzhledly.

"Pane gen..." chtěl se ohlásit velitel řízení letů, který k němu okamžitě přiskočil.

"Dobrý!" zavrčel mimořádně nevlídně generál. "Pokračujte! Jsem tady na inspekci. Chci si ověřit, zda se ve službě dodržuje všechno podle předpisů. Má pocit, že se tady nepracuje poctivě. Alespoň to tak říkal."

Jeho hlučný hlas duněl prostorem. Zrak všech přítomných zaplál nejistotou. Necháпали jeho slova a toužili odpovědět na své vtíravé otázky, jež každém uprolétly hlavou.

Kdo to vlastně říkal? A co říkal? Odpovědi se nedočkali a mrzutého nadřízeného se nikdo přímo zeptat neodvážil.

"Jako bych tu nebyl," zadíval se na velitele řízení letů, který stále čekal, zda se mu dostane bližšího vysvětlení, "pokračujte naprosto normálně."

Podivný požadavek. Jeho osoba se přehlédnout nedala a na všechny působila znervózňujícím dojmem. Dlouho se jen dívat kolem sebe nevydržel.

"Kdo jde nahoru?" štěkl další otázku, když nenašel nic, čím by ulevil své zlosti.

"OGT, velitel Jonest!" hlásil poslušně velitel.

"Aspoň tak!" ulevil se generál. "To je zkušená, rozumná posádka. S tou by neměli mít problémy. Vůbec by mi to nepřidalo na kariéře, kdyby mělo zase k nějakému maléru dojít."

Všichni věděli, o čem mluví. Před čtyřmi dny vyjel jeden ze Stratoforessů při přistávání z dráhy a zaryl se do trávy. Tahali jej na ranvej půl dne, stroj byl na odpis. Mimořádná událost jako hrom. Byla to další nepříjemnost, kterých zažili v poslední době několik.

Před měsícem se srazil jeden ze strojů při cvičném letu se soukromou Cessnou, která se jim připletla do cesty. Oba piloti v malém stroji zahynuli. Případ není dodnes vysvětlen, je stále tajemstvím, kde se vzal ve vojenském vzdušném prostoru.

Týden předtím se turbína jednoho z motorů během letu natolik rozvibrovala, že došlo k utržení celé gondoly, jež spadla, společně s oběma motory, v těsné blízkosti jedné farmy. Naštěstí se nikomu nic nestalo, jen farmáři měli polovinu pole nečekaně přeoránu.

Den předtím shořela na palubě dalšího z letadel elektroinstalace a stroj se povedlo jen taktak zachránit. Nebýt zkušené posádky, mohlo to dopadnout katastrofálně. Malérů si užili za poslední dobu v nepřeborné míře. Byla to smůla, která se jim lepila na paty. Ohlas z velení na sebe proto nedal čekat. Pockwell proto neustále trnul, aby se nepříhodilo něco dalšího. Jeho

kariéra byla silně nahnutá, přitom ještě nedávno čekal téměř jisté povýšení. Další chybu si nemohl dovolit.

"Ano," přitakal horlivě velitel na generálova slova, "je to tak. Jedná se o jednu z nejlepších posádek, jakou můžeme v současnosti nahoru poslat. Nikdy s ní nebyly problémy. U nich to vždy klapalo výtečně. Jsou sehraní, mají toho již za sebou spoustu."

"To je jediné dobře," mračil se dál generál. "Při dalším maléru bych mohl žádat o funkci vrátného."

"Dnes to vypadá na pohodovku," ozval se starší muž od speciálního lokátoru, sedící zcela v rohu, "ve vzduchu je toho minimum, všude je klid. Jakoby se dneska do vzduchu nikomu nechtělo. Nikdo jim tam nahoře nebude překážet."

Generál se konečně uklidnil. Informace, že do vzduchu dnes jde jedna z nejlepších posádek působila jako balzám. Tvář se přestávala mračit, stíny z čela zvolna mizely. Měl v tuto chvíli dojem, že by se vše mohlo srovnat a na nedávnou nepříjemnost zapomenout. Už se v duchu viděl, jak se holedbá před veliteli a ukáže, jak si umí sjednat pořádek. Však tvrdých slov, které jej za události poslední doby vůbec nešetřily, dostal nepočítaně. Nějaký dobrý výsledek už zase potřebuje jako sůl, sakra!

Ani ve snu jej nenapadlo, co jej vlastně čeká. A to bylo jeho štěstí. Jeho pošramocené nervy by takový úder, který se na něj nelitostně řítí, nemusely už unést.

* * *

Před všemi byl další z řady letů, který Amerika před léty zavedla, aby si zajistila převahu nad Sovětským svazem. Každý den vzlétaly bombardéry s nákladem atomových střel, aby po obvodu Sovětského svazu byly neustále v pozici, z které mohou kdykoliv své smrtenosné zbraně vystřelit. Všechna letadla byla osazena vysoce účinnými raketami, jež byly schopny zcela zničit jakékoliv sovětské město. Celková útočná síla těchto strojů byla zdrcující. A přitom prsty na spouštích odpalovacích zařízení zkázu nesoucích bomb mělo těch několik mužů, na kterých záleželo, jak celá akce dopadne. Každý ze zúčastněných si uvědomoval, jak obrovské riziko podstupují.

Lety se prováděly ve dvou směrech. Jeden směr vedl jižně od sovětských hranic, pod hranicí s Čínou, nad Indií a Východní Indočinou. Druhý vedl severně, kopíroval hranici kolem Severního polárního kruhu.

Ten dnešní vedl jižním směrem.

Posádka letu seděla v klokotajícím autobusu a mířila ke svému stroji. Projížděli po ranveji, podél dvou dlouhých, téměř nekončících řad monster, která zde stála po obou stranách.

Vypadala hrozivě a impozantně. Jejich ohromné rozměry působily děsivě a vyvolávaly dojem, že není v lidských možnostech zvládnout jejich řízení. Oni dohromady to však uměli. Každý ovládal precizně část obsluhy a v jejich rukou se příšery měnily v krotké koníky poslušně vykonávající jejich rozkazy. Byli za dlouhá léta na létání tak zvyklí, že sedět v letadle bylo pro ně bezpečnější, nežli chůze po zemi.

Boeing B-52H. Největší a nejtěžší bombardér všech dob, jaký byl dosud vyroben. Nejnovější technologie, dokonalé zbraně a výzbroj. Mohutný válcový trup, nečekaně štíhlá, šípovitá křídla a pod každým z nich visely dvě gondoly, které držely dvojice mohutných turbodmychadlových motorů Pratt&Whitney TF-33. Na konci křídel zavěšeny přídavné nádrže umožňující co nejdelší dolet.

III.

"Zdar maladci," zvolal Sergej zvesela, "tak jsme tu a pokud máte zájem, vystřídáme vás na vašich teplých místech."

Halasil do šera a se všemi se srdečně pozdravil. S vojenskými řády si tu hlavu nikdo nelámal. Setkání probíhalo velice přátelsky. Za Sergejem šli další členové posádky, kteří se rovněž vojenskými předpisy nezdržovali. Byli to mazáci, starší vojáci, kterým již bylo prakticky vše dovoleno. Teprve za nimi následovali nováčci.

"Vojíni Matvěj, Pasočkin a Dalgij se hlásí do služby, soudruhu poručíku!" postavili se do pozoru před velitelem střídané posádky.

Saša, který seděl na židli u velitelského stolu, se na ně ani nepodíval. Za jeho zády dělila místnost velická průsvitná stěna, na které byly několika barevnými čarami nakresleny různé křivky.

Když se otevřenými dveřmi vnikl do místnosti pruh jasného světla, všichni členové obsluhy rozsazení kolem panelů se k nim otočili. Zorničky zareagovaly na prudké světlo a stáhly se do úzkých štěrbin. Současně s viditelnou úlevou vstávali, na své vystřídaní už toužebně čekali a byli na ně připravení.

"No vítejte!" ozvalo se od nich. "Kdybyste jednou přišli o pár hodin dřív, taky by se vám nic nestalo."

Saša se zvedl od stolu a pokynul rukou hlásícím se vojákům. Ani mu nevadilo, že mimo těchto tří se jiní už podle předpisů neohlásili. Od starších vojáků, mazáků, se to již nevyžadovalo.

Byl jen v košili navíc ledabyly zapnuté a odkopnuté boty se povalovaly pod stolem. Rychle je přitáhnul k sobě a začal se do nich nazouvat. Mezi zapínáním saka s kapitánskými výložkami a upravováním výstroje, sklízel ze stolu věci, naskládané sem nahodile v průběhu služby. Členové nové směny mezitím došli k určeným stanovištím, jež měli vystřídat. Saša ukázal na prázdný, právě uvolněný stůl a významně se zeptal.

"Kde máte stridavku?" zeptal se dychtivě.

Rychle dokončoval oblékání saka uniformy a zapínal si knoflíky.

"A stakany ty máš kde?" vrátil mu dotaz Sergej, "stůj je prázdný," rozhodil nechápavě rukama.

"Imperialisté číhají na naše chyby," zvedl Saša varovně prst, "proto ty nejdůležitější věci musíme mít pečlivě ukryté nejvyšším stupněm utajení, abychom je mohli v pravý čas

vytáhnout a zahnat nepřítele na útěk. Jak poznáme, že je ta správná chvíle k útoku... hrrrr na ně. Sovětský voják je vždy připraven."

Otevřel nejspodnější šuplík stolu a z nich vylovil několik velkých skleněných pohárků. Sergej postavil na stůl svůj batůžek s osobními věcmi, rozevřel jej a za dlouhé hrdlo vytáhl láhev s průsvitnou tekutinou.

"Dary matičky Rusy," pronesl přívětivě a láhev toužebně pohládl.

Nováčci už povinně zasedli na místa svých předchůdců a přebírali za chodu službu. Zbytek se shromáždil kolem stolu a nedočkavě očekával naplnění dosud prázdných číší. Sergej se nedal pobízet. Se smíchem odtrhl zátku a odhodil ji za sebe do kouta. Z velké výšky začal lít obsah do sklenic. Když naplnil první po okraj, přeskočil na druhou. Ani mu nevadilo, že rozlívá nápoj po stole. Tak nalil vodu do všech připravených sklenic a téměř prázdnou láhev postavil na stůl.

Nedočkavé ruce se bleskově chopily plných sklínek a vysoko je zvedly nad stůl.

"Na zdarovie!" zvolali všichni sborem.

Mohutnými, hlubokými hlasy, pozdravily sklenkou výměnu směn. Chvíli je drželi těsně u sebe vysoko nad stolem a pak je všichni najednou vchrstli do úst. Následovalo obvyklé zatřepání hlavou a spokojené odfrknutí. Pak sklenky postavili na stůl a velitel je začal ukládat na jejich původní místo.

"Rychle je schovej," varoval Saša, "aby nepřítel neobjevil naše nejsilnější zbraně. Kdyby je zničil, sovětský voják by přišel o svou bojeschopnost."

Sergej však už zasouval šuplík, ve kterém sklenky zmizely, schovány pod vrstvou hadrů.

"Tak jak šla služba," otočil se na Sašu, "stalo se něco nezvyklého?"

"Nic zajímavého," zavrtěl Saša hlavou, "dneska tu byl jen jeden grabavčik. Toho jsme jako obvykle odehnali."

Grabavčik byl slangový výraz pro amerického leteckého provokatéra. Jednalo se o stíhačky, které vlétly do sovětského vzdušného prostoru. Vždy jen lehce při okraji, jen několik kilometrů, kousek za hranici. Jejich cílem bylo vyprovokovat sovětskou obranu k co největší reakci.

Nikdy na tuto akci nebyly sami. Za hranicemi oficiálního prostoru zatím hlídkovala další letadla s elektronickou výbavou, která narušitelská letadla doprovázela a celou obrannou protiakci pozorně sledovala a zaznamenávala. Zajímalo je, jak je vyhlášován poplach u jednotlivých sovětských jednotek, jaká je reakce různých složek obrany.

Jakmile proti nim vzlétly, sovětské stíhačky vzdušné obrany, vždy se rychle stahovaly zpět a další setkání neriskovaly. I když sovětské velení vědělo, že je amíci jen provokují, nesmělo si dovolit nic zanedbat a opakované vyhlášení poplachu bylo samozřejmostí. Byly to hrátky, které byly na denním pořádku a obě strany na ně byly zvyklé.

"Co okolniky, nebyly?" zeptal se Sergej ještě jednou.

Tentokrát se jednalo o americké obří bombardéry, které v nepravidelných intervalech obléávaly kolem celého území Sovětského svazu. Někdy u polárního kruhu, někdy podél jejich jižních hranic. Ty byly velmi nebezpečné, protože měly na svých palubách několik atomových raket a v případě konfliktu mohly v kterémkoliv okamžiku začít tyto střely vypouštět. Nesměli je proto nechat ani na okamžik bez dozoru, protože sovětská strana zatím podobné zbraně neměla.

* * *

Množství poznámek a nákresů zanesených do mapy udělal manžel Nicol sám, osobně. Za celou krátkou dobu společného života se zatím nesetkala s tím, že by někdy v soukromí tak iniciativně pracoval na letových mapách.

Nejvíce času věnoval svým koníčkům, které miloval snad více než ji. Počítacím strojům a sběru fosilií pravěkých tvorů. Pokud neseděl doma, nestudoval odbornou literaturu a nepájel složité elektrické obvody o kterých nic nevěděla, jezdil na zapadlá, opuštěná místa, kde kopal v pískovcových kopcích. Občas našel zkamenělinu zajímavého tvora a donesl ji domů. Měl je všude, kde našel volné místo.

Začalo ji zajímat, cože si to vlastně tak poctivě připravoval, co jej na mapě Sovětského svazu tak zaujalo. Cítila podvědomě, že je v tom nějaký další, skrytý smysl. Bylo to tajemně záhadné a to ji lákalo. Stále víc tomu chtěla přijít na kloub.

Začala proto dokument pátravě znovu zkoumat. Procházela jej zprava, zleva, seshora, zespoda. Ze všech stran. Počítala znovu množství různých druhů značek a pokoušela se je pochopit. Jak se dalo očekávat, neobjevila zhora nic. Když ji ani po delší době nic nenapadlo, vzdala to.

Nakonec mapka skončila na štosu u ostatních papírů a ona vzala do ruky další list. Když jej chtěla automaticky přidat k ostatním, povšimla si, že je to opět podobná mapa. Stejný díl atlasu, stejný pohled.

Tentokrát byly kolem Sovětského svazu namalovány různé čáry, jedny nad horní hranicí země, druhé jižně od hranic. Tady už jí to napovědělo víc. Hned pochopila, že to jsou trasy, po kterých létá jeho mise v pravidelných intervalech. Nebylo to až tak těžké poznat, protože křivka začínala z jejich základny, přiblížila se přímo k Sovětské zóně a u ní se lomila k jihu, aby pokračovala přes celou Asii kolem ní. Končila na území Turecka, kde většinou bývalo mezipřistání.

I na této mapce svítil výrazný bod, stejně jako na první mapě. V zamyšlení po ní ještě jednou sáhla a dala je těsně vedle sebe. První odhad se potvrdil. Výrazně vyznačené místo opravdu leželo přesně na křivce, která kopírovala Sovětský svaz v jižním směru. Měla obě mapy u sebe a přemýšlela, co asi těmito kresbami muž zamýšlel. I když dlouze přemýšlela, nic ji nenapadlo. Pochopila, že na mužovo logiku nestačí.

Znechuceně odložila oba dokumenty stranou a pokračovala v uklízení zbylých rozházených listů. Tentokrát je odkládala pomaleji a pečlivě si přitom každý prohlížela. Byly to obyčejné poznámky, či nezajímavé propočty počasí a kursů letů.

Jeden list ji po chvílce opět více upoutal. Zhlédla na něm stejné zkratky, které byly na přímkách namalovaných na mapě. Znovu četla už známé trojice písmen. NOK, TBI, ODA, DOK, KAN, CHAV, SVK, GOJ, MOA, MIK, KIV a ROV.

Rychle si vzala pokreslenou mapku a zjistila, že počet zkratek je opravdu stejný, jen byly v jiném pořadí. U každé trojice bylo poznačeno číslo a jejich hodnota byla sestupná. První trojici MOA doprovázelo číslo 2 000 000, další LED číslo 1 500 000, další SVK 500 000 a tak to pokračovalo až k poslednímu trojznaku TBI s číslem 500 000.

Takové divné materiály u něj ještě neviděla. Stále jasněji pociťovala, že to nejsou běžné dokumenty, že je v nich něco záhadného, i když dosud nevěděla, co. I když se ale snažila sebevíc, nedávalo jí to zatím žádný smysl. Jediný poznatek, že trojice písmen byla přiřazena různá číselná hodnota, jí k ničemu nebyl.

Velice zajímavý a záhadný údaj našla až dole, na spodním okraji listu. Zde byla zvýrazněnými číslicemi napsán celkový souhrn: 8 500 000 a toto číslo bylo několikrát zakroužkováno. Vedle něj pak stála drobná podivná poznámka: "To stačí!"

* * *

Míjeli jeden stroj za druhým a většinou seděli s lhostejným výrazem ve tváři a bez zájmu se dívali z oken. Estupam, druhý pilot letadla, se naklonil k Jonestovi.

"Jaký to bylo s Meryl? Byl jsi s ní?" zeptal se zvědavě.

Jonest sebou trhl, vyrušen ze svých myšlenek. Prudce se rozhlédl po ostatních, zda otázku nikdo nezaslechl.

"Potichu!" odsekl mu, "co to tak řveš! Tobě také něco říct. Co kdyby tě někdo uslyšel," dodal opatrně. Estupam se trochu stáhl, ale pak pozvedl tázavě obočí a podíval se na něj, otázka znovu visela ve vzduchu.

"To víš, že jo," šeptem odpověděl Jonest, "je to divný, my se zatím nijak neschováváme, ale zatím vše vychází. Je s podivem, že Anny ještě nic neví. Včera jsme s Meryl byli v baru, U divokýho tygra. Pěkný večer, jako vždycky, když jsem s ní. Člověče, mě je pokaždý tak fajn, ani nevím proč."

"Kam jste šli pak?" poposedl nedočkavě Estupam, "zase k Osvaldovi?"

Jonest se zasníval s blaženým výrazem. Bylo vidět, že mu vzpomínky dělají radost.

"Jo, jako nor..." nedopověděl.

"Kapitáne přidejte na hlasitosti," zvolal náhle Rickyns, "my to chceme slyšet také! Co si tam pořád šuškáte? Nebavíte se náhodou o ženských? To by nás zajímalo ještě víc."

Estupam se lekl a podíval se na Jonesta. Ten se zatvářil neutrálně.

"To jste uhodl!" odsekl suše, "budeme sem těsně před startem tahat ženský. Na ně mám tak akorát myšlenky. Jestli máte svých starostí málo, klidně vás zasvětim do problémů s gyroskopem. Ty jsou pro mě momentálně důležitější."

Tvrdil to docela přesvědčivě. Během odpovědi několikrát přejel vyčítavým pohledem po Estupamovi.

Kolem autobusu právě projíždělo několik dalších vozidel. Nákladní, tankovací, požární či tahače s bombami. Přijížděly či odjížděly od jednotlivých letadel a plnily je vším potřebným. Kolem každého giganta běhalo velké množství vojáků pozemní obsluhy a ti prováděli nezbytné přípravné operace.

Nakonec dojeli mezi letadla, kolem kterých se pohybovalo výrazně méně pozemního personálu. Zde již stála letadla, která zcela připravena čekala na start. Většina prací již byla dokončena, personál prováděl pouze předstartovní udržovací práce. Stroje byly v pohotovostní poloze a čekaly, až dorazí posádka a společně se vznesou plnit přidělený bojový úkol.

Mířili dál po ploše, až se dostali ke dvěma letadlům stojícím kousek za ostatními. U nich se autobus zastavil.

"Pánové, přestupní stanice," otočil se na ně se svým veselým obličejem George. "Nyní vás čeká sice pohodlnější, za to však nebezpečnější přeprava. Dejte na sebe pozor, další jízda nebude tak zábavná jako v mém miláčkovi."

"Měj se Georgi," plácl jej po zádech Kesney, když kolem něj procházel k východu, "a starej se o tu rachotinu. Rád bych se v ní ještě někdy svezl."

"Tahle rachotina bude ještě spolehlivě jezdit, až vaši naleštěný ptáci budou zapadat prachem v muzeích," odpověděl a něžně hladil volant.

Jeho bílé zuby zasvítily. Se srdečným úsměvem jim pokynul na rozloučenou. Celá posádka mrzutě vstávala a začala vystupovat. Rickyns s Garttonerem do sebe v uličce opět prudce strčili, ale po ostrém pohledu Jonesta toho nechali a přidali se spořádaně k ostatním. Za sebou, husím pochodem, zamířili k nejbližšímu tmavostříbrnému ptáku.

* * *

"Dneska ještě nepřiletěl zatím žádný okolník," řekl s podivem Saša, "mají asi nějaké zdržení, nebo jim také nedovezli včas benzín."

Posmíval se a dokončoval své oblékání. Nasadil si čepici a vytáhl knihu se zápisy o službě. Zde bylo vše zaznamenáno v přesných časových intervalech. I když se do ní mělo vše zaznamenávat pravidelně a průběžně po celou dobu služby, všichni věděli, že se to dělá většinou jednorázově, na konci směny.

Saša podepsal stránku, kde bylo podtrženo "bez mimořádných událostí" a předal ji přebíracímu Sergejovi k podpisu. Ten knihu lhostejně podepsal a pak jí strčil do horního šuplíku stolku, kde zřejmě bude dalších dvacet čtyři hodin ležet, než před koncem směny udělá opět zápis a stvrdí ho opět podpisem.

"No," zahuhlal Saša, "my se balíme. Hlídejte amíky pořádně, ať se můžeme v klidu vyspat."

Zakončil rozhovor a místo pozdravu mávl rukou. Ostatní rychle dokončili předávání a mířili za svým velitelem. Za chvíli už již hukot motoru nákladního auta vzdaloval a zůstali sami. Služba už ležela pouze na jejich bedrech.

Když se za nimi dveře zavřely, začala se nová směna seznamovat s nejnovějšími událostmi. Sergej obcházel jednotlivá kontrolní místa a procházel zápisy. Dlouho sledoval každou obrazovku radaru, kde se pohybovalo několik teček představujících letadla pohybující se v dosahu radaru. Vojín Tolja zatím zakresloval jejich nejnovější polohy na svislý planžet uprostřed místnosti.

Sergej vzal poprvé do ruky červený telefon, aby informoval všechny své nadřízené o předání směny na jejich stanovišti.

* * *

Jonest se společně s ostatními členy posádky blížil k jejich miláčkovi, kolem kterého pobíhalo několik členů pozemního personálu. Jak se přibližovali, zanechali své činnosti a seřadili se do menšího tvaru, aby v pozoru vyčkali, až k nim dojdou.

"Rotmistr Dabeson," hlásil se velitel, "majore, stroj OGT v bojové pohotovosti. Je připraven k letu, problémy žádné."

Oznámil jasně a stručně současný stav. Vzorově salutoval, když podával své hlášení. Jonest prudce přiložil ruku ke skrání a vyslechl jeho zprávu.

"Klimatizaci na trojce jste opravili?" vzpomněl si náhle.

"Ano pane," přikývl rotmistr, "přesně podle vašeho rozkazu. Nebyl to žádný problém."

"Nebyl problém, joouooo? On nebyl žádný problém... byl!" zvolal Jonest, "jen takový malý, úplně pitomý. Když nejde klima v sedmnácti kilometrech, je to trochu nepříjemné. Zamrzají agregáty a posádce vrže ve starých kloubech."

"Již nebude," ubezpečoval rotmistr, "spolu s mými muži jsme to dali do pořádku. Od teďka se tam můžete cítit jak u maminčiných kamínek."

"Děkuji rotmistře," odvětil Jonest, "chlapci, jde se na to."

Kývl za sebe. Všichni zasalutovali. Posádka stroje dosud stojící za svým velitelem se pomalu rozcházela, zatímco pozemní obsluha dokončovala poslední předstartovní úkony.

Zbýval poslední úkol. Co nejdůkladněji zkontrolovat stroj a převzít jej. Členové posádky procházeli pod mohutnými křídly stroje, na nichž visely na každé straně dvě gondoly nesoucí po dvou turbínových motorech.

"Uhni parchante!" ozval se varovný výkřik.

"Dej ty pracky pryč, svině pruhovaná!" následovala stejně vzteklá odpověď.

Ozvalo se několik ostrých nadávek a když se Jonest podíval k žebříku, uviděl Rickynse, jak se chystá na něj vystoupit. Garttonery ho rukou prudce odhodil stranou a snažil se dostat na žebřík před ním. Rickyns zavrával několik kroků zpět. Vzápětí se bleskově vymrštil a skočil po Garttonerym. Chytil jej pod krkem a ostře s ním několikrát zacloumal. Ten se snažil z jeho stisku uvolnit a divoce sebou házel. Několik úderů prolétlo vzduchem, jak se snažili jeden druhého zasáhnout pěstí.

"Pánové!" zařval Jonest mohutným hlasem, "okamžitě toho zanechte. Běžte od sebe. Dám vás oba do hlášení!"

Varoval je naposledy. Oba se zarazili a pomalu od sebe odstoupili. Rickyns se natáhl k žebříku a začal po něm vystupovat. Garttonery jej sledoval nenávisným pohledem, po Jonestovi se ani nepodíval. Teprve když Rickyns zmizel v trupu letadla, začal do něj vystupovat i on.

Estupam přistoupil zezadu k Jonestovi.

"Sleduješ to?" otočil sek němu Estupam, "taková to byli pořád kamarádi. Co to do nich dneska vjelo? V tom bude určitě ženská! Jinak to nevidím."

Uvažoval nahlas. Snažil se přijít a kloub problému, co mohlo být příčinou jejich dnešního divného chování. Oba pokrčili bezradně rameny. Možné to je, ale jejich soukromé věci by se neměly odrážet v pracovním nasazení. Tady je riziko obrovské. Každé chyby se může krutě vymstít. Pokud nějaké problémy měli, museli je nechat před branami letiště. Mlčky sledovali opuštěný žebřík, po kterém oba viníci vystoupili do stroje.

"Ženská?" ujelo překvapeně Jonestovi, "a Rickyns? To mi nějak nesedí. Nikdy se o ně nezajímal. Takhle kdyby měla místo prsou palubní lokátor a v klíně automatický zaměřovač, pak by na nich možná našel něco zajímavého, ale takhle tomu nevěřím. Víš přece, že je na techniku. Já jsem ho ještě nezažil, že by se o ženských někdy bavil, natož se kvůli nim pral."

"Když se chlapi takhle chovají," řekl rozhodně Estupam, "tak jediné kvůli ženské. To je jasný. Musíme rychle zjistit, co se stalo, než udělají nějaký malér. Jsou jak berani. Nevidí a neslyší, co se děje kolem nich."

"Právě na to myslím. Hned, jakmile se zvedneme nahoru, tak se na to podívám. Takový problém jsme tu ještě neměli. Teď si zkontroluj svůj sektor."

Dal Estupamovi pokyn, aby pokračovali ve svých úkolech. Další dva členové posádky, Kesney a Sterback, vystoupali po žebříku a zmizeli uvnitř.

Pozemní obsluha zatím postávala u kolem stojících aut a čekala, až si svůj stroj převezmou. Po celou dobu burácel kolem nich pronikavý svištivý zvuk o vysokém kmitočtu. Bodající do uší a protině útočící na nervy přítomných. Jednalo se o agregát, zásobující letadlo potřebnou energií do té doby, než se nahodí hlavní motory.

* * *

Když Nicol zahlédla zapsaná čísla, napadlo jí, že by se snad mohlo jednat o součet čísel ve sloupcích. Když je rychle přepočítala, zjistila, že je tomu skutečně tak. Každý údaj byl výsledek mnoha čísel, kterými byl list zaplaven.

"Nemohly by to být peníze? Výnosy či předpoklady portfolia nějaké banky? Nebo je chce vykrást?" napadlo ji pojednou.

Zdálo se to docela pravděpodobné. Ty zkratky mohly schovávat názvy bank. V duchu si zkoušela představit, jak muž s kuklou a zbraní v ruce přepadává banku. Moc jí to nesedělo. On k tomu sklony neměl, nebyl dobrodruh a zbraně příliš nemiloval.

Jeho koníčkem byla různá elektronika! Stráví s ním mnoho času, studuje všechnu nejnovější literaturu. Mohl přece přijít na způsob, jak převést z účtů bank peníze někam jinam. Na ta, jež mu patří! Takový postup by mu seděl, v této pozici si jej už dovedla živě představit.

Těžce vydechla. Asi tomu tak bude, chce loupit peníze! Kolik že vlastně toho má v plánu? Pohlédla na celkovou sumu.

Osm a půl miliónů. Zděsila se. Ta částka je docela pěkná, příjemně se na ni dívalo a ještě lépe se s ní dělaly plány do budoucna. Nebylo by vůbec špatné vlastnit heslo k takovému účtu. Co by si tak počala, kdyby takovou sumu měla k dispozici? Hlavou se jí prohnaly obrázky modrého moře a písčité zátoky.

* * *

Když byli s běžnou vnější kontrolou hotovi, vystoupili za ostatními do letadla. Jako předposlední přistupoval k žebříku i Jonest a soukal se nahoru. Za ním lezl i poslední člen posádky McTown, který měl nejvíce úkolů s kontrolou vnějších zbraní.

Ostatní již byli na svých místech a prováděli běžnou předletovou kontrolu svých stanovišť. Počínali si klidně, s rozvahou. Byli příliš zkušený a věděli, že se nic nesmí uspěchat, přehlédnutí sebemenší chybičky by mohlo později znamenat katastrofu.

"Nenašel jste někdo nějakou matku?" ozval se palubním telefonem mírně ironicky Jonest.

Všem připomněl, jak jsou všechny drobnosti důležité. Ostatní dobře pochopili, na co naráží.

Před měsícem se chystal WWT na svůj let a při kontrole našli mezi raketami jednu jedinou, na zemi ležící matici. Docela obyčejnou. Běžně by ji někdo odkopl do kouta, ale zde tento předmět, nalezený mezi atomovými střelami způsobil poprask.

Nikdo nemohl vědět, odkud je a proč upadla. Mohla být z čehokoliv. Třeba od držáku střely s atomovou hlavicí, či spoji zajišťující hermetičnost.

Začalo se všechno prověřovat a kontrolovat. Stroj na start nemohl. Pak se zjistilo, že vypadla mechanikovi z kapsy, běhemrutinní údržby. Obyčejná prkotina, ale v jejích případech dost drahá. Nikdo se tomu ale nedivil. Kdyby se uvolnila z důležitého místa, mohla způsobit katastrofální malér.

Jonest vystoupal na ochoz vedoucí středem stroje, mechanik stojící pod trupem odnášel přistavený žebřík, aby byl stroj plně připraven ke startu. Místem vstupu byla pumovnice, kterou musel projít, když směřoval do pilotní kabiny. Postupoval zvolna dál a přidržoval se jednoduchého zábradlí. Zkoumavě se díval na dlouhé, štíhlé, kovově lesklé válce po stranách. Byly důkladně připevněny a leskly se pečlivou údržbou. Však se jednalo o to nejcennější, co zde měli.

Odpočívalo zde dvanáct atomových raket, každá o síle padesáti megatun. Věděl, že jakákoliv z nich dokáže důkladně srovnat se zemí i poměrně velké město a proto k nim pokaždé přistupoval s tichou úctou. Vždy si představoval, jak po jejich výbuchu stoupá obrovský hřib směrem k nebi. Milióny stupňů taví zemský povrch. A teď tady leží, v klidu a pohodě, nepříjemně studené na dotyk. Je dobře, že je nemuseli dosud použít.

Postupoval strojem dál. Přiblížil se k průchodu do kabiny. Zde bylo nejvíce členů posádky. Meteorolog Ryckins, inženýr elektrorozvodů a technik stanic Sterback, obsluha raket McTown. Všichni zabráněni do pečlivých kontrol svých složitých přístrojů, kterým se soustředěně věnovali, téměř nepostřehli jeho přítomnost.

Prošel kolem jejich kabiny a vešel do dalšího prostoru. Tady seděla kontrola a obsluha protivzdušných zbraní. Tou byl inženýr Kesney, kolem nějž se nacházelo několik velkých a v řadě vedle nich dalších, podstatně menších, kulatých obrazovek lokátorů. Každý měl svou zvláštní funkci a Kesney je měl doslova v malíčku.

Za nimi bylo další důležité stanoviště. Centrum řízení a navádění hlavních raket, a v něm jeho vládce Rickyns. I před ním svítilo několik obrazovek lokátorů. Hlavně však byl obklopen množstvím počítačů, několika druhy klávesnic a mnoha řadami blikajících kontrollek. V případě, že by jejich stroj dostal rozkaz k akci proti nepříteli, bylo by zde to nejdůležitější stanoviště v letadle. Na něm záleželo, jak přesný zásah provedou a jaký bude konečný výsledek útoku.

Teprve za jeho stanovištěm byla pilotní kabina a v něm jeho místo prvního pilota. Na sedadle druhého pilota seděl Estupam, jehož ruce už jezdily od jednoho ovladače k druhému a prověřovaly funkčnost jednotlivých přístrojů.

Usedl do sedadla za svůj knipl a začal kontrolovat parametry letounu, které spadaly pod jeho přímý dohled. Za celou dobu společných letů už byli s Estupamem sešlá. Přesně věděli, kdo bude co kontrolovat a co si bude hlídat. Proto se už nemuseli o ničem domlouvat.

"Jak jsi na tom?" zeptal se, aniž na něj pohlédl.

"Jo," spokojeně hekl Estupam, "dobrý. Jak se zdá, pozemáci se snažili. Dokonce i kontrola teploty ložisek na pětce už zase funguje..."

"A kontrola banarzu vstupních trysek druhých stupňů?"

"Taky OK. Upozornil jsem je na to, že si to osobně překontroluju. Nechtěl bych už zažít stejnou nejistotu jako při posledním letu."

Jonest spokojeně kývl hlavou a věnoval se kontrole dalších přístrojů. Když byl hotov, nasadil si na krk mikrofon se sluchátky.

"Tady Omega, Georg, Thomas, "promluvil klidným hlasem, "volám věž. Věži slyšíte mě?"

Přešel na kontrolu spojení a poslední přípravné kroky před startem.

"Tady věž," ozvalo se vzápětí, "Omega Georg Thomas slyšíme vás velmi dobře. Jak probíhá příprava?" zazněl jejich dotaz.

"Příprava bez závad, start proběhne podle plánu. Jaký bude jeho přesný čas?"

"Vyjíždíte přesně ve 14,48, jak zněl předpoklad dle brífinku. Pokud by hrozilo ohrožení startu, dejte včas vědět, aby odešla náhradní mašina."

Jonest pohlédl na hodinky. Bylo půl jedné. Měli ještě přes hodinu čas na dokončení všech potřebných kontrol, to by měli bez problémů stihnout, pokud se neobjeví nějaká mimořádná událost. Podle hlasu z věže poznal Kernackyho, s kterým se znal. Už spolu mnohokrát začínali let. Na rozdíl od posádky letadla se dispečeři po čtyřech hodinách střídali, takže při přistání už místo něj bude sedět někdo jiný.

Kernackyův hlas byl dnes trochu jiný, úřednější, strohý, žádné další přátelské poznámky kolem. Došlo mu, že je na věži zřejmě nějaká kontrola. Rozhodl se to zjistit.

"Věži, jaké jsou nejnovější zprávy o banditech?" nadhodil otázku, aby měl téma k rozhovoru.

"Nic nového," zazněla klidná odpověď, "platí všechno tak, jak bylo řečeno na brífinku."

Opět jen suché konstatování, bez dalších připomínek či narážek, jak bývalo jindy běžné. Bandity nazývali ve slangové řeči Rusy či jejich stíhačky.

"Nikoho nebudu pozdravovat," nemínil Jonest od svého záměru, "jak se na mě špatně podívají, tak jim tam pošlu něco ze zásob našeho skladiště. Párat se s nimi nebudeme, obzvlášť dneska na to nemám naprosto náladu."

"Do ničeho se nepouštějte," ozval se varovný hlas Kernackyho, "žádné nepovolené akce, všechno jen podle plánu. Kdyby bylo třeba, dostanete pokyny velení."

"Podělaný pokyny!" odvětil lhostejně Jonest, "kašlu na ně, pěkně tam jednu šoupnem, aby se konečně jednou pořádně ohřáli. Na Sibiři prý bývá pěkná zima. Mě totiž každou chvíli zlobí rádio a mám špatný příjem."

Udělal známou narážku na občasný zlozvyk amerických pilotů. Když se pouštěli do nepovolené akce, později tvrdili, že jim nefungovalo spojení. S úsměvem čekal na odpověď a reakce se dostavila vzápětí.

"Plukovníku, žádný nepředloženosti!" zazněl cizí, ostrý hlas do jejich rozhovoru. "Pokud máte problémy se spojením, vystřelíme vám na cestu ještě jednu speciální družici, extra jen pro vás. Pak budete mít spojení stoprocentní. Jasný?"

Přesně tak, jak Jonest předpokládal. Poukázal na nedostatky ve spojení, které probíhalo přes vojenské či špionážní satelity obíhající vysoko nad zemí. Veselý úsměv na jeho tváři vyjadřoval spokojenost. Příprava před startem probíhala opravdu dobře.

* * *

"Tak," oddychl si spokojeně Sergej, "začátek máme šťastně za sebou, to se musí zapít. Aby se tak dařilo dál."

Volal zvesela a zvedl se od stolu, když ukončil všechna povinná hlášení a poznamenal do deníku "Služba převzata bez problémů".

Vytáhl z šuplíku sadu sklenek, které tam nedávno na chvíli zmizely a ze svého batohu další láhev s vodkou. Prudké otočení uzávěrem a již mohl naléval až po okraj do ještě mokrých sklenek. Víčko letělo kamsi na podlahu pod stoly stejně jako to první.

"Nuž davajte," zvolal nahlas.

Vyzval ostatní, že již je nalito. Všichni se jak jeden zvedli ze svých stolů a postavili kolem něj. Každý vzal svou sklenku a opět ji vysoko pozvedl nad stůl. Po chvíli strnulého vyčkávání je do sebe najednou prudce hodili. Zafrkání a zakroucení hlavami už patřilo k rituálu. Sklenky položili na stůl, aby je mohl Sergej opět na čas schovat do šuplíku, než přijde jejich další chvíle. Tři muži obsluhy pak zasedli ke svým monitorům, zbytek se začal věnovat různým dalším činnostem.

Sergejovi ani nevadilo, že se zcela nevěnují svým přístrojům. Pohodlně se usadil na židli a natáhl si nohy, ruce dal za hlavu. Služba bude ještě dlouhá, je třeba se šetřit.

"Kolik toho máme ve vzduchu?" zeptal se až po delší chvíli jednoho z nováčků, který se neodvážil odejít od svého stolu a sledoval pozorně svůj úsek leteckého koridoru. Jako novic musel ještě důsledně dodržovat všechny pokyny a předpisy. Až bude on mazákem, bude si také moci zpříjemňovat dlouhé hodiny služby různými úlevami. To však bude za dlouhé dva roky.

"Dneska nic moc," odpověděl dotázaný Pasočkin. "V koridoru nám letí čtyři dopravní letadla, ty jsou v koridoru. Nějak rušno mají na základně Novosenskaja, už tam dvakrát vzlétly a přistály jejich pohotovostní letadla. U Dasevaje je ve vzduchu několik vrtulníků, asi zase papaláši vyjeli lovit jeleny. Japončici mají nahoře celkem šest stíhaček, všechny zatím nad svým prostorem. Létá tam i něco málo civilních letadélek."

Zakončil výčet situace, jak ji odečítal z obrazovky.

"Všechny japonské stroje jsou hlášené," doplnil ho Valerij, "dneska tam mají nějaké cvičné lety, jen hlídej, aby se příliš nepřibližovali a nechtěli nějak provokovat, i když to by mě u těch kluků mrňavejch překvapilo."

"Zatím se drží těsně kolem pobřeží a nijak daleko se nepouští," odpověděl mu Pasočkin, "vypadá to, že dneska nemají zájem dělat problémy."

"Japonci jsou slušnej národ," pronesl Sergej, "ti obtíže nedělají."

Taková hlášení chtěl Sergej slyšet ze všech nejraději. Klid, čisté nebe, letadla jen ta předem ohlášená nebo vlastní. To je pohoda, takhle by to mělo vydržet až do konce služby. Zavřel oči

a oddával se chvílím nezvyklé pohody. Přemýšlel, že by si mohl sundat sako a přezout si těžké, nepohodlné boty.

"Tak pánové," pronesl slastně, "takhle to chvi mít. Klid a pohoda. Do konce služby. Nikdo nerušit, všechno ať klape jak má. To se pak..."

"Nemám obraz!" zazněl do jeho slov zoufalý výkřik.

IV.

Nicol se vrátila do reality. Představa tolika peněz byla sice pěkná, ale současně z nich měla strach. Všechno má dvě strany. Co když by to dopadlo špatně a Davida by chytili? Byla by spolupachatelka, dobře o činu věděla. Kdyby tak věděla víc!

Vzala do ruky list se záhadnými zkratkami a pozorně se na ně dívala. Snažila se v duchu vybavit, jaké bance ta zkratka může patřit. Ať si lámala hlavu sebevíc, žádná ji ke známým bankovním domům nesedla. Zničeně list vrátila k ostatním.

Dokončila sběr papírů. Na těch ostatních ji už nic neupoutalo. Jak to vypadalo, její bádání tím skončilo. K ničemu podstatnému se dostala. Možná jen zbytečně protáčí závit svého mozku, s největší pravděpodobností se o nic podobného nejedná. Však také představa, že její muž, vždy čestný a poctivý, by se najadnou stal lupičem či manipulátorem s úředními konty, byla poměrně nesmyslná. Ani nevěděla, proč ji právě tohle v tu chvíli napadlo.

Poskládala všechno pečlivě na své místo a uložila na stůl tam, kde se domnívala, že předtím leželo. Doufala, že si muž její manipulace s listinami nevšimne.

Jen ty dvě mapky nechala odložené bokem. Netušila proč, ale bez jakéhokoliv přemýšlení je během úklidu automaticky dala stranou. Nyní je vzala znovu do ruky a pozorně je prohlížela, nedaly jí pokoj. Když se na ně dívala, měla pocit, že ji pálí do rukou, něco se jí na nich nezdálo, něčím ji upoutávaly.

Nakonec vzala z hromady do ruky ještě jeden list, celý popsaný čísly a různými výpočty. Čísla jí neříkala vůbec nic, jen si je zvědavě prohlížela, zda tam nebude také něco podezřelého. Nic nezahlédla, ani jeden údaj ji nenaznačil, čeho se týká. Již jej chtěla odložit, když ji přece jen něco udeřilo do očí.

Za tu dobu, co s Davidem společně žijí, přece jenom něco z jeho práce pochytila. Nyní se jí hlavou mihl nápad, malý, ztřeštěný a v první chvíli zcela nemožný. Rázem zapomněla a a své představy o bankovním lupu, o velkých penězích na svém účtu a ze strachu před prozrazením. Myšlenka tu byla a zakousla se do její hlavy.

Nicol se polekala něčeho dalšího, mnohem horšího. Jejich letadlo je přece...

* * *

Čas se naplňoval, start se rychle blížil. Jonest společně s celou posádkou ukončovali poslední kontrolní úkony.

"Tak," řekl spokojeně Estupam, "já mám hotovo. Jak jste na tom vy, kapitáne?"

Obrátil se spokojeně k Jonestovi. Pohodlně se usadil ve svém křesle a nalil si první šálek kávy.

"Ještě mi chybí pár drobností," hulal Jonest zabraný do práce, "zdá se, že to bude v pořádku. Pamatuješ, co nám pozemáci provedli minule, jak špatně nakalibrovali sledovací radar?"

"Aby ne. Však to byl šok a dobrý bylo, že jako naschvál nás nemohla zastoupit záloha. Ještě že jsme ty přístroje během letu nepotřebovali."

"Taky jsem měl s velitelem potom dlouhou debatu. Asi to pomohlo, dneska se zdá mašina perfektně připravená."

"Jo. Zatím to vypadá dobře, doufám, že jsme to nezakřikli," zaťukal třikrát na palubní desku Estupam. Jonest vzdychl.

"Jdu na spojení," prohlásil.

Přepnul kanály na radiostanici.

"Omega, Georg, Thomas, tady řídicí věž," ozval se hlas z reproduktorů, který jej o chvíli předběhl, "jak probíhá příprava ke startu?"

Podíval se na Estupama a oba se usmáli. Jakoby dopředu vycítil, že zavolají.

"Omega, Georg, Thomas," odpověděl zvesela, "všechno O.K. Start dle plánu. Jsou hlášeny nějaké změny počasí oproti brífinku?"

"Jen minimální. Platí základní oznámené údaje. Potvrzuji start 14,48. Pojíždění po ranveji na základní čáru ve 14,36. Obálku s tajnými kódy a hesly rozpečetít přesně ve 14,51. Volací znak věže od této chvíle je "Zahrádka".

"Omega, Georg, Thomas, rozumím Zahrádka."

Jonest zakončil rozhovor a uvelebil se v pohodlném sedadle stejně jako Estupam. Než nastane čas pojíždění, mají možnost se chvíli uvolnit. Měli prozatím vše hotovo a vypadalo to, že start proběhne bez problémů. Ani jeden z nich proto necítili předstartovní nervozitu.

Velení je však nenechalo dlouho v klidu. Na rozdíl od kabiny zde panovalo tíživé napětí.

"Tady Zahrádka," ozval se opět Kernackého hlas, "volám Omega, Georg, Thomas, začněte s přípravami na ostrý start. Potvrďte příjem."

Žádal rázně a kategoricky. Oba piloti byli vytrženi z poklidu a jen neradi zaujali pracovní polohy.

"Omega, Georg, Thomas rozumím, zahajujeme start," potvrdil Jonest.

"A máme po klidu," podotkl Estupam a začal přepínat spínače na palubní desce, "jde se na to, dneska je to nějaký rychlý. Zbytečně brzo, nevím, proč nás buzerují, když to není potřeba."

"Vždyť jsi to slyšel," hlesl Jonest, "někoho tam přece mají. Sám slyšíš, jak jsou z toho podělaný."

"Jako by si to nemohli nechat pro někoho jinýho!"

"Kapitán posádce," zvolal Jonest do mikrofону palubního rádia. Jeho hlas tak pronikl do všech koutů stroje, "opakuji, kapitán posádce. Nahazujeme první motor, zahajujeme startování. Pokud máte nějaké problémy, okamžitě se nahlaste."

Vyzval je k oznámení problémů či důležitých poznatků zjištěných při předstartovní přípravě a očekával odpovědi. Chvilí soustředěně naslouchal, zda se někdo ozve s hlášením závad. Bylo ticho, nikdo neměl nic, co by bylo nutné oznámit. Spokojeně se otočil a kývl na druhého pilota. Ten byl připraven na obvyklé znamení, takže jeho netrpělivě vyčkávající ruce se konečně mohly rozběhnou po palubních přístrojích.

"Nastavení lopatek provedeno, tlak v kompresoru nastaven, výstupní tryska nastavena..." opakoval nahlas svoje úkony Estupam, aby jej mohl Jonest kontrolovat.

Ozval se vysoký, pískavý hukot turbíny a letadlo se lehce rozvibrovalo. Trvalo to několik vteřin, v nichž se neurčité vibrace a otřesy rozléhaly těžkým obrem, než motor konečně po chvíli naplno "naskočil". Vibrace okamžitě přestaly a hvízdot se zjemnil.

Jonest vysunul opět ruku z okénka a zvednutým palcem naznačil personálu OK. Na toto gesto čekali. Vrhli se k letadlu a začali odpojovat všechny přívodní kabely, které je ještě s letadlem svazovaly. Netrvalo to dlouho a poslední spojení s pozemním zařízením se přerušilo. Jedno auto za druhým startovalo a posádky spokojené s klidným průběhem předstartovní přípravy, postupně odjížděly. Jenom několik požárních aut zůstávalo z bezpečnostních důvodů v dosahu.

"Motor na otáčkách," odfrkával monotónně Estupam, "teplota, výkon, tah, vše OK. Máme dostatek proudu a tlaku pro starty ostatních motorů."

"Zahrádko," Jonest přepnul vysílací stanici na věž, "tady Omega, Georg, Thomas, startovací motor nahozen, startujeme ostatní motory. Pořadí... čtyři, dva, tři."

"Potvrzujeme, máte povolení," ozval se chladný hlas bez emocí a tak si Jonest spokojeně odfrkl.

"Takže jednička běží," řekl spokojeně, "začni s nahazováním ostatních. Posádka všichni dokončete poslední předstartovní kontroly, budeme provádět nahození ostatních motorů a přechod do pozice alfa."

Estupam zatím stiskl další tlačítko a nové vibrace otřásly letadlem. Startoval postupně jeden motor za druhým. Za chvíli běžely všechny. Dunivý, hromový rachot bylo slyšet na kilometry daleko.

"Motory v provozu," oznámil nakonec Estupam, "všechny parametry v pořádku. Problémy nezaznamenány, výsledek O.K.."

Jonest spokojeně přikývl. Jiný výsledek ani neočekával. Jsou přece tým dokonalých odborníků. Naklonil se k mikrofonu.

"Posádko," řekl do mikrofonu ostatním, "dokončete přípravu. Zavíráme všechny otvory. Hlaste připravenost."

Stiskem několika knoflíků vydal příkaz k hermetickému uzavření trupu letadla.

Vstupní otvor, kterým se na začátku protáhli dovnitř, se zvolna zakryl pevnými vraty a spolu s ním zakryly vchody i další dvojce dveře na zádi, kterými se do stroje dopravovalo střelivo a ostatní materiál.

"Tady Sterback," ozval se v reproduktoru první operátor, "všechno OK, veškeré operační jednotky funkční. Napojení na kontrolní a provozní body provedeno. Parametry v pamětech překontrolovány."

"Hlásí se Kesney," připojil se ihned druhý, "všechno OK. Všechny spojovací uzly funkční."

"Rickyns," zaznělo suše, "všechno OK. Kontrola parametrů a uložení zásilky a zbraňových systémů provedeny. Bez problémů."

"McTown na postě," řekl další člen posádky, "operační střely v pořádku, obrana zkontrolována."

"Tady Garttonery," nesmírně znuděný hlas oznamoval další pozici, "vše OK. Napojení na nejbližší kontrolní měřicí stanoviště provedeno. Kontrola počasí provedena."

Jeden člen letadla za druhým ohlašoval výsledky svých kontrol a podle ledově klidných hlasů Jonest poznal, že vše funguje tak, jak má.

"McTowne," ozval se Jonest, "kontrola hermetiky a zkouška vysokotlakých kompresorů provedena?"

"Už jsem všechno hlásil," ozval se skoro dotčeně operátor. "Kontrola proběhla, je to bez závad. Přece na ně nezapomenu. Všechny zbraňové systémy přezkoušeny a bez závad," podotkl podrážděně, že ho na takovou samozřejmost upozorňuje. Jeho občas protivná nálada se dnes zase jednou projevila.

"Kesneyi," přešel Jonest k dalšímu, "jak to vypadá s naší Křepelkou? Je po opravách dostatečně přezkoušená?"

"Hlásím všechno OK," ostře hlásil jmenovaný, "tak je všechno OK. Podrobně jsme ji s pozemákama celou prošli a prověřili. Měla by být zcela připravená. Aspoň kontrolní ovladače ukazovaly bezchybnost."

Křepelka byla slušně velký bezpilotní letoun. Jejím úkolem bylo zastínit při raketovém útoku nepřítele vlastní letadlo. V posledních letech zavedli Rusové samonaváděcí protiletadlové rakety a tak v případě nejvyšší potřeby by Křepelka na sebe převzala roli návnady. Posloužila by jako klamný cíl, aby ochránila samotný stroj.

* * *

Hlas rychle vyvedl Sergeje z omylu, že dnes bude klidná služba. Hysterický hlas patřil nováčkovi Pasočkinovi, jenž jako jeden z mála seděl u svého přístroje. Nemohl ani v nejmenším tušit, že se v tu chvíli otevírá první kapitola následných děsivým okamžiků, jež je během této služby čekají.

Sergej otevřel oči a podíval se směrem k němu. V první chvíli si myslel, že se jedná o zmatky nezkušeného novice, ale ke svému překvapení opravdu uviděl, že obrazovka monitoru zůstává zcela tmavá.

Zaskočený voják Pasočkin strnule hleděl na její černou barvu, jakoby tomu nechtěl sám věřit. Hlavní operátor se tak ocitl bez svých očí, nemůže sledovat dění v oblasti, kterou mají mít neustále pod kontrolou. Stalo se totéž, jakoby celou stanicí odstavili z provozu.

Sergej si okamžitě uvědomil, že bude muset podat hlášení na velitelství a udělat tak to, čemu se snažil pokaždé za každou cenu vyhnout. Nic horšího je nemohlo potkat. Všichni přítomní se otočili od svých obrazovek k nešťastnému vojákově s tázavým pohledem.

Sergejovy nohy prudce sklouzly na zem a on vyskočil. Přistoupil k Pasočkinovu pultu a začal s postupnou kontrolou jednotlivých sektorů. I když přezkušoval jeden po druhém, nikde závadu neobjevil. Monitor zůstával dál zahalen černou tmou.

"Do prdele... co s tím je!" zařval Sergej, který si začal uvědomovat závažnost situace.

To už k nim přistoupili i ostatní a zapojovali se se svými radami do hledání možné závady.

"Podívej se na pojistky... přepni tlačítko jasu... vypni a zapni to... přidej ostrost... nejčastěji odejde blok šest, vyměň ho... funguje elektronka G7?"

Rady padaly jedna za druhou.

Každý se snažil pomoci způsobem, jakým při podobném problému někdy postupoval. Potem zalitý Pasočkin zoufale prováděl jednu operaci za druhou, jak rady přicházely. Ruce se mu zjevně tráslly, některé činnosti nebyl ani schopen napoprvé vykonat.

Vyzkoušel všechny rady, prošel celý panel, ale neobjevil nic, co by závadu odstranilo.

"Měli bychom to hlásit na velitelství," navrhl v nejvyšším zoufalství a pln beznaděje. "Nevíme, co se teď děje v celém sektoru D5."

Nešťastný nováček věděl, že to pro něj znamená příchod velikých problémů. Mimořádná událost a hned na začátku směny! Zrovna u něj přestane monitor fungovat! Viník podobných poruch se vždy musel najít a v takovýchto případech i potrestat. Přísně, nekompromisně a disciplinárně. I když na tom vlastně nenesl žádný díl viny. Pro velení bylo toto řešení jednodušší, než trestat technickou údržbu, již prováděli výhradně vojáci z povolání. Ti byli postihováni jen ve výjimečných případech, kdy už vinu nešlo na vojáky základní služby shodit.

"Zbláznil ses?" utrl se na něj Sergej, "to chceš aby sem přijeli vyšetřováci a celý to tu prošmejdili? Musíme na to přijít sami! Rychle, schéma zapojení. Toljo, přehod' kabely monitorů a vyzkoušej, zda nebude fungovat na jiném přístroji."

Sergejovy ostré rozkazy následovaly v rychlém sledu.

Všichni se začali pojednou pohybovat velice čile. Věděli, že musí závadu co nejrychleji odstranit, jinak dojde k nejhoršímu. Pot se ze všech jen řinut, vzduch v místnosti se dal krájet. Oprava musela být provedena co nejrychleji. Tlačil je čas, bojovali o každou vteřinu.

Z nepřítele, který by mohl využít nekrytého prostoru, paradoxně strach neměli. Báli se vlastních lidí, mužů ve vyšších stupních velení tajných. Ti jim mohli zavařit, ti jim mohli řádně zkomplikovat život.

* * *

Nicol sešla zamyšleně po schodech dolů do haly, posadila se do pohovky naproti krbu a nevidoucím pohledem sledovala plápolající oheň. Stále nemohla uvěřit, že to, co nahoře zjistila a co jí z toho vyplývalo, by mohla být pravda. Namlouvala si, že zbytečně panikaří, že vše může být jen nějaká hra, nějaké testování matematických výpočtů a kombinací, které si muž před letem zkoušel. Pro cvik, pro svou kondici. Ale... dělal by to pro potěšení? Doma? K takové práci musí být další důvod, jinak by neměla smysl. Chtělo by to nějakým zjistit, zda to může hodit za hlavu, či se tím dále zaobírat. Náhle dostala nápad.

Přisedla si k telefonu a vytočila číslo jednoho jejich dobrého kamaráda. Také letce létajícího na stejné trase jako její muž, jen s jinou posádkou. Měl obrácenou službu, takže když byl David ve vzduchu, on měl volno, jakmile se David vrátil, on odlétal. Oba vzájemně se setkávali jen velice vzácně.

Musela chvíli čekat, nežli se jí ozval, trpělivě však vyčkávala. Tušila dopředu, že to nebude jednoduché, ale chtěla to zkusit. Pátrat po různých tajemstvích a luštit hádanky ji vždy nesmírně bavilo, byla nyní ve svém živlu.

Moc dobře přitom věděla, že tito muži jsou vázáni mlčením a že nesmí o svých letech mimo pracoviště nic vykládat, jenže ona od něj teď nutně potřebovala zjistit pár informací. Bude to muset nějak šikovně zabalit, jít na věc nenápadně. Urychleně si v duchu připravovala řeč, aby se jí podařilo přimět ho k rozhovoru na téma, které ji nyní zajímalo.

* * *

Zprávou o stavu předletové přípravy stroje ukončil Jonest závěrečnou kontrolu a mohl oznámit, že letadlo je přichystáno ke startu.

"Zahrádko," zvolal Jonest do mikrofону, "Omega, Georg, Thomas. Motory běží, vše překontrolováno, bez závad. Žádám o povolení k pojezdu na startovací linii."

"Zahrádka rozumí," potvrdil Kernacky, "povoleno rolování na startovací linii 2H, postupujte podle pokynů uváděných v propozicích."

"Rozumím," potvrdil Jonest, "rolujeme."

Byl před nimi nejobtížnější úsek mise. Start.

Už jich mají na kontě mnoho, všechny proběhly bez problémů. Až na jeden. V dubnu šestašedesátém. Tehdy jim během startu vypověděly obě dvojice motorů na pravé straně. Nikdy nezapomene, jak se rozskákaly červené kontrolky po palubní desce, poplachové bzučáky rvaly uši. Bylo to děsivé, ale dopadlo to nakonec dobře. Letadlo i s polovinou výkonu dostali nakonec do vzduchu a po příšerně nebezpečném krátkém letu stroj otočili a složitými manévry přistáli. Od té doby se toho okamžiku děsí, mnohokrát jej před sebou viděl. Už by to nechtěl zažít.

Proto má nyní oči upřeny na každé kontrolce, na každé signálce. Proboha, co se to zase je? Svítí některá z nich či nesvítí? Co to bliká? Promnul si rukama oči. Nic. Všechno v pořádku. Jen vlastní představa ze situace, již se tolik obává, mu ji živě vybavila před očima.

Jonest položil ruku na širokou páku společného přidávání otáček a jejím pomalým přitahováním k sobě u všech motorů tyto otáčky zvyšoval. Jemně a pomalu. Estupam současně měnil nastavení lopatek motorů a výkony výstupních tahů. Stroj se rozechvěl a z vnějšku do kabiny zaznělo burácení mohutných motorů. I přes dobrou izolaci byl dobře slyšet jejich dunivý hluk.

Tah motorů narůstal a jejich síla rozkolébala mohutný stroj. Jonest odbrzdil kola a přestavil klapky na křídlech. Letoun se lehce zhoupl, poté se velice jemně, pomalinku, jeho kola začala otáčet a on opustil své místo na stojánku, kde dosud stál. Celá posádka sledovala okny u jednotlivých stanovišť okolní krajinu, jak se zvolna dává do pohybu.

Po příváděcí spojce, sledujíc bílou čáru namalovanou na ploše, se zvolna šinul obří letoun ke startovací dráze. Najel na ni, pomalým otočením se srovnal do její osy a směřoval přímo ke startovací linii.

Dojel až na samý konec dlouhé přistávací plochy. Byli teď velmi daleko od řídicí věže, která se jim nyní ztratila z očí za mírným návrším. Po chvíli dojeli na začátek ranveje. Velký stroj se otočil a srovnal přesně na prostředek dráhy. Jonest se podíval na chronometr. Bylo 14,45.

Zbývaly poslední minuty ke startu. Byl spokojen. S maximální přesností a precizností jsou včas připraveni. Ani jedna závada nenarušila přípravu, nenašli jediný problém. Jak činnost posádky, tak běh stroje se odbýval naprosto dokonale.

Celá posádka na tom byla stejně, i oni měli dobrý pocit z perfektně provedených příprav ke startu. Jejich profesionalita byla znát na všech úkonech, které byly k letu tohoto stroje zapotřebí. Ještě poslední přezkoušení všech ukazatelů, poslední prověření hlavních parametrů jednotlivých zařízení. Všechny ručičky byly na těch stupních, kde je potřebovali pro klidný let mít.

I když stroj na start nyní vedl druhý pilot, Jonest jej stále pozorně kontroloval. Před sebou měl obálku s tajnými údaji letu. Nebyl moc zvědavý, co v ní je. Za dobu, kdy tyto lety prováděl, si zvykl, že si jsou vždy velmi podobné, takže už dopředu věděl, co v instrukcích může očekávat. Až se za chvíli dostanou do vzduchu, budou mít všichni dostatek času se s nimi podrobně seznámit.

* * *

V místnosti nastalo dusno. Z centra velitele oblasti se v pravidelných intervalech ozývaly telefonem kontrolní dotazy, jaké polohy letadel zachytili na sítnicích svých radarů. Posádka musela včas reagovat a hlásit přesný stav, který se jim právě zobrazoval na monitoru. Centrum hlášení srovnávalo s ostatními. Chtělo tak mít jistotu, že nikdo na jednotlivých stanovištích žádné letadlo nepřehlédnul.

Štěstí k nim bylo milosrdné. Poslední kontrolní hlášení proběhlo sotva jen několik minut před vznikem problému. Pasočkin si ještě pamatoval údaje, která hlásil. Nyní mají dvacet minut času, aby si s problémem poradili, potom se vlezlý telefon opět ozve.

Horečně se snažili závadu najít, ale stále se jim to nedařilo. Sundali vrchní desku stolu a měřicími přístroji zkoušeli všechna místa, kde by se dalo předpokládat přerušené spojení. Kontroly byly negativní, závada stále nebyla nalezena. Panika pomalu zachvacovala jejich mozky a současně narůstala vzájemná nevraživost mezi celou posádkou.

"Zavrou nás!" zvolal vystrašeným hlasem další nováček Ljoša.

"Asi jo," připustil Matvěj, zkušený gonista, "počítej tak osm měsíců až jeden rok. Ohrožení bezpečnosti vlasti. To je docela závažný přestupek."

"Možná napomáhání nepříteli," namítl Saša.

"Právě proto bys měl něco přidat," doplnil jej operátor Valerij. "Počítám tak rok a půl až dva, nejmíň!"

"Jeden známý sloužil u Ust'-Udalů," zamyslel se Dalgij, "v Burjatské oblasti. Jednou jim při akci odešla celá stanice, kompletně. Nevydržely obvody shořely nějaký elektronky. Měli tam zrovna veliké problémy s Číňanama, docela krutě se tam střílelo. Za trest šli všichni sedět. Náš známý dostal pět let."

"Můj strýc, Vasilij," zavzpomínal Saša, "složil za války u Rokossovského. Jako spojač. Jednou mu při německém protiútoku selhala radiostanice. Měli v bitvě velké obtíže a museli ustoupit. Bylo tam dost mrtvých. Dostal kulku. Za napomáhání nepříteli."

"Držte huby! Zanechte planých žvástů a koukejte něco dělat!" zařval Sergej, "hod'te sebou, bando líná, nebo budete sedět i vy!"

"Teda, jestli to nestihneme, to bude průšvih" děsil se Ljoša, "to nechci vidět."

"To se z basy fakt dlouho nevyhrabeme," podotkl Tolja.

"Já věděl," podotkl nešťastně Matvěj, "že si tu dnešní směnu s Žandikem nemám měnit. Že jsem raději nevzal službu na rotě."

"Tak držte už huby a makejte," okřikl je znova Sergej, kterému už také tekly nervy. "Místo planých řečí a nářků chci vidět pohyb. Hrabete se tu v tom jak panic v dámském přirození takovou dobu a výsledek žádný. Jestli to nedáte dohromady, tak uvidíte tu vojnu, co vám pak udělám!"

Hřímal mocným hlasem, protože čas se krátil a k závadě se stále nemohli dostat. Měl největší odpovědnost a také nesl největší riziko v případě neúspěchu. Pokud bude někdo potrestán, bude to právě on. Když se jim cokoliv zdařilo, byli oslavováni ti nahoře. Jakmile něco nevyšlo, vina se vždy svalila na ty dole. Byl proto oprávněně nervózní ze všech nejvíc.

* * *

Mick byl dobrý Davidův kamarád. Sama Nicol si s ním a jeho přítelkyní občas vyjeli surfovat k pobřeží, když bylo příhodné počasí a žádný z nich neletěl. Byly to pěkné chvíle a Jean byla fajn holka.

Dobře si tehdy všimla, jak velkou má Mick na ženy slabost, jak obtížně jim odolává. I Jean na to hrála a vždy s ním pěkně cvičila. Chtěla toho nyní také využít.

"Nazdar Micku," ozvala se rádobý uvolněně, jakmile sluchátko klaplo a uslyšela známý hlas "jak se máš?"

"Proč voláš," znejistěl, "stalo se něco?"

"Ne, ne, nic, jen jsem sama doma, trochu se nudím a tak mě napadlo pár věcí. No a znáš, to, když ženská přemýšlí. Vzpomínala jsem na toho svýho, to víš, mám o něj trochu strach a stýská se mi, a tak by mě zajímalo, jaké to tam v těch výšinách u slunce je. Jestli máte čas také trochu vzpomínat na nás dole, zda se vám tam taky stýská a podobně."

"Ale že se najednou zajímáš. Navíc jsme se o tom již nejednou bavili, nevzpomínáš?"

"Ne. Fakt? Možná že kdysi jo, ale to už je asi dost dávno, nějak jsem na to zapomněla."

"Ale nelži, něco chceš, tak to vyklop a nechod' kolem toho jako kolem horké kaše."

Její slova byla neobvykle formální a v hlase postřehl napětí, takže rychle pochopil, že má cosi za lubem a formalitu přešel bez odpovědi. Zhatil její plán dřív, než se na něj dostalo.

"No...", odmlčela se, jakoby nevěděla, jak dál, "s tebou je těžký se bavit, hned člověka prokoukneš. Tak jsi mě zaskočil, že už si ani netroufám říct, že nemáš pravdu. Něco bych opravdu nutně potřebovala vědět. Něco o Velkém Běčku. Mohl bys mi pomoci?"

Oba věděli, co má na mysli. Velký B bylo mezi piloty hovorové označení pro jejich obří bombardér. Velký Boeing.

"Ale to brzdi," zarazil ji, "víš, že o tom nesmíme mluvit, tak se nesnaž."

Vypadalo to, že narazila. Asi z něj nic nedostane. Zjevně to chtěl skončit.

"Jenom jednu věc," pokračovala honem, aby telefon nepoložil, "jednu maličkost, to bys mi mohl říct. Velký tajemství bych si nedovolila z tebe tahat, přece vím, že je to tajné."

"To doufám. Pokud bych měl něco říct, tak jenom všeobecně známý věci."

"Tak to je přesně ono, co potřebuju vědět, jenom běžný maličkosti. Víš, co jsem se nikde nedozvěděla? Kolik kusů "zboží" vozíte normálně s sebou."

"No to sis vybrala dobrou otázku. To tedy ze mě nedostaneš ani heverem. Tohle po mě přece nemůžeš chtít vědět. Nejdřív mi namluvíš něco o maličkostech a pak vypálíš takovouhle otázku."

"Micku, neblázni," konejšila ho laskavě, "já chci vědět jen číslo, jedno jediný číslo. Kolik jich tam vezete? Řekni, stačí když odpovíš tři, deset, sto nebo nevím kolik. Nic víc. Pěkně prosím. Nutně to musím vědět a tak moc tajný to určitě není."

"Tohle fakt nejde říct," odmítal vytrvale, "není to dobrá otázka, zkus se zeptat na něco jiného. Třeba co jsem měl dneska k obědu. Tohle tajemství bych ti možná s trochou přemáhání mohl říct."

Snažil se z odpovědi co nejrychleji vyvléknout.

"Když mě nezajímá tvůj oběd. Mám teď jinou starost. A k tomu tohle musím vědět."

"Proč se nezeptáš Davida, až se vrátí domů? Určitě by ti to ochotně řekl."

"Nemůžu tak dlouho čekat, potřebuju to teď hned. Kdybych tak nespěchala, to víš, že bych počkala a neotravovala tě."

"To bude opravdu nejlepší, počkej si na něj."

"Micku!" zašeptala jemně a prosebně. Chvilí bylo napjaté ticho. Mick zřejmě bojoval sám se sebou, zda se může odvážit údaj sdělit.

"Dvanáct," řekl rychle, "a končím. Sbohem," zaklapl telefon a spojení se přerušilo. Spokojeně chvíli seděla, pak pomalu rovněž zavěsila. Věděla, že ho moc nepotěšila, možná se i naštvál. Pro ni ale bylo důležité, že dosáhla svého.

"Takže dvanáct," zamyslela se nahlas.

V.

Bylo přesně 14,48, když se ve sluchátkách velitele Jonesta ozval očekávaný povel.

"Tady Zahrádka," ohlásil se v rádiu hlas Pockwella, "volám Omega, Georg, Thomas, start povolen."

"Omega, Georg, Thomas. Start povolen," potvrdil příjem Jonest.

Podíval se významně na druhého pilota, který jeho pohled opětoval. Oba přikývli na znamení, že jdou na to. Víc si nepotřebovali říci. Také ostatní členové posádky již netrpělivě tento povel očekávali.

Estupam nastavoval startovací klapky a zabrzdil kola. Jonest začal pravou rukou k sobě pomalu přitahoval páku, kterou řídil otáčky motorů, a sledoval na ukazatelích jejich prudký nárůst.

Jeho zrak přeskakoval na vedlejší ukazatel, kde kontroloval stoupající výkony tahu. Když dosáhl potřebných parametrů, kývl na Estupama. Ten odbrzdil kola a zvětšil nastavení klappek trysek motorů.

Jonestova ruka začala mnohem rychleji přidávat na otáčkách a výkon motorů prudce stoupal, za chvíli byly na maximu. Dunivý rachot začal výrazněji pronikat do kabiny a vibrace, před chvílí jen lehké, nyní vydatně roztřásly celým strojem.

Za neustále se zvyšujícího rachotu motorů se obrovitý stroj dal zlehka do pohybu. Velice jemně, jako by se jednalo o drobné autíčko, urazil první metry po ranveji, téměř krokem. Za malý okamžik výkon motorů hnal svou monstrózní silou kovovou obludu po betonové ploše. Rychlost každým okamžikem výrazně narůstala a ranvej začala ubíhat stále rychleji.

Když získali potřebnou rychlost, zapnul Jonest přidavné motory, forsáž. Ty dodávaly hlavním další sílu, která pomáhala dostat těžký stroj rychleji do vzduchu. Budou pracovat jen krátce, než se ocelový pták vznesle.

Za mírným pahorkem se vynořila dříve skrytá řídicí věž. Rychle se k ní blížili a za okamžik se s bouřlivým duněním prohnali kolem ní. V dáli už se objevil práh přistávací dráhy, když letadlo dosáhlo potřebné rychlosti.

Velice ztěžka a pomalu se nadneslo a kola ztratila zvolna svůj kontakt s betonovou plochou. I přes silné motory se těžký letoun jen velice pomalu zvedal a nabíral výšku. Byli jen několik metrů nad zemí, když Estupam stiskl knoflík pro zatažení podvozku. Obří kola nesoucí na zemi mnoho desítek tun se lehce, jakoby radostně, že již nemusí nést tak velkou váhu, pomalu složila do nitra stroje.

Oba piloti pozorně sledovali kontrolky, které rozsvícením potvrdily správné zatažení podvozku a zavření krytů kol. Teď si již mohli spokojeně oddechnout, když konečně všechny svítily svým hřejivým jasně, značícím vše OK. Další přístroje oznámily hermetické uzavření paluby letadla.

Generál Pockwell stál za pultem a sledoval, jak se obří pták žene po ranveji nedaleko řídicí věže. Byl stále zachmuřený a ve špatné náladě. Jeho nervozita výrazně poklesla, když spatřil, jak se bombardér pomalu odlepil od země a stoupá vzhůru.

Byl ve střehu, dával pozor na každý signál, který na věži zazněl. K jeho uspokojení ani jednou nezachytil nic, co by signalizovalo nějaké problémy. Zprávy z věže i letadla byly naprosto standardní a dle všech zvyklostí.

Stroj se vzdaloval, nabíral výšku a viditelná tečka se rychle ztrácela. Jen dlouhé černé šmouhy po kouři z motorů zůstávaly. Zhluboka si oddechl. Výrazně se mu ulevilo. Obtížná etapa letu proběhla uspokojivě.

"Ještě že jde nahoru Jonest," pomyslel si.

Je to přece jen záruka, že let, který právě probíhá, dopadne co nejlépe a bez mimořádné události. Potřebuje to jako sůl, jinak se z těžkostí nedostane.

* * *

Čas ubíhal jako voda, už jim ho moc nezbyvalo. V zoufalství, jak se blížila chvíle, kdy zazní tolik obávaný dotaz z centrály, se nakonec rozhodli složit opět celý systém dohromady a přezkoušet.

Když už byli téměř hotoví, všiml si desátník Valerij, že kontakty v objímce kabelu monitoru, který hodlal právě do soustavy připojit, jsou divně pokroucené.

"Podívejte, tady by mohlo být něco špatně!" zvolal pln naděje, že nalezl závadu.

Okamžitě se nakupili kolem něj a on ukazoval Sergejovi koncovku s ohnutými dráty, jež fungovaly jako zástrčka.

"To může být ono," souhlasil Sergej, "podejte rychle malé kleštičky."

Obrátil se k ostatním, zatímco si koncovku detailně prohlížel. Správně tušil, že tentokrát by to skutečně mohla být hledaná závada. Když se rozhlédl po ostatních, viděl jen pozorné oči, které ho napjatě sledují. Soustředěně na něj hleděli a nikdo se napětím ani nepohnul.

"Nerozuměli jste?" rozkřikl se znovu a důrazněji, "potřebujeme nějaké kleštičky! To čekáte, až si je najdu sám? Okamžitě je někdo doneste, pohyb!"

Jeho temný hlas duněl malým prostorem. Teprve potom se vojáci rozhýbali a začalo shánění malých kleštěček.

"Rychle, tempo," vybízel je stále Sergej, "copak tady nemáme nějaký nářadí?"

Bědoval zoufale, když zahlédl, jak většina začala přehrabovat šuplíky svých stolků a hledat požadovanou věc. Nikdo nemohl žádaný nástroj najít.

Po chvíli přerovnávání všech přihrádek jeden z nich konečně šikovné kleštičky objevil a tak se mohli pustit do opravy.

Valerij začal pod nejbližší stolní lampou, aby na práci lépe viděl, upravovat ohnuté kontakty. Měl z nich největší cit v rukou a proto práci svěřili jemu. V koncovce se nacházely malé, jemné drátky, takže s nimi musel zacházet velice opatrně. Nesměl je přetrhnout, či překroutit, protože tím by věci nepomohl, ale naopak uškodil.

Ostatní ho za zády pozorně sledovali. V místnosti nastalo dusivé ticho, jak všichni bez pohybu, téměř nedýchali, očekávali výsledek opravy. Po chvíli napětí se spokojeně narovnal. Podařilo se, drátky byly rovné, téměř jako nové. Jediný neupadl, či se nezkroutil jiným směrem.

"A je to," zvolal Valerij radostně, "snad ta závada byla v tomhle."

Vypadalo to, že kontakty mají konečně správný tvar a tak se je rozhodl připojit je k monitoru. Pomalinku, s citem, zasouval koncovku do zdířky. Napjatá atmosféra dosáhla vrcholu. Každý si jen zoufale přál, aby se kontakty při zasunutí strefily do správných dírek a opět se nezdeformovaly. Čas, kdy se centrála ozve s dotazem, se nezadržitelně krátil. Valerij měl osud všech ve svých citlivých prstech.

Konečně byla koncovka zasunuta a zajištěna proti samovolnému vyklouznutí. Po ní mohli vrátit všechny vytahané bloky do svých boxů a připevnit kryty, jež musely sundat. Valerij s Ljošou urychleně dotahovali potřebné šroubky. Jakmile dotáhli poslední, kývli na Sergeje.

"Hotovo," oddechl si Valerij ztěžka, "můžeme to vyzkoušet."

"Tak se modleme," podotkl Sergej, "ať to běží. Pasočkine, pusť do toho šťávu!"

Vybídl Pasočkina a přistrčil jej ke stolku. Ten se posadil a ještě chvějící se rukou stiskl hlavní knoflík spouštění přístroje. Ostatní kolem bez jediného pohybu sledovali výsledek, nervozita vyvrcholila. Co se stane?

* * *

Nicol vyběhla po schodech zpět do pracovny a rychle rozhrabala srovnanou hromadu papírů na stolku. Bleskově vyndávala známé listy. Když je měla všechny, seběhla dolů do haly a natáhla se na velkou pohovku uprostřed místnosti. Začala horečně přepočítávat linky vedoucí z červeného bodu. Vypadalo to jednoduše, ale brzy zjistila, že jsou namalovány těsně vedle sebe a často se překrývají.

Několikrát se spletla a začínala znova a znova. Nakonec si vzala jako pomůcku špendlík, kterým si opatrně ukazovala na odpočítávanou linku, aby se dostala ke konečnému součtu. Tak se jí teprve podařilo je správně sečíst. Mapa jí vypadla z ruky a ona se překvapeně zvrátila dozadu a dopadla plnou vahou na opěradlo pohovky.

"Dvanáct!" vydechla zděšeně.

Zůstala sedět s vytřeštěnými očima. Tak banky se pod tajnými hesly skrývat téměř jistě nebudou. Ten počet zřetelně směřují k druhé eventualitě. Je jich opravdu dvanáct. Tak tohle už nemůže být náhoda. Zde je zašifrováno něco mnohem důležitějšího. Něco, co nesmělo být vyzrazeno.

* * *

Oba piloti měli to nejhorší za sebou a mohli se klidněji věnovat řízení stroje.

"Zahrádka Omega, Georg, Thomas," promluvil Jonest do mikrofону, "start proběhl bez problémů. Nastavujeme azimut na 277, stupeň jedna, letová hladina 3000 stop."

"Zahrádka potvrzuje příjem a povoluje přechod," souhlasil řídící. "Za pět minut budete v dosahu družice OLA 47, připravte přechod na její parametry. Po navázání kontroly přechod přes družicové spojení."

Ve sluchátkách poznali ledově klidný hlas velitele řízení letu plukovníka Kernackého. Chudák, nemá to dnes lehké. Mít nad sebou nejvyššího šéfa, to není příjemná práce.

Letoun stále pokračoval v plynulém nabírání výšky, aby dosáhl stanovené letové hladiny. V kabině zavládla uvolněná nálada. Oba sundali sluchátka a nastavili stanici na přechod přes reproduktory. Až teprve nyní roztrhl Jonest obálku s přesnými úkoly během letu. Vycítil zvědavý Estupamův pohled a tak jej rychle prolétl.

"Hm," zahučel spokojeně, "nic nového. Všechno, jako vždycky, jak se dalo čekat. Nic se nezměnilo. Jenom s tím dělají zbytečný tajnosti. Ještě několik letů a budu tenhle papír znát odshora až dolů nazpaměť. Na, přečti si hesla a kódy."

Podával Estupamovi několik listů z obálky.

Estupam ani nic jiného nečekal, také už znal tyto rozkazy natolik dobře, než aby jej něco překvapilo. Svým způsobem bylo lepší, když po nich nechtěli nic nového. Let alespoň proběhne rutinně a snad nenastanou nečekané problémy. Převzal podávané listy a rychle si vyhledal místa s tajnými hesly a kódy. Několikrát je přeříkal, aby si je co nejlépe zapamatoval. Pak zasunul listy do stojánu pod palubní deskou. Tam byly v dosahu obou pilotů, kdyby jim nějaký kód vypadl během letu z paměti. Jonest uchopil mikrofon.

"Kesneyi," vyzval operátora, "jsme na bodu "P", přelad' stanici na OLA 47, za pět minut na ní přecházíme."

"Za chvíli ji tam mám," odpověděl bleskově klidný hlas, "a neřekli vám rovnou, jak na ní budeme dlouho? Mohl jsem si hned připravit další. Jak říkali již na brífinku, přecházíme později na OLA 288, s OLA 47 jsem minule měl trochu problémy."

"Nic dalšího neříkali, platí původní rozkazy," namítl znechuceně Jonest, "tak nic nevymýšlejte a udělejte podle pokynů. Jste za to placení."

"No za ten plat bych měl tady sedět s dětskou vysílačkou," chytil se Kesney okamžitě tématu. "Za ovládání takhle složitého zařízení by to mělo být podstatně víc. Když už jste... šéfe o tom začal, nemohl byste tam nahoře přitlačit? Mám hodně dětí... i žena by měla radost. To za to stojí ne? Píchnete mi, že jo?"

"Od kdy mají impotenti děti?" ozval se pojednou v reproduktoru jízlivý hlas, "A o jaké ženě mluví? Až ten se ožení, to nás - normální - už budou vozit v oddělení speciální péče na vozíku s Eisheimerem."

Pokračoval hlas jízlivě dál. Vzápětí byl za svoji poznámku odměněn smíchem několika dalších členů posádky.

"Kesneyi," řekl razantně Jonest, "přechod na OLA 47. Rozumíte rozkazu?"

"Provedu, šéfe" stručně odpověděl Kesney.

* * *

Místností zaduněl mohutný výkřik radosti. Obrazovka monitoru blikla a vzápětí se rozzářila. Zelená barva stínítka osvětila všechny přítomné. Konečně se jejich napjaté nervy mohly uvolnit. Radostně se objali, jejich ruce vylétly vítězoslavně vzhůru a jejich oči se nadšeně rozzářily.

Svítivá čára znovu začala obíhat po kruhovém obvodu. Světelné body se na zeleném stínítku výrazně zobrazovaly a odhalily cíle nalézající se v dosahu radaru. Dlouhé řady kontrolky na stole se rozblíkalý několika barvami.

"No to se musí zapít," volali radostně.

"Bylo to o chlup," ulevoval si Matvěj.

Místnost zaplavily spokojené poznámky. Napětí prudce opadlo, tíživá nálada byla tatam. Atmosféra se dostala na svou obvyklou úroveň.

Všichni vyčerpaně dosedli na nejbližší židle. Prostorem se neslo těžké oddechování. Nervové vypětí ze stresu je unavilo víc, než kdyby vykonávali skutečnou fyzickou práci. Strach z nebezpečí, že nefunkční přístroj vyvolá mimořádnou kontrolu z velitelství, byl velký.

"Tak maladci, to zasluhuje zaslouženou odměnu," pronesl Sergej s patřičným patosem.

Zkušenou rukou nalil do skleněných pohárků rundu vodky. Všichni do jednoho se zvedli, bez přemlouvání uchopili každý tu svou a následovalo obvyklé pozvednutí nápoje vysoko nad stůl.

"Tak na úspěšné plnění úkolů," zvolal Matvěj a společně s ostatními přitiskl sklenku ke svým rtům, aby do nich bleskově vyklopil všechn obsah naráz.

Postáli ještě malou chvíli, držíc sklenky v rukou. Teprve poté je odložili na stůl vedle poloprázdné láhve s vodkou. Zatímco je Sergej sklízel na jejich místo do šuplíku, ostatní se posadili ke stolům a kontrolovali změny na monitorech, ke kterým došlo po dobu jejich nepřítomnosti u přístrojů.

Telefon na Pasočkinově stole se rozdrnčel nepříjemným zvukem.

"Orle, Orle, ohlaste polohu svých cílů!"

Všichni se spokojeně usmáli. Vyšlo jim to opravdu těsně. Také Sergej s hrdým úsměvem sledoval, jak Pasočkin hlásí na centrálu souřadnice jednotlivých cílů ze svého monitoru. Studený hlas v telefonu potvrdil souhlas s udanými souřadnicemi a kontrola byla ukončena.

Uspokojený velitel v centrále neměl nejmenšího tušení, jaké horké chvílky posádka stanice těsně před jeho zavoláním prožívala. Nevzrušený hlas obsluhy, který mu oznámil přesné souřadnice, jej zcela uklidnil.

Sergej se zvedl ze židle a pomalu došel do malé místnůstky, určené k vykonávání základních lidských potřeb. Děsivý pach ho přivítal ihned po otevření dveří, aby mu 'zpříjemnil' pobyt v této místnůstce. Nebyl první, na kom se již začalo projevovat množství vypité tekutiny.

"Veliteli kontakt!" ostrý výkřik proťal klidnou atmosféru místnosti.

* * *

"Takže dvanáct, zrovna dvanáct," drmolila si pro sebe stále dokola Nicol Sterbacová. "Na ty banky to opravdu nevypadá. To je zřejmě jistý. O peníze se zde tedy nejedná!"

Chodila nervózně po salónu pomalu sem a tam. Že z jejích představ a nabytém bohatství nebude nic, to jí začalo být pomalu jasné. Jenom nevěděla, zda je ráda, či nikoliv. Problémů se sice nebála, ale přeci jenom... Vypadalo to tak krásně!

Přemýšlela a ani si neuvědomovala, že si přitom strčila palec pravé ruky do úst a nevědomky si ho olizuje jazykem. Její druhá ruka se za chůze rytmicky pohybovala v lokti nahoru a dolů. Myšlenky přeskočily k papírům, ke kterým se nečekaně dostala.

"Je tam i to místo, odkud vedou čáry," promýšlela nahlas. "k čemu je to dobrý? Ty vedou někam k sovětským městům. Proč? Ztraceně, co to je za místo? Proč je tak zvýrazněné?"

Byla to náhoda, že si muž doma nakreslil na mapě přesně tolik čar startující z jednoho významného místa, kolik mají na palubě atomových střel? A že tyto čáry kopírují lety střel, po kterých by měly letět, pokud by byly zamířeny na sovětská města? Inkriminované místo je jen shodou náhod právě na trase jejich dnešního letu? Náhle prudký závan zimy otřásl jejím tělem. Kolena se jí při té myšlence rozklepala.

Neplánuje se snad nějaký útok na Sovětský svaz? Tajný, před všemi nezúčastněnými utajený? Ale ty poznámky, co našla, tomu jasně napovídají, nic jiného přece nemohou znamenat! To by přece znamenalo válku!

* * *

Jonest raději rozhovor ukončil, když viděl, že se zvrhává v nezapnou zábavu posádky. Bylo zřejmé, že start proběhl bez problémů a společně si oddechli. Po napjatých okamžicích přišlo žádané uvolnění. Přesto nechtěl, aby kázeň polevila.

Let v poklidu pokračoval dál. Stále stoupali a po chvíli se vnořili do hustých, bělostných mraků, kde nebylo z kabiny vidět ani na metr. Bílé chuchvalce jemného závoje jim prolétaly kolem oken a činily pro ně okolní svět neviditelným.

Okenní stěrač pravidelným rytmem stíral drobné kapky vody, které se objevovaly na předním skle, k lepší viditelnosti ale stejně nepomohl. Oba piloti zaměřily svůj zrak na palubní desku a začali kontrolovat další let pouze podle palubních přístrojů.

Také pro ostatní to znamenalo zvýšenou ostražitost. Jejich ruce přepínaly tlačítka na panelech a oči neustále sledovaly ty přístroje, které zajišťovaly sledování bezprostředního okolí stroje. Let v mracích pro ně nebyl ničím novým, zažili jej mnohokrát a věděli přesně, co mají dělat. Let byl ale i přes to v této fázi mnohem namáhavější a vysilující.

"Kesneyi," ozval se po krátké pauze opět Jonest, "žádám vás o důkladnou kontrolu okolí. Letíme v mlice a nic pořádně nevidíme. Potřebujeme mít bezpečně ověřeno, že se kolem nás nenachází žádný návštěvník."

"Mám to pod kontrolou, pane," ozval se Kesney.

"Zatím není nikdo v nejbližší vzdálenosti. První cíl je 28 kilometrů na sedmi hodinách a má jen pět tisíc. Je to nějaký louda s civilní linkou, není ale v dosahu a letí souběžně s námi."

"Jo," potvrdil vzápětí Jonest, "vidím ho taky, parametry mě už naskočily. Nerad bych ale zažil nějaký nepříjemný překvapení." tak buďte stále ve střehu a hlídejte si ho, kdyby měl náhodou v úmyslu změnit azimut," vydával Jonest v rychlém sledu další pokyny.

Neměl dobrý pocit, když letěli v nejpoužívanější výšce. Kolem nich bílá mlha a oni se řídí jen podle přístrojů. Jedno nešťastné přehlédnutí a malér nastane v mžiku.

"Přeber kontrolu přístrojů," vyzval proto Jonest Estupama, aby měl jistotu, že sám nepřehlédne nějaký blížící se stroj.

"Vždycky," oťrásl se při myšlence na své vzpomínky, "jak vlétneme do takovýho mlíka, mám nepříjemný pocit. Nikdy nezapomenu na ty příšerné okamžiky, ke kterým došlo v pětadesátým nad Aljaškou. Fuj... to bylo hrůzostrašný."

Řekl s odporem. Snažil se vysvětlit, proč je najednou tak opatrný.

"Co se stalo?" zbystril pozornost Estupam. "Tos mi ještě nevyprávěl."

Na chvíli se jeho hlava pátravě natočila k Jonestovi. Byl to jen okamžik, než se jeho pohled vrátil ke svým přístrojům. Soustředěně se dál věnoval kulatým ukazatelům na své části palubní desky.

"No," ztěžka pronesl Jonest, "letěli jsme severní cestou a přepadla nás silná bouře. Museli jsme jít dokonce až na dvacet sedm tisíc stop. Byla to nejnižší hranice, kam jsme směli, a přitom to ještě byla i koridorová výška. To nejhoupější místo k letu, jaké znám. Lítá v ní kdeco. Byli jsme ve stejně hustých mracích jako dneska, jen s tím rozdílem, že byly černý jak od moru a neustále se v nich blýskalo.

Všechny přístroje reagovaly nějak divně, ukazovaly si, co chtěly. Chvillemi fungovaly, chvillemi ne. Nezaznamenaly nic mimořádného a my byli v naprostém klidu. Domnívali jsme se, že máme všechno pod kontrolou.

Náhle se před okna mraky prudce rozevřely a než jsme se nadáli, objevila se v nich špička Douglase. Osmičky. Dodneška si pamatuji, jak jsem se děsně lekl. Ta kulatá příd'... obrovský šedý trup... lesklá okna kabiny a v nich vytřeštěný oči pilotů toho stroje. Uviděl jsem i první motory na obou stranách křídel. Než jsme se vzpamatovali, přehnali se nad námi jako jeden z těch blesků, co kolem nás neustále protínaly oblohu. Muselo to být hodně těsné. Téměř nám odřeli lak na střeše "Boundy", s kterou jsem tehdy létal. Zmizeli v mracích a my zůstali v šoku. Dlouho jsme se z leknutí nemohli vzpamatovat. Od té doby mě vždycky zamrazí, když do toho vlítnem."

"Jak to, že ani oni vás neviděli?" podivil se Estupam.

"Až později," řekl Jonest potichu, "když to prošetřovala komise, tak jsme zjistili, že ani jim nefungovaly správně přístroje. Podle pozdější vyšetřovací komise vznikaly silné výboje a ty

ovlivnily funkčnost našich přístrojů. Jak my, tak oni jsme si mysleli, že jsme tam sami. V životě jsem neletěl takhle blízku u druhého stroje. Ani vlastně nechci. Je to hrůzný okamžik."

Estupam zamyšleně pokýval hlavou a chvíli přemýšlel. Vedle něj v držáku pomalu stydla nalitá káva, na kterou v tuto chvíli neměl ani pomyslení.

"Co to bylo za stroj?" zeptal se pomalu, "kolik tam bylo lidí?"

"Dopravní," řekl Jonest rozvážně. "Letěli tam naftaři, vraceli se na vánoce domů. Byli to dělníci z těch velkých společností, co těží na Aljašce naftu. Celkem tam bylo šedesát čtyři cestujících a posádka."

"Pane jo," odfoukl si ulehčeně Estupam, "to jste teda měli kliku. Musím děkovat bohu, že mě se dosud nepodařilo něco podobného prožít. Naštěstí."

"To jo... o nic jsi nepřišel," naklonil se k němu Jonest. "Na nepříjemných zážitcích není nic hezkého." A rychle ještě dodal: "Jedině to, že když je přežiješ, máš co vyprávět svým parťákům. Stejně si však myslí že přeháníš a nevěří ti," zavrčel si pod fousy.

Poté i on zmlkl a věnoval se soustředění svým přístrojům.

Letoun stále pomalu stoupal, aby se po několika dlouhých minutách nekonečného napětí všech členů posádky konečně vyhoupl nad oblaka. Kabinu zalilo ostré, ničím nerušené sluneční světlo. Jeho paprsky vytvořily svítivou růžici na předním skle, po kterém nasucho přejížděly stále spuštěné stěrače. Oba automaticky sáhli po slunečních brýlích a nasadili si je. Krásné, bílé, ostře ohraničené mraky, pokrývaly celou plochu pod nimi. Země nebyla nyní vůbec vidět.

"To je nádhera, co?," nechal se unést nádherným obrazem Jonest. "Úžasný pohled. To vynoření z mraků mě vždycky fascinuje, pokaždé mě dojme," kochal se pohledem na zářící kotouč. Estupam s ním souhlasil.

"Tak takhle vypadá nekonečná krása," pokýval hlavou. "Vůbec se nedivím, že všechny národy měly slunce jako svůj božský symbol. A to ho nemohli vidět takhle. Myslím, že by ho pak uctívaly ještě víc."

Aniž je mohli vidět, tušili, že i ostatní posádka je přitisknuta u svých okýnek a nádhru kolem sledují také. I proto, že takový úchvatný pohled byl pro všechny hotový balzám na nervy, které byly v předchozích minutách napjaté na maximum.

* * *

Pasočkinův výkřik trhl všemi členy posádky. Oznamoval vše - chvíle pohody a klidu skončily, posádce začínou krušné chvíle.

Zvolání Sergeje donutilo urychleně dokončit svoji potřebu. Bleskově si natáhl kalhoty a upravil se. Vskočil do místnosti, zamířil rovnou k Pasočkinovu stolu.

"Je tam," potvrzoval vzrušeným hlasem Valerij od vedlejšího monitoru, jímž prováděl záložní kontrolu, "a je to velká mrcha."

Sergej nahlédl přes Pasočkinovo rameno na jeho monitor. Na zeleném stínítku se po každém oběhnutí paprsku radaru rozzářilo několik bodů. O všech věděli, co představují. Ty byly hlášené a v pořádku. Většina byla sovětská, hlídková, dopravní či vojenská letadla. Několik pravidelných leteckých spojů v koridorech a malá skupinka strojů na jihu, o kterých věděli, že to jsou vrtulníky papalášů na lovu v tajze.

Ale na samém okraji směrem od východu se objevil nový, jasně svítící bod. Velký a výrazný. Velmi pomalinku, ale nezadržitelně se přibližoval po obrazovce k jejímu středu. Znamenalo to, že směřuje přímo k nim. Letadlo z řady těch, jež měly hlídat a která patřila mezi ta nejnebezpečnější. Pro Sovětský svaz znamenala v tuto chvíli největší hrozbu a pro posádku samotnou největší problémy. Od této chvíle jej nesmí pustit ani na okamžik bez dozoru.

"Je to jasný," souhlasil Sergej, "je to nějaká velká potvora. Už se sem šine, to bude náš dnešní okolník. Dlouho nevydrží, aby nám dali pokoj. Měli bychom jim připravit nějaké slavnostní přivítání."

Dodal zkušeně a stejně jako ostatní sledoval pozorně pohyb objektu.

"Třeba to ještě otočí," pronesl temně Valerij za vrcholného soustředění.

"Kdepak," vyšpulil rty Matvěj, "ten jde po nás. To je jednoznačný. To není žádnéj cvičnej let."

"A vsadím se," pronesl se zaťatými zuby Saša, "že je nacpanej atomovkama až po strop. Svině jedna."

"Azimut 124, výška 17200 metrů, rychlost něco pod jedním Machem," ozval se do naprostého ticha Matvěj.

Na své obrazovce odečítal požadované parametry. Při slovech každého z operátorů se automaticky spustil nahrávací magnetofon uložený nad jejich stoly. Každé slovo tak bylo zachyceno pro pozdější případnou kontrolu.

"Je to velká mašina, první předpoklad Boeing B-47, nebo B-52," doplňoval Valerij další údaje o letadle, jež byl schopen nyní vyčíst.

"Souhlasím," řekl Sergej. "V každém případě to je jasný "okolník". Proč ale neletí podle plánu? Kde se celou dobu flákal, mohli si ho užít kluci z minulé směny. Takhle všechnu srandu odneseme my."

Chvíli se soustředěně díval na pohybující se bod, který by nejráději z obrazovky vymazal.

"Všichni nejvyšší pohotovost, podávám hlášení," vzkřikl náhle, když už nebylo nad čím pochybovat.

Také se chtěl trochu uvolnit, protože před ním byla velice nepříjemná povinnost. Usedl před prázdný stolec stojící zcela v koutě. Jeho pracovní desku zaplňovalo několik přepínačů a telefonů.

Po kratičkém rozmyšlení vzal do ruky červený přístroj a zhluboka se nadechl. Od této chvíle jim končí volná zábava a začíná opravdová práce. Přišlo to však podstatně dříve, než si všichni plánovali. Že se okolník objeví, věděli všichni, ale doufali, že to bude mnohem později.

Od tohoto okamžiku jim hlavami vířilo jedno jediné přání. Aby v poklidu proletěl kolem nich a tak jako vždy zmizel co nejrychleji směrem k Japonsku.

* * *

Zděšena šokujícím nápadem, který jí vyplýval z náznaků těch několika listů, co právě odhalila, vyběhla Nicol zpátky do pokoje svého muže a znovu vzala do ruky mapu s křivkami. Ještě jednou si prošla listy, které v ní vyvolaly pocit strachu.

Všechno do sebe zapadalo a vzájemně potvrzovalo. Podle všeho to vypadá, že jedna mapka mohla označovat bod odpalu raket a druhá zasažené cíle. Aspoň tak se jí to začalo jevit. Stále jasněji a konkrétněji. Myšlenka začala být velice konkrétní. Ztuhla, mapa jí vypadla z ruky.

Co to jen objevila! Nechtělo se jí tomu uvěřit. Přece by velitelství nenaplánovalo takovou akci, kdy by hrozilo, že se země dostane do atomové války s Ruskem? A že by se její muž ani náznakem nezminil? Vždy byl pečlivý a starostlivý manžel. Muselo by mu být jasné, že pokud by Rusové podnikli odvetný útok, vybrali by si také v první řadě jejich rozsáhlé letiště se strategickými bombardéry. Protože bydleli nedaleko této základny, určitě by to odnesli všichni nejbližší příbuzní a kolegové. Copak by jí nic nenaznačil, nedal najevo, že má někam daleko odjet, někde se ukrýt? Nechal by ji tady vystavenou prvnímu odvetnému úderu?

To se jí však zdálo příliš nepravděpodobné, přece jej za tu dobu dobře poznala. I kdyby byla akce sebetajnější, snažil by se jí dostat do bezpečí, to si byla jistá.

Žila zde již poměrně dlouho. Proto už nejednou zažila různé akce, které byly vyhlášeny na základě krizí, jež se vynořily po světě. A všem na této základně bylo jasné, že pokud dojde k jakémukoliv konfliktu, budou to právě oni, kteří půjdou do prvních linií.

Po chvilce přemýšlení se rozhodla se s někým o svém odhalení poradit. Nechtěla propadat panice, nemohla však své zjištění přejít jen tak a hodit to za hlavu. Rovněž ji napadlo, že ne každému se může se svými starostmi svěřit, aby asi nepovažovali za blázna, či na ni nepošťvali národní tajnou službu.

Také neměla jistotu, že se ve svých úvahách nespletla, že jen špatně pochopila několik podkladů, které náhodou objevila. Bůhví, zda zápisy opravdu znamenají to, co ji tak vyděsilo. Kdyby to náhodou opravdu byly ty banky, mohla by Davidovi pěkně zavařit.

Třeba to je jen obyčejná akce, rutinní trénink, jež se má během letu uskutečnit a na kterou se jen důkladně připravoval. Je možné, že každou chvíli začne.

Ta myšlenka jí vůbec neuklidnila, naopak. Ještě více propadala zoufalství a strachu.

* * *

Za pár minut dosáhli požadované výšky. Srovnali letoun, seřídili parametry na cestovní rychlost a Jonest přistoupil k zapojení autopilota. Následovalo několik přepnutí tlačítek a spuštění přístroje. Pak si odepnul pásy a spokojeně se protáhnul. Letoun nyní řídil automat a on již nemusel sledovat všechny základní parametry letu. Estupam udělal totéž.

"Uf, to je pohoda," hověl si blaženě, "doufám, že nám to vydrží co nejdéle."

Spokojeně se uvelebil co pohodlněji a dolil si z termosky teplou kávu. Nemohl bez ní žít a během letu jí vždy vypil pořádnou dávku. Zatím to opravdu vypadalo, že tentokrát by mohl let probíhat v pohodě a bez problémů. Byli však teprve na samém začátku.

"Tak," nadhodil opatrně Estupam téma, které mu stále ještě leželo v hlavě, "teď to můžeš dopovídat. Kde jste včera byli s Meryl?"

Otočil se s otázkou na Jonesta. Bylo vidět, že je zvědavý, po celou dobu ho to nepřestalo zajímat a proto využil první příležitosti se znovu zeptat.

"Ty seš ale zvědavej jak ženská," ušklíbl se Jonest. "Byli jsme u Osvalda, jako vždycky. Kam taky tak najednou jít. Nejdříve jsme si v baru chvíli zatancovali, něco popili. S Meryl je to jasný. Jak má tyhle dvě věci, skončíme vždycky v posteli. Krvavá Mary a hudba, tomu nikdy neodolá. Sama mě začala přemlouvat, abychom už šli do Osvaldova bytu. Ještě že ho mám, jinak bychom asi museli do hotelu, to by se mi ale moc nelíbilo. Docela jsem se tomu divil. Neměla právě nejlepší náladu. Měla předtím velký konflikt s tím jejím."

"Bije jí?"

"Někdy. Ale strašně se hádají. Křičí na sebe kvůli každé maličkosti a to se pak přenáší na ostatní věci. Dokonce po ní hodil květináč s kytkou... ale netrefil se."

"To by se dalo klasifikovat jako pokus o vraždu."

"Možná. Každopádně ona po něm hodila pánev na vejce. A trefila se. Byl od krve a vyhrožoval soudem. Proto potřebovala trochu zklidnit a povzbudit."

"Hlavně potěšit, ne?" neodpustil si poznámku Estupam.

Jonest nechtěl odpovědět. Trochu zasněně se brouzдал ve svých vzpomínkách. Bylo vidět, že je mu tam dobře. Stupam se ho nechtěl dotknout, tak přešel k dalšímu bodu.

"Osvald ale ten byt nemá nijak valně zařízenej," namítl. "Jak ho znám, tak jako správnej starej mládenec se spíš stará o kvalitní hudební aparaturu než o pohodlný bydlení."

"To máš naprostou pravdu," přikývl souhlasně Jonest, "jeho byt není nic moc. Zato jeho stereo bych chtěl mít, to je špičkový. Nábytek má starej, ale pro naši potřebu to stačí."

"Vám by snad stačila jen postel ne? K čemu to další?" rýpl si Estupam.

"A to by ses divil," nesouhlasil Jonest, "když je pěkný prostředí, je všechno, i ten sex jiný. Takový pohodový, citovější. V každém případě si pak nepřipadáš jako s nějakou šlapkou někde v hotelu."

"Já na to nekoukám," dodal lhostejně Estupam, "když mám chuť, tak třeba i v tom hotelu, hlavně najít něco vhodného, kde je trochu klid."

"To já zase ne. A myslím, že ženský taky mají radši něco útulného, jak jsem je poznal. Pěkný prostředí, příjemná atmosféra, pěkně klídek a pořádně si všechno vychutnat, takhle se to líbí mě. Nestojím o žádnou rychlovku za každou cenu, to je na mě moc surový, jsem asi trochu zženštilý. Ale to nejhorší je, že on strašně šetří, takže tam moc netopí, je tam strašlivá zima. On je už na to celkem zvyklý, ale když k němu přijde návštěva, pokaždý se pořádně třese zimou."

"Zvlášť," pronesl znovu rýpavě Estupam, "když se ta návštěva začne hned mezi dveřmi svlékat."

"No právě. Já jsem sice otevřel všechny radiátory naplno, ale nebylo to moc platný. Než se v bytě trochu oteplilo, trvalo to přes hodinu. Museli jsme zalézt pod deku a tam se zahřát sami."

"Takže tak strašný to zase nebylo, aspoň jste měli slušné zdůvodnění, proč pod tu deku lezete."

"Ani ne," mávl zklamaně rukou Jonest. "Když se nemůžeš pořádně rozjet, trochu před tím blbnout a kočkovat se, tak to není ono. Jen ležet pod dekou a dávat pozor, aby ti zpod peřiny nevykoukla ani noha... to za moc nestojí."

"Ale jdi..." žasl Estupam, "ty divochu. Škádlení, kočkování. To děláte nahatý? A kolem baráku náhodou neběháte? Žes neřek. Přišel bych se na to taky někdy podívat."

"Seš cynik a ještě ke všemu nekulturní barbar," káral jej Jonest. "Nevíš, jak má vypadat pořádná milostná předehra."

"Rozkaz kapitáne..." zvolal zvesela Estupam, "provedu. Hned příště se budu chovat jako kulturní člověk. S tou mou se svlíkneme a začneme se honit. Konečně budeme taky žít na úrovni."

"A... nejlepší ti je..." přešel Jonest jeho smích bez povšimnutí, "když pak přijdeš domů. To máš tak skvělou náladu. Jen se vždycky bojím, aby to Anny nepoznala. Meryl používá dosti silný parfém, takže mě vždycky strašně navoní. Já nepoužívám žádný, tak se divím, že si toho nevšimne."

"Třeba jo," varoval Estupam, "ale dělá, že to nevnímá."

"Ta by to dala okamžitě najevo," namítl Jonest. "Nejllepší je, že mě pěkně přivítala a prohlásila, jaký strávila u televize příjemný večer. Dávali její přihlouplý seriál a tak byla ráda, že jsem ji nerušil hloupýma připomínkami. Docela paradox."

"Ano," souhlasil Estupam, "svět je plný paradoxů. Hlavní přece je, že jste oba strávili spokojený večer. A o tom to přece je. I když nevím, jak to děláš, že na tvém chování nic nepoznala? Toho bych se já bál nejvíc, nedokázal bych se chovat normálně."

"To je právě ono. Mě ti je vždycky tak fajn. Snažím se chovat naprosto normálně. I když jsem se v koupelně při holení málem rozezpíval. To by poznala téměř stoprocentně, já totiž zásadně nezpívám. Myslím, že chápeš proč - znáš přece můj hlas."

VI.

Sergej zaklepal na vidlici přístroje a nervózně očekával, až se mu někdo z velení ozve. Dlouho jej čekat nenechali, brzy uslyšel klapnutí a těžké zafunění mu oznámilo, že je očekáváno hlášení. Nejistě si odkašlal a po hlubokém nadechnutí spustil.

"Soudruhu veliteli," řekl studeným, monotónním hlasem, "hlásím cizí letoun blížící se k linii našeho vzdušného prostoru. Podle předběžných odhadů jsme určili typ stroje na B-47 nebo B-52. Téměř jistě jde v tuto chvíli o okolníka."

Vychrlil bleskem všechny známé údaje. Snažil se je říci co nejrychleji a tím nedat velení šanci na další, doplňující otázky. Chtěl tak splnit s co nejmenšími problémy svou povinnost. Jenže neuspěl.

"Orle, rozumím, ale máme tu..." hlas zmlkl a chvíli bylo ticho.

Poté se znovu ozval syrový, zvučný hlas velitele, který prudce uchopil telefon. "...máme tady potvrzení vašeho hlášení. Již přišla zpráva, že Ekran 52 zjistil přítomnost jednoho B-52 v pozici, kterou uvádíte. Čekáme ještě na další zprávu z Iridia 65, který by měl být za chvíli nad oblastí a první zjištění potvrdit. Ale je tu nějaký rozpor..."

Velitelova řeč náhle ztvrdla a zněla výhrůžně.

"Kde máte další cíle?" vystřelil nečekanou otázku.

Sergej ztuhl, nebyl schopen reagovat. Takový dotaz znamenal, že něco opomenuli! Zmateně pohlédl na Pasočkinův monitor, jako by chtěl najít odpověď.

"Ne... nevím," vyhekl vystrašeně. "Nemáme žádné další cíle."

"Jak to?" burácel do telefonu velitelův hlas. "Ekran 52 hlásí další dva cíle! A vy o tom nic nevíte nic? Spíte tam či si válíte šunky? Jestliže Iridium 65 potvrdí informace z Ekranu jdete ke kárné jednotce!"

"Okamžitě nechám vše prověřit," hlesl Sergej a vyskočil do pozoru, jako by velitel stál před ním.

"Hod'te sebou. Chci mít všechno co nejdříve na stole. Když Amerikáni letěli na Hirošimu, také měli jen tři stroje. Vyhlašujeme pohotovost prvního stupně. Startují pohotovostní letky v oblasti D81, D85 a D86. Podávejte pravidelné informace o kursu letu. Při eventuálním přechodu hraniční linie hlaste jakýkoliv další směr. V tomto případě postupovat podle kódu

Luna 3. Zajistěte okamžitě nejvyšší pohotovost pro protiletdecké střely v celém vašem úseku. Naděжда bude vyhlášena v případě, že objekty překročí hranici Z nula."

"Orel rozumí, vyhláujeme raketovou pohotovost," rychle vyštěkl Sergej.

Zakončil hlášení na velitelství. Velitelův hlas mu dál burácel v uších a poklesával v kolenou. Nezachytili cíl! Největší malér, jaký se jim mohl stát. první kontakt a hned takový průšvih. Vrhł se k Pasočkinovi.

"Kde máš další cíle?" křikł na něj vztekle.

Pasočkin s na něj zděšeně podíval.

"Nic jiného tu nemám," bránil se nesměle, "ten okolník je jediný, co se tu v posledních chvilkách objevilo."

"Družice má další dva cíle!"

"Nemám je zde. Můžete se podívat," ukazoval zmatený nováček na obrazovku.

Sergej ji prolétł a zmateně si přejel rukou po čele. Na obrazovce skutečně svítil jeden jediný bod. Kolem něj široko daleko nic.

"Valeriji, co ty," otočil se k vedlejšímu operátorovi.

"Také tu nic nemám," potvrdil Pasočkinova slova Valerij. "Od začátku je tam jenom ten okolník."

"Matvěji!"

"Nic," zavrtěl hlavou gonista. "Čisto. Klidně bych se přel, že ten frajírek jde k nám na návštěvu sám."

"Družice našla další dva!"

Celá posádka u svých přístrojů jen mlčky krčila rameny. Sergej už byl zoufalý.

Tak krásně si dnešek představoval, taková pohoda to mohla být a tak nepříjemně se to začalo. Teď je bude velitelství peskovat za každou maličkost a celou směnu kontrolovat. Dnes zřejmě nejsou hvězdy jejich směně dobře nakloněny.

Došel se znovu podívat na hlavní monitor k Pasočkinovi, aby se přesvědčil, jak situace opravdu vypadá. Jediný vetřelec dál pokračoval podle předpokladů. Po dalších cílech v okolí ani stopy.

Okolník letěl v pozici, v které se nacházel již mnohokrát. Pomalu, ale vytrvale se přibližoval k zóně jejich vzdušného prostoru. Dalo se předpokládat, že tímto kursem doletí až k němu a poté se jako vždy uhne směrem k jihu. Dělal to tak vždycky, udělá to tak i dnes.

"Toljo," otočil se k jednomu z vojáků, "okamžitě k planžetu a zakresluj polohu okolníka. Valeriji, hlásit každou větší změnu polohy, zatím vyhláší stupeň 1. Kdyby kdokoliv našel nějakou stopu po dalších cílech, okamžitě hlásit, na nic nečekejte."

* * *

Oba piloti pokračovali v poklidu dál ve svém rozhovoru.

Když se odmlčeli, pohlédli z oken. V dáli se v hloubce pod nimi objevily první trhliny mezi mraky a jak se k nim blížili, byly stále větší a větší. Netrvalo dlouho a pod nimi se v hloubce rozprostřela indigová modř nekonečného moře nádherně osvětlená slunečním kotoučem.

Vlny na klidném oceánu házely duhové záblesky a modrá pláň nebyla ničím narušena. Ač to už viděli mnohokrát, i dnes je nádherná podívaná ohromila. Naprosto shodné pocity s nimi sdíleli také ostatní členové posádky, kterým se stejný pohled naskytl z oken u jejich pracovních míst.

Letadlo opustilo ještě nad oblačností pevninu a dostalo se nad moře. Západní kurs je naváděl přímo ke břehům Sovětského svazu na protilehlé straně oceánu.

"Tady Zahrádka," ozvala se náhle věž, "volám Omega, Georg, Thomas, slyšíte mě?"

"Tady Omega, Georg, Thomas," potvrdil Jonest, "slyšíme dobře."

"Dostáváte se do sféry dosahu ruských družic," upozorňoval je Kernacky. "Za osm minut by vás měla zachytit Ekran 52 a za sedmnáct minut Ekran 37. Po dalších třech minutách budete na radaru Iridia 65. Dodržujte pravidla pro styk v dosahu nepřítele."

"Zahrádko rozumím a končím," potvrdil informaci Jonest.

Přerušil hovor. Všichni věděli velice přesně, kudy přelétávají ruské výzvědné družice a jaký mají dosah. Nemohli se jim vyhnout, prolétávané území měli Rusové dokonale pod kontrolou. Měli pokrytý praktický celý souvislý prostor, takže mezi přelétajícími družicemi nebylo žádné místo, kterým by se dalo proletět bez zachycení jejich radary.

Na tuto situaci již byli zvyklí a nikterak je nezaskočila. Dokonce s ní v počítali. Jedna věc je však uklidňovala. Věděli, že Rusové dosud nemají takové zbraně, aby mohli letoun letící v takové výšce bezpečně sestřelit. Jejich stíhačky dosahovaly maximálních výšek o několik kilometrů níže a rakety neměly natolik dokonalé, aby znamenaly zásadní hrozbu. Mohli je sice ohrozit, nebo poškodit, ale to bylo tak všechno.

Jedině v případě, že by se od nich veškeré štěstí otočilo a to by však musela být velká smůla. Nikdo nevěřil, že by se Rusům povedl ještě jednou takový úspěšný zásah, jako tomu bylo u nešťastného Powerse, ještě jednou. A oproti němu měli obrovskou výhodu - jejich letoun byl naplněný protizbraněmi, které je měly před ruským napadením chránit. A jednalo se velice účinné a nejmodernější prostředky.

Let již probíhal v poklidu téměř půl hodiny. Na čistém nebi se občas objevil nějaký menší mráček, jinak byl dnes výhled obdivuhodný. Letadlo se chovalo klidně, do vzdušných vírů a děr se dostali jen minimálně a autopilot řídil bez jakýchkoliv problémů letoun dál.

Náhle se hluboko pod nimi v tmavé modři moře objevily hnědé skvrny pásu ostrovů. Byly různě velké a táhly se od pravého okraje obzoru v mírném oblouku, až mizely v dáli před nimi. Vzdálenosti mezi nimi byly značně rozdílné, některé se téměř dotýkaly, jiné byly od sebe dosti daleko.

"A hele," zvolal pobaveně Estupam, "máme tady zemičku našeho Rickynse. Dneska se nějak zapomněl, aby nám tak usnul."

Dodal jízlivě, než si dal další hlt kávy z šálku

* * *

Tolja se podle jeho příkazu ihned zvedl od stolu a přistoupil k velké skleněné přepážce, aby na ní speciální tužkou zakresloval okamžitou polohu nepřítele, jak mu ji bude Valerij hlásit. Na ní je možné přehledně sledovat veškerý pohyb letadel v jejich oblasti.

"Sašo," popošel Sergej k operátorovi protiletadlových raket, "okamžitě stupeň červená, rakety všech okruhů do pohotovostní polohy."

Klepl na rameno dalšímu členovi týmu, který se dosud moc neprojevoval. Ten jen mlčky pokýval hlavou, rukou odklopil kryt červeného tlačítka, které se nacházelo uprostřed jeho stolu, a stiskl je.

Následně se mu prsty rozběhly po řadě přepínačů o něco výše nad tlačítkem a začaly je jeden po druhém představovat. Bleskově poskakovaly po celé řadě a s pravidelným lupnutím přehazovaly jejich polohu.

Když přepnul poslední, odklopil další víko, podstatně menší, zato však daleko výrazněji označené, nacházející se vedle prvního červeného tlačítka. Zde byl zapuštěný zámek s dvěma klíčovými dírkami. Otočil se k Sergejovi.

Ten už za ním stál připravený s jedním speciálním klíčem a hned ho zasunul do zámku. Otočil jím a uvolnil místo Sašovi. Ten zasunul svůj klíč do druhého zámku a rovněž s ním otočil. Ozvalo se výrazně ostré, opakované pípnutí, varovný signál, který všem zřetelně oznamoval, že systém odpálení raket je spuštěn. Červená varovná kontrolka uprostřed panelu se varovně rozblíkala.

Tímto krokem uvedli v činnost složité zařízení, které se u Saši projevilo rozsvícením dvanácti speciálních oranžových kontrolky nad jeho pultem. Hlásily mu uvedení do pohotovosti prvního stupně všech raket, které střežily jim určený prostor a který ze svého stanoviště ovládali.

Územím, jenž bylo pod jejich kontrolou, byla část hranic o délce přes šest set padesát kilometrů. Na místech vzdálených od sebe přibližně padesát kilometrů byly podél hranic umístěny odpalovací stanoviště protiletadlových raket. Spuštěním celého systému uvedli do pohybu všechna tato odpalovací zařízení.

Na dvanácti přísně utajovaných místech se daly do pohybu nenápadné, pečlivě zamaskované kryty sil a pomalinku se posouvaly stranou. Jednalo se o malé, lehce přehlédnutelné terénní vlny, které pod sebou ukrývaly smrtelné tajemství. Necelé tři metry čtvereční plochy, které

byly pokryty mnoha způsoby tak, aby do okolní krajiny zapadaly naprosto nenápadně. Malé stromky, keříky, i velké trsy trávy.

Tohle všechno krylo betonovou desku, která se nyní dala do pohybu. A s ní i maskování, jež na ní bylo umístěné. Pohyb probíhal tak jemně a opatrně, že ani ptáci v okolí nebyli poplašení. Asi by ve větvích stromů neseděli s takovým klidem, kdyby jen v nejmenším tušili, jak smrtící obludy se dostávají denní světlo.

Bez nejmenšího hluku, rovnoměrným pohybem, se kryty odsunuly a současně se pomalu ze země začal zvedat velký držák, svrchu zakrytý ochrannou stříškou. Z něj vyčuhovaly podlouhlé špice osmi raket, které byly v držáku uchyceny ve dvou řadách.

Dvacet centimetrů silné, po stranách vyrovnávací křídélka a matný lesk chladné oceli ukrývající několik kilogramů výbušné látky. Nyní se vynořovaly ze svých temných děr, aby se připravily k odpalu. Nenasytí pronásledovatelé ocelových ptáků na modré obloze.

Držák s hlavicemi se zvolna zvedal z útrob betonové kobky a vystoupal do potřebné výše nad povrch okolního terénu. Otočný modul natočil hlavice raket východním směrem a ustrnul ve vyčkávací poloze. Umělé návrší, jež malou šachtu předtím zakrývalo, postávalo nyní stranou, aby po skončení akce opět místo tajemně ukrylo a vytvořilo v krajině dojem klidu a pohody.

Stejná operace probíhala na všech dvanácti stanovištích, kde se připravovaly i ostatní rakety k přivítání vetřelce. V jednom z nich, však příprava podle přesně naplánované režie neproběhla. Věci se udály úplně jinak, než si kdo uměl představit. Sergej měl pravdu. Ten den jim hvězdy nepřály.

* * *

Nicol vstala a rozeběhla se dolů do haly, kde popadla telefon. Piloti Velkých B se často scházeli v klubu, takže se s většinou dobře znala. V hlavě rychle hledala správné číslo osoby, které by mohla zavolat a které by se mohla se svými obavami svěřit. Věděla, že ne každý se s ní o věcech kolem tajných letů, které ze základny prováděli, bude bavit. Po chvíli ji ten správný napadl.

Skočila na pohovku a bleskově sáhla po telefonu. Divoce vytáčela číslo Krise Moulcheho. Fajnový kluk z velkého ranče s Nebrasky. Hranatý, udělaný.

Měl být farmářem po otci, ale nedohodl se s třemi bratry a tak po mnoha hádkách skončil u letectva. Každý říkal, že pro Ameriku bylo to nejlepší, co mohl udělat. Jako palubní inženýr byl výtečný. Měl starostlivou, přátelskou povahu, na večírcích si spolu často povídali. Připadalo jí, že si rozumí, docela blízcí. Třeba jí pomůže i nyní.

Nervozitou se jí klepaly obě ruce, takže se jí nedařilo číslo vytočit. Několikrát jí prst přeskočil a musela začít znova. Konečně se jí to povedlo. Netrpělivě si přiložila sluchátku k uchu. Její pravá noha nervozitou kmitala na špičce prstů nahoru dolů.

Telefon vyzváněl. Stále a stále, nikdo ho nezvedal.

Nechala jej mnohokrát zazvonit, než jej zničeně položila zpět do vidlice. Nebyla připravená na případ, že se nedovolá. Automaticky čekala, že Kris bude na drátě a problém společně vyřeší.

Nyní ji zaplavila beznaděj. Usilovně přemýšlela, co udělá dál. Kdyby byla kuřačkou, zřejmě by v tuto chvíli měla již zapáleno a popelník se plnil vykouřenými cigaretami. Takto si jen zamyšleně prohrabávala vlasy a přemýšlela.

Naklonila se pro telefon, aby jej znovu bleskově vytrhla z vidlice a začalo nové, horečné vytáčení dalšího čísla.

Ještě že ji Mick napadl, byla to poslední spása a doufala, že u něj se jí podaří uspět. Nebyl tak příjemný jako Kris, ale byl jediný, kdo ji napadl.

Opět se jí několikrát prst vysmekl a musela vytáčení opakovat. Nervozita s ní divoce lomcovala, prsty se jí viditelně trásly. Když se jí konečně povedlo číslo vytočit, netrpělivě čekala, jak dopadne pokus tentokrát. Telefon několikrát zazvonil.

"Haló?"

Hlas na druhé straně nezněl právě nadšeně. Dával jasně najevo, že dotyčný není zazvoněním telefonu právě unesen, možná byl i vyrušen.

"Micku," zvolala radostně, když se ozval, "to jsem já, Nicol, Nicol Sterbacová! Potřebuji s tebou nutně mluvit. Vid', že mě neodmítneš a řekneš mi všechno?"

Chrlila ze sebe proud slov, že sotva stačil vnímat, co mu říká. Její hlas se přitom chvěl, takže se pořádně vylekal, že se něco stalo.

"Co je?" zeptal se plný obav. "Stalo se něco? S Davidem? Proboha snad nespadli nebo je sundali?"

Pronesl ustaraným hlasem těžké myšlenky, jež mu prolétly hlavou. Lovil v paměti, co by se mohlo stát tak děsivého, že to vždy klidnou Nicol dokázalo takto rozházet.

"Ne... tohle ne," uklidňovala ho honem.

"Naštěstí ne," dodala ještě. Hlavou jí ale prudce prolétlo: "Zatím!" což však raději nevyslovila. Nepříjemná myšlenka prudce zacukala jejím tělem. Jemně se přitom otřásla strachem.

"Tak co se stalo?" ptal se zvědavě dál, co z ní vypadne, "nějaké neštěstí?"

Napadaly ho samé nepříjemné věci.

"Ne," odmítla i tohle, "žádné neštěstí. Já... nevím jak to říct. Ale potřebuji s tebou nutně mluvit, něco se tě zeptat, něco zjistit. Je to ale příšerně důležité."

"Tak co blázníš?" oddechl si. "Jestli se nic nestalo, proč děláš takové drama? Já se lekl, co hrozného se mohlo stát, když ses tak vyděšeně ozvala. Když takhle zavoláš, člověka jako

první hned napadne, že se něco stalo Davidově partě. Můžeš se teda ptát, když už jsi mě vyrušila. Ale honem, chci se dívat na baseball, za chvíli to začne a já o to nechci přijít. Dneska se bude rozhodovat o tom, kdo bude hrát o titul."

* * *

"Haló, haló! Tady šem já... malí japešek... vítam na švim užemim velka ameriška vojaci. Ja šem hodní japešek a plošim, aby i velka ameriška vojaci budou na mě hodna. Mi nič ameriška nedělat a tak vy nič nedělat malí japešek. Celá naše země je nadšena, že muše pšivitat někoho z ameriška," zazněl palubním rozhlasem šišlavý hlas.

Uslyšeli to, na co už všichni čekali. Byl to Rickynsův hlas, který si nikdy nenechal ujít příležitost ukázat svou veselou povahu kdykoliv, když přelétali nad územím hluboko pod nimi. Vždy pronesl nějakou poznámku, pokud přelétávali tyto pusté, nehostinné ostrovy, které se táhly jako dlouhý ohon z Aljašky směrem k Sovětskému svazu. A pokud možno vtipnou.

Hluboko pod nimi v nádherné modři oceánu se objevily různě velké, hnědé skvrny rozházených ostrovů. Byly to části Aleutského souostroví, protáhlého pásu ostrovů, který začínal u Aljašky a pokračoval do poloviny její vzdálenosti od sovětské Kamčatky. Tvořily jej různě velké či malé ostrovy. Panují zde velké mrazy, foukají neustálé silné, ledové větry, které neustále bičují jejich břehy. Holé, kamenité ostrůvky, téměř bez vegetace a na kterých žije na nich jen několik zatoulaných tvorů, kteří drsným podmínkám dokázali odolat. V drtivé většině pusté a opuštěné, dosud nebylo nalezeno nic, čím by přitáhly pozornost.

Až na jednu jedinou výjimku, na kterou právě Ryckins narážel svými poznámkami. Součástí řady těchto ostrůvků byly dva z těch větších, které nezapomenutelně vstoupily do dějin.

Jejich jména jsou Attu a Kiska. Zřejmě by nikoho nezaujaly, nikdo by se o jejich osud nezajímal. Přesto došlo k události, která k nim připoutala oči prakticky všech Američanů a zprávy o nich běžaly mnoho měsíců na titulních stránkách těch největších a nejčtenějších amerických novin. A to dokonce v době, kdy ve světě zuřila největší válka dějin a každý den bylo možno vybírat z mnoha zajímavých a poutavých událostí. Přesto Američané zprávy o dění na těchto ostrovech vydrželi tak dlouho číst, někdy dokonce častěji než informace o ostatních bojištích.

Stalo se to v roce 1942, kdy Japonci prováděli své slavné útoky proti Američanům obsazeným ostrovům v Pacifiku. Po celkem snadném dobytí Filipín a dalších rozházených ostrůvků daleko na západ od americké pevniny, po drtivém začátku a nekompromisním vyhánění Američanů z dalších a dalších ostrovů, se přiblížila velká bitva, později světově známá jako Bitva o Midway.

Japonci jako vždy akci pečlivě připravili a svou tehdy drtivou námořní sílu chystali vrhnout proti tomuto v moři ztracenému ostrovu. Součástí každé plánované akce ve všech válkách jsou i klamné, či nepříteli matoucí projekty. Mají v nepříteli vzbudit dojem, že útok bude proveden jinde, nežli se domnívá a jinými silami. Má oklamat a rozdělit jeho obranu.

Také tentokrát, když chtěli svého nepřítel zmařit, připravili Japonci falešný vylodovací útok na odlehlé ostrovy tak, aby v Američanech vyvolali dojem, že ty jsou jejich pravým cílem. Chtěli jim naznačit pokus o dobytí ostrovů velice blízko jejich zemi vysoko na severu. Netušili, že nechtěně skočili na vějičku, kterou jim dopředu Američané sami připravili.

Když na začátku války Američané chystali obranu své země, neboť se velice obávali útoku Japonců na západní pobřeží, chtěli také vytvořit obranný val na Aleutském souostroví. Jejich obsazením by vznikla Japoncům velká příležitost na nich vybudovat předsunuté základny, z kterých by mohli podnikat velice účinné útoky proti USA.

Připravili proto protiakci a chystali se zabezpečit ostrovy těmi nejlepšími zbraněmi, jaké v té době měli. Tím chtěli Japoncům zamezit dobytí této části země a chystali se je vydatně opevnit, jak se vždy před očekávaným útokem dělalo.

Když však provedli důkladný vojenský průzkum těchto ostrovů, zjistili pro ně velice nepříjemnou věc. Ostrovy jsou velmi hornaté s minimem rovných ploch. Jelikož základem strategie té doby byly letecké základny, ani jeden z ostrovů neměl vhodnou plochu na vybudování přistávací dráhy. Tyto základny přitom tvořily hlavní pilíře tehdejší obrany a ubránit území bez letectva bylo zcela nemožné.

Když při zkoumání ostrovů Američané už nějakou menší plochu našli, která by svými rozměry téměř vyhovovala, tak zjistili, že se na nich nachází pohyblivý, absolutně nezpěvnitelný terén. To znamenalo, že na takovém povrchu nešlo vybudovat žádnou kvalitní přistávací plochu, na které by mohla letadla přistávat. I když Američané dokázali během války vybudovat svá polní letiště téměř kdekoli, zde to bylo stále nemožné. Použili všechny v té době známé metody úpravy povrchu, terén však zůstával stále měkký a pohyblivý, pro letecké akce zcela nevyhovující. Po mnoha marných pokusech svého snažení zanechali, protože jim bylo jasné, že z tohoto směru jim nebezpečí od Japonců hrozit nebude. Jakákoliv posádka, umístěná na tyto ostrovy, by nebyla schopna bez letiště sestavit účinnou protileteckou ochranu. Byla by vystavena drtivým leteckým útokům, dokud by existovala a to bez jakékoliv šance náletům zabránit. Americká letadla by tedy mohla bez obav startovat z americké pevniny a neustále, dnem za dnem, napadat obsazené ostrůvky. Měla by čas a bez vlastního ohrožení soustavně ničit každou zbraň, každého vojáka, kteří by se na ostrovech objevili. Pozice takové jednotky by byla naprosto neudržitelná.

Nic z toho však Japonci netušili. Při svém postupu na východ chtěli vzbudit dojem, že se rozhodli zaútočit přímo na Ameriku. Dobře věděli, že Amerika nemá v té chvíli dostatečné síly, jak se útokům z mnoha směrů ubránit. A sami Američané své obavy z napadení neskrývali.

Hlavním cílem Japonců však byl malinký atol Midway, poslední ostrov na jejich cestě k západnímu pobřeží Ameriky. Oč menší plochou, o to důležitější významem.

Protože měli zprávy, že i Američané stahují všechny své síly k Midwayi, pokusili se Američany zmást. Jako krycí výsadek, který měl navodit zdání útoků na Ameriku, připravili vylodění právě na ostrovech Attu a Kiska. Chtěli je tím donutit, aby své beztak malé a chabé síly rozdělili.

Při pohledu na mapu bylo takové jednání logické. Obsazením těchto ostrůvku bylo možné získat výhodné, strategicky ideální nástupní místo pro další útok na ostatní část Ameriky.

Základy strategie jasně hovoří: "co nejdříve se uchytit na dobývaném území". Čím rychleji se to dobyvateli podaří, tím méně ztratí jej útok bude stát.

Japonci, kteří akci provedli, byli natolik unešení jednoduchostí akce, kterou měli získat výhodnou pozici, že ani nezvážíli, proč Američané zanechali tyto ostrovy bez důkladnější obrany. Pokládali to za jejich lhostejnost a neschopnost.

Jenže Američané jim na důmyslně připravenou lest nenaletěli. Jednak již četli delší čas japonské tajné šifry, jednak jim bylo jasné, že obsazením ostrůvků Japonci nic nezískají. Přesně informováni o japonských záměrech soustředili všechny své síly na správném místě. Výslednou grandiózní bitvou u Midway později zcela zničili hlavní část japonské flotily a prakticky rozhodli o výsledku války.

Jenže akce na dobytí dvou ostrovů se rozjela dříve, než k samotné bitvě o Midway došlo.

Pečlivě připravená skupina válečných lodí dorazila ke svému cíli a zahájila s velkým humbukem vyloďení. Chtěli připoutat pozornost Ameriky a odlákat část jejich flotily od Midweye. Netušili, že se jim Američané rozhodli ostrovy přenechat a zbytečně neriskovat ztráty bojem o nepotřebnou zem.

Malá stráž Američanů byla zničena a Japonci oba ostrovy snadno dobyli. Ihned dle plánů začali budovat opevnění a letecké přistávací plochy. Nadšení z úspěšné akce nebralo konce.

A tak v době, kdy Japonci budovali opevnění svých hlavních ostrovů, které mělo později zabránit invazím Američanů, odváželi drahocenné suroviny na stavbu opevnění na dva opuštěné, velmi vzdálené a nezajímavé ostrovy. Převelice vzácná a strategická surovina - cement, která patřila v Japonsku k nejcennějším surovinám té doby, putovala na pustá a zcela nestrategická místa. Také lodě, nutné na jeho přepravu, podnikaly značně riskantní a nebezpečné plavby daleko na východ.

Později se ukázalo, jak obojí značně chybělo na hlavních směrech Amerického útoku. Ačkoliv na jiných místech japonské správy bylo s každým kilem cementu nakládáno velice opatrně, k americkým ostrovům jich směřovaly tisíce tun. Nikdo neměl nejmenšího tušení, jak zbytečně Japonsko o tuto surovinu přichází.

Po nadšené euforii ze snadného vítězství a dobytí ostrovů přišlo rychlé vystřízlivění. Po mohutném vyloďení japonských sil, čítaly posádky na ostrovech téměř deset tisíc mužů, kteří se na ostrovech opevňovali a připravovali na boj s Američany. Nyní je všechny muselo Japonské loďstvo zásobovat veškerým proviantem, protože na ostrovech nebylo použitelné nic. Nebylo zde jídlo, ani voda. Veškeré suroviny zajišťující chod armády se musely dovážet.

Desítky lodí, které by Japonsko potřebovalo využít na jiných, daleko potřebnějších místech, podnikaly vysoce nebezpečnou cestu na tisíce kilometrů dlouhou plavbu, aby dovážely suroviny pro vojsko na ostrovech.

Pluly vodami, které bezpečně ovládala americká letadla a ponorky, což se výrazně projevovalo. Mnoho lodí bylo proto při těchto plavbách zbytečně potopeno a mnoho materiálu skončilo na mořském dně. Do samotných provizorních přístavů na vzdálených ostrovech se jich tak dostalo jen minimum.

Ostrovy byly v doletu dálkových amerických bombardérů, takže na osazenstvo byly podnikány pravidelné těžké nálety. Několikrát denně přilétaly nad ostrovy obrovské svazy

těžkých letadel, aby je zasypávaly tisíci pumami. Ničily vše, co se do té doby podařilo Japoncům s námahou vybudovat.

Američané věděli, že Japonci na ostrovech nemohou vybudovat žádná letiště, takže jakékoliv nebezpečí, že by ohrozili jejich bombardéry, nehrozilo. Byla to izolovaná skupina velkého počtu vojska, neschopná žádné akce. Neměla žádnou šanci podniknout jakýkoliv další útok, o další invazi do Ameriky ani nemluvě. I když se jednalo o velice silné vojenské seskupení, na tomto místě bylo prakticky neškodné. Mohli jen bezmocně přihlížet, jak je Američané drtí.

Jedinou činností, kterou se mohli zabývat, bylo nekonečné opravování škod, způsobené americkými nálety. Samotní Američané se nezdržovali plýtváním drahocenného materiálu na vyhnání Japonců z ostrovů a s velkou vervou se věnovali důležitějším úkolům při osvobozování Marschallových ostrovů. Velení rozhodlo, že nechá posádku vyhladovět a počká si, až se sama rozpadne nedostatkem potravin.

Japonci velice brzy sami poznali, že na ostrovech není možné vybudovat důkladné opevnění zabezpečené letadly. Když bylo stále obtížnější tak velkou vojenskou skupinu zásobovat v oblasti kontrolované nepřítelem a ztráty způsobované Američany dosáhly neúnosných výšek, rozhodli se, že své jednotky raději sami stáhnou, než jim je Američané zcela rozbombardují.

Byla to znovu značně obtížná, nebezpečná akce, kdy po náročné invazi nyní následoval ještě riskantnější odsun jednotek. Ostrovy byly v obklíčení velkého počtu amerických lodí, přes které se museli k vlastním vojákům dostat.

Přesto se několika lodím a ponorkám podařilo americkou obranou proniknout a přímo před nosem jim celé vojenské seskupení evakuovat. I když Japonci přišli o velké množství lodí, většina vojáků se dostala zpět na japonské ostrovy v pořádku, v což už ani samotné japonské velení nevěřilo.

Během přípravy Japonců k záchraně svých jednotek došlo k prudké změně na americké scéně. Vojenské uskupení, obklíčené na dvou zapomenutých ostrovech, velení nijak netrápilo. Chtělo je zde ponechat co nejdéle, aby je hladové a bez munice bez větších problémů vyhnalo. Až bude čas, kdy se nebudou muset věnovat tažení směrem na Filipíny.

Do hry se však zcela neočekávaně vložil americký tisk. Některý z redaktorů New York Times jednoho přinesl o japonských vojácích článek, který měl nekompromisní závěr a změnil rapidně celou situaci. Zapůsobil jako rozbuška ve skladu dynamitu.

V tisku byl vynesena zásadní závěr. Oba ostrovy jsou Americké výsostné území, i když daleko na severu a opuštěné. Tím, že za války na ně vstoupila noha japonského, tedy nepřátelského vojáka, došlo k okupaci.

Nastala situace, kterou Amerika ještě v historii nezažila. Poprvé po více jak sto padesáti letech okupoval nepřítel Americké území!

Problém začal gradovat a na stránkách všech listů se řešilo, zda je možné nechat nepřítele okupovat vlastní území. Také mezi lidem se strhlá bouřlivá debata, jak se zachovat. Situace nakonec vyústila do stavu, kdy velení muselo oproti své vůli na nátlak veřejnosti tuto část Americké země osvobodit.

A tak v situaci, kdy vylodovací techniku a vojsko nutně potřebovalo velení jinde v Pacifiku, rozhodl prezident USA o nutnosti akce. Mohutné invazní loďstvo tvořené více jak stovkou lodí, včetně několika bitevních a letadlových, vyrazilo k malým ostrůvkům.

Nikdo si nevšiml, že se již při bombardování z ostrovů neozývá střelba protiletadlových zbraní, že není patrná žádná další lidská činnost. Mohutné letecké svazy každý den dál intenzivně bombardovaly její malé plochy a snažily se zničit co nejvíce z obranných systémů, které mezitím Japonci na ostrovech vybudovali.

Když loďstvo dorazilo k Aleutám, začalo s okamžitým obrovským útokem na ostrovy. Nikdo netušil, že Japoncům se mezitím podařilo své jednotky evakuovat a jsou už nyní prázdné. Holými pláněmi se prohání jen vítr a několik opuštěných zvířat.

Mohutná armáda hrdinně zaútočila na území obsazené nepřítelem, aby je dobyla zpět. Následovalo několik dní vytrvalého a krutého leteckého bombardování. Stejně tolik dní odstřelování stovkami děl největšího kalibru, které drtily ostrovy tuny ocele. Stále nikomu nebylo divné, že po nich nikdo nestřílí, nepřítel palbu neopětoval. Pokládali to za japonskou lest.

Nakonec americká pěchota zaútočila na protáhlý ostrov Kiska ze dvou stran. Vylodění proběhlo perfektně a všechno postupovalo přesně podle plánu. Pečlivě vycvičení vojáci vzali ostrov útokem a ze dvou pláží postupovali do jeho středu.

Tam se setkali a než si stačili uvědomit, že proto sobě stojí dva spojenecké svazy, mezi kterými již není žádný nepřítel, došlo k větší přestřelce. Zemřelo přes třicet Američanů, všichni ve vzájemném boji mezi sebou. To byla cena, kterou nakonec námořní pěchota zaplatila za osvobození vlastního území.

Japonci tou dobou už byli v bezpečí na svých lodích tisíce kilometrů odsud na cestě k domovu. Skončila tak první "okupace" amerického území, které USA za svou existenci zažily. Nikomu nevadily zbytečné vystřílené tisíce tun oceli, ohrožení dalších vojáků na jiných bojištích v Pacifiku, kteří přišli o pomoc, kterou nutně potřebovali. Hlavní bylo, že americké území je opět svobodné. Padlí vojáci byli hrdinně vyznamenáni za statečnost v boji s nepřítelem.

Rickyns si proto nikdy, když nad těmito ostrovy přelétali, nenechal ujít narážku na vojenskou okupaci části vlastního území a mohutný hrdinný protiútok na prázdné ostrovy elitními armádami.

* * *

Hlas Micka přešel z vylekanosti k lhostejnosti. Jak se uklidňoval, napadaly jej stále více myšlenky o bláznivých ženských. Měl velkou chuť telefonem praštit a spokojeně usednou před televizi, kde měli dávat jeho oblíbený přenos.

"Potřebuji se zeptat..." začala opatrně Nicol, "potřebuji vědět... ale naprosto nutně... řekl bys mi, kdyby se chystala nějaká velká akce, třeba kvůli nějaké krizi, kdyby byly nějaké problémy někde ve světě a chystaly se nějaké odvetné kroky? Třeba útok proti nějakému státu?"

Její hlas tiše a prosebně. Myšlenky pomatené a nepřesné. Nevěděla, jak mu říci svůj požadavek. Jak naznačit a neprozradit o co jí jdete. Ač se snažila jak chtěla, moc to nevycházelo.

Chvíli bylo ticho. Mick usilovně přemýšlel, co říci, zjevně zaskočen otázkou. Rukou netrpělivě kroutila šňůrou od telefonu. Její noha dosud netrpělivě se třepajíc ve vzduchu zmrtvěla v napjatém očekávání. Odpoví?

"Co?..." vyhekl nevěřicně, "cože?... cože to?... jak?" vyklouzlo mu z úst, když nemohl pochopit její otázku.

"No..." nevěděla, jak se zeptat, aby ji neměl za blázna, "kdyby se chystala nějaká.... velká vojenská akce... řekněme... útok na jiný stát... třeba malý... zcela malý.... no, úplně maličký... možná ne velká, ale malá akce... na stát... se chystala. Kdyby dostaly naše letadla vojenský úkol. Řekl bys mi to?"

Zopakovala svou otázku. Byl z toho ještě zmatenější. Sama se zamotávala do vlastních myšlenek a tenat, jak neříct holou pravdu.

"Ty myslíš... válku?... válku?..." koktal překvapeně a nemohl se z její otázky vzpamatovat.

Co tady blbne? Ženská pitomá! Za chvíli to už začne, čas určený k přenosu se nachyloval k jeho začátku a on má řešit hloupý vrtochy. Otočil se směrem k televizi a toužebně se podíval na ději na obrazovce. Naštěstí zatím běžely reklamy.

"Asi tak nějak," potvrdila Nicol. "To je to jediný... co mě teď právě nejvíce zajímá."

"Proboha," vzdychl si ztěžka Henry, "vždyť je venku dneska tak hezky, proč se nejdeš projít, když jsi nervózní? Jestli máš nějaké problémy, nejlépe ti poradí náš psycholog, já na to nejsem, neumím to a ani nemám náladu."

"Já nejsem nervózní a ani nemám problémy," dotčeně odpověděla Nicol. "Je tu jedna velice důležitá věc, o které jsem se dozvěděla a já ji potřebuji vysvětlit, protože je to hodně podezřelé. Něco se děje a já chci vědět co. Musím co nejrychleji zjistit, o co se zde jedná. Nemůžu jen tak přejít něco, co ve mně vyvolává veliké obavy a strach."

"Děje?" zarazil se Mick. "Tady se něco děje? Kde se něco děje? Já jsem rád, že se zrovna teď neděje nic. Jediný, co se tady zajímavýho děje, je zápas v televizi, který za chvíli začne. Jinak o ničem dalším nevím. Žena s dětma odešla do města nakupovat a já jsem předpokládal, že se snad budu moci v klidu koukat na ten mač. Tedy, jestli mě na něj necháš dívat, což jak sleduji, asi nemáš v úmyslu."

"Tak mi rychle odpověz a já tě přestanu otravovat," vyzvala ho. "Ale pravdivě, je to pro mě strašně důležité."

"Panebože," zděsil se Mick, "tohle mě potká před zápasem. Proč právě mě? Udělal jsem někdy někomu něco špatného? Ani na děti nejsem příliš zlý, přesto mě pánbůh tak trestá. Doufám, že ty reklamy budou hodně dlouhý... tak tedy jo. Vybal to, co tě tak trápí, že ses rozhodla mi zničit sportovní zážitek? Musíme ale brzo skončit, musí to již každou chvíli začít."

"Tak mi teda odpověz, řeknu to ještě jednou," začala opatrně. "Neplánuje se útok na nějaký další stát některým z letadel vaší letky, nebo ještě lépe, nějakým letadlem z vašeho letiště?"

"Cože?" vystřelil nahlas otázku, jako kdyby slyšel ten největší nesmysl v životě.

"Jaký útok?" drmolil dál, "jaký letiště? Co tím myslíš?" vypadávalo z něj překvapeně.

Jeho slova napovídala, že nic nechápe. Třeba k němu mluví nějakou cizí řečí.

"No... myslím," koktala Nicol nejistě. Jeho překvapení ji zarazilo. Nepřehnalá to?

"...jak se ptám. Můžeš mi odpovědět, ano nebo ne. Chystá se v nejbližší době nějaký útok vašima Velkýma béčkama?"

"Přece víš," pronesl zaraženě Mick, "že o na věcech kolem letadel nesmíme s nikým mluvit. Jako bys tu byla s námi první den."

"Ale já se tě neptám kdy a kde," trvala na svém Nicol, "já tě prosím o odpověď, zda nějaké letadlo, jedno jaké, má ve svém plánu útok na nějaké cíle. V jiném státu. To je vše. Stačí když mi odpovíš jen ano, či ne. Nic víc, nemusíš to víc rozebírat, abys neměl obavy, že vyzrazuješ nějaké tajemství."

Zhluboka si povzdechl a zakroutil nechápavě hlavou. Venku je hezky, v televizi se chystá napínavý zápas a ona tady blbne s nějakým útokem. Že se nešla podívat do města po nákupech s jeho ženou!

"Já přece nevím," řekl nejistě, "co velitelství plánuje."

"Ale musel bys přece vědět," vyzvídala, "kdyby v nejbližší chvíli měl nějaký váš letoun zaútočit."

"Asi... zřejmě. Mám pocit, že bych to určitě věděl, to je přece jasný," připustil.

"A na to se tě právě ptám," poposkočila radostně Nicol. "Bude v nejbližší, opakuji nejbližší době někdo z vás provádět nějaký útok?"

Další povzdechnutí zaznělo telefonem. Bylo jasně cítit, že přemýšlí, jak se jí zbavit. Zřejmě měl pocit, že jí přeskočilo.

"Ne!" odsekl zprudka. "Nikdo nebude provádět žádný útok. Já sice nevím co plánují na nejbližší chvíli Rusové, ale pokud na nás do zítřka nezaútočí, k ničemu se nechystáme. Já jen doufám, že i v Rusku se dívají na tenhle zápas. Protože bude tak dramatickej a napínavej, že kdo se na něj dívá, nechce válčit. Doufám že tě to natolik uklidní, že mi dáš pokoj. Stačí?"

"Ještě ne," rychle mu skočila do řeči Nicol. Kdyby viděla jeho kyselý obličej, asi by to vzdala.

"Proboha co pořád s tím útokem máš?" děsil se jejích slov. "Pokud by se jednalo o nějaký malý útok, možná bych se to nedozvěděl, ale i o tom pochybuju, ale o útoku na cizí stát bych věděl určitě. A to ti tady potvrzuji. Nic se nechystá, nic se neplánuje! Všechno co děláme, jsou obranná opatření. To by museli nejdříve zaútočit Rusové na nás. U nich si nikdo nemůže

být ničím jistý, ale stejně je to nepravděpodobné. Takže žádný, útok, žádná válka se na nejbližší dny nechystá. Jasný? Stačí ti to?" končil již značně nervózně.

"Ale co kdyby? Přece..." nestačila už dopovědět.

"Ne," skočil jí do řeči, "věděl bych to. A kdyby se jednalo o útok na cizí stát, určitě by se jednalo o několik strojů, jeden na to už dnes nestačí a to by se už neutajilo. Mám dobrý styky, abych se to dozvěděl včas, jak ti to mám vysvětlit?" odpovídal trpělivě.

"Takže nemůže se stát, že se uskuteční útok, třeba proti... Rusku?" zkoušela to dál.

"Proti Rusku?" nechápal vůbec její další otázku. "No to je tedy gól. Proti Rusku. Kdybychom plánovali nějakou akci proti Rusku, tak to by byla pěkná mela. Na to by nestačily ani všechny letouny naší základny, ani letouny celého západu. A pokud víš, z východu se k nám žádné další nepřemístily, ani žádní další lidé. Takže bez celkově připravené akce nejde v armádě nic podnikat. A proti Rusku obzvláště ne. To by musela být gigantická příprava. Vylodění v Normandii by proti tomu byl nedělní výlet."

"Máte přece na palubách bomby," pronesla opatrně, "které dokážou zničit celý oblasti."

"Určitě dokážou hodně," potvrdil. "Ale těch pár střel z jednoho letadla by na nějaký stát nestačilo. A na Rusko teprve ne."

"Ale vystřelit je na ně můžete, ne?" nepřestávala vyzvídat.

"To můžeme," namítl souhlasně, "ale není to tak jednoduchý. Pokud by se to plánovalo, byla by to velká akce. A vyžadovalo by to dlouhou a pečlivou přípravu mnoha složek. Byly by do toho zapojeny tajní, řízení války, kosmičtí zvědové a všechno co s tím souvisí, je to strašně moc lidí. To nejde utajit, jedině... pokud bychom museli střílet nečekaně. To by musel ale přijít rozkaz z nejvyšších míst a to se dopředu nikdy neví. Kdybychom vystřelili jako první, pak by to znamenalo jejich odvetu a válku. To si nikdo netroufne... proboha, snad si nemyslíš, že by Davidova parta měla zaútočit na Rusko?"

Zeptal se s podezřením, které se mu až nyní vyjasnilo v hlavě. Nemohl pochopit, že by takovým myšlenkám mohla uvěřit. I když tomu podle jejích řečí vše nasvědčovalo. Neměl ponětí, co ji tak vyplašilo, ale rozhodl se, že ji uklidní. Zlé sny či představy měl občas každý z nich, takže to znal.

Jeho hlas se zvedal, jak mu vše pomalu docházelo. Náhle se telefonem ozval hurónský srdečný smích. Z něj bylo možno vyčíst, že jí pokládá za naivku. Mohla by se cítit uražená, ale v tuto chvíli to pro ní bylo uklidňující.

"Můžu tě uklidnit," ozval se po chvíli konejšivě. "Když jsem byl dneska na letišti, byla u Davidova letounu prováděna naprosto běžná příprava na pravidelný let. Taková, jaká se provádí před každým letem. Nic zvláštního ani speciálního jsem neviděl, nic mimořádného se nechytalo. Kdykoliv se chystá nějaká akce, je vždy u letounu udělána taková speciální příprava, že to nikomu neunikne. Na akci se stroj velice důkladně připravuje. Hlavně se to tu vždy začne hemžit bezpečáky od federálů a jak sis mohla všimnout, není tu ani jediný. Přece víš, že má už David za sebou mnoho letů, takže už všechno zná. Pozitíří se ti vrátí a tvým bláznivým myšlenkám se vysměje. Nebo jsi usnula a měla zlé sny?"

"Určitě se nedělaly žádné jiné přípravy, nic utajeného, co by ti uniklo? Vzpomeň si,"

Vyzývala ho naléhavě. Její hlas už zněl výrazně klidněji, ale určitý stín obav v něm ještě zůstával.

"Ne," tvrdil nekompromisně, "už se opakuju dokola. Nic, nic, nic. Dneska se nic zvláštního nechystalo a ani neplánuje. Věděl bych to a asi i ty by ses to nějak dozvěděla. Víš přece, že u nás se nic neutají. Už jsi klidná? Můžu jít koukat na ten baseball?"

Už zjevně netrpělivý Mick očekával ukončení hovoru. Jasně cítila, že kdyby nebyla žena a on nebyl tak slušný, asi by jejich hovor měl trochu jiný průběh.

Chvíli si nerozhodně pohrávala se šňůrou, ale cítila jeho zrychlený netrpělivý dech. Začalo jí být jasné, že kdyby se cokoliv dělo, nedíval by se v naprosté pohodě na nějaký běžný zápas ligy. V tom měl pravdu. V takové závažné chvíli by měl asi jiné starosti.

"Tak jo," souhlasila konečně, "už jsem klidná, už jsi mě přesvědčil. Tak promiň, že jsem tě otravovala, ale potřebovala jsem to nutně vědět."

"No konečně!" oddechl si nahlas. "Ale... on ti někdo něco řekl, nebo naznačil? Jako že se má něco dít? Nebo jak jsi na to vůbec přišla?"

"Ne," odmítla cokoliv vysvětlit, "nikdo mi nic neříkal, jen jsem začala mít nějakou zlou předtuchu, tak jsem se jí potřebovala zbavit. Bylo to ale velké a nepříjemné tušení."

"No, to se mi taky někdy stává, že mě přepadne nějaká předtucha," souhlasil s ní. "Naštěstí se mi ještě nikdy nevyplnila. Někdo na to ale věří a někteří tvrdí, že se jim vyplnily. Ty můžeš být klidná. Tohle se ti zcela určitě nevyplní. A jestli někdy, v budoucnu, to nevím. Ale dnes určitě ne."

"Tak jo," vzdychla si Nicol, "taky už jsem klidná. Moc jsi mi pomohl. Děkuji ti. Tak se běž dívat a snad tví kluci vyhrají."

Propustila jej konečně. Snažila se působit pohodovým dojmem. V její duši ale takový klid nebyl. Stále nebyla zcela jistá, k čemu se přiklonit.

"Takže jsem tě už přesvědčil?" zeptal se nakonec.

"Dá se říct že jo," tvrdila, "já už to nějak vyřeším. Děkuji ti."

VII.

Celá řada oranžových kontrollek dosud klidně svítila nad Sašovým stolem, když se náhle jedna z nich, s číslem šest, prudce červeně rozblikala. Pod hlavní kontrolkou se dále jasně rozsvítilo osm dalších červených v kolmé řadě pod sebou, jež signalizovaly poruchu jednotlivých protiletadlových raket. Znepokojivé bylo, že závada byla hlášena u všech raket najednou, což bylo velice neobvyklé.

Znamenalo to závažnou poruchu celého odpalovacího zařízení, které tím bylo vyřazeno z činnosti. Jedno pásmo sovětského území se tak ocitlo bez důležité součásti protivzdušné

obranu. Zatímco u všech ostatních stanovišť se rozsvítila oranžová kontrolka, která tak potvrzovala plnou připravenost jednotlivých raket, zde ostrá červená výrazně zdůrazňovala problém.

Sergej i Saša na ně zneklidněně pohlédli. Čekali, zda po chvíli přece jen nepřeskočí k ostatním kontrolkám do oranžové řady.

To by značilo přemístění raket do pohotovostní polohy a připravenost k odpálení i na tomto, posledním stanovišti. Kontrolka se k tomu ale neměla a dál svítila svou nepříjemnou barvou, která oznamovala mimořádnou událost.

Oba se na ni soustředěně dávali a očima se ji snažili donutit, aby barvu změnila. Nepovedlo se. Místo toho celou místnost ohlušil táhlý a pronikavý jekot klaksonu.

Ostatní členové posádky k nim polekaně vzhlédli. Sergej se naklonil a nervózně zabušil pěstí do panelu vedle řady kontrol, aby se přesvědčil, že chyba není v chybných kontaktech.

"Tak dělej, dělej!" křičel vystrašeně. "Vystrč ty svoje růžky! Polez nahoru... dej tam už tu oranžovou."

Nic nepomáhalo. Klakson kvílel dál, dral uši a ničil nervy. Červené světýlko jako by se jim chtělo vysmívat, zářilo na ně seshora stále pronikavěji.

Saša se začal vystrašeně třít na tváři a do jeho obličeje se pomalu vkrádal výraz obav a strachu. Na čele se mu opět objevily drobné krůpěje potu. Ostatní členové posádky, mimo Dalgie, vyskočili ze svých židlí a rozběhli se k jeho operačnímu stolku. Také oni zmateně několikrát zabušili do desky, jak chtěli pomoci napravit chybu, kterou ji červená barva oznamovala. Věděli, že se stalo něco, co se stát nemělo.

Došlo k tomu nejhoršímu, co se jim mohlo přihodit. Závada na obranném systému, nějaká porucha, vyřazení stanoviště! Pokaždé to znamenalo důkladnou kontrolu z vedení, mnoho pátrání, hlavně tajnými složkami, zkoumání příčin. Nekonečná řada různých důstojníků na kontrolu celého zařízení, prověřování činnosti obsluhy, hlavně však mnoho výsledků a vyšetřování. Každý jejich dosavadní krok se bude prošetřovat a vyhodnocovat. Nikdo však nemohl ani v nejmenším tušit, jaký závěr se z něj vyvodí.

Chyba se musela najít, viník odhalit. Ten se našel vždy, aby bylo koho potrestat. Příliš dobře věděli, že spravedlnosti se nelze dovolat. Jakmile bylo jednou určeno, kdo nehodu zavinil, nebylo odvolání. Bylo již dost jejich kamarádů, kteří za selhání techniky tvrdě zaplatili.

"Co se stalo?" vylétl ostrý dotaz ze Sergejových úst.

Saša rozhodil bezradně rukama a zoufale se k němu otočil. Pohledem přejel po ostatních, jakoby hledal pomoc.

"Je toho nějak moc najednou a je to nějaký zmatený," řekl zničeně. "Nerozsvítila se kontrola odsunu krytu síla. Zřejmě došlo k nějaké poruše mechanismu. Ale to není všechno. Paradoxně tady mám signál odpálení raket. Značí, že jsou všechny pryč, opustila stanoviště. Ale... vůbec tomu nerozumím. Jak to, že se objevil? Vždy od nás žádný povel k odpalu nevyšel? Navíc je zde signál měřicího čidla, který oznamuje vysokou teplotou síla. Kde se tam najednou vzala?"

Poposedával vyděšeně na židli a ukazoval na jednu červenou kontrolku za druhou.

"Co tohle má znamenat?" zarazil se Sergej.

Sám začal tušit, že se stalo něco velmi ošklivého. Nemohl však tomu uvěřit, jistotu nezíská, dokud mu to neřekne sám operátor.

"Nevím," kroutil nechápavě hlavou Saša, "tohle jsme tady ještě neměli. Aby se rozsvítily všechny tyhle kontrolky najednou... a červeně. Přitom všechny ostatní kontrolky dalších parametrů zhasly... nemám jediný ukazatel, který by mi dával obraz o tom, v jakém stavu zařízení je. Poslední signál, který zůstal na ukazateli viset je ten, že je tam vysoká teplota."

Vyhrknul pomalu a ztěžka, jakoby se tomu bránil, jakoby to ani nechtěl říct. Ostatní mu viseli na rtech a čekali na každou další informaci. Napjaté ticho zavládlo v místnosti, atmosféra razantně ztěžkla.

"Co z toho vyvozuješ?" zeptal se Sergej a v jeho hlasu zazněla těžká obava.

Oprávněně se báli Sašovy odpovědi.

"...já ...já nevím," těžce oddechoval Saša, "jak to vypadá... asi.... asi to... bouchlo!"

* * *

"Ty že jsi malej japsešek?" zazněl z reproduktorů vzteklý hlas, "ty seš velkej a pořádně hajzl a prevít! Zacpat hubu by ti měli ty tvoji Japonci. Kdyby věděli, že si je do své špinavý huby bereš, sami by tě nakopali do prdele!"

Ostré, jedové nadávky zaplnil palubní rozhlas. Byl to Garttonery, který se neudržel a zareagoval na Rickynsova slova. Všichni už jeho humor znali a jako takový jej brali. Po těchto ostrých a jedovatých slovech si Jonest jen v duchu povzdchl: "Hned jsem tušil že tento let nebude jednoduchý". Jen jej napadla otázka, co se asi stalo, že ti dva jsou dneska od prvního momentu neustále v sobě.

"Velkej hloupej amerišán umět jen vytahovat na malí japsešek. Já mu dát stejně do huba jako v Perlovém pšístavu. Já to umět, mě ušit šám velký Jammamoto. Amerišáne, neprovokuj japsešky!"

Vracel mu Rickyns stejným způsobem, který vyloudil úsměv u ostatních členů posádky. Ale jen krátce.

"Hned jsem u tebe!" řval zuřivě Garttonery. "Já ti ukážu Jammamota! Roztrhám tě na deset malých japsečků a ucpu s tebou Fidji."

Ječel Rickyns odpověď do mikrofону. Jonest to déle nevydržel.

"Koukejte toho ihned nechat a věnujte se své práci," rozkázal rázně. "Nařizují překontrolovat přístroje."

Jeho kalich trpělivost přetekl. Vnímál citlivě jejich narůstající spor a nechtěl, aby se odrazil v náladě či práci ostatních. Bude muset s tím něco udělat, jinak se ti dva při každé příležitosti budou do sebe pouštět.

Vykoukl z okna. Ostrovy, které byly jindy zdrojem vtípků se dnes staly dalším jablkem sváru dvou členů jeho posádky. Cítil se jaksi nesvůj. Jakýsi začínající neklid se rozběhl v jeho těle, jakoby tušil, že problémům není konec. Brzy měly přijít a jejich rozsah si nyní ještě neuvědomoval.

* * *

Nicol se s Mickym rozloučila a oba zavěsili. Bylo zřetelné, jak si ulehčeně oddechl, když se s ním loučila. Však se také nemýlila. Jen co měl podivný telefonát za sebou, otočil se směrem k ledničce a prudce ji otevřel.

"To je ale pohoda, když člověka nikdo neotravuje," pomyslel si, když vyndával výborně vychlazené pivo.

Pak si to rozmyslel a vyndal ještě jedno. Zápas bude dlouhý a on se nechce opakovaně vláčet pro další. Těžce dopadl do svého oblíbeného křesla a pozorně se zahleděl na televizi. Stihl to v nejvyšší čas, týmy právě vybíhaly na trávník za vydatně bouřlivého jásotu zcela vyprodaného obrovského stadiónu. Pro jistotu vytáhl přípojku telefonu. Už ho nikdo ničím rušit nebude.

Nicol zůstala sedět dál na pohovce, v ruce držela zavěšený telefon a přemýšlela. Mickyho klid a opakované ujišťování na ni částečně zapůsobilo. Znovu si dávala všechno dohromady.

Co když opravdu ta mapka nic neznamena. Mohl si opravdu David jen dělat zkušební výpočty a navrhoval si jednotlivé varianty, které během letu mohou nastat? Opakoval si nějaké úkoly, jež ho čekají během letu?

Ale on tyto výpočty dělat nemusel! To nebyla jeho činnost na palubě, tam měl jinou specializaci! Proč by se tedy snažil dělat práci za někoho jiného? Co ví, věnoval všechn čas své profesi, své práci. Vždyť toho bylo neustále plno, v čem se musel neustále zdokonalovat. Novinky se na něj v tomto oboru jen hrnuly. Mnohokrát si ztěžoval, že pro samé učení nemá na nic dalšího čas. Věnoval by se tedy další práci dobrovolně, kdy by to nemělo nějaký jiný, třeba skrytý, smysl?

Ale co když se Mick přetvařuje, aby jí nemusel říct pravdu? Co když mají všichni přísný zákaz o čemkoliv mluvit. Ani na tohle nesměla v žádném případě zapomínat. Třeba právě proto jednají tak, aby nevzniklo žádné podezření. Mohli dělat všechny práce jako jindy a mohli vše kolem úmyslně nastražit tak, aby to vypadalo, že se jejich návrat plánuje jako obvykle. Vždyť se stále mluví o tom, jak jsou obklopeni různými špióny.

Třeba se plán nějakého útoku, možná na nějaké důležité vojenské cíle, opravdu chystá a je velice tajný. A aby bylo utajení dokonalé, nesmí odhalit jeho realizaci ani nejmenším náznakem.

Stále nevěděla. Pro obě varianty mluvily nějaké argumenty. Jedny pro, druhé proti. Pomalu vstala a šla si uvařit kávu, potřebovala se nějak vzpamatovat. Zapnula vařič a postavila na něj

konvici. Stála u linky a při přemýšlení si rukou podpírala bradu. Její pohled nepřítomně hleděl do podlahy před ní. Myšlenky na úklid v domě vzaly již dávno za své.

Nemohla se rozhodnout, která z obou verzí, z nichž každá vypadala pravděpodobně, je ta správná. Mick byl příliš klidný, z jeho hlasu nevyčítala nic, že by něco tajil. Nějakou dobu ho už zná a tak ví, že by to tak dokonale nesehrál, tak pevné nervy neměl.

Chce se prý dívat na televizi na baseballový zápas, ale... dívá se na něj skutečně i když zavěsili? Co když teď netrpělivě přešlapuje u telefonu a v pohotovosti čeká, až jej z velení také zavolají do služby?

Jenže, za celou dobu rozhovoru se mu ani jednou nezachvěl, ani jednou nepůsobil nejistě. Taký jej nezaskočila ani jedna z otázek, co mu položila.

Nevěděla. Chtělo by to ještě jeden test. Přece jen jí to nedalo. Nebyla schopna se rozhodnout, k jakému závěru se přiklonit. S kávou v ruce se vrátila k telefonu.

* * *

Vystrašená Sašova slova zazněla do naprostého tíživého ticha v celé místnosti. Všichni byli šokováni náhlým vývojem a nečekanou událostí.

Místností se rozléhal jen monotónní hukot chladících ventilátorů z mnoha přístrojů. Horečně přemýšleli, jak nejlépe zareagovat. Sergejovi se hlavou honily nejrůznější myšlenky a horečně z nich vybíral nejlepší alternativu. Věděl, že pokud opravdu došlo k tak závažné události, musí vše hlásit dál.

Jenže, co když byla někde jen drobná chyba, jako se to stalo v případě zmrtnělé obrazovky lokátoru? Případné komplikace by za to nestály. Šeredně by to odskákali. Za dveřmi mají největšího nepřítele země. Velitelství jim vytýká nenalezené cíle a jim vypoví službu celé stanoviště. Problémy se začaly rychle kumulovat.

Dával si všechno dohromady. Musí najít nějaké nejlepší řešení, aby vina za mimořádnou událost nepadla na ně, i když stejně jako ostatní věděl, že se postihu nevyhnou.

Oním inkriminovaným místem, které jim udělalo problémy, byl menší vrch u obce Danšina. Pusté, neobydlené území, hodiny hodiny chůze v nepropustném terénu vzdálené části velkého státu.

Zde bylo umístěno jedno z odpalovacích zařízení protiletadlových střel, s pořadovým číslem šest. Jako u všech ostatních, tak i něj začala příprava zpočátku dobře. Po stisku důležitého tlačítka se krycí víko menšího sila s odpalovacím zařízením lehce nadzvedlo a začalo se i s maskovacím porostem odsouvat stranou.

Malý, nenápadný pahorek se začal zvolna pohybovat a pouštěl stále více slunečných paprsků do nitra temného tubusu. V něm, dosud skryté v naprosté tmě, čekala skupina protiletadlových raket na povel, aby se vypravila k nepříteli. Kryt zaháněl temnotu a vpouštěl první chladné paprsky slunečního svitu. Zatím fungoval tak, jak měl.

Menší stromek na jeho vrcholku se jen lehce rozkýval, tráva s dlouhými stonky se roztrásla, když se víko přemísťovalo do druhé polohy. Velké drny se nepohnuly vůbec. Všechno se odehrávalo tiše, naprosto nenápadně.

Když se víko dostalo do poloviny své dráhy, začala výkonná hydraulika zvolna zvedat vzhůru stojan s osmi raketami, které držel ve svých držácích. Všechno bylo naplánováno tak, aby v momentě odjetí krytu stranou, mohl držák vyjet vzhůru nad úroveň terénu.

Jakmile se kryt dostal za polovinu své dráhy, došlo k technické závadě. V temném silu to zajiskřilo, několikrát v něm tlumeně zapraskalo a objevil se lehký oblak černého kouře. Zkrat v elektrických obvodech způsobil, že víko ustrnulo ve svém pohybu a dál nepokračovalo. Zastavilo se v polovině své cesty, ještě nad šachtou.

Hydraulický systém vysouvající stojan však ve svém pravidelném pohybu pokračoval. Vršek držáku s horní řadou střel se pomalu, ale nezadržitelně, přibližoval k víku, zastavenému ve dvou třetinách dráhy, kterou mělo urazit.

Po chvíli se oba díly setkaly. Vrcholek krytu horní řady střel narazil zespodu do víka. Výkonná hydraulika jej tlačila dle svého naprogramování stále vzhůru. Masivní betonový kryt vyrobený tak, aby vydržel silné přímé zásahy těžkých bomb, byl velmi těžký a dobře ukotvený ve vodících lištách.

Velká síla zvedající systém vzhůru začala stojan drtit a rozmačkávat. Víko odolávalo a pevně vězelo na svém místě. Tlak zespodu zcela zdeformoval celý vršek krytu a nyní tlačil ke dnu víka i samotnou první řadu střel. Chvilí poté začaly být deformovány ony samotné. Urvané kusy plechů a části konstrukce dopadaly zpět na dno šachty.

Držák stále směřoval vzhůru. Za okamžik už síla drtila i jednotlivé střely a výsledek se objevil vzápětí.

Mohutný sloup ohně a dýmu vyrazil kolmo vzhůru, vyvržen obrovským ničivým výbuchem explodujících raket. Betonový kryt se roztrhl na různě velké kusy, které vylétly vysoko do vzduchu. Nekontrolovatelná síla jej vymrštila vysoko nad koruny okolních stromů, jenž rostly opodál. Menší částí síla létaly vzduchem a dopadaly stovky metrů daleko.

Z útrob temné šachty vyrazil prudký plamen, který netušenou energií šlehal vzhůru. Neprůhledný černý kouř se velkou rychlostí zvedal nad místem výbuchu a mohutná detonace, která jej doprovázela, se rozléhala kolem. Ozvěna ji několikrát vracela zpět z okolních kopců.

Ohnivé jazyky šlehalý do výše, směřovány stěnami šachty. Byl to prudký oheň, jako při startu velké rakety. V mžiku spálil veškerou vegetaci v okolí desítek metrů, ve větším okruhu tráva vzplála a hořela. Černý hřib dýmu vysoko stoupal nad nejvyšší vrcholky okolních bříz.

Ptactvo a zvěř poplašeně prchalo z místa hrůzného neštěstí, zbaveno smyslů náhlou detonací a vysokými plameny. Vrcholek malého kopce zmizel, rozptýlen po velké ploše okolí. Místo něj zbyl po rozplynutí chuchvalců dýmu velký kráter. Všechno v okolí buď hořelo, nebo žhnulo velkým žářem.

* * *

"Ááááá!..." zařval Kesney do mikrofону, "už nás mají! Chytli si nás jak velrybáři malou rybičku."

Informoval ostatní členy posádky, že se o jejich letadle právě dozvěděli Rusové. Jejich letoun se ocitl v dosahu výzvědného paprsku družice. Jeho neviditelný prst po nich zvědavě přešel a prozkoumal od kabiny po ocas. Vlastní letadlový radiolokátor tento signál zachytil a rozsvícením varovných kontrol na něj upozornil.

"Která to je?" zeptal se zvědavě Jonest, který se nenechával vyvést z klidu, stejně jako ostatní.

V pohodě a s lačným pohledem si začal loupat svůj oblíbený banán, bez nejmenšího vzrušení, jakoby se jej to ani netýkalo.

Od začátku věděli, že mu stejně neuniknou. Byla to součást letu, s níž počítali.

"Je to jak má být," řekl spokojeně Kesney. "Nejdříve to byla Ekran 52 a hned vzápětí jsem zachytil signál z Ekranu 37. Mají nás ze dvou družic, takže si úlovek potvrdili. Asi už jejich pupkatí šéfi běhají po Kremlu kancelářích a dělají ostatním dusno."

"Nedělejte si starosti co se děje v Rusku," přerušil jeho veselí Jonest, "a raději mi nahlaste, zda už máte spojení."

Zarazil jeho povídání s plnou pusou banánu. Nedočkavě si nacpal téměř celou polovinu do úst a rozmrzele odhodil prázdnou slupku do malého odpadového sáčku.

"Ano, pane," odpověděl rázně Kesney. "Už jsme v dosahu OLA 288, takže jsem to naladil rovnou na ni. S OLA 47 byly minule potíže, takže si myslím, že by bylo zbytečné to riskovat znovu. Spojení máme, je překontrolováno."

"Díky, pane," řekl Jonest a položil ruku na stanici, "hned si ho vyzkouším."

Přepnul kanál na spojení s věží.

"Zahrádko," zvolal okamžitě, jakmile mu na displeji naběhly odpovídající parametry vysílání, "Tady Omega, Georg, Thomas, jak mě slyšíte, ...zkušební volání po přechodu na OLA288."

Jeho hlas zněl znuděně a oficiálně. Díval se přitom z okna svého stroje hluboko dolů na tmavě modrý povrch moře pod nimi.

"Tady Zahrádka," ozval se řídící vzápětí, "Omega, Georg, Thomas, slyšíme dobře. Jak probíhá let?"

"Vše podle předpokladů," řekl klidně Jonest. "Zachyceny radarové signály z ruských družic. Ekran 52 a 37. Už nás mají v Kremlu na talíři."

"Máme potvrzeno," potvrzoval hlas z věže, "podle našich měření vás sledují již dvě minuty. Pozorně monitorujte veškerou činnost, kterou nepřítel bude provozovat."

"Rozumím," odpověděl Jonest, "jsme na ně připraveni. Konec."

Jonest ukončil formální rozhovor, protože neměl zájem se velením řízení letů dále vybavovat. Nikdy s nimi nebyla pořádná řeč a dneska, s kontrolou za zády, to není lepší. Hlavně že jim neopomněli připomenout, co by měli dělat, jako by zde by letěli poprvé.

"Mám tady první signál z pozemního radaru," ozval se znova po chvíli Kesney. "Jako vždy nás jako první zachytil Berješčok. Musíme se na ně pěkně usmívat, když nás mají na obrazovce."

Kesney, kontrolující frekvence pozemních stanic, zjistil, že jsou v dosahu prvního kontrolního dálkového ruského radiolokátoru. Už si mohli být jisti faktem, že desítky raket zaměřily své špice jejich kursem a operátoři u monitorů radiolokátorů zadávají počítačům parametry o jejich letu. Jestliže se teď cokoliv neočekávaného něco stane, či někomu selžou nervy, bude jim nepříjemně horko. Naštěstí jsou dobře připravení.

* * *

Červený telefon se na Sergejově stolu divoce rozdrnčel. Ozval se dřív, nežli se sám rozhodl jej použít a o neštěstí nadřízené informovat. Rychle po něm skočil a zvedl sluchátko.

"Soudruhu kapitáne," ozval se protivný hlas velitele oblasti, "co se proboha tam u vás v sektoru D46 děje? Naše přístroje hlásí nějaké závažné poruchy!"

Zakřičel ječivě. Sergej se nadechl a chystal se odpovědět. Velitel jej však předešel.

"Naše přístroje zaznamenaly otřesy v těchto místech a došlo k přerušení kontroly se stanovištěm Danšina!"

Volal pronikavým hlasem do telefonu.

Sergejovi vyrazil na čele studený pot. Na velitelství tedy zjistili mimořádnou událost dřív, než ji stačil ohlásit. Už to znamenalo výtku a následné potrestání.

"Ano soudruhu veliteli," přikyvoval uctivě, "něco jsme také zaznamenali. Zatím..." nestačil dopovědět.

"...jak to něco?" skočil mu velitel zprudka do řeči, "co to má znamenat? Chci od vás řádnou odpověď. My tu máme podezření výbuchu. Ve chvílích, kdy je ve vzduchu směrem k nám proradný nepřítel nejste ani schopni říci, že u vás došlo k mimořádné situaci? Jak přistupujete k ochraně naší socialistické hranice? Koukejte to okamžitě zjistit a čekám na vaše bleskové hlášení."

Pronikavý ječivý hlas se rozléhal místností. Slyšeli jej i ostatní. Sergejovi nebylo právě dobře.

Velitel jej nenechal ani domluvit, jak byl rozčilený. Ostře a příkře ho s typickým vojenským dominantním způsobem setřel. Prásknutí telefonu naznačovalo, že debatu nemínil dále rozvíjet.

"Rychle na místa," zvolal Sergej směrem k posádce. Ti čekali, že příkaz přijde, takže každý na svém místě seděl a čekal další postup. "Zkontrolujete své úseky a důkladně vyhodnotíte každý parametr. Každý osobně nahlásí, co zjistil."

Stejně ostře, jak požadoval informace velitel oblasti po něm, stejně tak je vyžadoval pro změnu po nich. Po vojenském způsobu se zlost a úkoly předávaly stále dál, na nižší stupně. Jak klesaly dolů, rostly a mohutněly.

Uchopil do ruky další z telefonů ležící na jeho stole. Ostatní se vrhli na svá stanoviště a začali odečítat zjistitelné údaje, které jim přístroje byly schopny ukázat.

* * *

Kontrolky nad malým stolem se rozblikaly a několik displejů začalo zobrazovat načítané parametry ruského lokátoru. Za chvíli již Kesney věděl o nepřítelově zařízení všechny potřebné informace.

"Kesneyi," ozval se Jonestův dotaz, "jaké jsou základní údaje radaru, změnilo se něco?"

I když z brífinku věděli, že se teoreticky nic takového stát nemělo, raději očekával ještě jednu kontrolu. Nemohli vědět, zda Rusové na poslední chvíli nepozměnily některé řídicí parametry lokátoru.

"Ne, pane," ujistil jej operátor, "všechny hodnoty zůstaly stejné, jako vždy. U tohoto radaru absolutně s ničím nehýbali."

"Ono to také není jednoduché," řekl posměšně McTown, "měnit cokoli u takové složité obludy, co staví."

"Kesneyi," pronesl opět Jonest soustředěně, "nahlaste všechny parametry Sterbackovi. Slyšíte nás, poručíku?"

Zeptal se pro jistotu dotaz k dalšímu z operátorů, který se již delší čas neozval.

"Tady Sterback," řekl klidně dotazovaný. "Slyším vás dobře pane. Jsem připraven, už to může Kesney sypat."

Potvrdil tím, že očekává přísun čerstvých dat. Kesney už na nic nečekal a ze sluchátek začala padat v rychlém sledu informace o pracovní frekvenci, zaměření, výšky.

"Mám to všechno," potvrdil Sterback, "už to sázím do počítače, za chvíli je zpracuje a pak jim můžeme poslat dáreček. První Switcher bude připravený, aby se podíval pěkně zblízka na ten jejich rozevřený vějířek. Tááák... všechno potřebný již tam máme, je připravený! Pane, až vás hrátky s Rusy přestanou bavit, tak řekněte. Střela číslo jedna čeká u otevřených dveří."

Sterbackův monolog zněl dlouho, zřejmě se u práce výborně bavit. Zadal do počítače potřebné parametry zaměřeného lokátoru, který podle nich nastavil automaticky čidlo ve špici řízené střely. V případě jakéhokoli problému budou moci raketu vystřelit. Jestliže dojde z ruské strany k jakékoli akci, odpoví tvrdou odvetou.

Switcher je velice účinná zbraň. Čidlo samo dokáže "najít" nastavenou frekvenci radiolokátoru a podle těchto přijímaných signálů k němu raketu směřovat. Radiolokátor tak sám navádí střelu, kterou zavede až k cíli, kde jej nakonec zničí.

Dokonalejší zaměření snad již ani nebylo možné zkonstruovat. Pokud již byla jednou vypuštěna, jedinou záchranou pro obsluhu přístroje bylo vypnutí celé stanice. Málokdy si však její členové nebezpečí uvědomili, takže nechali střelu přitáhnout samotným paprskem lokátoru až k cíli.

Switcher 3 byly dokonalým zabijákem těchto zařízení.

* * *

Nicol otevřela další stranu zápisníku. Vyhledala číslo jiného dobrého známého. Tím byl Tom, velitel posádky dalšího z bombardérů. V poslední době měl jeden z členů jejich posádky zdravotní problémy a dosud se nerozhodlo, zda nebude vyměněn. Velení nechtělo rozbít sehranou partu a tak čekalo, jak všechno dopadne. Nechávalo je proto delší čas na zemi a jen cvičně trénovali.

Nyní se jí to hodilo. Měla jistotu, že jej určitě zastihne doma. Jako pravý odborník na dlouhé lety věděl absolutně všechno.

A ještě něčím byl Tom zvláštní. Byl mimořádně přitažlivý. Trojúhelníkový obličej, na hlavě krátce střižené, světlé vlasy, docela odstávající uši. Ale především hluboké, temné oči, kterými uhranul každou ženu, na kterou se podíval. Jeho pohled byl smrtelný. Bylo v nich cosi podivného, podmanivého, okouzlujícího. Něco, čemu nešlo odolat. Kdykoliv se na Nicol podíval, cítila svědění kůže na celém těle, nejistotu a duševní zmatek. Propadala se někam do prázdna, do hlubin tajemných pocitů, obklopovala ji záhadná nádhera.

Zezačátku se jí to nelíbilo, ale když ten pohled uhnul, cítila smutek a zklamání. Chtěla jej cítit dál, toužila po něm. Když přestal působit, nastalo vystřízlivění.

Tom proto ženy velice rychle střídal. Nedělalo mu problém kteroukoliv získat. I nyní, když mu jen chtěla zavolat, cítila jemně brnění po těle.

Vytočila jeho číslo a čekala. Pomalu si několikrát lokla chladnoucí kávy, než konečně někdo na zvonění zareagoval. V telefonu to cvaklo a uslyšela jemný dech. Na nic nečekala.

"Nazdar Tome," zahlaholila vesele, "tady Nicol, něco bych od tebe nutně potřebovala."

"Áááá... to seš ty?" ozval se překvapeně. "Co potřebuješ? Musíš rychle, hraje se baseball a nesmím o něj přijít. Tak povídej, ať to stihneme, než to začne být zajímavý."

Vychrlil na ni jako kulomet. Dával jí od začátku najevo, že se jí nechce dlouho věnovat.

"Jakmile dávají v televizi ten pitomý baseball," řekl nechápavě Nicol, "s žádným chlapem není kloudná řeč. To na něj musíte všichni čučet? Copak je na tom něco zajímavého?"

Pronesla s despektem. Zareagovala mírně našťavaně na jeho poznámku. Už je to tu zase, kouká na televizi! Teď, když nejvíce potřebuje poradit, všichni chlapi sledují baseball!

"Možná je pitomý," smál se nahlas, "ale je to nesmírně vzrušující. Ty ten pojem neznáš? To je docela příjemná věc. Měla by jsi s tím něco udělat, abys to taky poznala. Nenudíš se?"

"A hele," podivila se, "takže najednou bys o ten zápas mohl přijít?"

"No... jsou situace," začal zvolna, "který jsou ještě zajímavější, než to běhání po trávě."

"To určitě," pochopila jeho narážku, "třeba kursy šití. Ty jsou zajímavé, že by ses divil. Jenže já se teď právě vůbec nenudím. Naopak. Nevím, co dřív a právě ty bys mi mohl pomoci."

"Tak jenom pomoci?..." pronesl jízlivě, "já se jdu dívat na ten zápas, ten mi zajímá víc. Nechce se mi zbytečně dlouho povídat o ženských vrtoších."

"Když to nebudeš zdržovat dlouhým vykecáváním, tak to bude rychlý. A nejsou to žádný ženský vrtochy. Vážně potřebuju pomoci. Uděláš to pro mě?"

"Hele pus. Rychle a rázně. Jestli něco chceš, přijď ke mně, můžeme si popovídat. Vyřešíme to spolu, tady a klidně teď. Ale jinak mě nech se dívat. Jiné řešení není a tak se o něj ani nesnaž. Rychle, jak ses rozhodla?"

Nicol už chtěla rázně odpovědět, ale pozvání v ní vyvolalo nečekanou bouři. Rozechvěla se a jakýsi nutkavý pocit jí nedovolil odseknout odpověď a praštit telefonem.

"Ty mi to... nechceš říct po telefonu?" zeptala se pátravě. V jejím hlase zněla nejistota.

"Ne. Přijď sem, nebo končíme. Rozmysli si, jak to je pro tebe důležitý."

Věděla, že jí může pomoci, bez něj se k potřebným údajům nedostane. Nabídka jí lákala. Tomu jeho kukuči se nedalo odolat.

"Jsem tam za pět minut."

"Fajn, čekám tě."

* * *

Sergej třesoucí se rukou vytáčet číslo kontrolního stanoviště v prostoru D46. Musel chvíli čekat, než se mu na druhém konci ohlásil velitel strážného stanoviště.

"Soudruhu poručíku," spustil ostře, jakmile se na druhém konci ozval strážného, "naše přístroje vykázaly odchylky od normálu, co se u vás stalo? Chci okamžitě všechny zjištěné údaje!"

Zasypal okamžitě dotyčného rozkazy. Velitel posádky, která byla nedaleko odpalovacího stanoviště v prostoru D46 nebyl jeho požadavky zaskočen. Jeho nejistý a roztřesený hlas prozrazoval obavy, které jej zahltily. O vzniklé situaci měl první údaje a právě ty jej smrtelně děsily.

"Máme tady obrovský výbuch," odpověděl přerývavě. "Je v místech stanoviště raket ST 4. Nevíme co se stalo, došlo tam k něčemu neplánovanému. Máme zjištění, že došlo k totální likvidaci stanoviště. Dle prvních zpráv je kopec celý pryč, všechno tam hoří a okolí je zachumláno do černého kouře. Takže pořádně nic nevidíme. Určitě z raket nezbylo nic, nejsme palbyschopný. To jediný můžu říct s naprostou určitostí. Nikoho jsme tady neviděli,

hlídky jsem již vyslechl, takže o sabotáž se zřejmě nejednalo. Až oheň trochu ustane, podíváme se tam blíž, snad zjistíme něco konkrétnějšího. Zatím se tam nemůžeme pro velký žár přiblížit."

Odpovídal zmateně a hlas mu přeskakoval vzrušením.

S takovým hlášením však Sergej nemohl být spokojený. Sice už věděl, že přístroje na jejich panelech bohužel nelhaly, když signalizovaly poruchu, zato však vůbec neměl zjištěno, k čemu vlastně došlo a příčinu selhání.

"Ihned tam někoho pošlete a okamžitě, opakuji, okamžitě podejte přesné hlášení," přikázal důrazně. "Celé velení už nyní čeká na vaše výsledky, takže se podle toho zachovejte. Jestli nechcete mít veliké problémy, tak s sebou maximálně hod'te."

Křičel zuřivě do telefonu Sergej.

"A... a... ano... provedu! Soudruhu kapitáne," vystrašeně zakoktal vyplašený velitel a oba zavěsili. Sergej se prudce otočil k posádce.

"Takže hlášení," řekl rázně, "jeden po druhém. Dalgyji, máš něco?"

Nevstával už od svého stolku a jeho hlas se nyní zvučně rozléhal místností. Dalgij neustále jezdil rukama po tlačítkách přepínačů a pozorně sledoval svou obrazovku.

"Nic... nic... vůbec nic," oznamoval zklamaně. "Ani jedno kontrolní čidlo neukazuje jedinou hodnotu a naopak zůstaly viset na posici porucha. Ale těžko se dá říci přesný stav, většina jich už nefunguje vůbec. Celý systém je mimo!"

"Jak jsi na tom ty, Valeriji?" kývl Sergej na druhého operátora.

"Okolnik vstoupí za čtyřicet minut do sovětského vzdušného prostoru. Stále směřuje přímo k nám. Na monitoru jeden jediný stroj. Žádný další se neobjevil. Hlášení z družice nepotvrzeno. Jestli má někoho ve stopě, nejsem schopný to v tuto chvíli určit. Velké letadlo, jak bylo určeno v předběžném hlášení, souhlasí. Všechno nasvědčuje, že se s největší pravděpodobností jedná o B-52. Ostatní parametry nezměněny."

Odříkával s ledovým klidem Valerij.

Tolja již měl zakresleno několik bodů na planžetě, které spojoval křivkou, jež ukazovala změny letu letadla. Zatím mířilo přímým směrem k permanentně namalovaným obrysům hranic Sovětského svazu a jeho výsostných pásmům.

"Mám tu nové cíle," náhle se ozval vzrušeným hlasem Valerij. "Po dvou strojích start z letišť Borovsk, Nastur a Irinskja. Jejich azimut je přímo k okolnikovi."

Sergejův rychlý pohled na velké stínítko obrazovky potvrdil Valerijova slova. Při obězích paprsku se na něm nyní objevily tři dvojice jasných bodů, které se pomalu přesouvaly k místu pohybu vetřelce.

"To budou hoši s pohotovostního," posoudil to Saša. "Dneska ale startují nějak hodně brzy, okolník je ještě poměrně daleko."

"Taky bych řekl," souhlasil Dalgij, "dosud se ještě ani jednou, když se okolník blížil, tak brzo nahoru nehnali. Copak se nám tam děje?"

"Je to brzo," přitakal Sergej, který pozorně sledoval velký monitor. "Nějak se jim to asi nelíbí. Ale proč, copak je na tom okolníkovi dnes zajímavýho? A jde jich nahoru nějak moc. Pokaždé posílají jednu letku, bezpečnostní jednotku, která ho během letu pro jistotu kontroluje. Teď jdou nahoru hned letky tři. To je nějaké podezřelé, že by se mělo něco začít dít? Že by měli na velitelství pravdu a někde se skrývala další letadla?"

Sergej se zamyslel a na okamžik zmlkl.

"Hoši, dávejte si pozor, ať vám nic neunikne, už takhle bude problémů víc než dost," varoval všechny zkušeně. "Matvěji," kývl na dalšího operátora, "už ti z nových letek žádali zaměření?"

Obrátil se po chvíli z otázkou na dalšího člena týmu, který seděl sám u stolku kousek stranou s podstatně menší kulatou obrazovkou.

"Ještě ne," zavrtěl Matvěj hlavou. "Právě odstartovali, čekám každou chvíli. Jsou ještě nasměrování bližnou a dálnou," dodal operátor, aniž zvedl oči od svého monitoru.

Na něm neběhal žádný paprsek. Ostrý bod svítil přesně uprostřed obrazovky a ani se nepohnul. Jeho odpověď byla Sergejovi jasná a srozumitelná.

Bližná, bylo označení pro letištní kontrolní navigační radarovou stanicí malého dosahu s velkou přesností. Dálná, bylo označení pro letištní navigační radarovou stanicí velkého dosahu.

Obě jsou umístěny v ose přistávací dráhy letiště, několik kilometrů od jejího prahu. Slouží k přesnému navigování letadel do osy ranveje. Při startu udávají letadlům první informace o jejich poloze a nasměrují je stanoveným kursem. Při přistání hrají velikou úlohu, kdy se starají, aby letadlo co nejpresněji na ranvej dosedlo, což je nesmírně důležité zejména za špatného počasí. Každé letiště bylo těmito stanicemi vybaveno.

Jakmile se však letadla dostala mimo krátké dosahy letištních radiolokátorů, musela si svou polohu kontrolovat přes kontrolní stanoviště, jako bylo to Sergejovo.

Bylo jich několik a byly různě rozesety po oblasti. Pilot se na ně dle potřeby obracel s dotazem, jaký má kurs. Operátor odečetl úhel, který svírá jeho stanice s letadlem a ten mu nahlásil.

Dotazem k několika stanicím a přesným zakreslením na mapě pak získal pilot poměrně přesnou polohu, kde se jeho letoun nachází.

Byla to účinná kontrola, která umožňovala bezpečnou orientaci pilota zvláště za nepříjemného počasí, ale i v noci.

Sergej vycítil chvíli klidu a tak se otočil ke svému stolu a dělal bleskové zápisy do knihy, které byl povinen průběžně v mimořádných situacích dělat. Věděl, že nyní to nemůže nechat až na konec směny, neboť se může kdykoliv dostavit kontrola z velení, aby se seznámila se situací.

Náhle se bod, dosud pokojně svítící uprostřed Matvějovy obrazovky, prudce vymrštil a natáhl se do přímky k jejímu okraji.

"Tady Bělka 22," ozval se hluboký hlas, "volám Orla. Orle dej priboj."

"Už je to tady," vesele pronesl Matvěj, "ani jsme nemuseli čekat tak dlouho. Tady Orel. Bělko 22 priboj je dva sta devadesát osm. Opakuji, dva sta devadesát osm."

"Bělka 22 rozumí, dva sta devadesát osm," ozvala se odpověď, při které opět paprsek vystřelil k okraji jeho monitoru.

Klidný hlas pilota jedné ze stíhaček se ozval z malého reproduktoru nad monitorem operátora. Jakmile se jeho hlas ozval, paprsek vymrštný ze středu ukázal svým okrajem na stupnici po obvodě monitoru. Na něm Matvěj přečetl požadovaný údaj a ihned jej odpovídal pilotovi.

Byl to vlastně úhel, který dělil letoun od zemského severu vzhledem k poloze stanice. Aby byli imperialisté, kteří určitě jejich spojení sledují, co nejvíce zmateni, byla žádost o požadovaný úhel kryta heslem priboj. Matvěj a Valerij byli také jediní, kteří mohli přímo komunikovat s piloty stíhaček.

Oba měli na krku připevněné gumové proužky, které měly v místech hlasivek umístěny snímáče, jímž se říkalo krkafony. Ty snímaly jejich řeč, aniž si museli k ústům přikládat mikrofon, což jim uvolnilo obě ruce potřebné pro další práci.

Sergejovi to nedalo, aby se k němu neotočil a nezkontroloval jeho postup. Po Matvějově odpovědi se odmlčel i pilot. Jakmile utichl, stanice přestala přijímat jeho vysílání a paprsek monitoru se opět stáhl do klidného, jediného bodu uprostřed zeleného pole. Nepobyl tam dlouho, náhle se opět vymrštil prudce znovu na své místo.

"Tady Bělka 22," ozval se již známý hlas pilota, "volám Gažděla, dej priboj."

"Tady Gažděl," zazněl hlas operátora druhé stanice. "Bělko 22, priboj jedno sto osmdesát dva."

"Bělka 22 rozumí, priboj jedno sto osmdesát dva," potvrdil pilot příjem dalšího azimutu.

Z reproduktoru zazněl ještě jednou hlas téhož pilota, který vznesl stejný dotaz na podobnou kontrolní stanici umístěnou daleko na sever od nich.

Sergej věděl, že je stále před ním jeden z nejtěžších úkolů. Musel nahlásit na velení události kolem výbuchu a zničení strategického bodu nejvyššího stupně, kterým odpalovací zařízení bylo. Vůbec se mu do toho nechtělo. Věděl, že ten pravý cirkus teprve nastane, až událost nahlásí. Ztěžka si povzdechl a uchopil telefon.

"Tady Zinik 34," místností zazněl hlas dalšího pilota, "volám Orla, Orle dej priboj,.." přerušil jeho myšlenky. Pilot druhé letky pohotovosti žádal jejich stanici o udání azimutu.

"Zinik 34, tady Orel," ozval se ihned Matvěj, "priboj dva sta sedmdesát pět."

Hlásil odečtené parametry a předával je pilotovi.

"Rozumím," potvrdil pilot, "dva sta sedmdesát pět."

Sergej poslouchal jejich hovor a byl rád, že měl malý důvod oddálit nepříjemné hlášení. Ještě chvíli váhal. Věděl, že ještě musí přijít dotaz od vedoucího třetí stíhací dvojice, která vzlétla proti nepříteli. Ubíhala minuta za minutou.

"Tady Untěra," ozvalo se konečně, "volám Orla, dej priboj," zazněl třetí pilot, jakoby mu četl myšlenky.

* * *

"Máme tady první bandity," zvolal varovně Kesney.

Upozorňoval na start ruských letadel záchytného sledu, směřujících do jejich prostoru. Výkonné radary je dostaly do svého zorného pole. Nyní právě zaznamenaly podezřelé pohyby nad sovětskými letišti, kde vzlétly první stroje záchytného sledu. Varovné kontrolky se rozblikaly jak nad Kesneyho stanovištěm, tak nad palubní deskou Estupama. Ten se na ně podíval a prstem je ukázala Jonestovi.

"Co to máme za stroje?" zeptal se ihned Jonest, "upřesněte je Kesneyi."

"Zachytil jsem start dvou banditů z vojenského letiště Irinská," ozval se Kesneyův hlas. "Po startu nabírají přímý azimut k našemu bobánku. Zatím jsou hodně nízko, kolem devíti tisíce stop, rychlost 550 kilometrů. Prvotní odhad je na MiGy, máme je tu asi za dvanáct minut."

"Hm," odfoukl si Estupam, "jsou důkladní. Za chvíli tu máme slavnostní přivítání."

Reagoval tak na start ruské pohotovosti. To byla jejich chvíle, na tento okamžik čekali. Všechny přístroje se rozběhly, od tohoto okamžiku bude zaznamenán každý pohyb na ruské straně. I ta sebemenší reakce z jejich strany bude rozebírána a dlouze rozebírána. Odborníci ji rozpitvají a vyhodnotí. Budou zase lépe znát ruské myšlení a způsoby obrany. Snad se v nich podaří najít trhliny, kterými se dostanou dovnitř, až to budou potřebovat.

"Za šestnáct minut vstup do Sovětského vzdušného prostoru," vetřel se do jejich rozhovor suchý Sterbackův hlas.

Jsou na první hranici, kdy se mění režim v letadle. Operátor zapnul systém, který rozsvítil výstražné kontrolky nad každým stanovištěm, jenž upozorňovaly posádku, v jaké pozici se nacházejí. Systém současně zamezoval jakémukoliv vysílání všech signálů či řeči v nezakódovaném stavu.

"Dneska si docela pospíšili," podotkl překvapivě Estupam, "copak je tak rozdráždilo? Nevidí nás snad tady rádi? Jindy nebývají tak nervózní."

Jonest souhlasně přikývl. I jemu se nelíbilo, že šli Rusové tak rychle do vzduchu. Jindy je nechali přilétnout mnohem blíže, než proti nim pohotovost vzlétla. Neradi ukazovali, dokud to nebylo nezbytně nutné, jaké karty mají ve hře. Ale v této velmocenské hře na kočku a myš o překvapení nouze nebyla.

"Nový kontakt!" zvolal opět Kesney, tentokráte podstatně vzrušeněji. "Je tu další start. Ve vzduchu jsou dva nové stroje. Místo vzletu, vojenské letiště Borovsk. Počkám, kam si to zamíří. Podle rychle narůstající rychlosti to budou také určitě MiGy. Už je to jisté, točí přímo k nám. Nyní to vyrovnali a letí se s námi pozdravit, jakoby dostali od někoho z nás pozvánku na kafe."

Hlas Kesneye už byl výrazně vzrušenější. Další stroje vyslané proti nim znamenaly vždy více práce a mnohem více komplikací. Navíc nebylo běžné, že se jako hotovost vysílalo tolik letadel. Většinou stačila jen jedna dvojice, která kontrolovala trasu jejich letu, pokud se drželi směru, kterou všichni znali.

Na takto početnou pohotovost nebyli zvyklí, znamenalo to jistou podrážděnost Rusů, nebo, a to bylo ještě horší, nějaké další úmysly. Čtyři stroje do vzduchu posílali Rusové jen ve výjimečných případech. Jak to vypadá, snaží se získat převahu. To jsou pak vždy daleko útočnější a odvážnější. Budou muset být ve střehu více než jsou zvyklí. Jestli chystají nějakou provokaci...?

* * *

Konečně se tedy ozvala i poslední dvojice. Když také oni obdrželi od Matvěje požadovaný údaj, nastala chvíle klidu a on již nemohl hlášení odkládat. Zvedl Sergej sluchátko a stiskl vidlici vyzvánění.

"Ano," ozvalo se téměř bleskově, "co se děje?"

Nerudný, tvrdý hlas velitele oblasti okamžitě reagoval. Současně se mu na pultu velitelského stanoviště rozsvítila kontrolka s číslem stanoviště, takže ihned věděl, z jakého místa se mu dotýčný hlásí. Sergej jen zakoulel očima zhluboka se nadechl.

"Soudruhu plukovníku," řekl opatrně, "hlásím výsledek šetření mimořádné události v sektoru D46. Zjištěn rozsáhlý výbuch - bylo zničeno odpalovací stanoviště raket sektoru. Dle hlášení došlo k totální destrukci. Celé odpalovací zařízení je zlikvidováno. Okolí je dosud v plamenech a zahaleno kouřem. Stráž v oblasti hlásí, že s naprostou jistotou nebyl zaznamenán žádný podezřelý pohyb či činnost pozemních nepřátelských skupin."

"Chcete tím říct," zeptal se nerudně velitel, "že si jsou jisti, že nebylo zničeno pozemní činnosti?"

"Ano," potvrdil Sergej, "tím si jsou jisti. Pohyb cizích osob nebyl zjištěn."

"Takže je nutno předpokládat útok ze vzduchu! Neunikl vám nějaký tajný stroj, monitorujete okolníka?"

"Máme jeho let pod kontrolou," ujišťoval honem Sergej, "byla k němu nasměrována celá pohotovost, co proti němu vzlétla. Očekáváme vstup do sovětského vzdušného prostoru za dvě minuty. Žádný další stroj, ani podezření na další přítomnost nebyla zjištěna."

"Dvě minuty? To již by měl začít točit k jihu. Už mění kurs?"

"Ne, ještě ne."

"Ne?... to nepodívejme. Dneska se k nám přiblížil nějak velice blízko."

"Zatím směřuje přímo k pásmu, kurz beze změny."

"Co další cíle, o kterých se zmiňovala družice?"

"Nebylo prokázáno. V okolí nepřítele se nenachází nic. Podle našich důkladných měření je zde čisto. Ani jednou jsme nezachytili něco podezřelého."

"Ani my jsme nezjistili, že by měl doprovod. Ale hlášení z družice nemůžeme jen tak přejít."

"Provádíme neustále kontrolu, abychom si skutečnost, zda okolník letí sám, ověřili."

"Máme zprávy, že Američané vyvíjejí nový protiraketový systém střel. Je možné, že jej chtějí během dnešního letu otestovat. Také je možné, že se jim něco nepovedlo a ulítlo jim to zcela neplánovaně. Objevil se nějaký záznam na vašich radarech před výbuchem protiletadlového stanoviště?"

"Nebylo spatřeno vůbec nic," ujišťoval jej pevně Sergej. "Pokud však vystřelili raketu malých rozměrů, nemuseli bychom ji zachytit, ani zaregistrovat."

"Také mohla být s nějakých nových materiálů," zamyslel se velitel, "které ji činí radarem neviditelnou. I to by objasňovalo, proč okolníkův doprovod družice spatřila a pozemní stanice ne. Vyhláši nejvyšší pohotovost. Ze všech údajů je silně pravděpodobné, že došlo k raketovému útoku proti našemu stanovišti. Dávám rozkaz přejít na plnění činnosti dle úrovně Rudé hvězdy. Svolávám nejvyšší poradu a o dalších krocích budete ihned informován."

Velitel svá poslední slova nelidsky zařval, aby dodal svým rozkazům na důrazu.

"Rozumím," stihl jen těžce heknout Sergej.

Velitel oblasti, generál Tarenskij, ukončil rozhovor. Malá, kulatá postava v obvyklém stejnokroji sovětských generálů. Ani několik řad s vyznamenáním nechybělo.

Byl zkušeným velitelem, i když s typickým přemýšlením sovětských vůdců. Už jeho otec byl generálem, který největší zásluhy získal v bojích o Berlín. Tam hnal svůj tankový prapor na poslední zteč proti nenáviděnému nepříteli. Bojoval udatně a poměrně rychle postupovali městem. Nemohl nikdy svému velení zapomenout, že nasměrovaly jejich jednotku na severní část města. Sám chtěl na střed, útočit přímo na vůdcův stan. Přišel tak o svůj životní sen a velkou slávu. Ale všude plnil své úkoly přesně a spolehlivě.

On sám šel v jeho šlépějích. Již jako mladičký vstoupil do armády. Jako třicetiletý získal největší slávu za bojů o Leningrad, který pomáhal s Žukovem bránit. Patřil k bojovým skupinám, jež bránily jeden z úseků, kudy se Němci snažili k městu proniknout. Jejich jednotky se rychle naučily, jak ničit nejstrašnější německé tanky, Tygry, jež zde byly prvně nasazený do bojů. Denně jich museli likvidovat desítky.

Když se po válce začala rychle rozvíjet raketová technika, ne všichni jí dokázali porozumět. Byl jeden z mála, který pochopil její význam a začal ji zapojovat do vojenské strategie. Brzy se v ní stal skvělým odborníkem.

Rychle se učil a přizpůsoboval novým podmínkám. Stal se raketovým specialistou. Byl jedním z mála, který vývoji stačil a rychle postupoval ve své kariéře vzhůru. Netrvalo dlouho a byl přeražen od pěchoty k první raketové jednotce, která se tehdy v Sovětském svazu vytvářela. Následoval velitel rota, svazku, kraje a nakonec oblasti.

Nyní jako jeden z velitelů oblasti na dálném východě rozhodoval o zadržení imperialistů na této linii.

Otočil se a pohlédl na skupinku nižších velitelů, kteří udiveně sledovaly rychlý vývoj událostí.

"Vyhlašuji poplach Rudá hvězda!" zvolal na ně. "Okamžitě přeneste na všechny jednotky! Útok na naše raketové stanoviště. Napadení bylo zřejmě provedeno novým typem zbraní, jež je zatím neznámý. Chci hlášení o každém, i tom sebemenším zachycení, jež na svých obrazovkách provedou. Je vážné podezření z použití zbraně proti našemu obrannému zařízení. Záchytné letky okamžitě nahoru!"

Očima přejížděl od jednoho k druhému, aby jim naznačil, komu je určen rozkaz. Jakmile na něj pohlédl, dotýčný se prudce vymrštil do pozoru a jeho ruka rychle vylétla k čepici na znamení přijetí rozkazu.

"Spojte se okamžitě nejvyšším velením," otočil sen na svého pobočníka. "Podrobně je informujte a vyžádejte si svodky všech zpráv výzvědných služeb z poslední doby o nejnovějším vývoji tajných zbraní v amerických raketových laboratořích."

Když skončil, nikdo na nic nečekal. Otočili se a kvapem odcházeli za svými podřízenými, aby rozkazy předali dál.

Sergej mohl odložit sluchátko. Ihned stiskl jeden z pěti knoflíků na stole a nad hlavou každého z členů obsluhy se rozsvítila menší červená hvězda.

Všechna jasná, neztlumená světla zhasla, místo nich se matně zazářila červená, maskovací. Venku se pronikavě rozezněly sirény, které oznamovaly poplach všem vně místnosti. Vojáci na strážních věžích a stanovištích podél plotu kolem stanice se okolo sebe vystrašeně dívali a zvědavě prohledávali oblohu.

Jedině tam mohl být ukrytý důvod vyhlášení nečekaného poplachu. I oni tušili, že končí poklidný průběh jejich služby. U brány se rychle zavírala vrata, na věžích si hlídky přiložily k očím mohutné dalekohledy. Z baráků u vchodu vybíhaly záložní posily, aby doplnily stráž na stanovištích.

V temné místnosti se všichni pozorně věnovali svým přístrojům. Věděli, že nyní jim nesmí nic uniknout, nic nesmějí přehlédnout. Pečlivě prohlíželi všechny parametry, které jim přístroje před nimi ukazovaly. Někteří si začali překontrolovávat usazení plynové masky a osobní zbraně.

Nad hlavami jim vířivě blikalo několik červených světel, alarmová, přerušovaná siréna vydávala svůj nepříjemný, kolísavý zvuk.

VIII.

"No ne, dvě letky," ozval se rádiem udivený McTownův hlas, "to nebývá často. Asi jsme se jim na radarech ukázali hodně velcí. Anebo... možná jsme jim nějak nahnali strach. Rickynsi, nevystřčil jsi víc hlavu z okna? To jediný by je mohlo k smrti vyděsit. Jiný důvod, proč by se měli Rusové poplašit, nevidím. No, máme zamávat jednomu, nebo dvěma, je to jedno."

Jonest pro jistotu zběžně překontroloval všechna zařízení, výšku, rychlost. Vlétali do zóny, kdy se mohlo stát každou chvíli ledacos. Jak to vypadalo, ovzduší kolem se začalo silně zahřívat.

"Pane," ozval se varovný hlas Garttoneryho, "co když mají něco za lubem. Dvě letky, to přece není obvyklý."

Pronesl to, co prolétlo hlavou více členům posádky.

"No uvidíme, když ..." Jonest nedořekl.

"...třetí dvojice ve vzduchu!" ostrý výkřik proťal palubu. "Start vojenské letiště Nastur, odhad... další MiGy. Stejná rychlost a stejné stoupání jako obě předešlé letky. Zatím točí k severu, ale vypadá to ...ne, také přechází na náš azimut. První letky jsou již na své hladině 30 tisíc stop a jdou stále nahoru."

Odečítal Kesney další informace o změnách na svém monitoru. Jeho hlas se i v reproduktoru třásl vzrušením.

Táhlé hvízdnutí se ozvalo ze sedačky Estupama. Jonest si vše srovnával v hlavě. Situace se stávala komplikovanější, s třetím párem začalo již jít do tuhého.

"Rusové se asi rozhodli," řekl nahlas Estupam, "že nám pořádně zatopí. Možná mají připravený nějaký další pokus, jak nám zabránit vletět k nim nad dvorek. Doufám, že na nás nechtějí vyzkoušet nějaký nový druh protiletadlových raket, nerad bych skončil jako Powers."

"McTowne," přiložil si mikrofon k ústům Jonest, "jak jsme na tom s raketama?"

Zazněl důraznější k operátorovi obrany. Ačkoliv věděl, že je jistě připraven, narůstající napětí v atmosféře ho donutilo přesvědčit se.

"V pohodě pane," odpověděl klidně McTown. "Mám je všechny na radaru a jsou zaměřené. Už jsem připravil první dvě dvojice do pohotovostní polohy a teď chystám tedy i třetí. Nás jen tak nezaskočí, my se na ně umíme připravit. První stupeň zajištění střel odjištěn. Ještě pár vteřin a budu mít připravený příděly pro všechny tři dvojky. Jak to vidíte vy, pane?"

"OK.," potvrdzoval spokojeně Jonest. "Kontrolky odjištění a připravenosti svítí, jde to jako po drátkách."

Jonest potvrdil rozsvícení dvou kontrolek, které se objevily nad jeho hlavou, jenž mu oznamovaly, že rakety jsou připravené k odpálení. Ruské stroje se blížily a museli být ve střehu. Situace se prudce vyhroutil. Stále přituhuje, ale co nevidět začne být velice horko. Každou chvíli se může rozhodnout k jejich odpálení.

Hlavní obrannou hrází proti banditům byly samonaváděcí protiletadlové rakety Sword 2, které byly nejčerstvější novinkou jejich stroje. Dolet šesti kilometrů jim zabezpečoval, že se do jejich blízkosti žádný ruský letoun nedostane. Přitom je stačilo jen vystřelit směrem k nepříteli. Teplo z motorů, vycházející výstupními tryskami, si střela sama "osahala" a určila cestu k cíli.

Tyto nejnovější střely držené v pečlivé tajnosti vykazaly při testech spolehlivost a vysokou pravděpodobnost zásahu. Jejich přítomnost posádce výrazně dodala na klidu, neboť nemusela riskovat případný střet z nepřítelem pomocí kulometů či kanónů. Ty spotřebovávaly mnoho munice a už od prvních leteckých soubojů nebylo jisté, že dokáží cíl spolehlivě zasáhnout.

Sword 2 byl něco zcela jiného. Tím, že zasáhly nepřítele daleko před tím, nežli se dostal na dostřel svých klasických zbraní, výrazně zvýšil bezpečnost stroje a posádky.

"Zachycen paprsek druhého radaru," ozval se palubním rádiem Rickyns. "Podle předpokladu nás chytil Raščaplan. Už nás mají přesně přečtený a soudruzi v Kremlu si o nás čtou romány. Doufám, že o nás píšou jen pěkně."

Nová informace zazněla éterem stroje. Paprsek druhého radiolokátoru zachytil svou neviditelným pavoučí nitkou jejich stroj. Další obsluze ruského přístroje se na stínítku rozsvítil bod označující jejich let.

"Jsem připravený," okamžitě se ozval Sterback, "čekám na ta data."

Aniž čekal na výzvu velitele stroje, připravoval počítač na nové údaje právě detekovaného radaru. Nakukoval přitom do tabulek, zda se objeví něco nového, než v nich je. Jeho prsty přitom netrpělivě poklepávaly po klávesnici počítače, kam by měl co nevidět údaje pro další protiradarovou samonaváděcí střelu.

"Taky všechno při starém, všechny parametry jsou stejné..." pronesl klidně Kesney a začal odříkávat sérii údajů, které Kesney potřeboval k nastavení další rakety. Nebylo jich mnoho a tak byli rychle hotovi.

"A je to tam!" zvolal po chvíli Sterback. "Kapitáne, druhá střela má všechno, co potřebuje, aby se podívala k sousedům. Až začnou zlobit, pošleme ji udělat u nich pořádek. Určitě i ona by ráda přijala pozvánku na návštěvu k Rusům. I druhý lokátor můžeme změnit na kůlničku s dřívím."

"Tak hned připrav třetí," skočil mu do řeči Kesney. "Mám tady signál ze stanice Krasunskaja. Další parta nás má na obrazovce. Doufám, že se jim tím zvedl vítr a mají trošku pohyb. Už na těch svých židlích před svými monitory skoro uspávali a dlouhé sezení nedělá páteři dobře."

Glosoval ne moc veselou situaci. Příliš veselo mu, stejně jako ostatním, ale nebylo.

"Jaký má parametry?" zeptal se znovu Sterback.

"Stejný... všechno je stejný," pronesl znuděně Kesney. "Ti Rusové se pořád jenom flákají. Už dlouho se nesnažili nic změnit. Tak si piš..."

* * *

Všichni členové kontrolního stanoviště začali ihned plnit úkoly dané poplachovým řádem. Nastavili veškeré spojovací frekvence za záložní, vyměnili volací kódy, sloužící k identifikaci letadel. Horečná činnost se odehrávala za naprostého ticha, rušeného jen cvakáním přepínačů a tukotem klávesnic.

Venku před budovou přibíhala četa strážných vojáků, kteří zvedali maskovací stěny, které dosud ležely před budovami na stanovišti. Všechny části jednotlivých staveb v areálu se začaly schovávat speciálními sítěmi, propletené různými klacky, větvičkami a trávou. Netrvalo dlouho a objekty splynuly s okolím. Všechny bílé, či svítivé předměty zmizely, ostré rohy budov zakryly stěny zbité z dřev.

Stráže na vysokých věžích u plotu kolem stanoviště překontrolovaly své zbraně, připravily si plynové masky a prováděly kontrolu spojení se svými veliteli. Pohotovostní skupiny vybíhaly na svá místa a posilovala stávající posty. Psovodi se svými psy vyběhli do cestiček mezi vysokými ploty.

Každý muž byl na svém místě, v pohotovosti, připravený. Nervy měli napnuté na maximum. U někoho strach, u někoho chladná úvaha ovládaly myšlenky. Prsty měli na kohoutcích svých zbraní, či spouštích smrtelných raket. Stačí málo, velice málo, aby kterékoli z těchto zabijáckých zařízení začalo plnit svou funkci.

Přímo v místnosti řízení radarové stanice zavládlo tíživé ticho. Tmavá červená světla, halící místnost do nejasných kontur, přispívala napjaté atmosféře nejvíce.

Hustý vzduch v nevětrané místnosti ještě více ztěžkl. Hučení ventilátorů jednotlivých zařízení vrnělo kolem nich a podvědomě zatěžovalo jejich nervy. Psychika přítomných, bičovaná do krajních mezí, způsobila, že se těla leskla potem. Mnohým stékaly drobné kapičky po skráních, či jim vytvořily barevné mapy na různých částech košíl.

"Nové cíle," pronesl neobvykle studeným hlasem Valerij.

Zněl jak zvuk robota, vykonávající automaticky své úkoly. Jeho chlad jen zvýšil napětí a vytvářel děsivou hrůzu, kdy ostatní téměř nedýchali. Tepová hranice přítomných přesahovala vysoko klidové hodnoty.

"Dvě letky první ochrany z letiště Irinskaja, další dvě z Nasturu."

Sergej nevydržel, aby nepřistoupil těsně k němu a společně s ním sledoval kroužící svítící přímku jeho monitoru. Různé skupinky světelných bodů prozrazovaly letící letadla - nyní jich výrazně přibýlo.

"Kolik jich je?" zeptal se.

"Zatím jich mám šest u Irinskoje a dvě u Nasturu... moment... právě přibýly další dvě letky!" zvolal tentokrát s patosem Valerij.

Do ticha místnosti zazněl těžký a hluboký dech Sergeje. Ostatní napětím ani nedýchali, on, uvědomujíc si důležitost mimořádné situace, nasával vzduch do plic o to razantněji. Zkušenost mu napovídala, že počet letadel a jejich postavení ve vzduchu vytváří situaci, kdy se něco bude dít. Dnes k něčemu určitě dojde.

"Takže u něj mám teď čtyři, což je celkem šest," doplnil urychleně.

"Kolik! To snad není možné?" vyjelo Sergejovi překvapeně z úst. "To není normální. Určitě se něco děje. Začne hon na okolníka. Budou chtít zjistit, jak nám zničil odpalovací stanoviště. Nedivil bych se, kdyby ho dneska chtěli sundat. Kdo má něco mimořádného?"

Zeptal se přerývavým hlasem všech přítomných. Setkal se jen s mlčením, u některých s výrazným zakroucením hlavy. Bylo to divné, ale nikdo nebyl schopen vyhodnotit situaci jako neobvyklou, či mimořádnou.

Na monitorech situace vypadal normálně, běžný denní stav. Ale budou zde nějaké další, tajné hrátky, o kterých zřejmě neví. Dá se očekávat, že se dnes setkají s novými zbraněmi, či novou taktikou na obou stranách. Každý pohyb na stínítkách musí být pečlivěji vyhodnocen, sebemenší detail nesmí uniknout. To věděli všichni. Mocnosti dnes zřejmě rozjely další kolo hrátek a oni jako pěšáci plní základní povinnosti, aby plány nepřítele zmařili.

Červený telefon nezazvonil. Přesto opatření, která dělala hlavní základna, odpovídala vysokému stupni pohotovosti. Činí tak kvůli jedinému letounu, který se zvolna blíží k jejich hranicím? Jsou tam někde schována další, jež objevila družice a ta se dosud dokonale maskují proti pozemním stanicím, takže je stále neobjevili?

Bod znamenající letadlo nepřítele se nezadržitelně blížil k jejich zóně. Byl stále ještě osamocený na straně obrazovky, jenž značila území mimo pásmo patřící jejich zemi. Zde ještě nebyla signalizována žádná vlastní letadla. Ta se ve skupinkách objevovala v jeho druhé části, kde svítilo hned několik skupin.

Osamocený bod se stále přibližoval a nevypadalo to, že miní změnit směr svého letu. Každou chvíli se blížil k místu, kde se vždy jejich let stácel a zamířil jižním směrem. To byl dotyk s hranicí vzdušného prostoru Sovětského svazu.

"Jaká je výška okolníka?" vylétla ostrá otázka z úst Sergeje směrem k Matvějovi.

"Stále stejná," odvětil, "nemění ji. Je to přesně 16550 metrů."

"V jaké výšce máme naše?" zazněla ostře další otázka.

"Jdou ještě stále nahoru, zatím jsou na 12 tisících. Stoupají rychle, za chvíli jsou na maximu."

Pasočkin přepínal několikrát tlačítka na svém přístroji, aby mohl přečíst žádané parametry.

"No, na jeho výšku se stejně nedostanou. Ty potvory jsou stále ještě výš než můžeme my. Určitě bude starý chtít, abychom ho dohonili raketama," řekl zkušeně Sergej.

Sovětské stíhačky stále nebyly dostatečně výkonné, aby byly schopny standardně dosáhnout stejné letové výšky jako americké bombardéry. K tomu musely být speciálně připraveny, aby jí dosáhly. Ve všech leteckých kancelářích se usilovně pracovalo na nových typech letadel, které by tento úkol zvládly. Bude to ještě nějaký čas trvat, nežli bude i sovětská strana mít stejně výkonné stroje.

A protože se na letadla spolehnout nemohli, ochranu před nepřítelem zajišťovaly pouze rakety. Ty jediné jej mohly ohrozit i té děsivé výšce, co Boeigy létaly.

Dosud se počítalo s jejich případným sestřelením raketami. Ty nejnovější typy střel dokázaly pronikat i do těch nejvyšších výšek, takže mohly sestřelovat i tajemné U 2. Ale jejich přesnost nebyla nejlepší. Na zasažení jednoho cíle se jich muselo stále ještě vystřelit velké množství.

Po svých slovech se Sergej otočil, aby sledoval okolníka na planžetu, kde byl nepřetržitě zaznamenáván jeho let tak, jak se ozývalo hlášení od operátorů lokátorů. Už se téměř dotýkal červené linky, které značila chráněný vzdušný prostor. Stále se ještě k jihu nestácel, jak se tak obvykle stávalo. A to už by měl dávat najevo změnu svého směru. Co má k čertu za lubem? Co nevidět protne vzdušnou čáru a bude v jejich vojenském pásmu. Kdyby se tak stalo, byl by to pěkný malér. Znamenalo by to poplach nejvyššího stupně, ale to si vůbec nepřipouštěl. Do takových hazardních kousků se Američané přece jenom nepouštěli.

* * *

Nicol vyskočila z gauče a rychlostí blesku se chystala k odchodu. Upravit, učesat před zrcadlem. Správně navonět. Jako pro každou ženu, tak i pro ni byla každá návštěva důležitá. Ta dnešní obzvlášť. Stihla to v neuvěřitelném čase. Za okamžik již sedala do auta a vyrazila.

Po několika minutách zastavila před Tomovým domem. Vystoupila a nedočkavě zazvonila.

"Pojď dál," ozvalo se zevnitř.

Otevřela dveře a vstoupila. Před ní se rozevřela chodba. Na jejím konci doprava vedla chodba do dalších místností, vpravo končily schody vedoucí do patra. Na předposledním schodu stál Tom. Nohy ležerně překřížené, jednu ruku v bok a druhou se opíral o jednoduché zábradlí. Krásné hluboké oči se na ni dívaly ze svých tajemných hlubin. Naskočila jí husí kůže a vzrušený dech se zrychlil.

"Tak co chceš slyšet?" zeptal, jakmile dveře zaklaply.

"Něco kolem Velkých bčerek. Není to sice tajné, ale zase... moc se o tom... nemluví," pronesla Nicol. Nejistě si mnula ruce a několikrát přešlápla.

"Takže tajné," protáhl kysele obličej Tom.

"Ne moc," snažila se věc bagatelizovat, "jsou to jen nepodstatné věci."

"To znám," mávl ledabyly rukou. "Ale jo, proč bych ti to neřek. Ale u mě, musíš si to vyslechnout těsně přede mnou."

Ukázal na místo těsně před posledním schodem. Tázavě se na něj podívala. Nevěděla, co má za lubem.

Pohlédla do těch očí, záhadných, lákavých, podmanivých. Náhle se s ní zatočil svět. Jak se na ni koukal, jak do ní vrážel svůj ostrý pohled! Když ji k sobě láká, je jeho skrytý úmysl zřetelný. O to víc se rozhodla k němu dojít. Divoká vášeň jí nečekaně zrychlila dech. Hrud' se jí prudce pohybovala nahoru dolů. Vykročila.

"Stát!"

Vykřikl tak prudce, že se opravdu zastavila a tázavě na něj podívala.

"Řeknu ti to," pronesl neobyčejně pomalu podivně zastřeným hlasem, "ale jedině na tomhle místě, jak jsem řek. Ale za každý krok, který k němu uděláš, si sundáš jednu část oblečení. Co krok, to jeden díl."

"Co?" zeptala se, jakoby nechápala.

"Jestli nechceš, zůstaň kde seš. Jestli to ode mě chceš slyšet, tak pojď a sundávej."

Stále se na ni podmanivě díval a ona věděla, že to je konec. Ten pohled byl zničující!

"A řekneš... všechno," zeptala se opatrně, "co po tobě budu chtít?"

"Tady u mě ti řeknu absolutně všechno. I největší tajemství Ameriky."

Nicol se podívala na vzdálenost, jež je od sebe dělila a uvědomovala si, co po ní chce. Tváře jí rozhořely divokým ohněm. Zaplavila její tělo a pálila všestravujícím ohněm. Ruce jakoby samy začaly rozepínat první knoflíčky halenky.

Když spadla vedle ní na zem, udělala první krok. Přesně, jak řekl. Když si rozepínala a stahovala sukni, mírně zaváhala. Jeho oči, dychtivě na ní hledíc, rozhodly.

Odkládala jednu věc za druhou a pomalu se blížila. Neustále se oba dívali do očí a ani jeden nepromluvil. Když odkládala podprsenku, už nepřemýšlela, co dělá. Byla od něj na tři kroky a na sobě už jen jedinou, poslední věc. Ten nejmenší, sněhově bílý kousek látky, kryjící nejtajnější místa.

Padl na zem. Na holém, rozžhaveném těle ani necítila okolní chlad. Zůstala nejistě stát.

Tom na ni chvíli hleděl a pozorně si ji prohlížel. A nakonec udělal poslední krok sám.

Seskočil se schodů, jemně ji objal a políbil na šíji. Když jí dal několik polibků, uchopil ji do náruče a nesl do vedlejší místnosti. Jemně ji pokládal na postel a polibky zaplavily její tělo.

Když se znaveně odkulil stranou, vrhla se na něj pro změnu ona. Nechtěla, aby jí unikl, když dosáhl svého. I ona měla své úmysly.

"Tak a teď splň svůj slib. Budeš pěkně povídat," pronesla tvrdě.

Ležela na něm, aby nemohl uniknout a dívala se mu ze vzdálenosti několika centimetrů do očí. Rukama ho držela za hlavu a nedovolila uhnout pohledem.

"A já," pronesl kysele, "já myslel, že to byla jenom hra."

"Nebyla. Já ty věci opravdu potřebuju."

"Tak o co jde?" řekl bez zájmu se zřetelným úmyslem to mít co nejrychleji za sebou.

"Budu tě šetřit. Co nejvíce to zkrátím. Když spadne atomovka na nějaký město, dokáže se dneska odhadnout, kolik by tam zemřelo lidí?"

"Co?... na co se to ptáš?" vytřeštil oči.

"Slyšíš dobře, odpovídej! Dohoda byla jasná."

"Jo...jo... to víš že se to dá spočítat. Musíme přece vědět, když někam ta bombička spadne, jakou paseku nadělá. Vlastně každý město je takhle vytypovaný. Je i určený, jak velkou bombu je potřeba, aby město zcela zničila. Přesně kam jí vystřelit, při jakém počasí, jakým větrem, jaký se...."

"Já chci opak," skočila mu do řeči, "když mám jednu, třeba desetimegatunovou, jestli jde zjistit. Kolik lidí ve městě zemře."

"To nejde říct takhle neurčitě. Musela bys mít nějaké konkrétní město."

"Tak dobrá. Vezmi, jako příklad, jednu vaší bombu z bčeka a řekni mi, jak by to dopadlo, kdyby spadla třeba na Leningrad."

"Leningrad... kolik má obyvatel, teď si to nemůžu nějak vybavit."

"Já také nevím, vždyť to bylo jako příklad, asi tři a půl milionu, na přesném čísle až tak nezáleží."

Věděla moc dobře, jen nechtěla dát příliš najevo, jak důležité to pro ni je.

"Tři a půl říkáš?" zeptal se nejistě a zamyslel se, "...no když vezmu jako můj odhad a velikost pumy... tak to by... já bych typoval, a jak říkám, jen typoval, že by tam mohlo zahynout... tak milión, milión a půl. Tak nějak. Něco mezi tím."

"Tak říkáš jeden a půl..." zamyslela se a snažila se co nejvíce si údaj vrýt do paměti.

"...a co ještě další město," vyhrkla rychle, "...ještě jedno bych potřebovala... třeba... Mokva!"

Vyhrkla rychle název, který se jí v hlavě vybavil.

"Moskva!" opravil ji káravě. "Ty neznáš Moskvu?"

"Ne," potvrdila mu, "neznám. Copak můžu znát kdejaké jejich město?" čertila se.

"To je hlavní město," poučil ji jízlivě. "Hlavní město Ruska, tam sídlí ten jejich Lenin nebo Stalin, či koho tam mají za prezidenta. Když ale nevím přesně, kolik má obyvatel..."

"...přes šest miliónů!" vyhrkla ze sebe, až ho to zarazilo.

"Jak to víš najednou tak přesně a rychle?" zeptal se opatrně. "Kde ty údaje bereš? Hele... mě se to zdá nějaký podezřelý. Ty na mě něco zkoušíš."

"Nezdržuj. Řek jsi, že povíš všechno. A to jsem ještě nedošla k největšímu tajemství Ameriky. Koukej mluvit," vyzvala ho rázně a jemně jej políbila.

"Hm... tak tedy šest a půl... to je velký město!... asi bych to odhadoval tak na dva. Jo, asi tak dva milióny by je to mohlo stát."

"To je strašný číslo. Ale to mě k celkovému obrazu nestačí. Chci ještě jedno město."

"Ale vždyť jsi říkala jenom dvě! Měla by ses naučit lépe počítat."

"Dostat se k nějakému výsledku bylo drahý, musím z toho získat co nejvíce," usmívala se na něj spokojeně.

"Máš štěstí, že jsi za to stála. Řeknu ti to, ale jinak bych tě už někam poslal."

"Tak jedem. Vezmeme další město, které by mělo podstatně méně obyvatel. Zajímalo by mě město kolem miliónu. Jak to by dopadlo?"

"Tak asi těch půl miliónu, možná o něco méně."

"Hm... a to všechna města s miliónem obyvatel by měla kolem půl miliónu mrtvých?"

"No... jak jsem ti říkal, záleželo by na počasí a na místě, kde je položený. Skály, kopce, roviny. To všechno na to má vliv."

"Ale ty co mají ten milión, tak tam by bylo kolem těch půl, dá se předpokládat?"

"Jo, tak jak jsem řekl. To by v průměru odpovídalo. Ale stejně bys mi mohla říct, k čemu ti to bude dobrý. Pokud znám ženský, tohle není to pravý téma, po kterém by šlely."

"Každý má své věci, po kterých 'děsivě šílí'," pronesla ironicky a spokojeně se svezla stranou.

Už na nic nečekala. Rychle se oblékla a aniž se spolu pořádně rozloučili, utíkala k autu za chvíli již skočila zpátky na gauč a rovnala si poházené mapy. Do notýsku si rychle zapisovala údaje, které jí Tom řekl a o které se bála. Měla strach, že je zapomene.

* * *

Zadrnčení červeného telefonu přerušilo Sergeje z úvah. Okamžitě k nejdůležitějšímu telefonu přiskočil a zvedl sluchátko.

"Rozkaz velení oblasti," ozval se ostrý rozkaz, "okamžitě stáhnout všechny odpalovací rampy zpět do sil! Rozkaz splnit ihned!"

Hřmotný hlas velitele oblasti zněl v telefonu, zatímco zaskočený Sergej nebyl schopen slova.

Příkaz byly zcela v rozporu s tím, jaký postup předpokládal plán pro případ narušení vlastního prostoru. Jednalo se o nečekanou změnu, na kterou nebyl připraven.

Vytasení své mocné zbraně, protiletadlových střel, vykonali mnohokrát, nikdy je před přiletem nepřítele neschovávali zpět. Věděli, že je Američané monitorují a o silech již ví. Nepatřily proto mezi tajné, neočekávané zbraně, jež by měly nepřítele zaskočit. Navíc byly dobře chráněné a proti běžným útokům zabezpečené.

Jejich úkolem bylo zastavit první nápor cizích letadel, která by pronikla na jejich území. Dosud se s nimi počítalo jako s prvními zbraněmi, jež by byly proti nepříteli nasazeny. A nyní je mají stáhnout! Co to má zase znamenat? Vedení se zbláznilo, nebo zkouší nějaký nový figl, jak zaskočit nepřítele? V tuto chvíli se jim podařilo překvapit hlavně vlastní řady. Teprve po kratší odmlce byl schopen reagovat.

"Rozumím," hlesl Sergej do mikrofonu, "stáhnout rakety. Ale... soudruhu veliteli," znejistěl Sergej, "když nebudou připraveny rakety, naše MiGy se přece k nepříteli dostatečně nedostanou? Čím se jim postavíme? Nebudeme tu mít zhola nic, co by na ně mohlo dosáhnout."

"Všechno je důkladně promyšleno!" odpověděl podle očekávání rázně velitel. "Nemusíte pochybovat o našich rozhodnutím!"

Ozval se očekávaný prudký tón vůči jeho oponování. To nebylo v armádě zvykem, zde se přijímaly jediné rozkazy k provedení.

"Ale... takový postup nemáme v žádné směrnici," odvážil si ještě namítnout Sergej. "Jaký postup zapisu do hlášení, když pro něj nemám kód?"

Snažil se oklikou ukázat zvláštnost tohoto rozhodnutí. Velitele však nepřesvědčil.

"Tento let okolníka není obyčejný. Rozpory v hlášení jednotlivých stanic jsme vyhodnotili. Musíme nasadit mimořádná opatření. Jedná se jednoznačně o pokus zlikvidovat naše odpalovací zařízení, o tom není pochyb. Dosud přesně nevíme, jaké zbraně nepřítel použil a než to přesně prozkoumáme, musíme adekvátně reagovat. Nesmíme dát nepříteli šanci, aby svého cíle dosáhl. Stíhači sice patřičné výšky nedosáhnou, budou však na pozicích připraveni v záloze pro případ, že bude nepřítel donucen jít na výšku nižší. Jako náhrada za hlavní obranný kryt bude použito mobilních SA 14. Už byla vyhlášena pohotovost a připravují se k výjezdu. Co nevidět se u vás objeví."

"Ale... ti k nám dorazí nejdříve za čtyři hodiny," podotkl Sergej, "za tu dobu bude okolník mimo jejich dostřel. My ho však musíme přehradit ihned. Očekávaný vlet do našeho pásma je během nejbližší minuty."

Doplnil s důrazem poslední známé místo nepřítele.

"Jak jsem již řekl," odvětil Tarenskij, "velení tak rozhodlo a splňte rozkaz. Připravte se na příjezd pohotovostního pluku mobilních střel. Čest."

Klapnutí sluchátka Sergejovi naznačilo ukončení rozhovoru a tak to své s nechápavým výrazem také položil. Kroutil hlavou a dával zřetelně najevo podiv nad nečekaným rozhodnutím velení. Není to dobré!

"Co to je za bláznový rozkaz!" podívoval se. "Ti nahoře se snad už dočista pomátli! To bych chtěl vědět, co proti amerikanům mám postavit! Než k nám reketáci dorazí, bude už okolník za horama a ještě na nás stihne udělat dlouhý nos."

Vrtěl nespokojeně hlavou a jeho pohled se znovu vrátil k průhledné stěně. Na něm jakoby by do dále svítil poslední bod, znázorňující polohu nepřítele, který byl přesně na dotyku s jejich prostorem.

Několik očí operátorů po Sergejovi opatrně pokukovalo a čekalo, jakým směrem nenadálá událost namíří jeho náladu. Jenže v tuto chvíli to sám nevěděl. Neměl představu, zda je to pro ně dobré, nebo špatné.

"Okolník překročil linii, vstoupil do prostoru!" ostře a pronikavě zvolal Pasočkin.

Měl pohled zarytý do obrazovky, kterou soustředěně sledoval. To už tu dlouho neměli! Narušení výsostného vzdušného pásma. Tak přece jenom k tomu došlo!

Na plentě Tolja právě zakreslil další bod jeho polohy, nyní už za červenou křivkou značící porušení prostoru, který měli chránit.

Sergej zkameněl. V takové situaci, na kterou se vždy připravovali jako vrcholnou a on musí dát nelogicky příkaz ke stažení raket. Kolik toho natrénovali, aby se v dané situaci mohli nepříteli postavit a když k ní skutečně došlo, tak se schovávají! K čemu všechno tedy bylo? V tuto chvíli již měli chystat jejich odpálení a ne je skrývat. Nikdo tomu nerozuměl.

"Rozkaz velitelství," opakoval Sergej na nechápavé tváře členů své skupiny a sám pokrčil rameny. "Okamžitě zasunout zpět rakety ze všech odpalovacích bodů do základní pozice. Sašo, stupeň červená zrušen, nastavuji zelený. Rozkaz okamžitě splnit, hlásit provedení."

* * *

Po sériích rychlých a rázných zpráv se palubní reproduktory odmlčely. Každý pracoval, jak měl. Nejvíce vrásek naskočilo na Jonestově čele. Musel neustále kontrolovat všechny parametry letu, ale i výsledky prací lidí posádky. Všechny základní úkony, které každý prováděl se mu objevovaly na palubní desce. Jednou jako rozsvícená kontrolka, podruhé přímo udaná hodnota.

"Jsou to MiGy," řekl náhle Kesney, "a dokonce jedenadvacítky. Oproti Suchojům jsou jasné lepší ve stoupavosti a mají větší rychlost. Asi si nás soudruzi cení, poslali proti nám to nejlepší, co mají."

Prolomil mlčení ve stroji, rušené jen monotónním hučením motorů.

"Jo... jo... moje babičky vždycky říkala," ozval se varovný hlas McTowna. "Když děláš ohraď pro kozla, nedávej tam slepice."

"K čemu je nám tady ta tvoje babička?" nechápal Sterback.

"Babičky jsou vždy moudré a zkušené," vysvětloval mu pohotově McTown. "Proto nám v každé situaci poradí."

"Myslím, že v tuto chvíli bych poslal tu tvou babičku... víš kam," přidal se rozmrzelým hlasem Garttonery.

"Počkej... počkej!" zvolal ostře McTown, "co máš proti mé babičce? Víš jaká byla fajnová? Celý můj dětství mi přilepšovala, kupovala dárky, na které naši neměli. Nebýt jí, možná bych ani nedostudoval a místo mě by tu seděl nějaký jiný magor."

"Kdyby jsi měl sám takovou rozumnou babičku," odvětil pohotově Garttonery, "tak teď bys tu s náma neseděl, protože moudrá babička by nezlodila takový nemehlo."

"Nech ho být," přerušil Garttoneryho Sterback. "nevíš, čím je syn, takže se o té babičce jen domnívá, že je jeho. Jestli byla rozumná, bůhví, čím byla!"

"Jestli máš potíže s určováním svých předků," čertil se McTown, "mě tedy vynech. V naší rodině jsme se o otcovství dětí nedohadovali. Každý podle svých zvyků, že jo?"

"Myslím, že tvoje babička je to jediný, co nás v tuhle chvíli zajímá," přidal se Kesney, který byl doposud zticha.

"Neruš ho, vzpomíná na babičku! Možná dojetím pláče," naoko jej okřikl Sterback.

"Zlatá babička," připojil se Garttonery, "když ti dobře poradí. Hlavně si dej pozor, aby ti neporadil někdo, kdo je taková svině jako Rickyns. To je takový prase, že by to byla poslední rada, kterou bys dostal. On totiž..."

"...nedávej nikoho do chlívků!" zařval Rickyns, "pokud seš sám neschopnej lempl a sprostý hovado, tak se nediv."

Oplácel stejnou mincí.

"Jen si plkej ty tvoje tlachy," zuřivě křičel Garttonery, "ať to všichni ví, jaká seš svině! Proto to říkám do rádia, aby poznali, koho si sebou vozíme. Kdyby byli všichni jen z desetiny takový svině, byli by..."

"Schovej si to pro svého faráře! Toho tvý bolístky neschopnosti budou zajímat. Možná ti je i přijde pofoukat. Až to pocho..." nechtěl zůstat pozadu Rickyns.

"Tak dost!" zakřičel prudce do mikrofону Jonest. "Věnujte se svým povinnostem. Okamžitě ticho a sledujte ruský stroje," přerušil je svým ostrým, již mírně naštvaným.

Naprosté ticho jasně naznačilo, že to všichni pochopili. Jejich pozornost se vrátila ke svým přístrojům, které zaznamenávaly nutné údaje k jejich letu. Jemné hučení motorů přerušil po delší chvíli Kesneyův hlas.

"Za jedenáct minut vstup do sovětského vzdušného prostoru. Bandité do dvou minut."

IX.

Kdyby zde praskl výstřel, nebyli by ostatní členové stanice tak překvapení. Někteří se k němu na židlích otočili, jakoby se chtěli přesvědčit, zda to myslí vážně. Chápavě po nich přejel pohledem.

"Co pořád koukáte?" zvolal nakonec, "jak jsem řekl, stáhnout rakety, stupeň dvě. Tak nařídilo velení. Snad se nedivíte, jaké rozkazy přichází? Kdo by pochyboval, je v průšvih." "

Řekl to rozhodně a přejel po nich očima, zda všichni rozkazu rozumí. Nikdo nevěděl, zda jsou jeho slova myšlena ironicky, či vážně.

Sergej došel až těsně k Sašovi, a na důkaz toho, že to vážně myslí, poklepal jej rukou po rameni. Saša těžce polkl, lehce přikývl na znamení souhlasu a ruce mu začaly běhat po řadě přepínačů a vypínačů na stole. Všechny vrátil do jejich původní polohy, z kterých je před několika minutami přesunul.

Obvyklé praskavé klapání doprovázelo jeho činnost. Nad jeho hlavou zhasínaly jednotlivé růžové kontrolky, aby se současně rozsvítily ty zelené v řadě těsně pod nimi. Když zhasla i ta poslední růžová, natočil se k hlavními spínači a přepnul jej do polohy "0".

Jemné mlasknutí a výstražné červené světlo oznamující připravené rakety k odpalu zhaslo. Nakonec klepl do víka, které spadlo do vodorovné polohy a překrylo odpalovací tlačítko. Nouzová, červená, světla zhasla a rozsvítila se jasnější. Blikavé majáky se nad jejich hlavami přestaly točit, kvílivý zvuk sirén ustal.

Otočil se na židli čelem k Sergejovi.

"Rozkaz splněn!" řekl rázně. "Rakety v základní poloze. Vše proběhlo bez závad a problémů. Pokračuji ve sledování okolníka."

Ironie jeho hlasu naznačovala, že si o tomto rozkazu také myslí své. "A teď nám dejte do rukou luky a šípy." Naznačovala jeho slova jasně.

"Výborně," pochválil jej Sergej, "i když máme rakety v doupatech, upozorňuji, že je vyhlášen stupeň 2. Všichni nadále pracujeme podle něj. Předpokládám, že se zanedlouho všechno změní, až si to nahoře zase rozmyslí, na ten nejvyšší, tak ať nejste zaskočení."

Odvrátil se od Saši a odešel ke svému stolku. Začal horečně zapisovat do deníku čas a změnu rozkazu. Výrazně do něj poznamenal nezvyklý rozkaz. Byl rád, že se vzájemné hovory nahrávají na magnetofony. Jestli se z toho vyvine nějaký problém, bude mít alespoň důkaz, že takový rozkaz skutečně dostal.

"A co teď? Okolnik letí dál a my jsme dali rakety domů. S čím se mu budeme bránit?" zazněl stejný dotaz, který před chvílí zajímal i jeho. Valerij na něj upřeně hleděl a čekal odpověď.

"Jedou sem záložní raketáři s SA čtrnáctkami," odpověděl bleskově. "Budou přebírat stráž za nás," pronesl dle pokynů Sergej.

Pokrčil rameny a zatvářil se výmluvným způsobem. Já nic, já to hned říkal, že je to blbost.

"Cože, raketáři?" vykulil oči Valerij. "A na co? Co tady s dalšíma raketama? Kdy mají přijet? Za týden, za měsíc? Kde v tu dobu už okolnik bude? Copak neví, že se tady jedná o minuty? Nejsou tam nahoře ožralí?"

Divil se s nepředstíraným údivem. Jeho překvapení se měnilo ve zděšení.

"Také jsem se tak ptal," řekl Sergej smutně. "Podle poplachového plánu jim to sem trvá čtyři hodiny," dodal významně. "To ještě v tom lepším případě."

"To nemyslíš vážně! Čtyři hodiny... pche... to jsme tu opravdu pro srandu králíkům, měli bychom se seřadit venku a až poletí okolnik kolem, dávat mu v pozoru čest. Bude to alespoň důstojnější."

Rozesmál se cynickým smíchem Valerij. Ostatní rozhovor mlčky sledovali. Momentální situace jim ke smíchu vůbec nepřipadala.

Po celé délce území, spadající pod velením Sergejovy skupiny, se daly opět do pohybu rampy se svými výhružně vyčnívajícími raketami.

Masivní držáky se se sotva slyšitelným zahučením zvolna nořily do temna svých skrýší, aby tam dále čekaly na svou příležitost. Když i horní kopule zmizela pod úrovní povrchu, začala se vracet do výchozí polohy krycí deska. Maskovací nadstavby se začaly přesunovat na své stálé místo a zakrývaly vzácné rakety před lidskými zraky.

Po chvíli se ozvalo silné klapnutí a jejich pozvolný pohyb ustal. Kývání stromků a trávy na povrchu ustalo. Dunivé dosednutí ramp do základní polohy na dně sil a zaklapnutí pojistek už nebylo slyšet. Rakety už zase byly v černých doupatech.

Jenom jedno odpalovací stanoviště nereagovalo na žádný signál. Stále na něm ještě plály ohně, nyní již s daleko menší intenzitou. Drobná tráva ještě ve velkém okruhu hořela dál, několik stromků žhnulo, nastavujíc okolí své zčernalé větve po proběhlém peklu. Skupinka tři vojáků se blížila, aby mohla vše prozkoumat a učinit první odhady po neštěstí. Daleko odsud, na jedné z velkých základen vybíhala skupina odborníků směrem k vrtulníku a urychleně do něj nasedala.

Byla to narychlo svolaná jednotka vojenských expertů, kteří měli za úkol zjistit, v jakém stavu se vlastně stanoviště nachází. Naskakovali do vrtulníku MI-4, který ihned vzlétal. Na nic nečekali, nebyl čas se čímkoliv zdržovat. Velitelství netrpělivě čekalo na hlášení. Až se také oni dostanou k místu mimořádné události, musí vše odborně prozkoumat a svým velitelům nahlásit pravý stav věcí.

V kontrolní místnosti radiolokátoru zatím dál probíhala horečná činnost. Každý ze členů obsluhy hleděl soustředěně na svůj monitor a jen občas se ozval hlas, který nahlásil Toljovi novou polohu agresora. Ten zanášel pečlivě údaje na planžet a zobrazoval vetřelcův let.

Byl již dosti hluboko v jejich pásmu, ož nebylo běžné. Většinou se těsně před hranicí pásma odklonili a pak urychleně nabrali jižní kurs. Tam si je přebíralo jiné stanoviště a po krátkém čase jim zmizel z monitorů. Tím pro ně akce končila.

Dnešek nevěstil nic dobrého. Dokonce i Sergej začal mít pochybnosti, zda jeho první odhad byl správný. Průlom letadla do jejich pásma nemusel být samoúčelný. Možná, že opravdu Američané odpálili nějakou novou raketu, která jim odpalovací rampa zničila. Kdyby se jednalo o běžný let, už by byl dávno nasměrování nosem k jihu. Velení mělo asi pravdu, když akci hodnotilo jako pokus o útok na jejich protiraketový systém.

Okolník mířil stále hlouběji do pásma, zřejmě s nějakým nečekaným, pro ně zatím neznámým úkolem. Hlavou mu projela protivná otázka: "Co má ten stroj asi na palubě? Co svou akcí vlastně sleduje?"

"Kde máme naše?" vyštěkl nervózně na Valerije.

I když se na jejich pozici před chvílí díval a dobře věděl, že se nemohla nijak výrazně změnit.

"Jsou pět minut od okolníka. Jsou ale nízko, stále na svých čtrnácti kilometrech. Je mnohem výš, jejich kulometry a rakety na něj odsud nedosáhnou," odpověděl ihned Valerij jeho dotaz.

Pokračoval v odřikávání ostatních informací, protože dobře ze zkušenosti věděl, jaký dotaz by následoval.

"Sakra!" rozčiloval se stále víc Sergej. "Co s tím? Oni si řeknou, stáhnout rakety, ale jak máme proti nim zasáhnout? Už jsme je mohli směřovat. Kdybychom je nechali ještě chvíli nahoře, bylo by amerikánům horko. Jestli se rozhodli vyzkoušet na nás nějaké speciální zbraně, můžeme být na řadě jako první! Naše stanice by potřebovali oslepit co nejdříve."

Chodil po místnosti sem a tam, divoce přitom rozhazoval rukama. Bouchl zlostně do stolu, až vše na něm s řinkotem poskočilo.

"Vzpomeň si," ozval se pojednou Saša, "když vloni došlo u Dataňky k narušení pásma, vystřelili záchytáči sedm raket a ani jedna se k Boeingu nepřiblížila. A to se dostal za pásmo jen malý kousek. Možná, kdyby se situace opakovala i dnes, dopadlo by to stejně. Třeba bychom amíkům ani moc nezatopili. Přitom by nám opravdu mohli zničit další odpalovací rampy. Takhle ten odhad vypadá logicky."

Jako jeho dávný kamarád a starý mazák nemusel mít obavy říkat své myšlenky.

"Sakra, já vím!" štěkl zlostně Sergej. "Nemusíš mi to připomínat! Ale neseseděli bychom tady jak pitomci a koukali, jak nám yenkeevé létají nad hlavama. Alespoň bychom po nich vystřelili a ukázali jim, že se jich nebojíme! Takhle jsme tady úplně zbyteční! A co když tam má nějaké další rakety pro naše lokátory? Co? Někaké speciální, kterými nám je zničí! Nebo jiným, nějakým podivným paprskem, co pořád vymýšlejí. Víš přece, že se to pořád říká, že na takových zbraních pracují, že je chystají do výzbroje. Slyšel jsi přece politruka. Možná, že si

je chtějí dneska vyzkoušet a já nemám nejmenší chuť být u toho, až se kolem nás ty paprsky začnou míhat, já ne."

Pronesl hlasem přeplněný vztekem. Byl napjatý mnohem víc než ostatní, vědom si své odpovědnosti.

"Viděl někdo nějakou střelu, nebo bombu?" zeptal se po chvíli Matvěj roztřeseným hlasem.

"Já ne... já taky ne... já taky," záporně odpovědi a vrtění hlav se ozývalo ze všech stran.

"Tak to tak asi fakt bude," zauvažoval Matvěj a pronesl úvahu, při které všem naskočila husí kůže. "Bude to nějaký ten paprsek, jak nám vysvětlovali. Mě už je to jasné. Rakety nám zničili tím laresem, nebo jak tomu říkají. Byl jsem u toho, když politruk vysvětloval, že je to neviditelný proud světla a ten zničí všechno, na co dosáhne. Je strašně silný a nic mu neodolá. Prý to začali američané vymýšlet ještě před atomovou bombou a teď se to snaží zavádět do výroby. Protože jsme na radarech nic nezahledli, všechno tomu odpovídá. Přece kdyby to raketa byla, tak bychom ji tam měli. Někdo by ji v přístrojích vypátral. Tak jednoduše by se skrze nás nedostala. Musel to být ten lares."

"Lasr," opravil ho Valerij, který si vzpomněl na podivný název nové zbraně.

Pronesl tajemně.

"Má pravdu," přitakal Pasočkin, "také jsem to slyšel."

"Nestraš!" houkl na něj Sergej. "To jsou babský kecy, bůhví co mají. A i kdyby měli, my budeme mít vždycky lepší a dokonalejší. Byli jsme první ve vesmíru, budeme nejlepší i ve zbraních. Jestli na nás letí s těma paprskama, tak je mi jasné, že sem velení musí poslat něco proti nim."

I jemu však pesimistické řeči Matvějovy naháněly strach, proto je raději zakázal.

"Lepšího?" žasl Saša, "co lepšího? Přece jsi říkal, že sem jedou SA 14. Co je na tom lepšího. Vrabce s nima možná vystrašíme, ale amíky a lasrem?"

Pronesl s lehkým opovržením. Sergej se na něj zamračene podíval. Kdyby to byl někdo jiný, hned by jej ostře sjel za narušování morálky. Na něj si však netroufl.

"Kde jsou sakra ti raketáři?" zvolal už na vrcholu svých nervových schopností Sergej.

Vyskočil a otevřel prudce dveře ven. Denní světlo zalilo potemnělou místnost a všichni přivřeli oči, aby ztlumili bolest, kterou v nich vyvolalo. Sergej se rozběhl k menšímu pahorku za jejich budovou, odkud byl daleký výhled na cestu vedoucí k jejich stanici.

"Že by už uplynuly čtyři hodiny?" zeptal se ironicky šeptem Valerij, aby ho Sergej neslyšel. Nervózní tu byli v této chvíli všichni. Ne každý to dokázal skrýt.

* * *

Nicol vzala do ruky notýsek a přitáhla si "svou" mapu. Přesně a pomalu si do sloupce vypsala všechna města, u kterých končily křivky domalované jejím mužem. Leningrad, Baku, Kijev, Moskva, Novosibirsk. Celkem dvanáct měst se ocitlo na jejím seznamu. Vyhledala si v textu všechna ta města a vypisovala, kolik atlas uváděl, že má každé z nich obyvatel. U každého se pak objevilo číslo s šesti nulami.

Když byla hotova, vzala poznámky, které si udělala po rozhovoru s Tomem. Procházela jedno město po druhém v seznamu a podle počtu obyvatel si vedle zapisovala další číslo. Byl to pravděpodobný počet mrtvých, který by zde jedna střela z letadla mohla způsobit. Jak předpokládal odborník na slovo vzatý.

Když se dostala až k poslednímu, spokojeně se na své dílo podívala. Tohle už by mohlo něco říct. Přitáhla si sešit s poznámkami svého muže a nakoukla do něj.

Začala srovnávat svá zjištěná čísla s těmi napsanými. Náhle zpozorněla. Některá téměř přesně souhlasí! Zachvěla se, když na prvních řádcích našla stejně vysoká, jaká měla sama napsána!

A pak to uviděla, bouchlo ji to do očí. Měla u jména Moskva napsáno 2 milióny. Úplně stejné číslo měl i její muž a u něj tři velká písmena: MOA.

Došlo jí, že je to zkratka jména téhož názvu. MO-skv-A! Když pohlédla na další stejné číslo, kterým byl jeden a půl miliónu u Leningradu, u něj našla zkratku LED. Tedy LE-ningra-D. Přesně to odpovídalo. Aniž to chtěla zjistit, našla odpověď na otázku, co znamenají ty podivné kódy.

Vzala do rukou atlas, vedle položila papír a pokračovala ve zjišťování ostatních zkratek. Procházela všechna velká města a snažila se je srovnávat se trojicí písmen, které měla na papíru z mužova stolku. Začala je jedno po druhém luštit, nyní už se to nezdálo tak tajemné. Byla náhle překvapená, jak jednoduché to bylo a jak jí vyluštěná jména rychle zaplňovala další řádky.

Všimla si, že ho zajímala jen velká města, proto měla hledání zjednodušené. Další zkratka byla KIV.

Po projetí několika měst jí upoutalo město Kijev. KI-je-V. Napsala ho tedy vedle zkratek a pokračovala dál, TBI. Pohled do mapy jasně křiklavě objasnil, TB-ilis-I! Mohla spokojeně připsat další odhalený kód názvu města.

Na řadu přišlo město s velmi tajemným názvem SVK. Dlouho nemohla na nic přijít, ale touha vše odhalit ji hnala dál. Pomalu a pozorně procházela další, i menší města. Teprve po delší chvíli našla, co hledala. Projížděla všechna města, která začínala na Sv. Její prst zůstal viset u města, které neslo pojmenování Sverdlovsk. Chvilí ještě zkoumala i jiná, aby se ubezpečila že hádá správně, ale tohle tomu odpovídalo nejvíce. SV-erdlovs-K. Bylo to ono! Spokojeně si je napsala do svých poznámek, zkratku a vedle něj celé jméno.

Pohlédla na další trojici písmen, ROV. Nehledala ani tak dlouho, než jí upoutalo město s odpovídajícím jménem RO-sto-V. Když si jej zapsala, pokračovala dál. DOK se jí odhalil jako DO-něc-K. Poměrně dlouho si nevěděla rady s NOK. Nemohla najít žádné vhodné město a tak jeho hledáním ztratila spoustu času. Nakonec zajásala, odhalila i jeho tajemství. Téměř s jistotou věděla, že jím bude No-vosibirs-K.

Pokračovala od jedné zkratky k druhé a po chvíli mohla ke všem doplnit tajené město, které se pod ní skrývalo. Když dopsala dvanácté jméno, spokojeně si oddechla a odložila atlas a sešit s notýskem na stolek. Hrdě se nadmula a pyšně se kolem sebe rozhlédla. Dokázala to. Odhalila mužovo tajemství a rozlouskla záhadu, kterou tu nechal. Ovšem odpověď na své otázky tím nedostala.

Všimla si, že na stolku má stále ještě hrnek s nedopitou kávou. Ta již byla zcela studená. V honbě za tajemstvím kódů na ni úplně zapomněla. Seděla a spokojeně se dívala na výsledek svého pátrání. Podařilo se jí vyřešit záhadnou tajenku, kterou měl muž před ní zamaskovanu. Že ji odhalila, to jí hřálo spokojeným plamenem na duši. Pocítila strašnou chuť se se svým výsledkem někomu svěřit a již přemýšlela, kterou ze svých kamarádek zavolá, aby se pochlubila. Již brala do ruky telefon, když jej zase pomalu vrátila zpět. Náhle si uvědomila, že to nemůže udělat. Jednak nezná celé tajemství šifer, jednak by mohla svému muži udělat nepříjemnosti, kdyby to byl pouhý žert či cvičení ve výpočtech. A kdyby nebyl, mohla vyprozradit nějaké tajemství a zase hrozil problém.

Teprve potom těžce vzdechla. Pochopila v jak obtížné situaci je. Před sebou takové tajemství a ona se o něj nemá s kým podělit. Možná to jsou jen předtuchy, ale možná to je závažné odhalení s dalekosáhlými následky. Kde je pravda? Kdo jí poradí?

Rozhodla se zjistit, co bude možné nejvíce. Nic jiného jí ostatně nezbývá. I když by to byla od jejího muže nevinná hra, alespoň se trochu procvičí v logice a příjemně se pobaví. To vše ale zjistí až na konci, až se prokouše záhadnými poznámkami.

* * *

Sergej pohlédl směrem do dále se klikatící cesty a doufal, že někde zahlédne blížící se auta s raketami. Náhle překvapením vykulil oči, nechtěl uvěřit tomu, co spatřil.

Opravdu na cestě zahlédl větší skupinu nákladních aut, překrytými typickými plachtami. Před nimi a za nimi jely pásové transportéry pěchoty a mezi nimi se proplétaly drobné GAZy s veliteli.

Právě již projížděla bránou a její stráž jim uctivě salutovala. Auta, za vydatného hluku motorů hnaných na plný výkon a mohutného kouře vypouštěného z výfuků, vezla dlouhé rakety k místu jejich stanoviště.

Promnul si oči, zda vidí dobře. Stále tomu nemohl uvěřit, jak rychle zde byli. Otočil se a vběhl do místnosti, kde opět ostrým světlem oslepil obsluhy.

"Už jsou tady," zařval na celou místnost, "je to neuvěřitelný, ale je to tak. Dalgiji, vem si rozpis s místem stanovišť, naváděcí praporky a běž je navádět."

Šlehl rychlá slova do místnosti a vyběhl z ní ven, aniž za sebou zavřel.

"Dějou se ale dneska věci," hvízdal Saša. "Amíci po nás hází tajemný paprsky, naše jednotky jsou tady rychleji než letadla. Mám pocit, že to mu nerozumím, nebo se děje velkého, o čem jsme nebyli včas informováni."

Prudké světlo vnikající stále do místnosti rozladilo všechny členy obsluh monitorů, protože na nich prakticky nic nebylo vidět. Světlé body nepřátel na jejich zelených monitorech zmizely. Nahlas si však nikdo nedovedl protestovat.

Dalgij prudce vyskočil ze své židle, nasadil si lodičku, upravil bleskem uniformu. Z police sebral plánek s rozmístěním pomocných raket, sundal z háčku vedle visící červený a žlutý praporek. Bleskem vyběhl za svým velitelem do dveří plného denního světla.

"Kde se tady tam rychle vzali?" kroutil nevěřícně hlavou Matvěj. "Ti museli přiletět na těch svých raketách."

"Také se mi to nezdá," přidal se Valerij, "Sergej říkal čtyři hodiny a oni tu jsou do několika minut. To je divný... to je divný. Jakoby už na to byli připravený, jakoby čekali za rohem. Mám pocit, že celou akci mělo naše velení naplánovaný. Je zde nějak moc podezřelých okolností. Zřejmě ten okolník není obyčejný provokatér, ale je v tom něco horšího."

"Určitě v tom jsou další plány," pronesl s tajemným výrazem ve tváři Ljoša. "Ti nahoře něco nachystali a my jsme do toho zatažený."

Nikdo z nich netušil, jak je záhada jednoduše vysvětlitelná. Asi by byli překvapeni, ale nejednalo se o žádný tajný, či ďábelský plán velení, ale o běžnou situaci, souhru okolností, která se zamíchala do hry s okolníkem.

Skupina raket se nacházela v těsné blízkosti jejich stanoviště zcela náhodou. Při cvičení před dvěma dny, kdy prováděli nácvik přípravy odpálení raket, se vraceli po cestě, která vedla kolem jejich stanoviště. Jednotka cestou zpět zabloudila a na jedné z polních, zalesněných cest došlo ke dvěma těžším poruchám motorů nákladních tahačů raket.

Shodou náhod se vyslané skupince opravářů podařilo auta zprovoznit těsně před ním, než se velitelství rozhodlo, že nebude riskovat zničení dalších stacionárních odpalovacích ramp. Právě zjištění, že jsou schopni se do jejich prostoru bleskově přepravit rozhodlo, že byly staženy již připravené rakety a nahrazeny mobilními.

Sergej už dobíhal k prvnímu GAZu velitele raketové jednotky, který se jako první vyšplhal k vrcholku kopce. Vůz zastavil a on strnul ve vzorném pozoru u jeho dvířek. Ruka mu vylétla k čepici k pozdravu.

"Soudruhu plukovníku..., " volal přerývavě.

"Nechte toho!" zarazil jej plukovník ostře. "Jak to vypadá?"

Otevřela se prudce dvířka a štíhlý, vyšší plukovník svižně seskočil na zem.

"Je to špatný," pokrčil nos Sergej. "Nepřítel je již deset minut v našem prostoru. Museli jsme naše rakety vrátit do krytů, byly napadeny novými neznámými zbraněmi. Zdá se, že jedno odpalovací zařízení se podařilo nepříteli již zničit protiraketovou střelou. V současnosti nemáme jinou obranu než vaše rakety."

"Jsem informován," mávl rukou plukovník. "Máte již bližšího informace ze zasaženého místa?"

"Ne," zavrtěl Sergej hlavou, "ještě se tam nikdo nedostal. Strážní hlídka ale spatřila mohutný výbuch a stanoviště je mimo kontrolu. Právě tam nyní míří, aby vše přesně prozkoumala. Očekávám přesnější informace každou chvíli."

"Dobrá, naved'te naše auta na odpalovací stanoviště," pronesl odhodlaně plukovník.

"Provedu," vyskočil do pozoru Sergej. "Zde vojín Dalgij vás bude navigovat. Již vás očekává. Za jak dlouho jste schopni vystřelit první raketu?"

"Podle předpisu na to máme dvacet minut," usmál se na něj plukovník.

"To... tedy pane plukovníku, jestli to trvá dvacet minut," zděsil se Sergej, "nemusíte nic připravovat. Za tu dobu bude okolník mimo dostřel, budete pak už jen balit."

"Řekl jsem," usmál se plukovník, "že dvacet minut máme podle předpisu. Jak jsme na tom ve skutečnosti za chvíli uvidíte. Moji chrabří bojaři umějí divy. Nepřítele zadržíme, nemějte obavy."

Skočil zpět do auta a směřován Dalgijem, který stál opodál a v rukou mu vlály oba barevné praporky, prudce vyrazil na své stanoviště.

Dalgij divoce mával praporky, když dával řidičům jednotlivých aut znamení, kam mají své stroje postavit. Těžké tahače za řevu motorů zajižděly na udaná místa a přesně zastavovaly, kde měly. I přes malé zkušenosti závodčího se podařilo všechno rychle zvládnout a neuplynulo mnoho minut, aby těžké nosiče stály na svých místech. Daleko od sebe, daleko od jejich boudy a dalších budov.

Doprostřed plochy dojelo větší kryté auto, ve kterém bylo velitelské stanoviště řízení střelby. Kolem zastavilo několik menších GAZů s velitelem. Tahače s hukotem dojely na stanoviště odpalu a s heknutím se zastavily. Posádky okamžitě vyskočily z kabin. Rozeběhly se k zadním částem strojů.

Někteří z členů posádky vyšplhali nahoru na konstrukci a začali odhazovat krycí plachtu, přehozenou přes rakety. Ostatní je dole za konce stahovali a poté je rychle odnášeli stranou. Bleskově rozpojovali bezpečnostní držáky, aby raketu zcela uvolnili.

Velitel každého vozu vyklopil ovládací skříňku a připravoval se raketu přestavět do odpalovací polohy. Kolem strojů bylo rušno a čilý pohyb. Každý byl v poklusu, nikdo se ani na okamžik nezastavil. Plně soustředění na práci, každý se činil, jak mohl. Bylo jim jasné, že nepřítel může být co chvíli nad jejich hlavami a musí jej zastavit. Ve válce platí, kdo s koho.

* * *

"Tady Zahrádka, voláme Omega, Georg, Thomas! Hlaste se!" prořízl ostrý, zlostný hlas pohodu v kabině.

Jeho ostrost a pronikavost zacloumala oběma piloty. Byl rázný a jasně z něj vyplývalo, že se něco děje, že není vše v pořádku.

"Omega, Georg, Thomas," ozval se okamžitě Jonest, "slyšíme, stalo se něco?"

Zeptal se překvapeně, když si přiložil mikrofon k ústům.

Zatím si ho nechtěl připevňovat. Očekával, že hovor bude krátký a že jej po jeho ukončení opět položí na palubní desku. Estupam nejistě hleděl směrem k reproduktoru. Byl příliš zkušený na to, aby vytušil, že se na ně řítí problémy.

"Co to, proboha děláte?" křičel vzrušený hlas řídicího letů, "vždyť jste u ruském vzdušném prostoru!"

Ostrá věta zazněla jako výstřel a její význam zapůsobil jak výbuch sopky. Po prvním šoku nebyli v prvním okamžiku schopní pohybu.

Pak oba vyletěli ze svých sedadel, kde byli dosud pohodlně rozloženi a jejich pohledy bleskově projížděly palubní přístroje. Přelétly všechny, které zaznamenávaly ty nejdůležitější údaje o poloze stroje.

"Cože? To přece není možné!" odmítl tuto myšlenku Jonest, když je měl všechny přečtené. "Všechny naše přístroje ukazují deset minut k zóně!"

Dodal překvapeným hlasem. Estupam přikyvoval. Také jeho přístroje mu ukazovaly vše ve stanovených parametrech. Mohl jen kapitánova slova potvrdit.

"Opakuji," ozvalo se tvrdě a neústupně z věže, "jste v ruském vojenském prostoru. Nevím sice, jak koukáte na přístroje, ale jste tam!"

Nekompromisní slova znovu prořala dusivou atmosféru letadla.

Jonest i Estupam se opakovaně pustili do kontroly všech palubních přístrojů. Podrobně procházeli od jednoho k druhému, sledovali záznamy letu z grafů, zamračeně sledovali malé obrazovky radarů.

Nezjistili nic, co by jim signalizovalo něco mimořádného. Vše bylo v nejlepším pořádku. Podle všech ukazatelů byli na pozici podle letového plánu! Měli ještě krátkou chvilku pokračovat v letu a pak točit k jihu. Ani jeden parametr neukazoval odchylku, ani jeden nepřešel do červených čísel. Dokonce ani jedna varovná kontrolka nesvítla.

S pokrčením ramen na sebe vzájemně pohlédli. Byli z toho zmatení, nechápali, o co se zde jedná. Dosud se jim ještě nikdy nestalo, že by se údaje rozcházely s těmi, které dostávali z věže!

"Máme všechno v pořádku," ozval se po chvíli Jonest a snažil se, aby jeho hlas zněl přesvědčivě. "Ani jeden ukazatel není mimo. Přístroje pracují normálně, autopilot vede stroj podle letového plánu. Nikde nemáme hlášeno něco nepřesného. Ani u ostatních členů posádky není nic, co by svědčilo o rozdílu."

Věděl dobře, že jej současně slyší i ostatní členové posádky na palubě a jsou zřejmě nyní stejně jako oni tím, co slyší, zaskočení. Pojal podezření, zda přístroje na velícím centru jsou v pořádku. Možná špatně vyhodnotili některá z hlášení. Také mu projelo hlavou, zda to nebude nějaké cvičení, kdy se chtějí přesvědčit o jejich reakci.

"Neřešte situaci!" zaječel rázně jejich spekulace hlas z věže. "Jste už přes sto kilometrů za okrajem pásma. Bleskově padejte odtamtad' co nejdále!"

Trval na svém řídící letového provozu. Jeho rozrušený hlas nevypadal na to, že je chtějí procvičit.

"Všechny naše přístroje ukazují, že tam ještě nejsme," vmohl se ještě jednou na chabou odpověď Jonest, když neustále projížděli s Estupamem jednotlivé přístroje.

Jejich ruce kmitaly po palubní desce a tlačítkách na stropě letounu. Každý z nich přepínali, všechno přezkušovali. Výsledek byl pokaždé stejný - naprosto v pořádku. Začal je svírat podivný pocit nejistoty.

"Nevybavujte se a otočte mašinu!" trvala na svém rázně věž. "Splňte okamžitě rozkaz! Upalujte co nejrychleji pryč, než Rusy rozdráždíte! Jste v přímém ohrožení ruského odvetného úderu. Opakuji, ihned splňte rozkaz! Kurs jedna-sedm-pět! Nechci, abyste nám tady rozpoutali další Kubu!"

Křičel nepřičetným hlasem řídící. V kabině vypuklo pozdvižení. Oba piloti se vrhli s ještě větší vervou k palubní desce a jejich ruce začali horečně přepínat nastavené hodnoty.

"Velitel všem členům posádky," zvolal vzrušeně Jonest. "Komu vykazují přístroje nějaké odchylky - ihned nahlásit. Všechny změny či jiná data, než která jsou stanovená pro let. Ihned. Čekám."

Vyzval celou posádku kapitánův hlas. Ticho mu bylo odpovědí.

"Tak co je?" zvolal znovu. "Neříkejte, že máte všichni všechno v pořádku."

Pronesl varovně po chvíli Jonest. Nikdo se ke slovu neměl, protože neměli co říci. Na displejích svých přístrojů každý viděl jen ta čísla, která měli v protokolech o půanovaném průběhu letu.

"Já nic nemám, jsem ve vše OK, už jsem to několikrát přezkoušel, nemám tu jedinou odchylku."

Pronesl po chvíli stísněným hlasem Sterback, od kterého se hlavně čekala nějaká odpověď. Pokud by něco nesouhlasilo, jako první by to měl zjistit právě on.

"Já jsem všechno také OK," potvrdil Kesney.

Jeho hlášení jen paradoxně zvýšilo nervozitu členů posádky.

K ničemu se nedostali, zhola nic nezjistili. Přistoupili tedy k naplnění rozkazu. Jako první musel Jonest odpojit autopilota a převzít řízení sám. Zatímco tak činil, prováděl Estupam kroky na svém stanovišti, aby mohli neplánovanou operaci provést. Jonest stále ještě kroutil hlavou.

"Co má tohle znamenat," povzdechl si Jonest, "to mi tedy není jasné."

Estupam si myslel totéž, sám ale mlčel a rychle přestavoval potřebné parametry.

"Kesneyi," křikl Jonest do palubního mikrofónu, "máte už tam něco, co by nám vysvětlilo, co má tohle sakra znamenat?"

"Stále nic," ozvala se odpověď, "snažím se dělat co umím, ale všechny údaje mi ukazují jen parametry dle letového plánu. Teď se mi zrovna rozsvítila kontrolka, která mi oznamuje tři minuty k hranicím ruského pásma. Je to velice podivné!"

"To tedy je! Co to na nás ti hošánci dole vybalili?" nechápal Jonest. "Jak to, že jsme najednou v pásmu? Proč to naše přístroje neukazují? Kde je letová kontrola?"

Chrlil jednu otázku za druhou, zatímco se urychleně bezpečně připoutával k sedačce a vzal do rukou řídicí páku.

Pravá ruka sklouzla na panel mezi sedačkami a uchopila mohutnou páku ovládající otáčky motorů. Pomalu si ji přitahoval k sobě. I v kabině bylo slyšet, jak motory zvyšují své otáčky a stroj se rozvibroval jejich silou. Estupam už byl také připoutaný a oba věděli, aniž se museli dotazovat, že ostatní učinili totéž. Byli příliš zkušení na to, aby věděli co bude následovat. Estupam se otočil k Jonestovi a právě se chystal něco říci, když se rozlehl po palubě výstražný hlas.

* * *

Nicol vzala ze stolku tužku a sešit. Začala počítat. Ke každému městu měla napsaný předpokládaný počet obětí, ty nyní dávala dohromady. Když sečetla všechny předpokládané mrtvé, vyšlo jí osm a půl miliónu. Trochu se zatřásla. Tolik lidí!

Tady to je jen číslo, ale když si uvědomila, že by to mělo znamenat tolik mrtvých, tak ji polil studený pot a naskočila husí kůže. Ještě že to jsou jen nevinné hrátky a ne skutečné plánování.

Vzala ještě jednou mužův sešit a pohlédla do něj. Pojednou ztuhla, překvapena dalším zjištěním. Znovu totiž pohlédla na výsledné číslo a jeho poznámku zcela na konci stránky. Opět si uvědomila, že toto již asi není náhoda.

Stálo tam, 8 500 000 a k tomu poznámka: "To stačí!".

Takže stejné číslo, k jakému se dostala letným propočtem za pomoci Toma ona sama! Tolik obětí má tedy naplánováno, on snad s nimi opravdu počítá. A prý to stačí!

Nedovedla si představit, kolik je to lidí, ale číslo bylo obrovské. Nemohla pochopit, že tolik lidí by někdo chtěl zabít, ještě ke všemu její muž! K čemu tyhle propočty a k čemu stačí zabít tolik lidí? Hlavně však, proč? Že by si jen tak z dlouhé chvíle hrál a vypočítával milióny obětí při útocích atomových bomb? To k němu nešlo, na to ho již znala dost dlouho. Byl pragmatik a nikdy nedělal zbytečné věci, zvláště u tak závažných témat, jakým byly lidské oběti. Jaký tedy má smysl tohle všechno?

Náhle si vzpomněla, že na stolku zahlédla ještě jeden papír s nějakými výpočty. Okamžitě vyskočila z gauče jak vystřelená pružinou a utíkala znovu do jeho pracovny. List opravdu našla, ležel na vrchu stolu, takže jej nemusela hledat. Rychle znovu list přejížděla a snažila se

najít souvislosti. Tak jako poprvé, tak i nyní nenašla nic zajímavého, až došla ke konci stránky. Znovu si všimla důrazně podtržených výsledků, tentokrát ji hned napadlo je všechny spočítat. Pomalu a pečlivě je sečetla a když byla hotova, papír se sklonil k zemi a oči opět překvapeně zíraly do okna.

Čísel bylo přesně dvanáct! Už ji to ani tak moc nepřekvapilo. Ty výpočty tedy také patřily k materiálům, ve kterých pátrala. Věděla, že bude muset projít znovu celou hromadu a všechny údaje, které budou mít výsledek s číslem dvanáct prozkoumat. Má zatím tento list, podívá se na něj.

Pomalů se otočila a scházela po schodech zpět do haly, aby se posadila na gauč. Papír s výpočty položila vedle listu se zkratkami. Chvilí se na oba bez pohybu dívala a snažila se najít vzájemné souvislosti. Dlouho ji to nic neříkalo, když tu si všimla další věci.

Podtržené údaje představovaly vždy tři trojice čísel. Viděla, že za první dvojicí trojčíslí je vždy kolečko, za druhým dvojčíslím jedna čárka a za třetím dvě čárky. Nevěděla sice, co to znamená, ale z dřívějších pochopila, že se tím nějak udávají nějaké stupně. Jaké, to už nevěděla.

Nyní jí bylo jasné, že na to sama nepřijde, že bude muset opět někomu zavolat, aby si vše ujasnila a dala si nové poznatky dohromady. Všechny věci si připravila před sebe na stolek. Atlas, několik listů s poznámkami, zkratky, výpočty. Navrch dala mapku, kde byla nakreslena pozice, z které začínaly křivky směřující k ruským městům.

V ruce se jí zase objevil telefon a po chvilce přemýšlení vytočila číslo. Netrpělivě na gauči poposedla a připravovala si v duchu jak začne.

* * *

Posádky mobilních raket byly s přípravou hotovi a na pokyn velitele jednotky přidali řidiči plyn. Obrovská oblaka tmavého dýmu se vyvalily z výfuků a zaplavila okolí štiplavým kouřem. Kolem jednotlivých systémů pobíhali vojáci a kontrolovali, zda i poslední fáze přípravy probíhá u každého z nich v pořádku.

Těžké, silné, osm metrů dlouhé rakety s malými stabilizačními křídélky se počaly svou ostrou špicí zvedat nahoru. Rychlost zvedání pomalu klesala a když dosáhly sklonu 60 stupňů, zastavily se úplně. Současně se ztišil ohlušující lomoz motorů těžkých aut a vydatně se snížilo množství kouře z jeho výfuku.

Velitelé aut provedli na ovládacím panelu poslední úkony k úplné připravenosti raket. Po stisknutí několika knoflíků odskočily silné mechanické upínače a každá z nich byla zcela volná a připravená k odpálení. Nakonec velitelé zasunuli ovládání plošiny zpět do speciální schránky a společně s celou posádkou mizeli ve velkých kabinách aut.

Z nich spojař mezitím navázal spojení s velitelským stanovištěm, stojící uprostřed prostranství a zadával mu data pro přesné nastavení počítačů. Uvnitř stanoviště byl stísněný prostor a částečně připomínal zmenšenou místnost, v které seděla Sergejova parta.

Několik zelených monitorů a množství kontrolek působilo dojmem stroje z budoucnosti. Velitel jednotky seděl za stolem, kde měl několik mikrofonů postavených na malých trojnožkách a celý panel přepínačů před sebou.

"Hlásí se jednička! Kontrola spojení! Tady jednička!" ozval se pojednou hlas z reproduktoru nad ním. "Stanoviště ukončilo přípravu. Raketa připravena k odpalu. Stav jedna!"

Velitel pozorně sledoval hodinky na zápěstí a po prvních slovech spokojeně zakýval hlavou. Vycházelo to podle jeho předpokladů. Tužkou si udělal do velkého bloku několik poznámek, pak vzal do ruky mikrofon a přehodil jeden z přepínačů.

"Tady centrála," pronesl s ledovým klidem, "jedničko slyším vás dobře. Připravte se, za chvíli dostanete od pozemní posádky základní parametry nepřítele."

Rychle spojení ukončil, protože nebyl čas na delší hovory. Čekal na ověření spojení se zbylými posádkami.

"Tady dvojka! Kontrola spojení, příprava ukončena, raketa ve stavu jedna."

Jedna posádka po druhém se hlásila a potvrzovala připravenost k akci. Netrvalo dlouho a se všemi navázáno a ověřeno spojení. Velitel jednotky vykoukl z okénka auta směrem k Sergejovi.

"Tak, jsme připraveni," zamával na něj. "Trvalo to tak dlouho? Nebylo zapotřebí těch dvaceti minut co? Teď se ukažte vy. My už čekáme na přesné zaměření nepřítele a pak mu sfoukneme svíčku."

"Jaká je frekvence spojení?" stačil se ještě zeptat, než se schoval v okénku.

"Přejděte na Záložní 3," zvolal Sergej.

"Rozumím, Záložní 3," zopakoval plukovník a zavřel okénko.

Sergej rychle zasalutoval a odběhl směrem ke svému velicímu středisku. Nikoho nepotěšil, když při příchodu opět zaplavil otevřenými dveřmi místnost světlem. Rychle je zavíral a vrhl se k Valerijovi.

"Tak, kde ho máme?" zadíval se na velký monitor, aby si prohlédl pozici okolníka. Jenže ten se již ztratil v množství dalších bodů, které značily, že byl mezitím obklopen sovětskými stíhači.

"Sašo, nastavit frekvenci stanice E na Záložní 3. Navaž spojení s mobilákama," vydával rozkazy na všechny strany a divoce u ukazoval rukama.

Rychle spěchal místností k monitoru na Pasočkinově stole. Od Sašova stolku se ozvalo několikrát zacvakání přepínaných knoflíků a nastavování kanálu s nařízenou frekvencí.

Sergej došel k Pasočkinovi a oběma rukama se opřel o stůl. Jeho pohled se zabořil do zelené barvy obrazovky a hledal ostře sledovaný bod. Už byl notný kus za linií ukazující sovětské vzdušné pásmo a neustále dál směřoval do jeho nitra.

Poblíž se nacházely malé skupinky stíhačů, které se k němu už téměř přiblížili. Tento pohled ale mátl, protože ti byli ve skutečnosti o několik kilometrů pod nepřátelským strojem.

"Nastavena Záložní 3, spojení s mobilními velitelstvím zajištěno," oznámil Saša.

Sergej popadl přímý telefon na velitele oblasti. Že je červený, to v této chvíli vůbec nevnímal.

"Soudruhu veliteli," zvedl Sergej sluchátko, "hlásím plnou připravenost obsluhy k akci. Raketová záloha na svých místech, rakety zaměřeny na cíl."

"Dobře," řekl spokojeně velitel. "Podle posledního hlášení se cíl nachází přes sto kilometrů v našem pásmu, souhlasí?"

"Podle našich zaměření to souhlasí," přitakal Sergej. "Máme jej také tam."

Konstatoval spokojeně. Byl rád, že se jejich výsledky shodují s těmi nahoře. Působilo to dobře, vypovídalo to o jejich dobré práci.

"Co ostatní nepřátelé?" zeptal se opatrně na výtku. Velitelství hlásilo zachycení několik dalších cílů, které oni nezaznamenali.

Generál na okamžik zmlkl, zřejmě hledal vhodná slova. Sergej s obavami čekal, co odpoví.

"No... ehm... nebyli dále objeveni. Buďto došlo k nějakému chybnému zachycení našimi družicemi, nebo se jedná o záhadný americký trik. Ještě to řešíme."

"Rozumím," pronesl uvolněně Sergej. Oddechl si. "My jsme rovněž žádné další cíle neobjevili."

"Tak, vyčkejte ještě jednu minutu," řekl chladně velitel. "Jestliže okolním nezmění směr ven z pásma, zahajte palbu všemi prostředky. Budete na řadě jako první, protože směřuje na vás. Pripljať bude připravena jako záloha, kdyby vás obletěl, nebo jste ho sami nedostali. Pokud bude pokračovat dále na území Svazu, bude připravená raketová základna Nastača se svými speciálkami." Ticho zakončilo jejich rozhovor.

Nastača! Až tak dalece připravují obranu! Tato jedna z největších protiletadlových raketových základen, kde jsou umístěny ty nejdokonalejší a nejpřesnější rakety vyrobené v Sovětském svazu v největším počtu a další speciální zařízení zabudované ve stabilních silech, se tedy rovněž připravuje na zásah. Jakoby to viděl před očima.

Stovky raket byly v tuto chvíli uváděny do pohotovosti a tisíce vojáků se rozbíhalo na svá stanoviště. Skutečně je za tím jen toto jedno jediné letadlo? Proč jindy dochází jen k běžné pohotovosti a dnes jsou prováděna taková mimořádná bezpečnostní opatření?

Nemohl se ubránit dojmu, že se zde jedná o něco většího, něco, co jim velení nechce říct. Byl však na různé tajné akce zvyklý, takže se s tím rychle smířil. Jediné, co jej trápilo, byl fakt, že letadlo směřuje přímo proti nim a pokud k nějaké vážnější akci dojde, budou do toho zataženi.

"Jaké jsou další informace ze sektoru D46?" otočil se Sergej zvědavě k Sašovi. "Ví se už něco, jak to tam vypadá?"

"Nejsou žádné nové zprávy," zavrtěl Saša hlavou. "Hlášení místní hlídky ještě nedošlo. Zřejmě ještě pátrají v terénu. Stále tedy platí původní předpoklad totálního zničení. Žádná z kontrolních zařízení stále nefungují, žádný další parametr nenaběhl."

"Co se tam tak dlouho flákají?" řekl nervózně Sergej. "Přece jsem jasně řekl, že chci hlášení ihned!"

Zlobil se. Jeho obavy byly odůvodněné. Co chvíli se mohl někdo z velení zeptat, jaký je na místě skutečný stav stanoviště. A budou chtít slyšet nějakou odpověď. Zatím však stále nemá co jim říci. Neměl však čas se tím příliš zdržovat, byly tu však další úkoly.

"Rozkaz je jasný? Rozuměl jsi?" otočil se náhle k Matvějovi. "Za minutu začne akce!"

"Rozumím," potvrdil jasný rozkaz, "rozkaz je jasný. Za minutu začínáme s obranými kroky."

Sergej se obrátil do místnosti, kde se oči všech přítomných na něj upíraly. Netrpělivě čekali, jaké rozkazy přijdou. Chvíli dramaticky počkal, než začal vydávat další rozkazy.

"Matvěji, předej ihned záložní jednotce poslední údaje pozice nepřítele. Budeš s nimi v neustálém spojení a veliteli jejich jednotky budeš zadávat změny směru, které okolník od této chvíle udělá. Mají tam sice taky radar, ale není tak přesný jako ten náš. Sašo, doufám, že jsi už propojil jejich velící vůz s naším stanovištěm?"

"Provedeno," hlásil Saša. "Spojení s velitelem jednotky hotové, kontrola vykonána. Tady ho mám na drátě, můžeme začít."

Dodal klidně a současně se sluchátky na uších odpovídal na dotazy s mobilního velitelství. Po chvíli se jeho ruka zvedla a podávala Sergejovi krkafon, aby si jej připnul přes krk. Stejný si současně připevňoval i Matvěj. Byla to přímá linka s velitelem mobilních jednotky.

"Soudruhu plukovníku," ozval se Sergej, "velitel stanice Orel kapitán Vodovskij. Hlásím rozkaz velitelství. Zaměřit vetřelce a do minuty začít s jeho zničením."

"Znám rozkaz!" rázně jej přerušil velitel mobilní jednotky. "Dejte nám raznicu, ať si ji můžeme zkontrolovat."

Vyzval ho nekompromisně. Plukovník zažádal tým o naváděcí parametry nepřítele. Jeho jednotka mu právě nahlásila úplnou připravenost a teď už jen čekala na povel k odpálení raket.

"Předám vás obsluze radaru vojínu Matvějovi, bude vás instruovat," oznámil mu Sergej.

Kývl na Matvěje a ten začal odříkávat souřadnice okolníka. Pomalu, tlumeným, až šepotavým hlasem. Plukovník nahlas předával čísla svému operátorovi a ten prováděl porovnání se svým radiolokátorem.

Když série čísel skončila, pohlédl plukovník na svého operátora. Ten pokývl a dal znamení, že údaje souhlasí. Rozhodným pohybem uchopil mikrofon ležící před ním a přiložil si jej k ústům. Vše bylo připraveno k zahájení akce.

"Všem posádkám!" zvolal důrazně. "Nastavte výchozí parametry pro rakety. Další budou dodávány průběžně při od pozemáků, jak se bude měnit poloha okolníka. Provést ihned, čas k odpálení je... nula plus 30 vteřin! Nastavuji nulu!... pozóóóó... ted'!... Hlášení o ukončení podávejte ihned po nastavení parametrů."

Tvrdý a nemilosrdný hlas přikazoval jednotlivým posádkám mobilních raket další kroky. Byl jasný.

Po třiceti vteřinách bude dán rozkaz k odpálení raket. Nastalo tíživé ticho, než se začalo jedno číslo za druhým valit chraplavým hlasem z reproduktorů v kabinách aut. Každá z posádek začala horečně pracovat, aby stihla v termínu zadat příslušná data, která jim hlásil řídící střelby, do automatického systému navádění protiraketové střely.

Instrukce byly bleskem zadány, přístroje nad hlavou velitele jednotky ukazovaly jeden po druhém konečné nastavení. Všechno v pořádku, nikde se neobjevily nejmenší problémy.

"Tady Ščuka 1," ozval se hlas v reproduktoru, "parametry nastaveny. Zelené světlo svítí."

Netrvalo dlouho, kdy se první posádka hlásila se splněním úkolu. Raketa byla připravena k odpalu. Údaje o nepříteli již měla pevně zabudované v počítači, který ji měl k němu bezpečně dovést.

"Ščuka 2, parametry nastaveny, zelené svítí," ozval se vzápětí další hlas.

"Ščuka 3, nastavení hotovo, zelená svítí," hlásil se třetí.

Ukončení příprav nahlašovali jedna posádka za druhou, až se ozvala i pátá, přesně sedmnáct vteřin po nastavení nuly. Zbývalo ještě třináct vteřin. Palce všech velitelů posádek byly připravené u tlačítka "Odpal", aby jejich stisknutím poslali své rakety vstříc nepříteli.

"Potvrzuji příjem hlášení od všech posádek. Opakuji rozkaz. Přesně v čase nula plus 30... pal! Každá jednotka samostatně."

Z reproduktorů zahřměl opakovaný rozkaz. Soustředění velitelů vozů v kabinách výrazně narostlo. Nervózní, s vlhkýma rukama, netrpělivě čekali na naplnění času, kdy mají splnit svůj úkol. Rozechvěle seděli na svých sedačkách s tělem našponovaným jak šelma před útokem, pozorně sledovali vteřinové ručičky hodinek, aby přesně v daný čas stiskli důležité tlačítko na svých ovládacích panelech.

Sergej se opět přesunul k monitoru na Valerijově stole. Oba pozorně sledovali jeden velký, hlavní bod na obrazovce vpravo a několik skupinek bodů nalevo od něj. Neustále se všechny přesouvaly dál doleva, což ve skutečnosti znamenalo hlouběji o další kilometry do Sovětského pásma.

Jak rád by viděl, jak se jako obyčejný grabavčík otáčí a peláší zpět k Americe! To se ale stávalo v normálních případech, ale ten dnešní takový není. Jeho klidný a ničím nerušený let za hranice vzdušného pásma jej rozčiloval. Měl pocit bezmocnosti a odevzdanosti. Pocit, který není příjemný nikomu. Netrpělivě čekal, až dojde ke stanovenému časovému limitu a rakety vzlétnou ve třech vstříc.

V reproduktoru nad stolem Dalgije zněly všechny údaje, které hlásil velitel řízení střelby posádkám v autech. Dobře slyšeli každé jejich slovo.

"Sakra, oni budou fakt střílet!" zděsil se Ljoša. "To je tedy pěkný průšvih!"

X.

"Červený poplach!" zařval z plných plic Kesney do mikrofону. "Červený poplach!"

Opakoval jakoby ze snu. Všem na palubě letadla zatrnulo

"Kesneyi, co se proboha děje?" zeptal se nervózně kapitán Jonest.

Dosud klidný hlas velitele letadla začínal být netrpělivý. Události se začaly nějak dramatizovat. Každý přitom věděl, že Kesney je zkušený mazák, který by se nenechal jen tak něčím vyvést z míry. Nyní byl jeho hlas emotivně vypjatý.

"Mám tady start tří raket!" vzrušeně volal Kesney. "Místo odpalu je oblast Krasunskaja. Podle jejich směru mám již vypočítáno, kam mají namířeno. Je naprosto jisté. Směřují přímo k nám! Podle rychlosti a stoupání se jedná o jejich moderní SA 14. Všechny kontrolky signalizují varování, vše je na červené. Bliká mi tu všechno, co mám a desce. Jedná se o jasný útok na náš stroj! Ti parchanti je vystřelili proti nám!"

Křičel právě zjištěné údaje. Chrlil ze sebe slova s podivuhodnou kadencí. Bylo jasné proč, nikdo se mu nedivil. Rakety vypálené proti jejich letadlu nebyly samozřejmostí. Dosud se s takovou situací setkali jen na simulátorech.

Dnes poprvé se v této situaci ocitli naživo. Všichni věděli, že přestává legrace a nyní jde o vteřiny.

To už se i v řídicí kabině na palubě velitele letadla rozsvítila výrazná červená kontrolka. Upozorňovala na raketové napadení stroje. Ostrý kolísavý zvuk doplnil její světlo.

Rakety také potvrzovaly smutnou skutečnost. Varování, které jim vyslali z věže bylo pravdivé. Když Rusové proti nim vystřelili své obranné rakety, znamenalo to s naprostou jistotou fakt, že vletěli do jejich vzdušné zóny. Pokud by se nacházeli vně zóny, nikdy by si to nedovolili.

Ale to pak znamená fatální zjištění. Přístroje na palubě letadla tedy nepracují tak, jak by měly! Ukazují chybu a jak se mohli přesvědčit, dosti zásadní.

"Za jak dlouho jsou u nás?" zeptal se již chladným hlasem Jonest, který se vrátil do své role velitele stroje.

Přitom usilovně manipuloval s řídicí pákou a naváděl letadlo s naplno dunícími motory do ostré zatáčky. Letadlo se prudce naklonilo na levou stranu a měnilo svůj let. Prakticky všechny přístroje se divoce rozeběhly, jak se na nich nyní měnily hodnoty, v kterých se letoun nacházel. Ručičky rychle měnily své polohy, na digitálních ukazatelích se rozběhla spousta čísel. Přetížení vtačilo posádku do sedadel a veškeré práce byly výrazně obtížnější.

"Prověřuji," odpověděl krátce Kesney, který dával dohromady všechny prvotní informace.

Estupam vytáčil motory do nejvyššího výkonu, Jonest se snažil navést stroj do co nejmenší otáčky, aby jej dostal do směru ven z ruského pásma. Vše v letadle se rozdrnčelo a roztřásl. Klidný a pohodový let se změnil na bláznivou jízdu po horské dráze.

Jedno jim oběma vrtalo hlavou: "Přístroje ukazovaly chybné parametry a autopilot je navedl do sovětského vzdušného prostoru". Byla to náhoda, nebo něčí záměr?

"Start další rakety!" ozval se další zděšený výkřik Kesneye. "Už čtvrtá!... něco mi tu ale nějak bliká! Nejsem schopen rozlišit, jestli je to jen jedna, nebo dvě. Chvillemi mi přístroje ukazují dvě, pak zase jen jednu. Jakoby byla ta druhá ve stínu."

"No sakra, taktický útok!" stihl jen poznamenat Estupam. Jonest se musel držet, aby nezaklel také.

"Tak je jen jedna," uklidnil se Kesney, "už se to ustálilo. Letí jedna, můžeme si oddychnout."

"Fakt, to jsem si tedy oddechl," ironicky poznamenal do rádia Garttonery. "Ale pokus se nějak odmazat i ty první tři, pak budu ještě klidnější."

"Jo... babička vždycky říkala: 'Když nechceš dostat žihadlo, nestrkej do vosího hnízda klacíky! Prostě, komu není rady'... tak nějak," ozval se naprosto nečekaně se svou babičkou McTown.

Nikdo v tuto chvíli neměl náladu, aby s ním o ní babil. Jeho poučná věta zůstala bez odpovědi.

Jak bylo zřejmé, Rusové jejich přítomnost ve svém vzdušném prostoru také zjistili a protože je pokládali za možné útočníky, vystřelili proti jejich letadlu několik střel. Museli urychleně pryč z horkého území.

* * *

Už dlouho slouží Sergej na této stanici. Ale až dnes poprvé nastala situace natolik závažná, že vystřelili rakety na skutečného nepřítele.

Prožil několik různých cvičení, všelijaké speciální zásahy. Ale vždy se jednalo o cvičné střely a tréninkové poplachy. Všichni věděli dobře, co to znamená. Budou se snažit sestřelit americké letadlo!

Na stroj jakéhokoliv jiného státu by stříleli bez obav, u Američanů to je jiné. Možné obavy z následků měli všichni na paměti, každý si uvědomoval, co může následovat. Zvláště u letounu, který si to podezřele drze zamířil do jejich pásma.

Neletěl stejně osamocený letoun na konci války směrem na Hirošimu? Japonci z něj tenkrát strach neměli, obávali se mohutných bombardovacích svazů. Jedno letadlo jim nestálo ani za to, aby vyhlásili poplach. Přesto toto jediné letadlo způsobilo daleko větší paseku, než několik svazů o mnoha stovkách letadel. Mělo jen na palubě zbraň nejnovější konstrukce. Co má na své palubě tento letoun?

"Myslíš že to spustí válku?" otočil se na Sergeje Valerij. Ten, ač se sám stejnou otázkou již chvíli zabýval, zavrtěl rozhodně hlavou.

"Nevím," řekl nerozhodně. "Američané jsou schopni všeho! Jestli tam mají nějaké nové střely, může nám být pěkný horko. To, co zničilo D46, tak to teda musí být věc! Jak jsi slyšel šéfa, mají z toho i ti nahoře pěkný vítr."

"Slyšel jsem, že prý ty nový zbraně, ty paprsky, umí neuvěřitelné věci," připojil se k debatě Dalgij. "Dokážou prý s nima dělat čáry po měsíci. Jsou neviditelný a strašně silný."

Dodal tajemně. Sergej zavrtěl rozhodně hlavou.

"Kdepak," odmítl to rázně, "to jsou báchorky, tomu já nevěřím. Babský tlachy. Už se toho napovídalo o nových zbraních a pak to utichlo."

Snažil se tak uklidnit napjatou atmosféru, která v posledních chvílích v místnosti zavládla.

"Když se za války říkalo," řekl Valerij, "že amíci připravují novou superzbraň, schopnou zničit celá města, také tomu nikdo nevěřil a také tomu říkali babský báchorky. A potom z toho byla atomovka. Já myslím, že vždycky na něčem trochu pravdy je."

Prohlásil rezolutně. Také jemu vrtal v hlavě červík pochybností.

"A kolik tajných zbraní měli Němci?" oponoval Sergej. "To bylo halasu, jaké tajné zbraně připravují. Každý měsíc řvali do světa, že mají něco nového. Zničí svět, vyhrají tím válku. Nakonec se ukázalo, neměli nic a naše T-34 byly nade všechny jejich superzbraně."

"No jo," zapochyboval Dalgij. "Jenže jak teda zničili naši D46?"

Zakončil nakonec debatu z dětsky naivním výrazem. Všichni zmlkli, na tohle nikdo nedokázal odpovědět. Nikdo to nechtěl přiznat, ale pocítilo něco, co by se dalo popsat jedině jako strach.

"...pět, čtyři, tři..."

Zaznělo z reproduktoru odpočítávání velitele mobilních raket. Strnuli a pohlédli vzhůru k místu, odkud přicházel z reproduktorů hlas. Měli nervy v posledních minutách napnuté na nejvyšší mez. I ostatní zvedli své hlavy od monitorů a hleděli k reproduktoru. V místnosti bylo mrtvolné ticho, napětím ani nedýchali, jen jemné ševlení ventilátorů a chladný hlas odříkávající pomalu osudná čísla. V místnosti nebyl nikdo, kdo by neměl skrz naskrz propocenou košili.

"...nula ...pal!"

Rázný výkřik zakončil odpočítávání.

Po posledních slovech zaburácelo venku pět raketových motorů. Všichni vyskočili ze svých židlí a rozeběhli se ke dveřím.

Jen Pasočkin a Matvěj zůstávali na svých místech. Museli provádět kontrolu okamžité situace, aby byli schopni zodpovědět každý dotaz, který by od mobilních stanovišť přišel.

První člen posádky doběhl ke dveřím a prudce je otevřel. Vyřítili se před domek. Jejich oči se rozhlédli po odpalovacích autech.

* * *

"Haló," ozval se příjemný hlas na druhém konci telefonního drátu.

"Konečně někdo, kdo je aspoň trochu milý," napadlo Nicol, když začínala hovor.

"Nazdar Kenny," zahlaholila, "to jsem já, Nicol Sterbacková. Něco bych od tebe potřebovala."

Začala opatrně, nevěděla, jak bude na její dotěrné dotazy reagovat. I když byl Kenny fajn a příjemný chlap, nikdy si nebyla jistá, že ji někam nepošle.

Byl introvert, pocházel z New Jersey. Vytáhlý, hubený s hustým, typicky vojenským sestřihem svých havraně černých vlasů. Protáhlý byl i jeho obličej s pronikavým, orlím nosem.

Měl být bankéřem, jak si přála jeho vysoce postavená rodina i on sám. Od mládí měl jako jeden z mála studentů přebytek peněz a tak si užíval. Po jedné z bouřlivých oslav nasedl s partou do auta a projížděli se po krajině. Havaroval, krásné a drahé auto zcela rozbil, svým třem kamarádům způsobil vážná zranění.

Hrozil mu vážný trest a velké problémy. Tomu všemu unikl jediným možným způsobem. Odešel do armády.

I zde se projevil jako vysoce nadaný a inteligentní člověk a rychle se dostal mezi elitu. Šel k letectvu a brzy nastoupil jako počítačový specialista na Velké běčka. Ale do svého řemesla nedával všechno. Stále to bral jako mezistupeň a čekal na vhodnou příležitost, kdy se bude moci vrátit na univerzitu. Být bankéřem bylo dál jeho velkým snem.

"Ty chceš něco ode mě? Nepleteš se?" podivil se.

Překvapený hlas se netajil podivem. Však to také bylo poprvé, co se na něj sama takto obrátila. Také proto, že se spolu na večírcích dosud nikdy moc nebavili. Ji zajímali jiní, kteří byli víc sympatičtější. Vždy se řadil k vyšším kruhům a ostatním dával okázale najevo, že se nemíní zahazovat s obyčejnými lidmi.

"Jo, od tebe," potvrdila jeho slova. "Já vím, že jsi překvapený, ale je to tak. Nebude tě to nic stát, nemusíš mít strach. Jak to, že nesleduješ zápas v televizi?"

"Ale...", pronesl kysele, "tohle mě nebaví. Já takový sport nemusím, mě moc nezajímá. Já má raději plavání, nebo lyžování, to mě chytne nejvíc. Jo kdyby tak dávali golf, to bych si nedal ujít."

"Fajn, alespoň se tě mohu nerušeně v klidu něco zeptat."

"Myslíš, že já jsem ten pravý? Raději zkus někoho jiného. Abych něco nezkazil. Máš to dobře rozmyšlený, když se obracíš na mě? Já bych ti to nedoporučoval, ptát se zrovna mě."

"Ale jo, není to nic zvláštního. Nemusíš mít obavy, není co zkazit, život na tom nestojí."

"Výborně, hned je mi lépe. U ženských člověk nikdy neví. A když sama zavolá, že něco potřebuje, co tak asi může čekat?"

"Potřebuji poradit, mám problém."

"Problém? A ty? Tomu nechci ani věřit. Pokud na světě existuje člověk bez problémů, kromě tebe o jiném nevím."

"Potřebuji se tě něco zeptat na Velký béčka."

"Ty chceš znát tajemství našich letadel! Jsem překvapený, o co se dneska ženský nezajímají!"

"Nechci znát žádný tajemství letadel. Jak vás všechny znám, stejně bys začal koktat, že to je tajemství a nesmíš o tom mluvit. A stejně bys to jako všichni ostatní vyklopil. Všechno, co je na těch letounech tajný, tak to mi už kdekdo řekl. Jenže mě ty tajný věci nezajímají, to tě upozorňuji rovnou. Mě zajímají normální věci, nebo skoro normální. Já chci vědět něco a zaměřování. To snad jde říct, ne?"

"Mě je to stejně putna. O tajemství se nestarám, klidně ti řeknu co chceš. Mě tyhle problémy kolem letadel nezajímají. Jediný, co je pro můj život důležitý, je dnešní číslo indexu burzy v New Yorku. Všechno ostatní mi je ukradený."

* * *

Jedna raketa za druhou opouštěly své lože, na kterých dosud v poklidu spočívaly. Oslnivý záblesk, odskočení posledních mechanických jisticích držáků a dlouhý jasný plamen zazářil na jejím konci.

Tak vypadal start raket, které za ohlušujícího rachotu zamířily téměř kolmo vzhůru. Chvíli, na kratičký okamžik, zůstaly volně stát ve vzduchu, jakoby se ještě rozmýšlely, zda se mají na dlouhou cestu vydat. Teprve po malé chvilce se začaly zvedat a se stále narůstající rychlostí stoupat k nebi. Hromové dunění doprovázelo jejich majestátný odlet. S mizejícími raketami v dáli utichalo, až ztichlo zcela.

Vzlétly všechny, až na jednu. Čtyři kovově lesklé doutníky se zvedly a odlétly vstříc nepřátelskému letounu. Jedna se rozmyslela jinak.

Poslední, pátá, se jen lehce nadzvedla, poté chvíli stála kolmo necelý metr nad svým nosičem.

Nic nenaznačovalo, že se v tuto chvíli chystá velká tragédie. Ohnivý plamen prudce šlehal do železné konstrukce a do ruda ji roztavoval. Po chvíli, místo, aby se připojila k ostatním, začala se zvolna naklánět její špička směrem dozadu, od kabiny vozidla.

Překlápěla se stále rychleji a nakonec se zvrátila dozadu, za auto a naplocho dopadla na zem. Oslnivý plamen přešel z jejího pohonu po celé délce nákladní části vozu, na které byla konstrukce připevněna.

V následujícím okamžiku zahřměl krajem mohutný výbuch a auto s nejbližším okolím se ztratilo v pekelné změti divokých ohnivých jazyků a černého dýmu. Oslnivý, vysoký plamen vyrazil prudce k nebi. Dunivý hrom se rozlehl okolím, až jim zalehlo v uších. Celé prostranství bylo rázem v moři divoce křepčících plamenů a hustý, tmavý dým stoupal vzhůru. Tlaková vlna vyrazila na okolních barácích několik okenních tabulek.

Celý automobil se mžikem ocitl v jednom plameni. Bylo možné zahlédnout přední dveře, jak se prudce otevřely a v nich nešťastnou posádku, která se snažila dostat co nejdál od ohnivého pekla. Než však stačila vyskakat z kabiny, oheň nad ní zvítězil. Z pekelného žáru a smršťe plamenů neměli šanci uniknout, takže nikoho již nezahlédli.

Ostatní členové posádek nosičů vyskákaly, aby sledovaly smutný konec svých kamarádů. Ti zůstali uprostřed moře plamenů, kde vysoký žár taval železo a spaloval vše, nač ve svém okolí dosáhl.

Vysoké plameny přesahující deset metrů nevěstily pro osud nešťastné posádky nic dobrého. Krutý žár nedával žádnou šanci na to, aby některé z nich přežil. Marně všichni vyhlíželi, zda nezahlednou někoho, komu se podařilo z plamenů dostat.

Také velitel mobilní jednotky vyskočil s ostatními z velitelského vozu a společně s ostatními sledovali neštěstí.

Když uslyšela výbuch a ucítila ohromný otřes, vyběhla z řídicí místnosti celá vyděšená Sergejova posádka. Oči všech se zabodly do místa, kde plameny nejdivočeji poskakovaly. Stáli a mlčky naslouchali jejich hukotu. Ani si pořádně sami v tuto chvíli neuvědomovali děsivost tohoto okamžiku.

"Koukejte, trojka!" zvolal náhle jeden ze členů posádky velitelova vozu.

Všichni odtrhli své zraky od místa hrůzy a ihned se zahleděli ukázaným směrem. Mířil tam, kam odlétala zbývající čtveřice raket, které odstartovaly jak měly. Jedna z nich se však začala chovat neobvykle a její let byl jiný než u ostatních.

Za raketou zůstával tmavý, černý kouř, nikoli bílá čára jako u ostatních. Stále jej přibývalo a byl více výraznější. Raketa již byla viditelně vychýlena z přímého letu a neletěla již souběžně s ostatními, nýbrž přecházela do velkého oblouku. Ten se stále více zmenšoval a směr rakety přecházel k zemi. Za pár okamžiků již mířila špicí kolmo dolů a dál hnána svým motorem, narazila po několika vteřinách do země.

* * *

"Předpokládaný čas... sedmnáct minut čtyřicet vteřin do příletu první rakety," hlásil své propočty Kesney.

"Kde mají stíhačky?" těžce ze sebe dostával Jonest, když z něj začalo opadávat přetížení vzniklé v prudké zatáčce ve vysoké rychlosti.

"Jedna dvojka je dvanáct kilometrů od nás," řekl Kesney, "nyní na pěti hodinách, dva kilometry pod námi. Druhá na osmi hodinách, patnáct kilometrů od nás, jeden a půl pod námi,

třetí je na devíti hodinách, dvacet od nás, čtyři pod námi. Jak to vypadá, zatím jsme mimo jejich dostřel."

"Vizuálně není nikoho vidět, je opar," doplnil jejich hovor Rickyns, který se pohyboval od jednoho okénka k druhému a snažil se zahlédnout ruské letouny. I když okénka rychle střídala, přebíhal od jedné strany k druhé, nebylo je nikde vidět.

"Pane, ještě něco mnohem závažnějšího mě tady nesedí," ozval se váhavým hlasem McTown. "Rakety jsou z Krasunskovoje. Ale pokud mě paměť neplete, tak v této oblasti by přece měly být jen STS 6. Nikdy jsme neměli v hlášení, že by zde Rusové měli i samotné SA 14! Kde je tam tak rychle vzali? Nečekali už tam náhodou na nás?"

Jonestem i Estupamem to trhlo. Byl to zatraceně zajímavý postřeh!

"Na tom něco je," zamyslel se nahlas Jonest.

"Zpropadeně! Tohle vypadá velice rozumně," souhlasil Estupam, "možná, že by mohl mít dokonce pravdu."

"Jestliže ano, jsme v pěkný bryndě. Bude nám asi ještě pěkný horko!"

Jonest neměl moc času, věnovat se vymýšlení teorií, měl plné ruce práce ze strojem, který na plný plyn uháněl z nebezpečného místa.

"Někdo nás sem zřejmě poslal," rozváděl dál Estupam načatou myšlenku, "možná proto, abychom je podráždili. Určitě o těch raketách nahoře věděli, není možné, aby jim unikly a tak je chtěli vyprovokovat, aby se s nima ukázali. Takový prasárny mohou dělat jenom ty naše oprýmkovaný krysy! Jsme obětní beránek. Teď tam celá ta parta sedí a čučí do monitoru, jak ty ruský prskavky směřují proti nám."

"Anebo o nich věděli jen něco," ozval se znovu v reproduktoru Kesneyův hlas, "a nás sem schválně poslali, abychom o tom ve potřebné jako návnada zjistili."

Připojil další tvrdý kamínek teorie. Nebyl příjemný a několika členům posádky se sevřel žaludek a vyschlo v hrdle.

"Kesneyi!" ozvalo se prudké Jonestovo zvolání, který dál zápasil s řízením stroje, "nechte teď toho a starejte se, abychom se z toho v pořádku vrátili. Vymýšlet si můžeme potom."

Usekl ho a snažil se co nejvíce soustředit na řízení. Nemohl si však nepřiznat, že mu jsou Kesneyovy názory blízké. I on se k nim klonil. Nyní však potřeboval všechny síly na to, aby se dostali v pořádku pryč. Také pochopil, jak tíživě taková slova na posádku působí.

Nastalo ticho, kdy dovnitř zněl jen hukot motorů a vibrace letadla trásla všemi předměty v letadla během divokého letu

"Garttonery, něco nového?" přerušil mlčení po nějaké chvíli Jonest, když se let trochu uklidnil.

"Zatím nic," odvětil napjatým hlasem Garttonery, "rakety nabraly přímý kurs naším směrem. Je jasný, že jdou po nás. Potvrzeny SA 14. Pokud poletíme v současném kursu, je jakžtakž šance, že jim uletíme. Když bude Bůh s námi. Bude to o fous."

"...anebo ne," dodal vzápětí.

* * *

Další výbuch zaduněl krajem a obrovský hřib tmavého kouře vyrostl ve vzdálenosti několika kilometrů od stanoviště posádky. Raketa tentokrát dopadla naštěstí do opuštěných míst, kde neudělala žádné škody. Jen vzdálená detonace poplašila zvěř v širokém okolí a nebezpečí pro nepřátelské letadlo se opět zmenšilo.

Přítomní muži zůstali strnule stát ohromeni šokem. Během krátké chvíle přišli o dvě ze svých raket a jednu kompletní posádku mobilního stanoviště. Přitom nepřítel nemusel vynaložit žádnou námahu na jejich likvidaci.

Sergej se rozběhl k veliteli mobilních raket.

"Nějak se vám nevede," volal jízlivě. "Jestli to takhle půjde dál, budeme muset po amících házet kamením." Křičel za běhu.

Velitel se však nedal ani v nejmenším vyvést z rovnováhy.

"Ale tři ještě letí," řekl klidně. "Bohatě stačí, když k imperialistovi doletí jedna jediná. Ta všechno vynahradí. Však my je dostaneme, nás nic nezastaví."

Pronesl svá slova s naprostou sebedůvěrou. Po ohnivém víru na místě jedné ze svých posádek se již ani nepodíval. Otočil se, natáhl ruku a vytáhl mikrofon.

"Všichni okamžitě na svá místa," vydal rázný pokyn. "Rakety musí doletět k cíli. Rozbor událostí bude proveden po akci."

"Zavoláte pohotovost, záchranáře a hasiče," zvolal k němu Sergej.

Velitel se k němu ostře otočil.

"Všechno zajistím, sám, vy se o nic nestarejte," zarazil ho rázně. "Dbejte, ať nám dodáváte odpovídající údaje, tohle si vyřídíme sami. Dokud nehrozí další nebezpečí, že se oheň rozšíří, nikoho volat nebudeme. Všechno se vyřeší až po akci, nyní je naším hlavním úkolem zajistit bezpečí socialistického státu. Na oběti se nesmí brát zřetel a navíc, tam těm se již stejně pomoci nedá."

Vyděšené posádky se poslušně vracely na svá místa v kabinách odpalovacích vozů. Zrak se jim co chvíli vracel k pekelné výhni, která panovala v místech, kde stáli ještě před chvílí jejich kamarádi. Za okamžik jeden po druhém mizeli v kabinách svých strojů. Velitel dosedl na sedačku, dvířka nechal otevřená.

"Vy se také vraťte na stanoviště," otočil se k Sergejovi, "potřebujeme údaje. Až se naši miláčci dostanou za chvíli k okolníkovi, ať jste přesní."

Sergej s ostatními členy party ještě chvíli stál a společně hleděli do šlehajících plamenů. Nebyli příliš překvapení tím, že nikoho nezajímalo, zda není možné nešťastníkům nějak pomoci. Jak velitel zdůraznil - hlavním úkolem bylo zničit vetřelce a všechno ostatní muselo být odsunuto stranou. Oběti se nepočítaly.

Posádka se loudavě vracela do místnosti a ztěžka dopadali do svých židlí. Oči dosud oslněné ostrým denním světlem si opět zvykaly na šero temného prostoru. Svůj zrak zaměřili na monitory a jen zvolna se dostávali do pracovního rytmu. Překontrolovali údaje, které zazářily na displejích, proměřili parametry letadel na stupnicích. I když jejich oči vnímaly měnící se data, ve svých myšlenkách stále zůstávali na prostranství, kde smršť plamenů před bějkolika okamžiky sežehla těla stejně starých kamarádů.

Chvíli to potrvá, nežli se jejich soustředění dostane na obvyklou hodnotu a budou moci dál plnit své úkoly jako dosud.

* * *

"Fajn, to jsem ráda," zaradovala se Nicol, "tak poslouchej. Představ si, že se potřebuješ zorientovat někde na mapě - jsi třeba těsně pod Himalájemi a teď ti zadám nějaká čísla."

"A co mám s nima dělat?" houkl netrpělivě Kenny.

"Nic, vydrž chvíli, jen mi řekni, kterým směrem se nacházíš, když ti řeknu nějaký úhel, chápeš?"

"A to je pro tebe těžký? To je přece jasný každému."

"Možná pro tebe, ale já jsem ženská, tomu nerozumím a musím to vědět. Tak poslouchej. První číslo je tři, šest, jedna stupňů, dvacet sedm minut, šestnáct vteřin. Jaký je to směr?"

"To by ses nacházela ve směru šikmo doleva nahoru, někde ve středním Švédsku či Norsku. Vždyť to je strašně jednoduchý."

"Jak pro koho. Ještě si raději ověřím další údaj, abych to snáze pochopila. Takže poslouchej - nula, jedna, sedm stupňů, čtyřicet tři minut, padesát pět vteřin?"

"No to je skoro kolno k pólu, měl aby ses nacházet prakticky na severu."

"A ještě jednou, naposledy. Tedy - dvě, osm, jedna stupňů, patnáct minut, sedmdesát vteřin."

"To bych tě hledal někde v Turecku. Chceš po mě triviálnosti, už to bylo všechno?"

"Jo, vidíš že jsem tě neotravovala nijak dlouho. A jak jsi mi přitom pomohl! Já bych si tady s tím lámala hlavu bůh ví jak dlouho."

"Vida, aspoň jeden dobrý skutek za den. Když by na to přišlo, takových bych mohl dělat i víc. Hlavně, že jsi po mě nechtěla žádnou práci. Jak se má David?"

"Že se na tohle ptáš právě ty. Odpoledne měli start a jak mi hlásili z velení, zatím je všechno v pořádku. Kdy se vrátí, nevím, jen doufám, že to bude podle plánu. Jinak to jde, vše při starém. Co bych tobě měla povídat."

"Mě čeká start pozití. Moje Marry je už zase jako na trní, strašně to pořád prožívá. Když mám před letem, je to s ní k nevydržení. Šla se s dětma raději projít, prý aby se uklidnila. Taky jsi ještě stále nervózní, když má David letět, nebo už sis zvykla?"

"Ty si myslíš, že to je pro nás, ženský, jednoduchý? Přece sám dobře víš, co všechno vás může cestou potkat. Rusové po vás něco vystřelí, nastane nějaká porucha a co já vím co ještě. Takže mi tady musíme jen sedět a trnout, zda už k něčemu došlo, či ne. Navíc sám víš, všechno je tajný a něco se stane, každý se snaží všechno ututlat. Stejně bych se pravdu nikdy nedozvěděla. Tohle není příjemný pro nikoho. Nemůžeš se proto Marry divit, že to ještě těžce snáší. Je to citlivá holka, nemá s dětma sama jednoduchý. Kdybys viděl, jak jsem nervózní já, když má David letět. Raději ti o tom nebudu povídat."

"No jo, všechny jste stejný. Alespoň vím, že jinde to je stejný jako u nás."

"Já už tě nebude zdržovat. Když jsi mi tak skvěle poradil, musím toho využít, dokud to nezapomenu. Hned si tvé rady ověřím, zda mi k něčemu byly. Ještě jednou ti děkuji a měj se fajn."

Jako staří kamarádi se spokojeně rozloučili.

* * *

Jonest dokončil ostrou zatačku a srovnával letoun do vodorovného letu. Stlačil nos stroje k zemi a snažil se získat nejvyšší možnou rychlost. Motory ve vysokých obrátkách na plný výkon hnaly obrovitý letoun pryč z nebezpečné zóny.

Každý člen posádky věděl, že mají na své stopě čtyři vlčáky, kteří se jich budou držet zuby nehty. Pokud budou dostatečně rychlí, mají šanci se dostat z jejich ostrých tesáků, které na ně zlostně cení. Velmi záleží, jak přesně se povede navigátorům z pozemních odpalovacích stanovišť rakety k jejich letounu navést. S každým metrem, co budou od nich dál, mají větší pravděpodobnost, že budou Rusové nepřesní, nebo uletí raketám z jejich akčního doletu.

"McTowne," pronesl Estupam do éteru další dotaz, "jak vypadají antirakety a střely DST?"

"Právě dokončuji poslední přípravu," hlásil stupeň příprav operátor, "ale za chvíli budu hotov. Nás nedostanou. Křepelku jsem dokončil a AGM 142 právě dodělávám. Připravuji pro jistotu osm kousků, kdyby se některá netrefila, budeme mít pro každý ruský dáreček ještě jednu rezervní. DST jsou již OK, čekají na odpal."

Zaznělo strojem hlášení, pronesené naprosto pevným hlasem. Na to, jaké nebezpečí měli v tuto chvíli za svými zády, zachoval obdivuhodný klid. Zřejmě věřil, že svou práci odvedl perfektně a ruské střely jejich obrana zadrží.

DST - kazety, které mohli z letadla vypálit k blížícímu se nebezpečí, aby svou stopu za sebou zametli. Jakmile kteroukoliv z nich vystřelili, po chvíli letu explodovala a do vzduchu se vymrštilo mnoho složitě připraveného materiálu, který znemožňoval nepřátelské raketě přesně

samonavádění. Obsahovaly různé chemikálie, hliníkové proužky a rozličně velké předměty ze speciálních materiálů. Všechno dohromady zapůsobilo na snímací čidla samonavádění rakety a tím jí oslepovaly. Někdy dočasně, jindy zcela.

Někdy se však raketa obelstít nedala.

Chvilé ticha zavládla ve stroji, který jak prozrazený zloděj prchal z dostřelu ochránců socialismu. V jeho patách mu letěly střely z jednoznačným cílem - zničit je.

Hučení motorů dunivě vibrovalo letadlem, jehož každý díl se chvěl ve zničujících vibracích, když se hnalo divoce vpřed. Házelo sebou při své maximální rychlosti, kterou z něj oba piloti v této chvíli ždímalí a hrozilo, že se co chvíli rozpadne.

Oči posádky byly zabořeny do monitorů, zobrazující parametry všech sledovaných hodnot. Jak se rakety přibližovaly, všichni je očima tlačili zpět, co nejdále od vlastního stroje. Přes veškerou snahu se jim to nedařilo a štihlé střely se nezadržitelně blížily. Se zmenšující se vzdáleností prudce stoupala jejich tepová frekvence a těžkl dech. Údery svého srdce nyní slyšeli zřetelně jako kostelní zvony.

"Rusové stahují letadla prvního sledu," rozlehl se palubou Kesneyův výkřik, "první dvojka točí zpět."

Přístroje mu prozradily, že se ruské stíhačky nemíní pouštět do dalšího pronásledování mimo sovětský vzdušný prostor. Jakmile se dostaly za výsostné pásmo a odehaly nepřátelský bombardér, točily k návratu.

"Druhá i třetí dvojka točí také!" připojil Kesney po krátké pauze další informaci.

"Tak to je dobrý," oddechl si nahlas Jonest, "jednu nepříjemnost tak máme z krku. Kde jsou rakety?"

"Pokračují v našem kursu," pronesl studeně Kesney, "už je zřejmé, že jsou na naší stopě a jdou po ní. Momentální čas... zbývá čtrnáct minut pět vteřin do jejich příletu."

"Dobře," pronesl rozhodně Jonest, "tak ještě..."

"Omega, Georg, Thomas,... tady Zahrádka," ozvalo se hlášení z řídicí místnosti, "máme tady nahlášení startu pěti ruských raket s kurzem k vašemu stroji. Proved'te ihned obranné zabezpečení k odrazení všech střel. Dodržujte kurs jedna-sedm-pět! Všechny rakety monitorujeme."

Suché hlášení oznamovalo novinky, které velení uznalo za vhodné jim vzkázat.

Jonest s Estupamem se na sebe podívali.

"Ale," hlesl Jonest pohrdlivě, "ti nám ale říkají novinku!"

Neodpustil si ironii. Estupam se pobaveně usmál. V jeho výrazu bylo dost znechucení. Touto informací se velení opravdu vytáhlo.

"Zahrádko Omega, Georg, Thomas," pronesl nasupeným hlasem Jonest, "o raketách již dvě minuty víme. Je tu ale jedna nepřesnost, na našich radarech máme ale jen čtyři!"

Rozladěně pronesl rozpor k právě dodané zprávě.

"Ne," rázně jeho námitku odmítl řídící, "určitě je jich pět! Potvrzeno ze čtyř zdrojů," trval nekompromisně na svém. Chladný, pevný hlas ubezpečoval, či údaje jsou bezchybné. Jonestovi nezbývalo, než mu uvěřit. Neviděl to tak jednoznačně.

"My máme skutečně jen čtyři!" zvolal nespokojeně. Otočil se k Estupamovi, "dějí se nějaký podivný věci. Jak je možný, že u tohohle letu dneska nic pořádně nefunguje?"

I když nemluvil do mikrofonu, přesto jeho slova na velitelství zachytili.

"Někde došlo k chybě," ozvalo se znovu po palubě hlas z věže, "nebo... k sabotáži. Naše údaje se dnes po celou dobu letu rozcházejí. Máte přístroje pořádně rozházené, asi se budeme muset podívat na vaši přípravu, kapitáne!"

Tvrdý a trochu jízlivý hlas zaútočil svým ostrím do Jonestova nejcitlivějšího místa. Na kvalitu přípravy své posádky byl velice háklivý.

"Nesouhlasím," ohradil se popuzeně, "naše příprava proběhla v pořádku. Všechno jsem osobně zkontroloval, každý nese svůj díl osobní zodpovědnosti - jako vždy. Neshledal jsem žádné zanedbání či nepřesnost, ani pozemní personál nehlásil nic mimořádného. Chyba zřejmě nebude v naší práci. Ale..." pronesl opatrně, "je zde plno dalších nejasností, které mě připadají podivné. Například rakety jsme otypovali jako SA 14 a přitom..."

"...souhlasí," potvrdil hlas z věže. "Naše zdroje určili SA 14 rovněž."

"Ano?" vyštěkl Jonest ostře, "ale oni je odpálili z oblasti Krasunskoje!" zakřičel zlostně do mikrofonu. "Podle hlášení z brífinku tam mají mít jen STS 6! Kde se tam najednou vzaly ty SA 14? Mám pocit, že naše výzvědná služba zase jednou pořádně zaspala. Jako je možné, že jsme nebyli informovaní, že tam ty rakety jsou? Ještě že je Rusové odkryli včas a neobjevili se nečekaně při nějaké důležité akci. Nebo..."

Významně se odmlčel.

"Co máte, kapitáne, na mysli?" zeptal se mírně výhružný hlas. Jakoby jej chtěl varovat před následující větou.

"Nebo jste to věděli a nás jste sem poslali," pokračoval dál rozjetý Jonest, "abychom prověřili, jestli tam ty rakety jsou určitě. Je dost pravděpodobný, že jste si chtěli vyzkoušet, jak budou Rusové v nové situaci reagovat a zda je použijí. Je dost nepředstavitelné, jak by mohly uniknout pozornosti našich perfektních tajných služeb."

"Kapitáne!" ostrý, káravý tón prudce šťekl z reproduktorů, "...vyzývám vás, abyste se nepouštěl do nepodložených spekulací. O těch raketách jsme nevěděli. Nevíme, stejně jako vy, kde se tam vzaly!"

Hlas z reproduktorů zněl rázně a nekompromisně.

"Tak odkud se tam najednou objevily," trval na svém Jonest, "když tam neměly být?"

"Také nám to vrtá hlavou," pokračoval klidněji řídící, "už kontrolujeme satelitní snímky, ale na žádném nemáme nejmenší náznak, že by je tam Rusové instalovali. Zatím nevíme, jak nám mohly uniknout."

"Nám se vyčítá špatná příprava," horlil dotčeně Jonest, "a tady je na ruské základně několik raket posledního typu a nikdo o nich neví. Stále jsme byli přesvědčováni o dokonalé znalosti ruských základen a najednou je všechno jinak. Pořád jste nás ubezpečovali, že SA 14 jsou nejbližší v Nastače! Během akce pak nakonec zjistíme, že je mají rozstrkané snad po celém Rusku. To si tu naši výzvědnou službu nemusíme platit, když na to nakonec přijdeme při misích sami. Chyba asi není u nás. Místo kontroly přípravy našeho letadla, byste se měli více zajímat o plnění vlastních úkolů. Nestojím o to, být se svou posádkou kachnou, která je vyslaná ke střelcově zábavě."

XI.

Na velkém Valerijově monitoru stále pronikavě svítil opuštěný bod, značící vetřelcovo letadlo. K němu se střídavě přibližovaly a opět vzdalovaly tři dvojice drobných bodů, jak vlastní stíhačky vzdušné ochrany kroužily kolem nepřítele. Po chvíli se objevily další tři tečky, které k němu nabraly přímý směr. Byly to právě vystřelené rakety, které radary zachytily na svých stínítkách.

"Okolnik, nula-sedm-čtyři, změna na jedna-nula-šest," upřesňoval Pasočkin polohu nepřátelského letadla, kterou odečítal z obrazovky.

Tichý a pevný hlas Dalgije zazněl místností, když opakoval tyto údaje a předával směr letu okolníka posádkám v kabinách aut. Ti se snažili dle jeho korekcí upravovat dráhy raket tak, aby se dostaly do co největší blízkosti nepřítele.

Nacházely se od něj v ještě velké vzdálenosti, takže korekce probíhaly v klidu. Je dostatek času provést patřičné změny let raket upravit. Až se dostanou blíž, drama podstatně naroste. Pak již bude záležet na rychlosti a každém detailu akce.

Sergej zasedl u Matvěje a nechával si na jeho monitor střídavě přepínat výšku, rychlost a směr nepřítele. Ty střídal s údaji vlastních raket. Kontroloval tak Dalgije, zda jeho směřování odpovídá. Občas do počítače zadal některé z parametrů a zkušebně si nechal propočítat další let raket, aby se ujistil, zda mají šanci cíl zasáhnout. Všichni ostatní mlčky seděli a kontrolovali parametry na svých displejích.

"Točí!" zakřičel náhle do ticha Pasočkin.

Jeho ostré zvolání zaznělo místností. Všichni členové skupiny, kteří nemohli patřičné parametry vidět, vyskočili a přiběhli k jeho stolu. Sergej též.

Zrak všech dopadl společně na monitor a sledoval jasný bod, který se pomalu stácel do oblouku. Dosud přímý let, který směřoval stále do nitra sovětského pásma, se konečně změnil. Netrpělivě sledovali, jakým směrem bude pokračovat. Nastal okamžik, v který již věřil málokdo.

Po několika minutách již bylo všechno jasné - jeho let se směrem na západ zastavil úplně a začal se zvolna přesouvat k jihu. Nebylo pochyb. Nepřítel otočil svůj letoun a zamířil ven z jejich pásma. Zřejmě se zalekl raket, které k němu směřovaly.

"Matvěji, jak to vidíš?" obrátil se Sergej k dalšímu operátorovi, který pozorně sledoval blikající číslice.

"Potvrzuji," pronesl rozhodně Matvěj. "Změnil kurs z dva, osm, sedm na jedna dva, dva. Výška stejná, rychle zvyšuje rychlost, nyní je devíti stovkách."

"Je to jasný," pronesl Saša, "letí domů."

"Nějak se nám zřejmě polekal střel, co jsme mu poslali na uvítanou," zaradoval se Tolja.

* * *

Nicol dokončila rozhovor s Kennym a zavěsila. Byla již netrpělivá, co jí srovnání čísel, jak jí je vysvětlil, ukáže. Když se rozloučili, pátravě se podívala na čísla, která měla před sebou napsaná na papíru. Pomalu uchopila Davidův sešit a položila na něj svůj list s poznámkami.

Procházela postupně jedno číslo po druhém. Nejdříve klidně, později stále víc a víc vzrušenější. Jak brala postupně čísla křivek a směřovala z nich udané směry, jasně jí vycházelo, že se skutečně jedná o úhly z vytyčeného místa bodu "B" k sovětským městům. Přitáhla si mapu a když sledovala sedmé číslo, dovedla již bezpečně uhodnout, ke kterému městu křivka zamíří. Perfektně jí všechno do sebe zapadalo. Prošla i ostatní.

Když došla k poslednímu, nebylo pochyb. Udaný bod je místem, z kterého pod vypočítanými úhly vyletí rakety, nasměrované k jednotlivým městům. Jedná se o směry, v jakých se musí vystřelit rakety, aby se ke svým cílům na území Sovětského svazu dostaly. Souhlasí také odhady mrtvých, kolik jich mohly rakety svými výbuchy způsobit. Když si povšimla, že místo je na každém z výpočtů označováno jako bod "B" s malou nulou za ním, tušila, že odhalila prakticky vše.

Před ní ležel plán, který určoval pozici bodu B nula, odkud měly být rakety odpáleny a cíle s počtem obětí. Zbývalo ještě odhalit, proč zde její muž tento plán má, jaký je jeho smysl?

Opět se jí vynořily stejné otázky, na které dosud neodpověděla. Chce plán někdo opravdu uskutečnit? Jedná se o teoretickou zkoušku, nebo je to krutá skutečnost? Uskuteční se děsivá vize miliónů mrtvých nebo se jedná o obyčejná čísla na papíru? Jestli ano, má sa se tak stát tento let? Je ten plán jeho, nebo celé spolčené tajné organizace? Co bude potom, rozpoutá se tím další válka?

Hlavou se jí začalo honit velké množství otázek vyplývajících z objevení faktů k tajemnému případu. Stále jich přibývalo a zatím nebyla schopna na žádnou z nich odpovědět. Jedna věc jí však byla jasná. Pokud bude chtít něco zjistit dál, bude muset znova projít papíry, které měl muž na svém pracovním stole a důkladně je probrat. Každý z těch listů může obsahovat další údaje o připravované akci. To by jí mělo pomoci dopátrat se k výsledku, o co tu skutečně jde. Nesmí nic přehlédnout, chce to detektivní pátrání.

Znamenalo to vrátit se ještě jednou do mužovy pracovny. Stále v ní hlodal pocit viny zloděje, vstupujícího na cizí území. Dosud tak učinila jen ve vzácných případech, a to pokaždé s jeho vědomím. Dnes poprvé za jeho zády, aniž o tom měl nejmenšího tušení. Dlouho proto váhala, zda se má do pokoje znovu vyopracit.

Nerozhodně seděla na gauči a odhodlávala se. Několikrát vzala popsany list a prohlížela si jej, aby ho po chvíli zase zamyšleně položila. Nejistý pohyb zopakovala několikrát, nežli v ní definitivně zvítězila zvědavost nad zvykem dodržovat soukromí. Omlouvala si to tím, že se jedná v zájmu celého národa a že tím možná zachrání mnoho životů.

Nemohla v tuto chvíli ani náhodou tušit, jak je její úvaha přesná a skutečnosti pověrně věrně odpovídá.

* * *

Jonesta ještě pohlcoval spravedlivý hněv, zatímco se snažil oběma rukama držet směr letadla. Stále se pokoušel ždímat z letounu co nejvyšší rychlost, jak dlouho to jen bude moci.

Červené výstražné světlo raketového útoku stále svítilo a drásalo jejich nervy svým smrtelným nebezpečím, jež pro ně znamenalo. Moc si přál, aby ta prokletá barva zmizela. Ruská žihadla jim jsou stále v patách, jestli nebudou dost rychlí, asi je ošklivě popíchají.

"Kapitáne!" ozval se pojednou nový hlas ze střediska řízení letů, "mám před sebou záznam vašich posledních připomínek. Jak vám již bylo jednou řečeno, zanechte úvah, které vám nepřísluší a plňte bojové úkoly! Vaše letadlo je v ohrožení, je zapotřebí jednat. Starosti o plnění jiných sekcí zanechte kompetentním orgánům, ty si to již prošetří sami a důkladně."

Byl to nečekaně suchý a panovačný hlas, jenž právě vstoupil do hovoru.

Oba piloti v kabině poznali, že se jedná o tentýž, který je již jednou setřel těsně po startu. Pochopili, že na kontrolním stanovišti je stále několik dalších vyšších velitelů. Nebylo to obvyklé.

Dnešní let je dál pod důkladnou kontrolou. Zřejmě velení dopředu předpokládalo, že dnešní let nebude jen tak obyčejný a rozhodli se jej osobně sledovat. Anebo kontrolují akci, jež sami připravili. Posádku však nikdo předem o mimořádných úkolech během mise neinformoval. Jejich přítomnost každopádně vyvolávala nepříjemné mrazení v zádech. Něco se bude dít, když je dnes sledují nejvyšší papaláši.

Že na věži jsou, to Jonest tušil, přesto si pichlavé poznámky si neodpustil. Svou posádku dokázal vždy ochránit a výpad proti nim se mu vnějším případem nezdál spravedlivý. Byl stále přesvědčený, že všichni odvedli tu nejlepší práci, co mohli.

Podle zvyku se na sebe s Estupamem podívali. Cynický úsměv se jim objevil na tvářích. Aspoň teď už ti ohvězdičkování fanfaróni ví, co si o nich v této kritické chvíli myslí. Třeba to také bude k něčemu dobré.

Ruka se mu prudce svezla ke stanici a spojení přerušila.

"Počet ruských raket klesl na dvě!" ozvalo se nadšené zvolání Kesneye, kterému se mu na monitoru počet svítících bodů snížil ze tří na dva.

V letadle zavládlo krátké nadšení, jež povzbudivá informace vyvolala. Velice se jí podivili, Estupam překvapeně hvízdal.

"A kam se poděla?" neudržel se Jonest, kterému v ruku vibrovala řídicí páka.

"Nevím, pane," pronesl stejně překvapeně Kesney. "Jisté je jen to, že v tuto chvíli máme za ocasem už jen dvě."

"Nevím jak vy," vložil se jim do hovoru Garttonery, "ale mě je jedno kde je, hlavně že je pryč."

"Není někde ve stínu?" zeptal se znepokojeně Jonest, "mohla se skrýt za některou z jejích kamarádek, abychom se neradovali předčasně."

"Ne, pane," ujistil jej opakovaně Kesney, "zkontroloval jsem je na několika frekvencích a stále mám jen dvě. Jsem si naprosto jistý, že máme za sebou o jednu z těch mršek míň. Mohu informaci předat jako potvrzenou."

"Konečně jedna malá dobrá zpráva," odfoukl si spokojeně Jonest a soustředil se na své přístroje.

I při tomto překotném letu, který v tuto chvíli prováděli, stále očima sledoval nepříjemnou kontrolku na svém panelu. Snažil se ji uhranout, donutit silou vůle, aby zhasla. Ale snažil se dlouhý čas a zjevně onu kouzelnou schopnost neměl.

Dvě rakety pokračovaly v letu a dýchaly jim na záda a tak varovné světýlko dál zářilo na palubní desce. Možná se mu povedlo odfouknout alespoň tu jednu raketu.

I když se situace zlepšila, stále si ještě nemohli oddechnout. Dvě rakety letící v jejich závěsu pro ně dál znamenaly smrtelné nebezpečí. Bylo to méně než tři, ale stačí, aby jim proklouzla jedna jediná a je s nimi konec. A protože jsou rakety rychlejší jak jejich letadlo, vzdálenost se neustále zkracuje.

"Kesneyi," zvolal po krátké odmlce Jonest, "jak jsou daleko?"

"Osm minut deset vteřin," následovala rychlá a stručná odpověď. Mnoha z členů posádky zamrazilo a některým vyrazil po čele studený pot.

"Přejdeme na aktivní obranu, jakmile se přiblíží na tři minuty," nařizoval jasným hlasem Jonest. "Jako první vystřelit první Ágéemky. Další v potřebných intervalech za nimi. Křepelku vypustit při přiblížení na dvě minuty."

Vychrlil v rychlém sledu nezbytné rozkazy. Ani nemusel jednotlivé členy posádky jmenovat. Sami dobře věděli, komu z nich jsou určeny.

"Rozumím," potvrdil ihned McTown, "nastavuji návnady."

Okamžitě začal odjišťovat kazety s rušícími elementy raket. Ruce prováděly dokonale secvičenou činnost a jeho spokojené pískání se neslo palubním rádiem. Klid a sebedůvěra z melodie sršela na všechny strany a vlévala ostatním tolik potřebné kapky naděje.

"Další raketa zmizela!" proťal ostrý Kesneyův výkřik palubu letadla. "Máme za prdeli už jenom jednu!"

* * *

Bylo cítit, že z posádky opadlo těžké napětí. Odletem okolníka se dusivá atmosféra zase zklidní a věci se dostanou do normálního stavu. I když bylo jasné, že dnešní služba už do konce klid mít nebude. Spousty zápisů, protokolů, výsledků. Tajná služba bude zase chtít všechno vědět a na konci je čeká tvrdé zakončení dnešní směny.

Obzvláště mimořádný případ, při kterém přišli o život vojáci, bude řešen velice pečlivě. Pátrat se bude po všech možných příčinách a nikdo nemohl dopředu vědět, na kom uvízně obvinění ze zavinění jejich smrti. Velice dobře znali několik případů, kdy vina padla na hlavu prokazatelně nevinných lidí.

Vyšetřovatelé odvezou všechnu zapsanou dokumentaci, zajistí záznamy komunikace, vše se bude pečlivě studovat. A do práce vyšetřovatelů často zasahují různí lidé z vyšších míst, kteří vyšetřování směřují směrem, jakým to vyhovuje právě jim. Nikdy si nikdo nebyl dopředu jist, jaký závěr z šetření vzejde.

Na veřejnost se nic nedostane, tím si byli stoprocentně jistí. Celá událost se dokonale ututlá, nešťastní vojáci budou oceněni medailemi za obranu socialistické vlasti, chvíli oslavováni a nakonec se na všechno zapomene.

"Vypadá to," pronesl Sergej spokojeně, "že to máme konečně za sebou. Jestli se nestane něco nečekaného, měl by být do konce směny klid. Snad si to Američan nerozmyslí a konečně se rozhodl zamířit zpátky domů."

Prostorem zvládla úleva. Bylo až neskutečné, jak se vzduch pročistil a jaké břímě jim spadlo z prsou. Někteří vstali od svých stolů a začali se protahovat po dlouhém křečovitém sedění.

"Vraťte se zpět na místa, dokončíme spolupráci s raketákama," rozkázal vzápětí Sergej, který věděl, že je potřeba úkol dotáhnout do konce.

Jeden po druhém zasedli na svá místa a oči všech se upjaly zpět k obrazovkám. Nyní již byli podstatně veselejší. Hra končila, co nevidět se začne balit. Zbytek akce již mají ve svých rukou raketáci.

Tři body se neúprosně blížily k okolníkovi a za chvíli začne přesné navádění. Kdyby se jim nakonec podařilo letoun sestřelit, mohla by se dnešní neúspěšná akce otočit a oni z ní vyjít jako hrdinové. Jestli se to nepovede, zůstanou tady jen ti mrtví a problémy s nimi spojené.

"Posádko," ozval se hlas velitele mobilní jednotky, "žádáme přesná data, přecházíme k závěrečné fázi. Budete navádět rakety na cíl."

Sergej se otočil na Dalgije a rukou na něj kývl, aby se nezdržoval. Ten na nic nečekal a jeho klidným hlasem odpovídal.

"Jste ve čtrnácti tisících," řekl klidným hlasem, "nula-osm-jedna, rychlost tisíc osm set dvacet. Kurs nepřítele: jedna, sedm, jedna, rychlost devět set padesát. Čas kontaktu čtyři minuty, dvacet pět vteřin."

"Informujte o změně polohy každých patnáct vteřin," požadoval elitel.

Napětí se dostalo do závěrečné fáze. Byly znovu vtaženi do hry, kdy s napětím očekávali, jak si jejich druhové ve zbrani povedou při finálním útoku. V této chvíli nebyli loveni, stali se lovci.

"Co to je?" zvolal náhle Pasočkin. "Kam to letí?"

Zcela překvapen odskočil od monitoru a opřel se dozadu plnou vahou o opěradlo. Ruka mu nechápavě přejela po čele a udivené oči zíraly dál na obrazovku. Všichni sebou trhli a pozornost přítomných se obrátila k němu. Pohlédli na jeho monitor, který mu připravil tak nečekané překvapení.

Trvalo jen chvíli, nežli se v množství čar zorientovali. Za chvíli uviděli, co bylo příčinou jeho podivu. Jeho zmatenost měla na svědomí jedna z raket, mířící za odlétávajícím okolníkem.

Celá skupinka letěla po celou dobu v těsném tvaru vedle sebe a na monitoru vytvářela malý shluk tří teček. Nyní se však jedna od ostatních odpojila a pomalu se obloukem vzdalovala.

"Co se stalo?" zvolal překvapeně Sergej. "Proč mění směr?"

Nechápal nejen on, ale také nikdo z posádky. Na jeho dotaz se Pasočkin ani neotočil, jen pokrčil rameny a zakroutil hlavou

"Nevím," pokrčil rameny, "nechápu to. Nemám ponětí, co to může znamenat. Proč to dělá, kam je teď nasměrovanými - dosud nikdo nic nehlásil. Změnu cíle provedli raketáři bez upozornění."

Sergej skočil k Dalgijovo stolu a uchopil rychle mikrofon. Věděl, že na druhém konci je velitel mobilní jednotky, která kontroluje let raket.

"Tady kapitán Vodovskij," zvolal krátce, "proč došlo ke změně směru třetí rakety? Jaký je nový cíl určení? Jaké má parametry? Jaký je smysl manévru? Nejsem o něm informován!"

Na druhé straně se ozvalo těžké zakašlání a nastalo ticho. Celá jednotka visela svými očima na jeho tváři a čekali na výsledek. Nastalo napjaté ticho v tíživém očekávání. Museli čekat poměrně dlouho, Sergej již přemýšlel o tom, zda nemá svůj dotaz zopakovat. Už se k tomu nedostal.

"Jo, slyším..." ozvala se nezřetelná slova, "je to... je to... jak to říct... no... prostě nevíme. Raketa je prostě mimo kontrolu. Ztratili jsme s ní spojení a na příkazy nereaguje. Došlo k přerušení jakéhokoliv kontaktu a v současnosti ji neovládáme. Máte směr, kam má namířeno?"

Zeptal se pro změnu on. Podplukovník tentokrát odpovídal pomalu a v tichosti, zřejmě se mu do rozhovoru vůbec nechtělo. Byl si vědom nepříjemné situace, ve které se nachází. Všechna suverenita a nadřazenost byly pryč. Právě nastala další mimořádná událost v jeho jednotce.

Ticho v místnosti se jakoby prohloubilo. Další porucha rakety, nyní dokonce vysoko na své dráze, kdy letí a nikdo neví kam. Jednalo se v krátké době již o třetí poruchu z pěti odpálených střel! V prvním okamžiku nebyl nikdo schopen nějaké reakce. Až po chvíli se Sergej, hluboce zamyšlen, pomalu a zvolna otočil k Matvějovi.

"Podívej se na to a zjisti, kam má ta potvora namířeno," řekl mu nakonec.

Matvěj rozehrál svými prsty hru po klávesnici počítače. Nebyla to rychlá hra, ale byla jeho. Na displeji začaly naskakovat první čísla. Pečlivě si je zapisoval a po chvíli jeho prsty opět přeběhly klávesnicí. Následovala další čísla. Nakonec uchopil mikrofon.

"Výšku udržuje dočasně stálou," řekl po chvíli "...dvanáct kilometrů sedm set. Směr... kolísá, jednou je to jedna-jedna-pět, po chvíli přejde na nula-sedm-tři a teď je zrovna na jedna-sedm-sedm. Prokazatelně má nějakou poruchu. Letí si jak chce a není schopná letět rovným kurzem... moment... nyní začala prudce stoupat... deset metrů za vteřinu a mění směr na dva, sedm, šest."

"No," ozvalo se z reproduktoru, "to jsme tušili."

Zazněla lhostejná slova velitele raketáků, která byla pro ně tak trochu nečekaná. Sergej skočil po mikrofonu v Matvějově ruce.

"A co teď s ní?" zvolal do něj zběsile. "Vždyť nikdo neví, kam poletí, teď si může letět, kam se jí líbí!"

"Nemůžeme nic dělat," odpověděl odevzdaně podplukovník.. "Musíme ji prostě nechat spadnout, kam doletí."

Řekl s naprostým klidem a samozřejmostí. Bylo vidět, že příliš není situací zaskočen. Zřejmě se podobný výsledek očekával.

"A co když to otočí a namíří si na nějakou osadu nebo město? Kdo za to ponese zodpovědnost? Tak jí zničte," snažil se na něj zapůsobit Sergej.

"Nemůžeme, nemáme jak. Samodestrukci ještě nemáme v raketách namontovánu," oznámil mu plukovník smutně.

"Všude se píše, že už tam dávno je," namítl Sergej, "a dokonce i ve starších typech."

Trval dál na svém, když se mu situace s neřiditelnou raketou vůbec nezamlouvala.

"Lidi toho namluví," řekl podplukovník bez emocí, "noviny toho napíší. Prostě není a hotovo! Musíme ji nechat letět. Zatím letí směrem na moře, tak musíme doufat, že jí nenapadne se otočit."

"Může přece doletět až ke Kurilám!" zvýšil Sergej hlas. "Pak zase ona vletí do amerického pásma a zaviníme další problémy my. To by potom z toho byl pěkný malér!"

"To by asi byl," připustil plukovník. "Kdyby si to namířila tam, dá se předpokládat, že ji amíci sestřelí. Nechte to být, kapitáne, už jsem to hlásil a velení souhlasí s přerušením spojení. V nejhorším to svedeme na zjištěný americký letadlo, které vletlo do našeho prostoru. Narušilo směr rakety svou přítomností, nebo dokonce ji přímo odklonilo ze svého letu nějakým záhadným paprskem, nebo novou zbraní. Nějaké řešení, jak zdůvodnit událost v náš prospěch vždycky najdeme či vymyslíme. Za situace, kdy jejich letoun pronikl do našeho pásma z toho můžeme jediné politicky něco vytřískat. Američané nemají žádnou šanci z toho vyjít s čistou kůží. Ta situace nám nahrála jako už dlouho nic. Čím více problémů vznikne, tím více toho dokážeme využít."

* * *

Několik doprovodných výkřiků zaznělo chvátajícím letounem.

Kesney opět rozvibroval membrány palubních reproduktorů, aby jim sdělil nejnovější informaci.

Radost však trvala jen krátce. Po jeho slovech většina zakroutila hlavou. Události, ke kterým právě došlo, vůbec nebyly standardní, všechno se dnes vyvíjí nějak zmatené. Nejenže jejich vlastní přístroje nefungují podle očekávání, ale došlo k mnoha rozporům v hlášení.

Svémi radary zachytili tři rakety, ústředí ohlásilo pět. Chybějící dvě dosud neobjevili. Během dalšího letu se dvě pronásledující rakety záhadně ztratily a zmizely. Nečekaně a nepochopitelně. Kam se poděly?

Těšilo je, že mají o další nebezpečí méně. Na druhou stranu bylo neobvyklé, aby se nejnovější nepřátelské rakety objevovaly v místech, kde být nemají a poté se tajemně během letu ztrácely.

"Jste si jistý, Kesneyi?" zeptal se opatrně Jonest. Nechtěl příliš brzy oslavovat vítězství.

"Absolutně, kapitáne," potvrdil Kesney, "je určitě pryč, provedena kontrola více přístroji. Určitě není ve stínu, ani tahle, ani ta ztracená jako první. Navíc by tam už musely být obě dvě a to není možný. Na tuto vzdálenost už bych je určitě objevil i tam. Jsou pryč. Teď ještě musíme dostat tu poslední."

V kabině nastalo ticho.

"Co to k sakru je?" neudržel se Estupam. "Na přístrojích se nám objevují ruské rakety a ty pak zase záhadně mizí z obrazovek! Tohle není normální."

Jonest s ním souhlasil, také mu nepříjemné myšlenky vířily hlavou. Zatím neměl ani jeden ponětí, co se vlastně děje. Podíval se tázavě na Estupama a ten přikývl. Už se znali, takže nebylo třeba slov. Přepnul řízení letadla k druhému pilotovi a vzal do ruky mikrofon pro spojení s řídícím. Bylo nanejvýš nutné, že si situaci co nejrychleji ujasnili.

"Zahrádko, tady Omega, Georg, Thomas, kolik máte na obraze raket?" vznesl k věži svůj dotaz.

"Máme jednu, poslední," ozvala se odpověď.

"My rovněž. Kolik jich bylo na začátku?"

"Pět."

"Tak kam se tedy ty čtyři náhle ztratily? Jak to, že zmizely z radarů? Myslel jsem, že nám zase přístroje špatně ukazují. Jak je vidět, najednou se shodneme."

"Nevíme, nejdříve hned po startu zmizely najednou první dvě, po chvíli se nám ztratila třetí a před chvíli čtvrtá. Příčina nám není jasná, také si s tím lámeme hlavy."

"A není to divný, že ty rakety zmizely? Kam se poděly, přece se nevypařily?"

"Nemáme to zjištěno, ale pracujeme na tom. Čekáme na nejbližší hlášení ze satelitů. Zatím ještě nedorazily. Pak budeme moudřejší."

"To říkáte jen tak? My tam máme letět a Rusové si tu s námi hrají na schovávanou! Jednou nám ty rakety strčí jinam, vy nevíte nic, potom je vystřelí a za letu nechají zmizet. Vy zase nevíte nic."

"Je to nepříjemné, ale je to tak"

"Co když to je nějaká nová ruská tajná zbraň, kterou jste ještě neobjevili? Jsou to určitě SA 14? Nebo to jsou tentokrát nějaké nové, lepší, co jsou schopné se zamaskovat a pak zase odkrýt? Nemá nějakou speciální kamufláž proti našim radarům? Nebo toho umí ještě víc a další překvapení na nás Rusové vytáhnou? Máme letět dál, nebo točit domů?"

Jonest vzrušením těžce dýchal. Do jeho slov zazníval jeho těžký, sípavý dech.

V éteru nastalo ticho, nikdo neodpovídal. Celá posádka napjatě čekala, jaká odpověď přijde. Na základně mezitím docházelo k prudké výměně názorů mezi řídicími generály.

"Omega, Georg, Thomas," ozvalo se po chvíli těžce, "není ještě rozhodnuto. Pokračujte v letu podle plánu. Další rozhodnutí vám v nejbližších okamžicích sdělíme."

Z hlasu byla cítil nerozhodnost a opatrnost.

"To máme letět s těma tajemnejma raketama za zadkem?" vzkřikl Jonest. "A máme čekat, co to s námi udělá?"

Vystřelil těžkou otázkou. Opět na delší chvíli nastalo tíživé ticho.

"Pokračujte v letu," opakoval chladně hlas řídicího. "Vyčkejte dalších rozkazů. Jakmile si vyjasníme prostředky, kterými disponuje náš nepřítel, dostanete další pokyny."

Zazněl konečný verdikt. Na palubě pochopili - musí si poradit sami. Velení neumělo, nebo snad ani v této chvíli nechťelo rozhodnout, jaké řešení momentálně nejvýhodnější. Jonest přepnul stanici na palubní rozhlas.

"Tak jste to slyšeli," pronesl Jonest palubním rozhlasem ostatním, "letíme dál, jako by se nic vzrušujícího nedělo. Velitelství je zřejmě v koncích, tak nás v tom nechali. Musíme splnit původní rozkaz. I přes nebezpečí nových ruských zbraní náš let pokračuje. Od všech chci jen ty stoprocentní výkon. Chyby a omyly nemohu přijmout, není na ně vhodná doba. Pokud je některý z nás udělá, zbytek si povíme tam nahoře. Ještě výš, než jsme teď."

* * *

Šokovaný Sergej zůstal po podplukovníkových posledních větách bez pohybu stát.

"Takže je to vlastně dobře," podotkl Sergej, "že ta raketa ulítla."

"Nooo... úplně dobře není," připustil plukovník, "jestliže se nám vymkla kontrole. Ale dobré je, že to budeme vždycky my, kteří na tom vydělají. Nemáme co ztratit, ať se stane co se stane, Američané si to tak jako tak odsáčkou. Náměstek ministra obrany již píše protestní petici do OSN. Vyhlásíme ohrožení mírového procesu a porušování dohod. Trochu povzbudíme k činnosti jejich přitroublý mírový protestanty, zveřejníme odpor lidu k hazardérským provokacím a připišeme si vítězné body. Až uvidíme konečný výsledek akce, možná ještě petici o něco vylepšíme. Ale nótu a protest podáme určitě. Jste spokojen?"

"Rozumím," hlesl Sergej.

Položil mikrofon a ztěžka oddychl. Teď by se ta potvora měla ještě otočit, vlétnout do nějakého obydlí a maléry budou pokračovat. K několika mrtvým na jeho stanici tak klidně mohou zbytečně přibýt i další. Ale jak je vidět, trápí se s tím jen on sám. Zničeně se rozhlédl po posádce, která ho pozorně sledovala.

"Nevím, jak vy," pronesl Sergej zničeně, "ale já tohle potřebuju."

Došel ke stolu uprostřed místnosti, vytáhl ze šuplíku sklenku a láhev s vodkou. Nalil si ji po okraj, na nic nečekal a vychrstl jí do krku. Šest rukou se k němu okamžitě natáhlo. Beze slova vyndal další sklenky a rozdál je do každé ruky.

Jako předtím sobě, také jim nalil plnou míru. Pak zatřepal láhví, protože na posledního už nezbylo stejné množství. Prázdnou láhev vzal a podával ji Moščonovi. Ten poslušně vstal a jako mladý voják chytil podávanou láhev a odešel z místnosti, aby ji zahrabal do země kousek za budovou.

Tam se nacházelo jejich skladiště, či spíše hřbitov, prázdných lahví, vypitých během služby. Při vykopávání malé jamky si musel dát pozor, aby nerozbil láhve, které již před ním zakopal některý z jeho předchůdců.

Ostatní vychrstli sklenky jedním rázem do svým úst, stejně jako předtím Sergej. Prudké světlo, které je oslnilo, když Moščon otevřel dveře, jim tentokrát nevadilo.

Vodka zahřála po těle, potěšila na duši - hned jim bylo lépe. Postávali u stolu a v rukou dál drželi sklenky. Měli ještě chuť na další, neboť v průběhu minulých okamžiků jim vydatně vyschlo v krku. I Sergej se rozmýšlel, zda má otevřít další láhev.

"Soudruhu veliteli," ozval se potichu, skoro bojácně Pasočkin, "změna."

Sergej jen zoufale zavřel oči. Už ani nejnovější zprávu nechtěl slyšet.

XII.

"Mám ji! Tady je!" ozvaly se Kesneyovy spokojené výkřiky.

Vyvolal mírný zmatek u ostatních, protože neměli tušení, cože to vlastně má. Jeho úsečné věty se nesly v posledních chvílích z palubních reproduktorů mnohem častěji, než u něj byla posádka zvyklá. Ne vždy mu plně rozuměli.

Jonest s Estupamem pohlédli ke stropu kabiny, kde byly umístěny reproduktory a čekali na vysvětlení. Mohli však slyšet jen přepínání tlačítek a další ruchy práce, kterou Kesney prováděl. Nic dalšího.

"Kesneyi," nevydržel Jonest, "co tam zase máte? Mně kontrolka raketového napadení stále svítí. Rakety na nás stále ještě útočí. Nebo je to jinak? Podejte hlášení!"

Netrpělivě poposedával na své sedačce, když další informace nepřicházely.

"Zachytil jsem třetí raketu," odpověděl radostně Kesney. "Není zničená, ani nikam nezmizela. Stále ještě letí! Jenže mám problémy zachytit její přesný směr, směřuje každou chvíli zcela jinam. Nyní má krátce namířeno někam na kurs jedna, devět, sedm a jsem zvědav, kam uhne teď. Stále kličkuje... no vida, teď jde na dva osm čtyři. Každou chvíli mění směr."

"Je to nějaká nová taktika Rusů?" zeptal se ustaraně Jonest. Můžou mít za lubem připravené nové překvapení, nechystají nějakou lumpárnu? "Nepřeprogramovali ji jako zálohu?"

"Nedá se to jednoznačně říci," řekl nejistě Kesney. "Zatím nevidím v jejím jednání žádný logický záměr. Let je značně rozházený a neuspořádaný."

"Zkuste vypočítat," přikázal Jonest, "zda by se dostala na naši úroveň, kdyby se vrátila do našeho směru."

"Vidím to jinak," pronesl zkušeně Kesney. "Chvílemi letí zcela opačným, směrem a vzdaluje se, pak se otáčí a vrací se do našeho kursu, po chvíli zase letí jinam. Tím ztrácí čas a pochybuji, že má nějaké speciální úpravy pro dlouhý dolet. Jestliže ještě několikrát změní směr, bude za chvíli mimo náš dosah. Tedy, pokud poletíme stejným směrem a stejnou rychlostí."

"Přesto zkuste její dráhu propočítat," trval na svém Jonest, "ať máme jistotu. Nechci nic riskovat."

"Ano pane," potvrdil Kesney. "Ale, létá příliš divoce. Můj nejnovější odhad je, že se jim vymkla z řízení. Zdá se mi to nejpravděpodobnější, vzhledem k tomu, co předvádí. Takhle by

žádná řízená raketa neletěla. Její let se jeví naprosto nekoordinovaný a nepředpokládatelný. Jako kdyby jí chybělo jedno směrové křídlo."

"Není v okolí nějaký další cíl, na který by ji mohli navést, nebo by ji mohl mást?"

"Ne, pokud by ji nenavedly na vlastní letouny. Jsme tady jen my a opodál ještě jedna Korejská pravidelná linka, ale ta je příliš daleko a na civily by snad nestříleli."

"Jak to, že ji nezachytily ani družice? Proč vypadla ze záběru jak nám, tak jim?"

"Zamířila si to v lehce klikatém směru kolmo k zemi. Chvíli byla ve stínu pro nás, chvíli pro družice. Její let je nepravidelný a velice rychle se neustále mění. Než jej stačil radar zachytit, již letěla jiným směrem."

"Ale máme tam čtyři družice! Nechytila ji ani jedna."

"To už vysvětlit nedovedu, asi nejsou dobře nasměrované."

"Co to tedy máme za přístroje? Doufám, že kdyby se proti nám řítila lokomotiva, tak tu by alespoň někdo uviděl. Takže zbývá vyřešit problém s dvěma posledníma. Objevil jste už tu druhou? Poslední je pořád za námi?"

"Čtyřka je stále ještě mimo záznam všech radarů, pětka jde pořád po nás. Ha... trojka si to právě otočila na tři šest jedna."

"Takže trojku můžeme vyškrtnout z přímého ohrožení?"

"V současnosti určitě ano, pane. Předběžné propočty udávají, že již nás nemůže ani teoreticky ohrozit. Je definitivně mimo. Zůstaly už jen čtyřka a pětka. Neměl by s nimi být takový problém, jako kdyby jich letělo všech pět."

"Potvrzuji Kesneyi," zakončil s ním rozhovor Jonest. "Garttonery, podle posledního vývoje událostí měníme obranné kroky v následujícím pořadí. Nejdříve DST, Ageemky a nakonec přijde Křepelka. Co se týče počtu, nastavte všechny hodnoty pro původně ohlášený počet pěti raket. Podle potřeby se bude počet korigovat, jak bude Kesney vyžadovat. Musíme se připravit na případ, že by se někde zbytek těch raket ještě objevil."

Letoun stále držel stejný kurs a motory ze sebe vydávaly maximální výkon, jakého byly schopny. Záleželo jen na nich, zda se dostanou dostatečně daleko od útočících raket. Byl to nepřestávající souboj s časem. Střely rychlejší než letoun se sice pomalu, zato nezadržitelně blížily.

* * *

Nicol opatrně vstoupila do manželovy pracovny a pozvolna postupovala k jeho stolu. Snažila se tiše našlapovat a neustále se ohlížela, jakoby se bála, že ji někdo uvidí. Vědomí, že narušuje cizí soukromí na ní působilo velmi silně.

Opatrně se dokradla až ke stolu a posadila se na pohodlné křeslo. Její pohled co chvíli zabloudil ke dveřím, podvědomě měla neustálý strach, že se v nich muž může co chvíli objevit.

Teprve po delší chvíli našla dost odvahy a začala prolistovávat hromádky papírů, které ležely po obou stranách stolu. Stejně jako předtím, i nyní z ní rychle nejistota opadla a za chvíli se již bez problémů zahloubala do papírů na stole.

Pomalou a pečlivě je procházela a dlouze zkoumala každý list. Nezajímavé odkládala okamžitě stranou, ničím se zbytečně nezdržovala. Dosud však nic z toho, co by jí zajímalo, v nich neobjevila.

Když zkontrolovala poslední, opřela se zamyšleně o opěradlo. Hleděla na štos papírů a přemýšlela. Nezdálo se být pravděpodobné, že by muž psal zcela nesouvisle jakési výpočty a návrhy, nad kterými by strávil tolik času a výsledek by nakonec založil do šuplíku stolu. Bylo celkem zřejmé, že někde musí být další část této práce, která jí dá této práci smysl a logiku. Jenže kde? Rozhlédla se po místnosti.

Věděla, že jinde ve skříních má jen knihy a studijní brožurky, tam žádné odložené papíry neviděla. Další místo, kam je mohl založit, zde už nebylo. Oči jí padly na čtyři šuplíky po pravé straně stolu.

Ozářena náhlým nápadem a hnána zvědavostí se k nim sklonila, aby udělala to, co ještě dosud nikdy. Rozhodla se zkontrolovat, jaké bohatství obsahují. Bylo jí jasné, že nikde jinde být nemohou a proto se odvážíla poodhalit další část mužova soukromí.

Chvilku vyčkávala a teprve poté zhluboka oddechla a otevřela první šuplík. Vynořila se před ní barevná spleť mnoha věcí, pečlivě srovnaných do jednotlivých malých krabiček. Přejela po nich svým zrakem a zkoumavě si je prohlížela. O kterých neměla ponětí, k čemu slouží. Plno papírů či papírků, tužky, pera, sponky, drátky, pouzdra.

Zvolna se začala probírat spoustou neužitečných věcí, které by s chutí ihned vyhodila do popelnice. Některé vyndala na stůl aby jí nepřekážely, jiné přendávala z místa na místo. Mimo těchto zbytečností nic zajímavého nenašla.

Otevřela opatrně druhý šuplík. Našla v něm spoustu hlášení a zpráv z mnoha letů, ve kterých byla podtrhána slova či celé věty.

Zavětrila zajímavý objev. Tyto listiny by zde vůbec neměly být! Zásadně se nesměly kopírovat, nepovoleně s nimi manipulovat a už vůbec se nesměly vynášet mimo objekt letiště. Každá se pečlivě kontrolovala, měla své pořadové číslo. Za zjištění takového přestupku každému hrozilo přísné potrestání, možná i vyloučení z projektu. Muž je zde přesto měl a pro své účely využíval!

* * *

Sergej stále držel skleničku, když popošel k Pasočkinovu monitoru, aby se podíval, cože se to děje. Předpokládal, že se situace po odletu okolníka začne stabilizovat a službu již dokončí v klidu a pohodě.

Pasočkin jen ukázal k pozici, znázorňující umístění vlastních raket. Měly se tam nacházet dva body, symbolizující poslední dvě rakety, které dosud za nepřítelem pokračovaly. Místo nich však na displeji zářil jeden jediný bod. Po chvíli poblíž něj blikl druhý, aby hned v zápětí zhasl. Po několika vteřinách se objevil opět, aby jen krátce zazářil a zhasl.

Sergej se překvapeně na podivné záběry podíval, s takovou situací se ještě nesetkal. Blikající bod náhle zhasl a již se neukázal.

"Co to mělo znamenat?" zůstal překvapeně ve strnulé poloze.

Ruka se sklenicí znehybněla, oči vytřeštěně hleděly na monitor.

"Sám nevím," šeptal překvapeně Pasočkin, "nerozumím tomu. Najednou jedna raketa začala blikat a sám jste viděl, nakonec se ztratila."

Oba ještě chvíli čekali, zda se bod novu neobjeví. Minuty ubíhaly, nic se nedělo. Vše nasvědčovalo tomu, že za okolníkem mířila už jen jedna, poslední raketa.

"Nemám signál čtvrté rakety," zvolal po chvíli Matvěj, který paralelně sledoval rakety na svém monitoru a prováděl souběžnou kontrolu.

"Takže je to potvrzeno, ztratila se další," pronesl zničeně Sergej. "Co to ti raketáři mají za střely, s tímhle máme bojovat proti imperialistům? Už nám zbývá jen jedna, poslední!"

Měl pravdu, z pěti vystřelených střel čtyři již odpadly. A všechny vlastní vinou. Američané ještě nemuseli nezhájit vlastní obranu letounu a většina raket je zničena. Naděje, že nepřátelský letoun zasáhne, se rapidně snižovala. S podplukovníkem raketáků se již bavit nechtěl, stejně by se od něj nic důležitého nedozvěděl.

Rozhodl se spojit s velením. Alespoň dá najevo, že oni sami mají situaci pod kontrolou a mizerné výsledky nepadají na jejich bedra. Vzal telefon a zaklapal vidlicí.

"Soudruhu veliteli, hlásím konec kontaktu se čtvrtou raketou," pronesl bez většího vzruchu, když se na druhé straně ozval známý hlas.

"Víme, právě jsme to zjistili také. Máte nějaké podplukovníkovo hlášení, k čemu došlo?"

"Ne," řekl Sergej, "nic mi dosud nenahlásil."

"Nezablédli jste nějaký signál," přešel jeho slova velitel, "který by směřoval od Američanů? Někou antiraketu, paprsek? Stále připouštíme eventualitu, že nás úmyslně vyprovokovali a nyní na nás vyzkouší nějakou novou zbraň."

Sergej znejistěl. Na tuhle možnost zcela zapomněl.

"Neeee..." zakoktal, "nikdo ze stanoviště nic takového neviděl... nic jsme nezablédli."

"Hm... předpokládáme možnost, že poslední raketu Američané zničili nějakou novou zbraní. To by odpovídalo tomu, proč vlétli do našeho prostoru. Je dosti pravděpodobné, že se jedná o

zkoušku nové zbraně. Tím by se také potvrdil původní předpoklad, proč a čím bylo zničeno stanoviště střel v sektoru D46."

Sergej stál jako opařený. Cvaknutí ve sluchátku značilo, že velitel rozhovor ukončil, on stále dál stál se sluchátkem v ruce. To zcela přehléd! Nejdříve došlo ke zničení jejich odpalovacího zařízení, nyní k podezřelému zničení jedné z raket.

"Takže, už je to možná tady... soudruzi," řekl tajemně k ostatním. "Prý to fakt byly ty neviditelné paprsky, kterými nám zničili raketu."

Důležitě se rozhlédl po ostatních a ve všech tvářích zahlédl vyděšený pohled.

"To se mi... nějak nezdá," pronesl náhle zamyšlený Saša. "Když sestřelili jednu, proč ne taky hned tu druhou. Takhle jsou v dál v přímém ohrožení. Je pro ně velice nebezpečná, neustále jim hrozí, že je přeci nakonec sundá. Kdybych místo nich seděl já, tak bych se snažil zničit obě, naráz, na nic bych nečekal a neriskoval bych, že se ke mě dostane příliš blízko. Určitě to není moc příjemné, mít za zády takovou potvoru. Vsadil bych se, že mají zadek pěkně staženej. A oni s tím nic nedělají, klidně ji nechávají letět a riskují, že jim do něj vltne."

"Fakt, to je divný," připojil se Matvěj, "nějak to neseď. Saša má pravdu."

Sergej jen nejistě protáhl obličej.

"Nevíme přece," pronesl soustředěně, "jak vydatný ten paprsek je, jaký čas potřebují na znovunabití. Nemůžeme vyloučit možnost, že jsou schopní vypálit jen jednu ránu." Dodal zamyšleně, ale neznělo to přesvědčivě.

"S takovým nedokonalým zařízením by se přece nepouštěli do ostré vojenské akce, kde by riskovali další válku!" namítl ironicky Valerij. "Museli přece vědět, že proti nim vystřelíme a už příliš dobře ví, že to nikdy není jen jedna jediná prskavka. Nejsou naivní aby nechápali, že proti nim vyšleme, co bude v dostřelu. Kdyby měli jen jedinou šanci na protiakci, jednali by velice hloupě. Jen by zbytečně riskovali ztrátu celého letounu, mezinárodní průser a zničení veškerého zařízení, co mají s sebou. A určitě není levné."

"Nu... uvidíme," pokrčil nejistě rameny Sergej. "Je to na nás příliš složitý. Myslím," pronesl zamyšleně, "že bude nakonec nejlepší si dát ještě jednu."

Uchopil šuplík a rázně otevřel jej, aby v něm nahnátl novou láhev a vytáhl ji. Prudce odtrhl zátku a odhodil ji k ostatním do kouta. Ihned si začal nalévat sklenku, šest dalších se k němu okamžitě naklonilo. Beze dalších slov je začal postupně nalévat.

Když je nalil, zvedli je všichni na pozdrav nad své hlavy a vzápětí jejich obsah zmizel v jejich ústech.

Prázdné sklenky postavili na stůl a Sergej je spolu s načatou lahví schovával do stolu. Když šuplík zasunul, mávl rukou k ostatním, aby se odebrali na svá stanoviště a soustředili na další činnost. Ostatní na nic nečekali a tak za okamžik již opět seděli za svými stolky, kde sledovali obrazovky a displeje.

* * *

"Další je definitivně pryč!" pronesl Kesney nejnovější informaci po chvíli těžkého ticha. Jonest si bleskem přitáhl mikrofon.

"Co to říkáte?"

"Provedl jsem celkovou analýzu letu čtyřky a provedl kontrolu na několika frekvencích. Vyzkoušel jsem všechno, co je dostupné - a nic. Od té doby, co tak náhle zmizela, neobjevila se po ní nikde ani stopa."

Jonest se podíval po Estupamovi. Ten nechápavě zavrtěl hlavou.

"Tedy aby se ztratila raketa," pronesl nechápavě, "která si to směřuje za naším letounem, to jsem ještě nezažil, ale v jednom případě bych to dovedl pochopit. Ale že budou hned tři, to je na mě trochu moc."

"Obávám se, aby to nebyl nějaký ruský figl," řekl s obavami Jonest. "Dnešní let se mi nelíbil od začátku. A takovýhle podivný okamžiky jsem ještě nikdy nezažil. Jejich rakety si létají jak chtějí, mizí z obrazovek a pak se opět objevují. Naše nejdokonalejší špionážní družice o tom nic neví... Doufám, že to není nějaký nejnovější ruský objev a dneska ho nechtějí na nás vyzkoušet."

"Dneska to je skutečně záhadnej let. Až budeme z dosahu raket, docela rád si hodím menšího šlofíka," zasníl se Estupam.

"Máš pravdu," připojil se Jonest, "také jsem už z toho docela unavenej. Dneska to je nějak náročný. Takhle komplikovaný let už jsme dlouho neměli."

"Kesneyi, jak jsme na tom?" zeptal se Jonest po chvíli. Nevydržel bez čerstvých informací.

"Kapitáne... zatím nic," zazněl monotónní hlas Kesneye. "Pořád stejný - ta poslední mrška nám stále visí za ocasem a nemíní se pustit. Ještě že je už jenom jedna. Trojku jsem sledoval do výšky devět tisíc stop. Směřovala stále rychleji k zemi a mám za to, že opravdu selhala. Teď by měla někde tvrdě přistát na zemi a skončit svou osudnou pouť. Čtyřky se už také nemusíme obávat, takže zbývá vyřídít tu pětku. "

Nestačil domluvit a na hlavní palubní desce se Jonestovi rozblíkala kontrolka, signalizující první stupeň odjištění protiraketových střel. Téměř vzápětí se rozsvítila druhá, která jej informovala o přechodu Křepelky do pohotovostní polohy.

Další kontrolka, která zazářila oslnivě červeně, oznamovala zrušení hermetiky v jedné z částí pumovnice a otevření spodních vrat, za kterými byla Křepelka schována. Mohutné hydraulické držáky se začaly pomalu vysouvat ven, aby ji vysunuly na řídký a mrazivý vzduch. Současně se rozsvítily dvě zelené kontrolky - jedna u Kesneye, druhá u Estupama.

Oznamovaly, že se ocitla ve své startovací pozici a je plně připravena k odpálení. Mohutný stroj nyní letěl s otevřenými menšími podními vraty pod trupem a z pod jeho obřího těla vyčnívala jednoduchá konstrukce, na níž visela Křepelka. Dosud stále ještě přidržována úchyty, ale kdykoliv od této chvíle připravenými ji uvolnit.

Zatím měla tvar obyčejné rakety, ale jakmile opustí poklidné místo na palubě letounu, tvar se jí zásadně změní. Od jejího trupu se roztáhnou velká křídla, která jsou dosud složená na několik menších částí a pevně k ní přitisknutá. Po nich se vztyčí směrovka a výšková kormidélka. Bude plně ovladatelná z pilotní kabiny jako malé dálkové letadlo.

Oranžové kontrolky na obou panelech se rozsvítily a daly obsluze znamení, že je zcela připravena ke splnění svého úkolu. Nyní už stačilo jen zvednout záklopkou chránící větší červené tlačítko a Křepelka se odpojí od svého mateřského letadla, aby odlétla volná jako pták.

Její let neměl naplánovaný dlouhý život. Letěla tak, aby protiletadlovou raketu co nejjistěji přivedla na svou stropu a přitáhla její pozornost na sebe. Svým zničením pak zachránila drahý stroj a životy jeho osádky.

"Takže všechno je připravené, pane," hlásil Garttonery plnou připraveností k obraně. "Dokončil jsem poslední kroky a teď už můžeme ty ruské posly řádně uvítat pořádným ohňostrojem."

"V pořádku," pronesl spokojeně Jonest, "potvrzuji. S ohledem na nejnovější vývoj s ruskými raketami, změníme systém obrany. Proto všem - změna rozkazu. Ruším vystřelení Ageemek a Křepelky. Máme tu poslední raketu, takže jako první půjdou na řadu Déestéčka. Teprve po nich rakety a Křepelka bude připravena v záloze, kdyby se jí nepodařilo sestřelit. McTowne, buďte připraven k jejímu okamžitému odpoutání, kdyby prolétla."

Napětí u všech členů posádky výrazně narostlo. Blížilo se závěrečné vyvrcholení dramatu a v něm se ukáže, kdo zvítězí. Jestliže vlastní zbraně nedokáží ruskou střelu zastavit, nic je nezachrání. Drtivý výbuch roztrhá jejich letadlo na kusy a oni se ocitnou v minimálním okolním tlaku za krutého mrazu ve vzduchu. Šance na přežití je v těchto výškách minimální.

Ale mají proti ní co postavit. Protizbraně jsou kvalitní a je velká šance, že ji zničí. Jenže co kdyby...

Už zde měli jenom poslední jednu raketu a ta by neměla být žádným problémem, zvláště když ji mají od kontrolou. Vypadalo to, že odrazení útoku bude nakonec menším problémem, než se původně zdálo. Přesto jejich tep vyskočil do vysokých hodnot a i přes nízkou teplotu v kabině byli do jednoho propocení. Jen vysoký stupeň kvality připravenosti každého z nich nezpůsobil, že začali panikařit. Nápor na nervy byl v těchto chvílích obrovský.

"Nemyslím pane," ozval se pojednou v palubnímrozhlasu neklidný Garttoneryho hlas, "že můžeme zůstat v klidu. Je tu jeden veliký problém, na který jste všichni, jak se mi zdá, zapomněli."

Svá slova pronesl natolik varovným hlasem, že jim krev stydla v žilách. Pokud se každý něčeho v této chvíli velmi obával, pak to byla drobná chybička kohokoliv z nich - každá pro ně mohla být rozhodující.

Do jednoho se zarazili a přemýšleli, co myslí vyjádřením, že zapomněli na nějaký závažný problém. Jonest pocítil studené pramínek potu, stékající mu po skráních až ke krku.

* * *

Divoké zazvonění červeného telefonu vytrhlo posádku z klidu. Velitel oblasti si na ně opět vzpomněl, zřejmě dlouho nevydržel, bez čerstvých informací z jejich stanoviště.

"Kapitán Vodovskij," hlásil se Sergej, "soudruhu generále, slyším."

Zvolal snaživě a předpisově, když se snažil zakrýt právě vypitý alkohol.

"Soudruhu kapitáne!" pronesl důrazně velitel Taranskij. "Dnes došlo k několika mimořádným situacím! Všechny se odehrály ve vašem sektoru, bude proto zapotřebí všechno prošetřit a vyvodit závěry. Speciální jednotka, která byla určena pro vyšetření událostí se k vám neprodleně dostaví a provede důkladně šetření. Je zapotřebí, abyste s nimi řádně spolupracovali a jako správní soudruzi a ochránci socialismu, předložili všechny doklady o průběhu služby. Doufám, že jste je řádně vedli a máte také všechny záznamy hovorů, že jste nic nesmazali nebo dokonce nezapomněli nahrávat! Všechno podle předpisů!"

Hřímá velitel rázným hlasem. Bylo z něj patrné, že akce ještě neskončila a již se hledá viník mimořádných událostí a že je již dopředu jisté, kde jej budou hledat. Sergejovi se podlomila kolena.

"Rozumím!" zvolal jasným hlasem. "Oddíl připraven. Všechno během služby jsme prováděli podle předpisu, předepsané záznamy máme. Rozkaz splníme, viník událostí bude nalezen. Sloužím lidu!"

Stál v pozoru, jako kdyby mluvil přímo s velitelem a ne po telefonu. Zvolna položil sluchátko. To, čeho se obával nejvíce, nastalo. Příčina nehody se bude hledat za každou cenu u nich. Že ji najdou, o tom nepochyboval. Otázka z něla - kdo to za všechny ty zmatky odskáče jako hlavní viník. Jako nejvyšší velitel byl ohrožen nejvíce.

"A jsou na cestě," řekl zničeně a sklopil hlavu. "Jak jsem říkal, všechno uklidit, doplnit záznamy. Chybějící dopsat a co sem nepatří, tak rychle pryč, tajní se tu ukáží co nevidět!"

Ostrý hlas se náhle rozkřikl místností a duněl v malé místnosti. Dával všem najevo, že chce být připravena nepřeje si zbytečné problémy. Budou muset odstranit všechny závady, které by jim mohly při vyšetřování nějak přitížit.

"No co," pronesl lhostejně Saša, "stejně bylo jasné, že to hodí na nás. Tomu neutečeme, i kdybychom, dělali bůhvíco."

"Všichni si připravte věci," nepřestával Sergej chrlít další pokyny, "které budou tajní chtít. Stejně se divím, že tu ještě nejsou. Trvá jim to nějak dlouho. Jindy jsou čipernější."

Prohlížel rychle své šuplíky a zjišťoval, co v nich vlastně všechno má. Pak vstal a začal pozorně kontrolovat všechny věci v místnosti.

* * *

Nicol chvějící se rukou vytáhla několik listů, označené jako "Tajné!". Nikdy by je neměla spatřit, nesměly vůbec opustit pečlivě hlídáný prostor speciálních letištních prostor, kde byly uskladněny.

Vzrušeně jimi listovala. Jednalo se o hlášení jednotlivých pozic a reakcí sovětských vzdušných sil při překročení sovětského vzdušného prostoru. Způsoby postupů obrany, druh nasazených zbraní proti narušiteli, operativní změny při několika alternativách, předpokládaný postup při ostrém útoku. Avšak nic, co by jí mohlo pomoci, nebo alespoň něco naznačit.

Otevřela třetí šuplík. Brožury, návody, popisy. Věci o přístrojích z letadla, jejich obsluha, funkce. Brala do ruky brožurku za brožurkou, jeden návod za druhým a letmo je prolistovala. Nevyznala se v nich, nic z toho jí nemohlo pomoci.

Jak bylo možné, že tyto vrcholně tajné materiály měl muž doma, nad tím se již nepozastavovala. Postupně je jeden po druhém prohlížela, s každým nezapomněla zatřepat, zda tam nebude zastrčený nějaký list. Nic. Veškerá snaha byla zbytečná. Samé tajné informace a jí nijak nepomohou. Již notně zklamaná vytáhla poslední šuplík.

Zde zpozorněla. Byl plný sešitů a všelijakých papírů s ručně psanými poznámkami. Na nich bylo plno záznamů, mnoho z nich přeškrtnuto, některé výrazně podtržené. Šestým smyslem vytušila, že zde konečně by něco, co by souviselo s jejím pátráním, mohlo být.

Opatrně vyndávala jeden štos papíru za druhým na desku stolu. Když měla všechno vyndáno, uspokojena si poposedla blíž a zamnula rukama.

"To se to bude pátrat!" rozzářila se spokojeně. "Je to ale vzrušující! Tady je ale zajímavých věcí."

Vzala první papír. Pozorně se na něj dívala a pečlivě procházela jeden údaj za druhým. Mnoho z nich jí nic neřekly, jednalo se opět jen o samé výpočty.

Jen tušila, že z dlouhé chvíli si muž po nocích nepočítá a nevěnuje čas něčemu, co by považoval za zbytečné a nepotřebné. Mělo by to znamenat, že zápisky mají něco společného s tajemstvím. Nesouvislé, velmi zpřeházené shluky čísel zakončené zakroužkovaným výsledkem se jí míhaly před očima. Stále však nemohla přijít na bližší souvislosti.

Přendávala jeden arch za druhým, jeden papírek za papírkem a stále to byly jen hory čísel a znaků, nic jí neříkající. Když byla za polovinou, její nadšení vyprchávalo.

Vypadalo to, že jí ta množství čísel nikdy své tajemství nevydají. Když už se jí do hlavy pomalu vkrádaly myšlenky, že je to zbytečné a hodlala toho zanechat, vypadl jí do klína jakýsi svazek v průsvitných deskách.

Ihned jej sebrala a začala jej prohlížet. Byl dost těžký a přes centimetr tlustý. Opatrně z nich vysypala obsah na prázdnou část desky stolu. Zatrnulo jí.

* * *

"Co máte na mysli, poručíku?" zeptal se Jonest zkoumavě.

"Pokud vím," začal opatrně Garttonery, "vystřelili na nás podle hlášení pět raket. Jedna se zničila sama, jedna si to zamířila kamsi do prostoru. Třetí máme dosud v patách. Stále ještě zbývají dvě, o kterých nikdo nic neví. Ani naše radary, ani operační středisko se svými

družicemi, ani my tady. Jenže oni je odpálili! To se přece ví, takže. Kde, ksakru jsou? Tady všichni mluví, jakoby nikdy neexistovaly."

Svoje upozornění pronesl velice vzrušeně. Dech měl přerývavý, jak se jej snažil udržet v přijatelné úrovni. Přáliš se mu to nedařilo, událost byla natolik vzrušující, že jí plně podlehl.

Těžké dusno zaplavilo jednotlivé stanoviště členů posádky. Každý si uvědomil, jakou pravdu Garttonery má.

"Co když to je nějaký ten nový typ, který má takové vlastnosti, že je naše radary nezachytí?" pokračoval Garttonery. "Možná je máme za ocasem stejně tak, jako tu poslední, jen o ní nic nevíme. Není vyloučeno, že má speciální nátěr, nebo je vyrobená z neznámých materiálů, takže je na našich radarech nemáme. Klidně si letí za tou první, která je našim očím vystavená a upoutala naši pozornost. Třeba slouží jako krycí, abychom se na ní zaměřili a po těch dalších dvou nepátrali. Udělali bychom přesně to, co pro nás přichystali. Skočili bychom jim na špek."

Jeho slova pronášená do ticha ostatních členů působila mrazivě. Některým dokonce naskočila husí kůže. Na dvě tajemně zmizelé rakety opravdu všichni v průběhu divokého sledu událostí zapomněli. I když je na ně velení důrazně upozorňovalo.

"Máte naprostou pravdu," uznal Jonest. "Sám jsem, přiznávám, zcela na ty dvě zapomněl. Vyhlašuji znovu nejvyšší pohotovost. Všichni pečlivě prozkoumejte své přístroje. Pokud zaznamenáte cokoliv, co je nějak podezřelé, hlásit! Jestliže za stále ještě námi letí, musíme na ně přijít, nic jiného nám nezbyvá. Je opravdu možné, že letí skryté novou technologií, nebo ve stínu za vedoucí. Jaký máme čas, Kesneyi?"

Celá posádka začala kontrolou svými přístroji. Neviditelné paprsky různých kmitočtů začaly znova pátrat kolem letadla a snažily se odhalit vše, co tam nepatří.

"Čtyři minuty pět vteřin do kontaktu," hlásil Kesney. "Máme ještě dvě minuty na přípravu všeobecné obrany."

"Takže máte minutu na podrobný průzkum okolí našeho stroje. Projděte každý své přístroje a všimněte si každé odchylky. Zvláštní pozor na změnu vlnění iontových částic a vlnění magnetického pole. Za minutu se budete všichni hlásit se svými výsledky."

Palubní rozhlas utichl, každý se věnoval soustředěně svým přístrojům. Ladily se vlnové délky, zkoušely se různé varianty, pátralo se mnoha přístroji. Vidina nebezpečí skrytých raket za ocasem letadla hnala práci všech do vysokých obrátek víc, než jakýkoliv rozkaz. Jak čas plynul, napětí rostlo. Raketa, či rakety, se stále blížily a čas ubíhal.

"Převzmi řízení," vyzval Jonest druhého pilota, "přecházím na obranou funkci."

Naklonil se k Estupamovi, který přikývl na znamení, že rozumí.

Sám začal přepínat kontrolní tlačítka a sledoval hlavní parametry raket a přístrojů kontrolující obranu stroje. Když překontroloval nastavení na všech stanovištích, spokojeně zakýval hlavou.

"Hoši jsou dobře připravení," konstatoval spokojeně. "Neměli by nás zaskočit. Tak, jak jsme na tom?"

Zvedl oči k hodinám umístěným nad ním.

"Ještě nám zbývají necelé čtyři minuty do nárazu," řekl si spíše pro sebe. Uchopil mikrofon. "Hlaste, kdo jste zjistil jakoukoliv odchylku. Je nejvyšší čas rozhodnout, jakou zvolíme obranu," vyzval ostatní Jonest palubním rádiem.

Nastalo ticho. Žádný z operátorů nezjistil nic mimořádného.

"Kapitáne, nic," dostal odmítavou odpověď. "Já mám stále jen tu jedinou raketu. Ať jsem zkoušel cokoli, nic jsem neodhalil. Buď mají tak dokonalé nové zbraně, nebo tam nejsou."

Zazněla po chvíli stísněná odpověď Kesneye, na kterou čekali nejvíce. Jeho odpověď zachmuřila nejen Jonestovu tvář. Nic neřešila, nic jim na situaci neulehčila.

"Já jsem na to stejně, v prostoru mi ukazují přístroje jen jediný cíl," připojil se Garttonery.

"Já taky... já též..." ozývali se jeden po druhém a tvář kapitána se chmuřila stále víc.

Takové odpovědi se mu vůbec nelíbily. Za zadkem má jednu raketu, další dvě se podezřele ztratily z obrazovek a nikdo dosud nezjistil kam. Někde být ale přece musí! O chybu se nejedná, jejich výskyt jim potvrdily zprávy z družic. Ale ani ty jim nepomohly zjistit to nejdůležitější. Kde jsou nyní?

"Dobrá," rozhodl se. "Přistupuji k obranné fázi. McTowne, připravte DST k odpálení."

Ozvalo se prudké štěknutí rozkazu a McTown prováděl poslední kroky k splnění rozkazu.

Naprogramované a připravené střely již byly několik minut, nyní operátor prováděl odjištění. Když odpojil všechny tři jistící systémy, rozsvítilo se nad jeho palubním stolem osm řad červených kontrollek. Natáhl ruku a připravil prst na krajní tlačítko pod první kontrolkou ve spodní řadě. U Jonesta se rozsvítila jedna oranžová kontrolka pod nápisem "Rakety DST".

"Kapitáne," hlásil McTown, "kontejnery připraveny, čekám na rozkaz k vypuštění."

"Dobrá, čekejte. Kesneyi, jaký je čas?"

"Moment... do nárazu tři minuty, deset vteřin."

"McTowne, připravit!..." zazněl zpětný rozkaz.

Nastala vrcholná chvíle napětí. Tíživé ticho se rozhostilo v kabinách stroje, jen temné dunění motorů nastavovalo svou děsivou kulisu. Letadlo sebou stále divoce házel hnáno jejich děsivou silou. Jonest se plně věnoval svým kontrolkám a Estupam zápasil s řízením.

Uplynulo deset vteřin a na stropním prostoru mezi nimi se roztočilo oranžové výstražné světlo. Současně se strojem rozezněl kolísavý houkavý zvuk sirény. Na hlavním panelu Jonesta se rozsvítilo červené políčko s varovným nápisem "Raketový útok".

"Pal!" vzkřikl Jonest.

Jak prásknutí bičem zazněl nekompromisní povel a na ta slova McTown stiskl první červené tlačítko.

Ze závěsu, umístěných pod pravým křídlem letounu mezi gondolami motorů, se s prudkým zábleskem a temným zaduněním odpoutala první raketka a zamířila vstříc ruskému nebezpečí. Byla naplněna chemikáliemi a stínícími látkami, které mají za úkol zmást ruskou střelu.

Po jejím odpálení zhasla oranžová kontrolka nad McTownovým stolkem, potvrzující připravenost zbraně, a nad ní se rozsvítila další.

Tentokrát bílá, která nesla malý nápis "prázdný". Byla to první kontrolka této barvy, která se dnes rozsvítila. Dnes poprvé uvolnili střely a na svou obranu a nejednalo se o cvičení. McTownova ruka se připravila na další tlačítko v pořadí.

"Kesneyi," vyzval okamžitě operátora Jonest, "pokuste se odclonit vliv Ageemky a zjistěte, kam raketa směřuje. McTowne, další podle předpisu."

Kesneyovi nemusel nic připomínat. Sám už měnil kmitočty svých lokátorů, aby po výbuchu raketky zkusil proniknout blokem falešných odrazů a mohl ruskou raketu dál kontrolovat. Musel co nejrychleji zjistit, zda se ji podařilo zmást, či dál pokračuje v cestě za nimi.

Napjaté ticho se opět rozhostilo ve stroji. Všichni napjatě očekávali, jaký výsledek jejich obrana zaznamená a zda se podaří Rusa ošálit.

"McTowne," ostře opět pronesl Jonest, "připravit číslo dvě... pal."

Další rozkaz šlehl po palubě.

Nová menší rána a záblesk zazněly až do kabiny. Tentokrát z levé strany. Z pod křídla vylétl směrem dozadu další žhavý šíp, který McTown vystřelil jako pojistku.

Nad stolem McTowna zhasla druhá oranžová kontrolka a další bílá se rozsvítila. Záložní raketa, která měla pojistit případný neúspěch té první, odstartovala. Bylo to přesně dvacet vteřin po první.

Ta se mezitím přiblížila na požadovanou vzdálenost k ruské raketě.

Přesně podle naprogramování se s rachotem rozlétla na tisíce drobných částí v přesné vzdálenosti od rakety. Obloha kolem se zahalila do jemného oparu, který vytvořily drobné částičky prachu složeného z několika chemických skupin.

Rozstřelené části chemické náplně kazety se několik kilometrů od letadla rozptylovaly ve velké kouli. Rychle mohutněla a nabývala na průměru. Spolu s drobnými kousky staniolu se rozlétlo do vzduchu několik druhů chemických sloučenin, které vytvářely nepropustnou clonu pro radarové paprsky, které dokázaly rozházet na všechny strany.

Tím, že kazeta obsahovala několik druhů prvků, v nichž bylo nejvíce zastoupeno berium, byly zajištěny nepravdělné odrazy těchto paprsků. Některé pohltily, některé plíšky odrazily zase

zpět. Jiné poletovaly mezi prvky a měnily svou cestu a viditelnost. Výsledkem mělo být co největší zmatení obsluhy či automatického navádění raket.

XIII.

Valerij překvapeně zíral do svého přístroje. Nechtělo se mu věřit, že to, co spatřil, je opravdu skutečnost.

Pozorně sledoval světelný bod označující polohu okolníka. Viděl i raketu, blížící se k němu a stíhací hlídky, které kontrolovaly zpozvzdálí vetřelcův let. Bodů bylo několik a měl o nich jasný přehled. Náhle se obrazovka kolem okolníka rozblíkala velkým množstvím dalších cílů, kterých bylo nepočítaně.

"Veliteli," vykřikl proto zmateně. "Poplach! V okolí nepřítele se vynořilo množství neidentifikovaných cílů!"

Otočil se směrem k Sergejovi a z jeho očí číselo velké udivení.

Sergej k němu ihned přiběhl osobně se přesvědčit o podivném hlášení. Zoufalé zvolání jej popohánělo. Na obrazovce se určitě muselo objevit něco nečekaného, když operátor takto reaguje.

Jakmile k němu doběhl, také on nevěřicně zíral na monitor. V místě, kde byla ještě před několika okamžiky raketa, tam se to nyní hemžilo cíly, které se bleskově přesouvaly z místa na místo.

"To je teda průšvih!" stačil jen hlesnout. "Takže opravdu to nebyl obyčejný let. Amíci mají něco za lubem, začíná přituhovat! Zřejmě to není jeden běžný okolník, pravděpodobně měl další cíle dobře ukryté ve svém stínu."

Na nic nečekal a rychle odběhl ke svému stolku. Zvedl sluchátko červeného telefonu. Ruka rychle poklepala na tlačítkem spojení a netrpělivě vyčkával. Jeho oči přitom stále jezdily po monitoru Valerijova radaru, aby mohl sledovat nejnovější vývoj událostí.

"Soudruhu veliteli," zvolal nedočkavě do sluchátka, "hlásím zjištění velkého počtu nepřátelských cílů v oblasti okolníka!"

Zvolal rozčileným hlasem, když se na druhém konci ozval známý velitelův hlas.

"Cože?..." zeptal se ještě jednou nevěřicně velitel, "co to znamená velký počet? Toto je nějaké hlášení, koukejte to upřesnit! Kolik cílů jste objevili?"

Opakovaně zjišťoval, zda správně slyšel.

Sergej zakryl rukou mikrofon telefonu a obrátil se k Valerijovi.

"Kolik jich je?" kývl na něj potichu.

Valerij se již delší čas snažil počet odečíst, ale ani ručně, ani počítačově se mu to nedařilo. Nyní se zděšeně na Sergeje podíval.

"Nevím," hekl bezmocně, "nemůžu to zjistit. Rychle se mění, je to strašně záhadné. Jednou jich je dvacet, podruhé třicet, ale ani automat vyhledávání cílů nefunguje. Ukazuje jich velké množství a počet se neustále mění. To jsem ještě nezažil."

* * *

Hromada lejster se před Nicol rozevřela a papíry se rozběhly po stole. Mezi nimi se objevilo i několik map pomalovaných množstvím čar. Okamžitě po nich přejela očima a okamžitě je začala z hromady vyndávat. Rozprostřela je po volné ploše a začala studovat. Mnoho papírů bylo hustě popsaných či zaplněných dalšími výpočty a mezi nimi téměř zamaskované mapy různých měřítek.

Zvědavě vytáhla první mapu. Zběžně ji prohlédla a okamžitě poznala, že je to přesně to, po čem tak dlouho pátrala. Držela v ruku detailní mapu jakéhosi města, na které se protínaly šipky různými směry a barevnými kroužky označena důležitá místa.

Rychle, jako o překot, začala vybírat z hromady papírů podobné mapy a dávat na sebe, jednu za druhou. Hromádka narůstala a na stole zůstávaly jen popsané listy. Když je měla všechny vybrané, vzala je a začala počítat. Když dopočítala, její srdce zabouřilo přívalem nadšení.

"Dvanáct," zvolala nadšeně, "je jich přesně dvanáct! To jich je přesně tolik, kolik jich být má!"

Skoro se bála, že počet nebude přesně souhlasit a bude muset začít od začátku. Ale povedlo se, předtucha se potvrdila.

Když se chystala mapy prohlédnout, zarazily ji listy pod nimi. Několik prvních vzala do ruky, aby se přesvědčila, zda na nich není něco důležitého. Věděla, že nesmí nic přehlédnout, nic jí nesmí uniknout. I sebemenší drobná věc by jí mohla v pátrání pomoci.

"Severní..." četla nahlas, "jižní... jihozápadní."

Pročítala slova, která byla schopná přečíst a kterým rozuměla.. Za každým pak následovalo několik řádek výpočtů a podtržený výsledek.

Zatím číslům nerozuměla, ale instikt ji varoval - tohle nejsou obyčejné údaje všechny ty znaky a symboly tu nejsou namalovány bez příčiny. Ještě z nich nic vyčíst neuměla, ale určitě se k nim ještě vrátí a něco z nich dostane. Rychle si povšimla skutečnosti, která byla velmi zajímavá. Na každém listě je vždy jedno číslo několikrát výrazně zakroužkováno.

"Nechám si to na pozdější chvíli," rozhodla se po chvíli, "nejdřív projdu mapy."

Odložila papíry na stranu a opatrně vzala celý svazek naskládaných map. Vstala a zamířila zpět dolů do haly, k obvyklému místu na gauči. Pohodlně se usadila a vzala první. Rychle jej přelétla očima a chystala se, že bude muset začít pátrat, o jaké město s jedná.

Očekávala plno problémů, než odhalí tajemství jména, jehož mapu má nyní před sebou. Uviděla však něco, co by zde ani náhodou načekala. V levém horním rohu bylo bez jakéhokoliv maskování napsáno cosi azbukou a pod ním písmem jejího muže anglický výraz, zřejmě překlad.

"Minsk!" hekla překvapeně.

* * *

Kesney pozorně sledoval zelený monitor svého lokátoru. Jasně viděl velký svítivý bod, který již byl jen nepatrný kousek od jejich letadla a jenž značil ruskou raketu. Výstražné červené světlo s nápisem "Útok" nad ním neustále varovně blikalo, doprovázeno pronikavým zvukem klaksonu.

Náhle velký bod na obrazovce zmizel a místo něj se objevily desítky menších cílů. Ruská raketa se mu ztratila ve stovkách falešných odrazů paprsků radaru, jak se mělo po výbuchu obranné střely stát.

Bleskově začal přeladovat další kmitočty a pokoušel se chemickým krytem proniknout. Snažil se zjistit přesnou polohu nepřátelské rakety.

Vyzkoušel všechno co mohl, do práce zapojil všechny přístroje, ale rozpoznat skutečnou polohu mezi desítkami klamných cílů nedovedl. Účinek Déestečka byl dokonalý, že ani vlastní radary nedokázaly odhalit hlavní objekt. Zcela překryl celé území, takže jej nešlo radarovým signálem kontrolovat.

Čelo se mu orosilo studeným potem. Jen doufal, že stejně důkladně, jako zmátl jejich přístroje, ošál chemický kryt i přístroje navádějící útočící raketu na jejich stroj. Stejně jako on, také ostatní členové posádky napjatě očekávali výsledek obranného kroku. Mlčky hleděli do svých přístrojů a s pevně sevřenými rty očekávali netrpělivě zprávu, kterou jim Kesney oznámí.

"Babička vždycky říkala," ozval se nečekaně do ticha McTown. "I když se kamarádíš se včelkou, hladej ji na hlavě, ne na zadečku."

"Tak proč sis ty rady od babičky nevzal k srdci," ozval se Sterback, "dneska by sis seděl někde v klidu jako portýr nebo hlídač na parkovišti. Tam včelky píchají velice málo."

"No to je pravda," souhlasil McTown, "jenže já si vždycky myslel, že jsem chytřejší, jak babička. Dneska vidím, že jsem se zmýlil. Že nejsem raději nebyl tím hlídačem. Jak teď toužím sedět někde na parkovišti a koukat na desítky ohavných rezatých plechovek!"

Nastalo ticho, jež bodalo do uší. Jen řev motorů a skřípot letadla rušil plné soustředění posádky. Vteřiny se neuvěřitelně táhly, každý věděl, že se v nich rozhoduje o jejich dalším osudu.

"Proletěla!" ozval se nervy drásající Kesneyův výkřik.

* * *

Sergej zalapal po dechu - takovou pitomost už dlouho neslyšel. Aby něco nešlo, slyšel velice nerad. Obrátil oči v sloup a horečně přemýšlel, co má říci. Po takové odpovědi operátora měl chuť jej pořádně sjet, ale ubránil se narůstajícím emocím. Přitom je Valerij velice zkušený operátor, s odečtem by neměl mít žádný problém. Jenže velitel chce slyšet přesné číslo, jeho netrpělivý dech mu funěl z telefonu. Usilovně přemýšlel, jak se ze zapeklité situace vymotat..

"Zřejmě se jedná o nové cíle," pronesl do sluchátka a snažil se, aby jeho hlas zněl co nejpevněji. "Vyrojily se zcela nečekaně a v tuto chvíli máme problémy se zjištěním přesného počtu. Na obrazovce radaru se jejich množství rychle mění. Jakoby nám něco ovlivňovalo paprsky lokátoru! Dokonale zmátly i počítač, který je vyhodnocuje naprosto chybně. Jednou jsme zjistili dvacet čtyři, podruhé třicet dva. Budeme potřebovat nějaký čas na přesný rozbor."

Snažil se hrát o čas, aby dal šanci operátorovi zjistit cokoliv bližšího. Gesty na něj neustále kynul, aby už konečně nějaké číslo udal. Ten jen vrtěl hlavou a zoufale hleděl na měnící se body na obrazovce.

"Vyčkejte," ozval se nečekaně rázný povel na druhé straně drátu, "objevuilo se mi tady nějaké hlášení. Provedu kontrolu u jiných stanovišť. Po ukončení důkladné analýzy obdržíte patřičné rozkazy, jak dále postupovat."

Temný hlas utichl, Sergej telefon pomalu položil také. Zhluboka si oddechl, byly to nepříjemné chvíle. Přешel k Valerijovu stolku a pohlédl na monitor. S úžasem zahlédl, jak se počet cílů poblíž okolníka zvětšil téměř na padesát, aby v následujícím okamžiku klesl na dvacet.

V duchu dal za Valerijovi za pravdu. Cíle se objevovaly a ztrácely jeden po druhém, v různě rychlém cyklu. Nebylo možné určit, kolik jich tam vlastně je a jakým směrem se pohybují, jelikož se neustále rychle přesouvaly z místa na místo. Sám se v tom reji vůbec nevyzval.

Jen kousek od nich se nacházela skupina vlastních hlídkujících letadel, která jediná byla zcela jasná a na radiolokátoru dobře čitelná. Dosud létala v kruzích kolem okolníka, ale nyní zřejmě dostala rozkaz k návratu, jelikož se od něj pomalu začala vzdalovat.

Proč dostala rozkaz k návratu právě nyní, když se obrazovka radaru zaplnila tolika nepřátelskými cíly - nechápal.

"Kde je naše raketa?" zeptal se po chvíli.

Zcela srozumitelné pokrčení Valerijových ramen mu bylo odpovědí. Také neuměl na nejdůležitější otázku odpovědět. Sám již celou dobu pátral v místech, kde by se mohla nacházet, ale zatím o ní neměl nejmenšího tušení. Právě v jejím okolí se nyní objevoval nepravidelný počet nejasných cílů.

"Matvěji," kývl Sergej na operátora u vedlejšího stolku, "jakou mají cíle výšku, jejich směr a rychlost."

Matvěj seděl u svého monitoru a střídavě točil přepínači na stole nebo na kolmém panelu nad ním. Po skráních se mu řinuly potoky potu. Bylo na první pohled zřejmé, že něco není v pořádku. Na dálku byla zřejmá jeho nervozita a zmatenost.

"Nevím," řekl hlasem plným beznaděje, "nemám to. Nemůžu o těch cílech zjistit naprosto nic. Některé údaje ukazují na čtrnáct kilometrů, jiné na dvanáct. Rychle se mění, než zachytím jeden cíl, už je pryč a lovím další. Přístroj neustále přeskakuje strašně rychle z jednoho cíle na druhý. Zřejmě jich tam je strašně moc a vzájemně se kryjí. Také směr se nedá vůbec určit. Chvilí mi to ukazuje směr na sever, vzápětí na jih. Všechny sledované parametry mi tu létají jak splašené."

Sergejovi se zatočila hlava. Začíná se to přiosťřovat! Jestli to jsou Američané s nějakými novými zbraněmi, bude ještě pořádný horko! A jestli je nebe skutečně plné tajných letadel, bude to ještě horší.

* * *

Celá posádka pochopila, k čemu došlo. Ani dokonalé odstínění nejmodernějšího systému nezabránilo raketě, aby neztratila jejich stopu. Jako vytrvalý stopovací pes se vynořila z umělého mračna, vytvořeného směsí chemikálií a staniolových proužků, aby pokračovala v pronásledování. Zřejmě měla daleko kvalitnější naváděcí radar, než si uměli představit. Ostrý bod se opět rozzářil na Kesneyově monitoru.

"Potvrzuji," zahučel rozmrzele Sterback, "mám ji na přístrojích taky. Je nám pořád v patách."

Jako by se nad nimi roztrhl pořádný mrak, byli v tu ránu všichni dokonale promočení. To, na co tak úpěnlivě spoléhali, nevyšlo. Dech jim ztěžkl, atmosféra zhoustla v nepropustnou hmotu. Uklidňovala je nová naděje - vystřelena záložní střela, která se pokusí o totéž.

Jenže jejich jistota již byla nahlodána. Když se to nepovedlo poprvé, je malá pravděpodobnost, že budou úspěšní podruhé. Oba piloti mlčky hleděli na své přístroje a snažili se soustředit nařízení svého obra. Snažili se jej vést co nejjemněji, aby udržovali co nejvyšší rychlost. Každé její zvýšení jim dávalo větší šnaci k přežití. Sami dobře věděli, že jsou na maximu.

"Tak a teď druhá," pronesl optimisticky Kesney.

V následujících vteřinách se tak stalo. Druhý prudký výbuch zazněl za jejich zády a další jemný oblak mnoha drobných částic se rozlétl na všechny strany. Opět se velká plocha oblohy pokryla chemií a hliníkovými proužky.

Světelný bod ruské rakety podruhé zmizel z Kesneyova radaru. Sám Jonest, jindy klidný a rozhodný se nyní prudce kousal do rtu, aby alespoň trochu mírnil bolestivě našponované nervy. Dobře věděl, že ostatní na tom nejsou o nic lépe.

Na palubní desce Jonesta se roztančily kontrolky, které varovaly před atakem většího množství objektů. Byl připraven, okamžitě nepříjemně blikající kontrolky a pronikavý zvuk klaksonu vypnul. Opřel se dozadu o opěradlo a netrpělivě poklepával prsty o knipl. Nyní musí čekat a doufat, že druhý pokus oklamat ruskou raketu vyjde.

Kesney se ani nesnažil vyznat v nepřeborném množství cílů, které mu zaplavily obrazovku. Zlušenosti z prvního pokusu jej poučily. Už dopředu se vzdal naděje, že se mu podaří v té změti ruskou střelu nalézt. Rezignovaně se zvrátil ve svém křesle a odhodil tužku, kterou stále při své činnosti držel v ruce, na malý stolek před sebou. Obě ruce ustrnulý ve vzduchu jako soše v napjatém očekávání výsledku.

Jeho oči se ani na okamžik neodtrhly od obrazovky, kde tančily desítky světelných bodů. Ty se rozsvěcovaly a zhasínaly na různých místech monitoru. Věděl, že se jedná o odraz paprsků jeho radarů, který je 'upraven' matoucími účinky. Nedočkavě čekal, až efekt pomine a přístroj ukáže výsledek akce.

"Jak jsme na tom, Kesneyi?" zeptal se Jonest rázně.

"Monitor je zaplaven falešnými objekty," následovala okamžitá odpověď. "Potvrzují zachycení nekontrolovatelného množství objektů po zásahu Déestěčka. Raketa je zatím ukryta mezi ostatními cíly. Za tohoto stavu nejsem schopen ten pravý rozlišit od falešných odezev. Po zásahu druhé střely se účinek zdvojnásobil, mám tady stovky falešných cílů. Pokud i nyní Rus proletí, nejsem schopen ho včas zachytit."

"Jestliže se vynoří za bariérou," pronesl suše Jonest, "kolik máme času, než nás dostihne?"

"Podle výpočtu necelých padesát vteřin. V současnosti je to minuta deset."

"Dobrá, připravte se vystřelit Ageemky. Jakmile vykoukne, zahájíme palbu. Ryckynsi, máte zaměřené kanóny?"

"Až dosud jsem ji měl na mušce, jenže teď mi ji McTown schoval. Čekám, jestli se objeví, pak to do ní nasypu," odpověděl s ledovým klidem Ryckins.

"V pořádku," řekl Jonest. "Buďte připraven kdykoliv zahájit palbu."

"Já bych se na něj, být veliteli vámi, moc nespolehal," křikl do rádia jedovatý hlas Garttoneryho. "Je to grázl největšího stupně a není schopný nic udělat pořádně. Raději to svěřte někomu jinému."

"Jestli je to v letadlo někdo neschopný, seš to jediné ty. Nebudeš nám ta..." nestačil odpovědět na jeho výzvu Ryckins.

"Dost," zařval vztekle Jonest, "okamžitě ticho! Věnujte se svým povinnostem," nařídil nekompromisně. Estupam obrátil oči v sloup a zavrtěl hlavou.

"To snad není možný," vzdychl zoufale. "Ani v takový chvíli si nepřestanou jít po krku. To je fakt záhada, co se mezi nima stalo."

Mručel nespokojeně téměř pro sebe. Jonest však slyšel dobře.

"Příště je nechám oba na zemi," vyhrožoval. "Už spolu nepoletí. Jako by nám nestačily problémy s ruskou raketou, ještě se starat o tyhle dva." Pronesl zlostně. Sám však nevěděl, zda je vzteklý z jejich počínání, či nervozitou z ruské rakety.

"Ještě stále jsem nic nezjistil," ozvalo se nové hlášení Kesneye. "Čím déle jí bude trvat než vyletí, tím lépe pro nás," pronesl povzbudivě. Chvilka ticha zavládla na palubě. Napětí se dalo krájet.

"Nejlepší by bylo, kdyby tam zůstala natrvalo," mručel si pod vousy Jonest.

"Nevím, zda jsme ji zmátli, nebo se jen v mračnu schovala," hlásil po chvíli Kesney opatrně, "ale zatím ji nikde nevidím."

"Takže nezbyvá než se modlit," pronesl Jonest, "aby ji Déestěčko oklamalo stejně jako nás."

* * *

Nicol začala mapu zkoumat s větší pečlivostí. Byla podrobná; měřítko jedna ku dvaceti pěti tisícům, jak si přečetla informaci v dolním rohu. Mohla se detailně seznámit s každým domem, s každou uličkou, pro ni zcela neznámého města.

Prohlížela si ji a snažila se na ní zahlédnout cokoliv zajímavého. Sledovala, kde jsou školy, významné budovy, pomníky.

Jen ji po celou dobu neustále rušily barevné čáry, které si muž přes celou plochu mapy napříč městem namaloval. Donutily ji zanechat prohlídky města a věnovat se pátrání, jaký důvod tajemné čáry mají.

Největší, silná, výrazně červená, vedla od jihu. Směřovala k prvním domům v jižní části města, kde se rozdělila na sedm slabších čar, paprskovitě rozvětvených na všechny strany, jež končily na různých místech města. Všechny měly postupně označení písmeny "H jedna" až "H sedm".

Konce čar byly zvýrazněny křížky. Stačila si všimnout, že všechny jsou poblíž centra města, jen jeden z nich je podstatně dál, víc na sever. Jednoznačně neměly upozornit na nějaký zajímavý objekt, jelikož končily u parků či vodních ploch. Kolem konců byla namalována mnohem slabší linkou kola, vymezující určitý prostor. Právě tyto kruhy, kterých byl velký počet, se vzájemně překrývaly a činily mapu nepřehlednou.

Chvíli na mapu hleděla a snažila se v ní zorientovat. Čím víc se v ní snažila zorientovat, tím více se zamotávala do spleti možností a variant. Elkový výsledek však z ní vyčíst nedovedla.

Odložila ji proto stranou a vzala druhou. Už na první pohled bylo zřejmé, že se jedná o obdobnou mapu té, kterou právě dala pryč. Podobná mapa dalšího města, pokrytá naprosto stejnými čarami a naprosto shodným způsobem. Pohlédla na název města v horní části - Sverdlovsk.

Město, které rovněž vůbec neznala, jeho jméno jí neříkalo zhola nic, slyšela o něm poprvé v životě. Pohlédla do mapy a začala si ji prohlížet. Ulice, domy parky. Neměla body, kterých by se chytila, neznala z něj žádné slavné místo nevěděla nic o jeho historii. Brzy ji to omrzelo.

Sledovala hlavní silnou čáru, která vedla tentokrát od jihozápadu města. V tomto případě se špička paprskovitě rozbíhala do jedenácti směrů a většina končila poblíže středu města. Jejich označení bylo v tomto případě jiné; "E jedna" až "E jedenáct".

Proč jsou čáry označené písmeny "E" u Sverdlovsku a u Minsku "H", to zatím netušila. Také neměla ponětí, proč těch čar je jednou sedm a podruhé jedenáct. Nenašla mezi nimi žádnou souvislost.

Nic nového nezahlédla a tak mapu s bezradným pokrčením ramen odložila na tu první. Vzala do ruky další - Kyjev.

Tak tohle město už znala, alespoň podle názvu, protože ten alespoň již někde kdysi zaslechla. Rychle na mapu pohlédla. Bylo zde vše stejné, jako na těch předešlých. Stejně čáry, stejné kruhy na koncích šipek a stejně popsané koncové body. Všimla si, že hlavní, nejsilnější šipka

vede tentokrát k městu od jihovýchodu. Zde se větвила na devět dalších, které byly u tohoto města označeny "D". od jedné do devítky.

Tu jí napadlo podívat se na celkovou mapu Sovětského svazu.

Rychle rozhrábla hromadu papírů na stole a vyndala atlas, který tam měla položený. Listovala, aby našla mapku, kterou právě potřebovala. Když se k ní po chvíli dostala, zkoumavě se na ní podívala a začala hledat "její" města.

Spokojeně si poposedla, když po delším hledání padl její zrak na město s jménem Kyjev. Po chvíli našla Leningrad, Charkov či Novosibirsk. Trochu se začervenala, když nemohla najít Moskvu. Prst jí jezdil po mapě sem a tam a hlavní město ne a ne najít. Ať jezdila očima po celém rozlehlém území Sovětského svazu, nenašla jej.

Po chvíli to vzdala. Vzala mužovu mapku města Kyjeva a položila ji na celkovou mapu z atlasu. Po ní zvedla již odložené mapy Sverdlovska a nakonec i Minsku. Také ty položila přibližně na místo, kde na kterém skutečně ležely.

Spokojeně na ně pohlédla, když jí bouchl do očí nový postřeh. Všechny silné šipky mířící od jihu k určeným městům jakoby společně mířily k místu, který měl muž označen jako "B nula"! Jasně to svědčilo, že mapky a plánované místo odpalu raket spolu souvisí.

XIII.

Červený telefon se Sergejově stole divoce rozdrnčel. Téměř ihned jej zvedl, protože jeho zazvonění už chvíli očekával.

"Poslouchejte nové rozkazy, majore," zazněl rázný hlas velitele Taranského. "Je potvrzeno z několika zdrojů nezjistitelný počet nepřátelských cílů. Shodují se jak pozemní stanice, tak družice. Jsou zjištěny nové prvky protiradarového matení, které byly nepřítelem použity. Zatím nevíme, oč se jedná, je to dále v šetření. Jedno je ale jisté, naše radary byly oklamány, takže nevíme, kolik se za stínící clonou nachází nepřátelských letounů a jaké mají záměry. Než bude věc spolehlivě objasněna, bude naše velení vycházet z počtu nepřátelských strojů, jaké jste uvedl v minulém hlášení.

Musíme postavit dostatečně pevnou hráz, abychom první úder nepřítele zarazili a nedovolili mu průnik na naše území. Rozkaz zní. Uveďte do nejvyšší pohotovosti všechny střely STS 6 pod vaším velením. I když již došlo ke zničení jednoho stanoviště a dáváme jim tak šanci zničit další. Nemůžeme si dovolit riskovat, že je nebudeme mít čím zastavit.

Pohotovost jedna, rozkaz k palbě očekávejte co nejdříve! Věnujte zvýšenou pozornost dění na obrazovkách. Uvádíme do nejvyšší pohotovosti Nastaču. Do vzduchu jde obranná divize prvního úderu východního svazku.

Míří k vám rovněž nová skupina nových mobilních raket, které vystřídají jednotku, která je již u vás a je bez střel. Nové rakety budou SA 5 a budou sloužit k ochraně našich stanovišť s STS 6, kdyby by se nepřítel opětovně pokusil o jejich zničení.

Omezit radiový provoz podle stupně utajení 1. Připravte se na možnost přejít na kód Naděžda. Jestliže se situace zhorší, dojde k přechodu na tento stupeň."

Chrlil z telefonu jeden rozkaz za druhým. S každým dalším tuhly Sergejovi jeho rysy ještě více. Studený pot mu stékal po skráních a cítil chvění v kolenou. Situace si znatelně přiostrhovala.

"Provedu," odsekl stroze, "sloužím vlasti."

Jen ztěžka hekl do telefonu, když přívál rozkazů skončil. Bleskově telefon položil a na okamžik se zamyslel, aby si prošel nejbližší kroky.

"Sašo," zvolal na dalšího z operátorů, "ihned odpalovací systémy raket zpět do pohotovostní polohy. Rakety nahoru a zaměřit cíl. Rychle! Všechny stanoviště."

"Ale..." namítl rozpačitě Saša, "co když je zase zničí? Přece mají ty paprsky?"

"Rozkaz zní... všeobecná pohotovost," rázně odsekl Sergej. "Všechny rakety k palbě, i za cenu rizika jejich zničení. Zřejmě si dneska taky trochu zastrílíme ještě i my."

Sašovy ruce začaly okamžitě přepínat všechny spínače stanovišť raket.

S obavami sledoval, jak se rozsvěcuje jedna kontrolka za druhou. Netrvalo dlouho a jejich dlouhá oranžová přímka se nad ním rozsvítila v celé délce. V jedné třetině zela tmavá mezera. Zde osm kontrolkek zůstávalo dál potemnělých. Všechny patřily zničenému stanovišti, kde již ani jedna z raket nebyla v provozu.

Po dalším přepnutí změnily všechny svou barvu na zelenou. Oznamovaly tím nastavení raket do palebných pozic a odpojení zabezpečovací zařízení.

Na jeho pokyn se stovky kilometrů od nich daly do pohybu betonové kryty, schované pod maskovací trávou a malými stromky.

Odhalily v zemi schované odpalovací stojany, které se ježily osmi špicemi protiletadlových raket. Tentokrát se všechny naprosto spolehlivě pomalu, za temného hučení hydraulického pohonu, vysouvaly ven.

Kryty odjely mimo šachtu a stojany se napřímily. Poté se natočily svými špicemi směrem k nepříteli a několik opakovaných cvaknutí potvrdovalo odjištění střel. Znovu, nedlouho po prvním rozkazu, je vypouštěli z dračích děr na denní světlo, aby byly připravené ke zničení agresora. Nyní už čekaly na poslední povel.

* * *

Kesney netrpělivě sledoval malý kulatý monitor na svém panelu. Netrpělivě očekával, odkud se ruská raketa, směřující k nim, vynoří. Stejně jako on, tak i ostatní členové posádky nervózně poposedávali a různými podvědomými reakcemi dával najevo svou nervozitu. Někteří se snažili svými přístroji zachytit nějaký signál, ale zhora nic z nich nevyčetli, maskovací účinky Déestečka byly vynikající.

"Veliteli," ozval se náhle Kesney, "mám tady start dalších ruských letadel. Letiště Nastur. Počet... šest... ne deset... moment... stále přibývají!... mám už jich čtrnáct!" zvolal překvapeně.

Jeho hlas zněl velmi vzrušeně. Zatímco se McTown plně věnoval situaci kolem protiletadlové střely, on na svém monitoru sledoval dění v širokém okolí. Start ruských letadel mu proto neunikl.

"Jaký mají kurs?" zazněl okamžitě Jonestův dotaz.

"Kurs zatím není jednotný," odečítal Kesney údaje z monitoru, "přecházejí do formace a zřejmě čekají na start celé jednotky... Vypadá to, že první skupina už jej nabrala... mají... nula, devět, devět, rychlost... zatím pět set. Přijímám od nich různé signály a z toho soudím, že se nejedná jen o MiGy, ale jsou mezi nimi určitě i další typy. Zřejmě to budou Súčka."

Jonest horečně přemýšlel, co může takový vývoj znamenat. Proč Rusové posílají do vzduchu další jednotky, když obranné hlídky už mají na svém místě v bodě dotyku? Jejich letoun již přece jejich pásmo opustil a musí jasně vidět, že míří pryč. Také jim musí být jasné, že si uvědomili svou chybu a nyní se ji snaží urychleně napravit. Snad nemají v úmyslu začít honičku na jejich letoun? Ale i tak by jim na to stačilo i těch několik letadel, která již jsou v jejich dosahu, ale ta se spíše vzdalují. K čemu tedy ta ostatní? Co mají k čertu za lubem? Nestačil dokončit své myšlenky.

"Start dalších letadel," ozvalo se nové Kesneyovo zvolání. "Letiště Irinskaja, počet šestnáct, alespoň dosud."

"Jo, souhlasí," potvrdil Sterback. "Kurs jedna, čtyři, osm. Rychlost pět set dvacet."

Jonest si jen odfrkl po další Jobově zvěsti, kterou právě obdržel. Rusové tedy proti nim vysílají celkem třicet letounů! Doposud všechny lety, které absolvoval, probíhaly celkem v klidu, bez nějakých zvláštních problémů. A dnes to je jedna mimořádná událost za druhou.

Kdykoliv proti nim obranný svaz vzlétl, vždy se jednalo jen o několik hlídkových strojů, ale ještě nikdy proti nim Rusové tak velkou skupinu nevyslali. Takové množství letadel vysoko převyšuje počet protiletadlových raket, které sebou mají na svou obranu.

Jestliže se Rusové v tomto počtu přiblíží, budou muset počítat se střelbou z těžkých palubních děl svého letounu a to však znamená, nechat je přilétnout i na dostřel samotných ruských MIGů a být tak sami v přímém ohrožení jejich kanónů a kulometů. Pokud by proti nim mohli poslat dostatek raket, mohli je udržet mimo jejich palebný účinek a být relativně v bezpečí. Takto už jde o kůži.

"Ryckinsi," zvolal ostře do mikrofону, "jak vypadá středisko přímé obrany? Jsou děla připravená? Provedl jste zkušební palbu?"

"Provedeno, pane," potvrdil okamžitě Ryckins. "Přece nebudu riskovat. Až k nám banditi dorazí, budeme připravení. Pro jistotu provedu ještě jeden zkušební test."

* * *

Když se mu nad hlavou rozzářila celá řada zelených kontrollek, Saša si ztěžka oddechl. Tentokrát všechno proběhlo v naprostém pořádku.

"Hotovo," otočil se k Sergejovi, který napjatě očekával výsledek operace. "Rakety připraveny, zatím vše proběhlo bez závad, doufám, že je zase nezničí."

"Také doufám," odpověděl spokojeně Sergej. Obrátil se zpět k vojínovi za sebou. "Dalgiji, jede sem další skupina mobilních raket. Tentokrát SA 5 a proto se připrav na jejich zavedení na palposty. Budou umístěny na místech II. stupně. Tak je diriguj. A dívej si pozor, aby přitom nedošlo k nějakému dalšímu maléru. Sašo, spoj se s velitelem mobilních raket a oznam jim okamžitý odjezd. Dalgij je bude navádět k bráně."

Oba kývli, že rozumí. Saša se obrátil ke svému panelu a přepnul stanici pro spojení s velitelem raket. Dalgij sebral své praporky, upravil si svou výstroj a vykročil z místnosti. Ostrý kužel světla opět krátce šlehl místností, jak se snažil rychle proklouznout ven. Tam se rozběhl k menšímu kamennému stanovišti, odkud byl přehled ke všem autům.

Rampy raket u všech čtyř aut, nyní jen prázdné konstrukce, se pomalu sklápěly do vodorovné polohy nad kabiny vozů. Netrvalo dlouho a byly ve své přepravní poloze. Kolem každého z nich pobíhaly skupiny členů obsluhy, aby rychlým točením mnoha pák odstraňovaly stabilizační zajištění aut vystrčené na všechny strany.

Těžké silné traverzy s kulatými disky na koncích, které sloužily jako větší opora stability při odpálení raket, se zasouvaly zpět do kovových pouzder. Rychle sbírali kusy trámů a dřev, kterými je měly podloženy a naházeli je na korby aut, aby v ostrém poklusu naskakovaly do kabin. Velitelé prováděli u spuštěných ramp poslední přípravy k odjezdu. Proběhlo několik posledních úkonů a mechanické zabezpečení ramp.

Jen jedno místo zůstalo bez pohybu. Byly to pokroucené, stále ještě hořící zbytky toho, co zbylo z nešťastného vozu a jeho posádky po nepodařeném odpálení své rakety. Spálený velký kruh trávy a několik keřů už jen naznačovaly ďábelskou tragédii, ke které zde došlo.

Řidiči na pokyn velitele startovali své motory a mohutná oblaka modrého dýmu zavalila okolí. Poslední vojáci naskakovali do kabin, poslední dveře se zavíraly. Netrvalo dlouho a auta se po chvíli jedno po druhém rozjížděla a krokem sjížděla ze svých postavení k velitelskému GAZu.

Velitel sám postával na prahu otevřených dveří a sledoval příjíždějící stroje. Spokojeně sledoval, jak se pomalu za ním rovnají do řady. Velitelský operační krytý vůz již byl sbalený a stál těsně za GAZem připravený k odjezdu. Kabely na spojení s pozemní stanicí byly odpojené, vysoké tenké antény byly složené a řádně připevněné na střeše automobilu.

Dalgij několikrát zamával praporky pokyny a GAZ, následovaný ostatními, se zvolna rozjel po hrbolaté a rozryté cestě dolů k první bráně. Stačil ještě pokynout řidičům nákladních aut, kteří jej právě míjeli a již se díval, jak za chuchvalců zvířeného prachu mizí za prvním ohbím stráně.

Zadíval se do dále, kde očekával další konvoj aut, která měla přivést nové rakety k jejich ochraně. Zatím byla cesta stále prázdná, ani oblaka prachu nenaznačovala, že by se blížila. Otočil se a zamířil zpět do místnosti.

* * *

Oba mohutné těžké kanóny v přídi a zádi se rozkývaly na všechny strany, když Ryckins přezkušoval funkčnost. S uspokojením sledoval, že se žádná z kontrolních signalizujících závaď nerozsvítila. Dunivý rachot vzápětí oznámil, že několik desítek nábojů z šestihlavňových kanónů opustilo své dosavadní uložení a vylétlo ze stroje.

"Pane," ozval se Ryckins vzápětí, "obrana stroje připravena. Zbraně jsou OK, kontrolní salvy provedeny."

"Děkuji poručíku," odpověděl krátce Jonest.

"Veliteli," ozval se náhle Sterbackův hlas, "jsme již dost daleko od sovětské zóny. Pokud máme letět podle plánu, je zapotřebí změnit kurs. Jsme dosud stále na jedna, jedna, pět."

Jonest si uvědomil, že to je opravdu tak. Z věže žádný příkaz ke změně plánu letu nepřišel, takže se budou muset vrátit na původní kurs. Se svým rozhodnutím chvíli váhal. Směr, kterým nyní plnou rychlostí letěli, byl v tuto chvíli nejvýhodnější, jelikož se vzdalovali od ruských raket a stíhaček nejrychleji, jak jen mohli. Mířil však jižněji od plánované trasy letu. Podle příkazů by se měli co nejrychleji vrátit do správného kurzu. Jenže stále se jim ještě na obrazovkách neobjevila poslední zbloudilá ruská raketa. Pokud si nebudou jistí, co se s ní v tuto chvíli děje, je každé rozhodnutí ožehavé.

"Nemůžeme už dlouho letět na plný plyn," upozornil ho citlivě Estupam. "Je poměrně silný protivítr a při takovémto divokém letu budeme brzy bez šťávy. To se k místu tankování ani nedostaneme."

Jonest pohlédl na ukazatel paliva, který v posledních horkých okamžicích nesledoval. Paliva měli skutečně mnohem méně, než by na tomto místě měli mít. Pokud by takovou rychlostí pokračovali příliš dlouho, tankovací letoun by se jich nedočkal.

"Zahrádko," přiložil si k ústům mikrofon, "tady Omega, Georg, Thomas, slyšíte mě?"

Třikrát opakoval svůj dotaz, než se ozvala odpověď.

"Tady Zahrádka," ozval se konečně známý hlas, "OGT slyšíme vás dobře."

"Máme tady start třiceti ruských strojů," oznamoval Jonest. "Jejich kurz je přímý k naší pozici. Jaký bude další postup? Jsou nějaká instrukce pro případ, že nás napadnou?"

"OGT potvrzujeme start letadel," pronesl uklidňujícím hlasem řídící, "máme je odsouhlaseny z několika zdrojů. Dosud nevíme, jaký je pravý důvod startu těchto letadel. Naše rozvěďka zatím nezjistila nic o plánovaném tajném ruském plánu útoku na náš stroj. Zřejmě se jedná o okamžité rozhodnutí velení oblasti. Budeme monitorovat jejich pohyb."

"Už na nás vystřelili pět raket," ozval se znepokojeně Jonest. "Nemůžeme dál čekat, až sem přiletí třicet čertů a pokusí se nás sundat. Nemáme dostatek obranných raket proti tolika strojům. Žádáme o vyslání ochrany a ukončení mise."

Snažil se co nejdůrazněji zabránit, aby byli ponecháni sami útoku takového množství letadel.

"Zpracováváme všechny varianty," zazněla rychlá odpověď. "doposud je vyhodnocujeme a vybíráme tu nejvhodnější. Zatím vyčkejte a pokračujte v letu. Vzlet může být součástí cvičení, o kterém nevíme. Nechceme se zbytečně unáhlit a komplikovat situaci nasazováním velkého počtu strojů do oblasti. Letadlová loď Theodor Roosvelt již směřuje do vašeho prostoru, nyní je od vás tři sta mil, pokud bude potřeba, má již připravené stíhače na vaši ochranu. Jejich použití předpokládáme pouze v případě nejvyššího stupně ohrožení. Nechceme Rusy dál dráždit, když už jste k nim tak neprozřetelně nakoukli."

"Rozumím Zahrádko," zavrčel nespokojeně Jonest. "Pokračujeme dle plánu."

* * *

Nicol se zamyslela nad rozloženými mapami. Dlouhé červené křivky ji dráždily a nutily přemýšlet, jaký mohou mít smysl.

Napadla ji možnost, zda se nemá raketa před výbuchem rozdělit nad určeným místem na několik menších a ty dál zamířit na vybrané cíle. Podle paprsků vedoucích ze silné křivky rozvětvené na více menších se toto jevilo jako nejpravděpodobnější. Usilovně vzpomínala, co všechno o raketách na palubách těžkých letadel ví. Vzpomínala na některé z mnoha hovorů, u kterých byla přítomna, zda se někdo nezmiňoval, zda rakety v sobě neobsahují další nálože, které se na přesně vypočítaných místech oddělí od nosné rakety. Možné by to bylo, dosáhlo by se tím mnohem většího zničujícího účinku.

Ať přemýšlela, jak chtěla, na nic podobného si nevzpomněla. Již se smířovala s myšlenkou, že jí tajemné křivky zůstanou záhadou, kterou neodhalí. Kruhy na koncích menších šipek by přitom tak krásně označovaly účinek menších bomb, ale všechno byl jen odhad, který v ničem nemusel odpovídat skutečnosti.

Největším důvodem proti její myšlence byl fakt, že u každého města se počet oddělených hlavic výrazně lišil. Měla tu města se čtrnácti rozvětvením, ale také jen se šesti. Logicky předpokládala, že kdyby měly bomby více hlavic, určitě by byl jejich počet stejný. Cíle se během letu často měnily podle okamžité potřeby, takže dopředu by nikdo nemohl tušit, na kolik menších bomb se nad cílem musí rozdělit.

Uvědomila si nepříjemnou skutečnost - pokud se bude chtít dostat v pátrání dál, bude muset ještě jednou projít listy s výpočty a další tajemství vyčíst z nich. Děsila ji neodbytná představa, že bude nakonec nucena zabořit se do množství čísel a hledat odpověď v nich. Pokud jí bylo něco odporné, pak složité matematické operace a nepochopitelné vzorce. Jenže nebylo zbylí, jiná možnost nebyla.

Nicol se tedy znovu vypravila do patra a zamířila k mužovu pokoji. Už zdaleka zde nebylo tak pečlivě uklizeno, jak když sem vstoupila poprvé.

Papíry se válely všude na různě vysokých hromádkách, několik jich bylo spadlých na měkký koberec. Počáteční obava a nejistota, že vstupuje do cizího teritoria, již byla zcela pryč a nyní již bez výčitek spěchala přímnou cestou ke stolu.

Znovu se začala přehrabovat některými hromádkami, prohlížela list za listem, hledala další záchytné body, jež by jí mohly napovědět cokoliv dalšího. Jasně tušila, že odpověď zde ležet

musí, že celá akce má svou logiku a že záleží jen na její šikovnosti, zda se jí podaří celou mozaiku záhady poskládat dohromady.

Procházela spoustou různě popsaných listů a kombinovala jejich obsah se skutečnostmi, které již znala. V žádném nenacházela odpověď na své otázky. Dlouho nemohla nic objevit.

Až náhle vnuknutí ji upozornilo, že by si mohla více všímat počtu podtržených výsledků na jednotlivých listech.

Začala tedy od začátku. Brala jeden list za druhým a počítala výsledky. Avšak stále nenacházela nic, co by jí pomohlo dostat se dál. Teprve po nějaké chvíli zahlédla list, na kterém bylo v červených kroužcích označeno šest výsledků. Okamžitě si uvědomila, že shodné číslo bylo shodné s nejnižším množstvím rozvětvení hlavní křivky, na které se dělila.

Papír ji okamžitě zaujal a začalal jej pečlivě prohlížet. Množství čísel a pracovní výpočet končící šesti výsledky jí neříkalo nic, neměla ponětí, jak se muž k výsledku dopracoval. Celý list byl hustě popsaný číslicemi, které ji nic bližšího neodhalily. Vzorcům, ani jejich vzájemným vztahům nerozuměla, několikrát podtrhané výsledky nechápala. Nic dalšího se z něj tedy nesnažila vyčíst, dopředu věděla, že by se jednalo jen o ztrátu času. Zjistila co potřebovala, měla před sebou výpočet, který mohl stanovovat hodnoty pro větvení šipek. Protože jich zde bylo šest, měly by se shodovat s městem, na kterém se křivka na šest dílčích větvila.

Znovu seběhla do haly, kde sebrala z hromádky ze stolku všechny podrobné mapy měst, aby s nimi opět vyběhla do schodů a došla zpět do pracovny. Tam si všechny mapy rozprostřela na měkkém koberci na zemi, aby je mohla dobře přehlédnout.

Sebrala ze stolu první papír se šesti výpočty a na zemi hledala mapku města, kde se hlavní křivka rozdělila na šest podružných. Několik listů odložila, nežli se před ní objevila ta pravá. Narychlo zkontrolovala zbylé, aby se ujistila, že se nemohla splést. Naštěstí žádná jiná hlavní křivka se na šest malých nedělila, takže oba papíry mohly opravdu patřit k sobě. Pohlédla na jméno města; Charkov.

"Jestliže je můj odhad správný, mám první," zajásala.

* * *

Několik stovek kilometrů od stanoviště posádky nastal v těchto chvílích velký shon, který vypukl na velké raketové základně Nastača.

Obrovské vojenské centrum, které se ukrývalo v rozlehlém borovicovém lese, obsahovalo stovky velkých raketových sil, které ve svých útrobách ukrývaly ty největší a nejdokonalejší sovětské rakety. Velká část byla strategických; od gigantických atomových, po střední pro operativní použití, bojové hlavice jak s nukleárními, tak biologickými náplněmi, až k nejmenším, jež tvořily speciální rakety nejnovější provenience, sloužící k protiletadlové ochraně.

Zde, daleko na východě, byly umístěny proto, aby zůstaly utajeny před okolním světem, neměl se o nich nikdy nikdo dozvědět. Nikdo nepovoláný neměl znát, jaké typy raket a

v jakém počtu je vlastně Sovětský svaz má. Vzdušný prostor nad oblastí patřil mezi nejstřeženější místa Sovětského svazu.

Sovětské velení se snažilo udržet tajemství a bránilo se za každou cenu špionáži, prováděné v tehdejší době. Tím bylo letectvo. Letecké snímkování patřilo k základnímu zdroji každé špionážní síti a oni dělali všechno možné, aby je nedovolili. Největším nebezpečím byly U-2, létající v nejvyšších výškách, ale i s těmi si již uměli sověti v současnosti poradit. Měli rakety, které je svým dostupem předčily a dokázaly je ohrozit. Úspěšně tak v poslední době zabránili několika pokusům let nad vlastním územím. Tento stav sovětské velení na dlouho ukoľébal. Asi by nebyli tak klidní, kdyby jen náznakem tušili děsivou věc - Američané získali dokonalou fotografickou techniku a dokázali snímkovat cizí území ze satelitů. Základna Nastača tak pro ně nebyla neznámým pojmem.

Poplašné klaksony, umístěné na větvích mnoha stromů po celé své ploše, se rozhoukaly svými kvílivými zvuky. Během chvilky se cesty a cestičky v okolí zaplnily pobíhajícími muži v krycích uniformách. Ti ve chvatu naskakovali na korby aut, která vyrážela ze svých dosavadních úkrytů. Náhle zde bylo velice živo, všechny druhy vojenských automobilů, od těch velkých těžkých, po malé, terénní, ujížděly do svých určených stanovišť a na bojové pozice rozvázely jejich posádky.

Každé z nich bylo plné vojáků základní služby, kteří ve chvatu sbalili své věci a s plnou polní seděli na korbách. Ve tvářích jim bylo možné číst obavy, někdy i strach. Netušili, zda se jedná jen o cvičný poplach, či akce neznamená přímý vojenský zásah, kterým jim jejich nadřízení neustále vyhrožovali. Byli sice vojáky, ale to poslední, co si přáli, bylo vojenské střetnutí. Oficiálně byli všichni připraveni zemřít za svou zemi při ničení nenáviděných kapitalistů, ve své duši však toužili po klidu a hlavně žádné střelení.

Již během prvních metrů jízdy zjistili, že situace vypadá velice vážně. Všechny příznaky napovídaly, že tentokrát se o planý poplach nejedná.

Projížděli kolem prvních podzemních sil a přitom zahlédli, jak se jejich kryty u několika z nich pomalu odsouvají. Nikdy předtím se tak nestalo, dosud byly neustále pečlivě zamaskované a drženy v nejvyšším stupni utajení.

To mohlo znamenat jediné. Došlo k nějaké závažné akci mezi Svazem a Američany a je třeba zasáhnout. Konflikt, který jim byl dennodenně vtoukán do hlavy, mohl každou chvíli začít.

Už za chvíli se mezi nimi rozkřikla několikrát upravená zpráva, jež vycházela ze skutečnosti. Došlo k narušení sovětského prostoru mnoha letadly nového typu, která bez problémů dokázala oklamat obranné systémy sovětské armády. A co je nejhorší, zřejmě provedli úspěšný útok na jejich kamarády. Zásah bude nutný. Je třeba zničit protivníka.

Těm méně statečným se stáhly hrůzou žaludky, ti přesvědčení měli radost, že konečně budou moci vykořisťovatelným dělnické třídy ukázat svou sílu.

Po přijetí na svá stanoviště svižně seskakovali z koreb aut úprkem mizeli ve svých stanovištích, kde každý zaujal předem určenou pozici.

Víka sil obranných raket tvořily větší či menší betonové kopule. Jasně svítily po krajině, kde jich bylo rozeseto veliké množství. Zde kryty nebyly nijak pečlivě maskovány, panovala

uklidňující pocit, že sovětská vojska jsou dostatečně silná udržet nepřítelovo oči dostatečně daleko.

S velkým lomozem se přesouvaly menší druhy betonových krytů po kolejnicích na své nové stanoviště ty větší se odklápěly na bok. Pod nimi, hluboko v silu, zatím odpočívaly jak draci ve svých norách hrozivé rakety, které byly připraveny vynést svůj smrtící obsah k nepříteli.

Z děr pomalu vystupoval drobný opar, vznikající sublimací chladících směsí, která obklopovala všechny důležité části raket, jež se musela udržovat z bezpečnostních důvodů na nízké teplotě. Mohutné svazky kabelů se táhly po stěnách sila a v různých výškách se spojovaly k jednotlivým částím raket. Občas se silem rozlehlo zasyčení a drobná vodní mlha pokropila připravenou raketu.

V hlavním velitelském stanovišti, hluboko pod úrovní povrchu, sedělo celé vedení východního svazku a bouřlivě projednávalo nastalou situaci. Vysocí důstojníci byli shromážděni kolem velkého stolu, na kterém byla nakreslená podrobná mapa celého sovětského území. Velitelé postávali kolem něj, někteří se o něj v předklonu opírali rukama a vášnivě o vzniklé situaci debatovali.

Kolem dokola sedělo podél stěn množství operátorů, kteří pozorně sledovali své přístroje, které obsluhovali. Nejvíce zde zářily velké zelené obrazovky mnoha radiolokátorů. Světlé přímky obíhaly pravidelně dokola svou cestu, aby rozsvítily bílé body, znamenající nalezené cíle. Množství řad svítících kontrol na pultech nad jejich stoly signalizovaly stupně připravenosti jednotlivých sil. O každém z nich byli informováni řadou kontrolních displejů a ukazatelů.

Červená kmitající světla nad jejich hlavami oznamovala i zde, že je vyhlášen poplach vyššího stupně.

Velitelé probírali momentální situaci, která vznikla během letu posledního okolníka. Padaly různé návrhy, jak postupovat a co podivné chování nepřátelského stroje znamená. Ze vzrušené atmosféry šlo vycítit, že jsou v časové tísní. Na jedné straně nepřítel, na druhé straně obava z přehnané reakce. Ozývaly se proto různé návrhy; od vyčkání, až po okamžitý odvetný útok.

Dosud létaly americké stroje jen podél vzdušného pásma, za jeho hranice se pouštěly jen zřídka a to jen na minimální vzdálenost. Proto mimořádných situací, vyvolaných touto situací bylo poskrovnu. Obě strany si uvědomovaly možná rizika.

Dosud se vždy o porušení pásma pokusily osamocené stroje. Nyní mají hlášenou velice početnou skupinu letounů. Výzvědná služba žádnou větší akci neodhalila, takže postupovali opatrně, aby se neunáhli.

Přicházely další a další hlášení operátorů jednotlivých radarů a situace byla stále stejná. Cíle se neustále měnily, nestálý byl jak jejich počet, tak velikost. Bylo zřejmé, že bylo použito techniky k oklamání obranných přístrojů a proto nikdo nevěděl, jak velká skupina nepřátel vlastně je. Jako vždy se předpokládala ta nejhorší možná alternativa.

Zmatek způsobila informace o ztrátě střel, vyslaných proti nepříteli. Neměli ponětí, zda byly sestřeleny, či se zřítily vlastní chybou. Okolním přitom pokračoval dál ve svém provokativním letu. Prošel prvním blokem obrany velice snadno.

Základna Nastača měla několik velkých radarů, stejných jako na stanovišti Krasunskaja u Sergejovy party. Sloužily jako záložní či kontrolní, ale hlavně jako válečná rezerva.

V tuto chvíli všech pět, rozmístěných na každé straně základny, roztočilo své hranaté trupy v pomalé rotaci. Dvojitě polokruhové antény ježily své zářiče k nepříteli, aby kontrolovaly každý jeho pohyb.

Výškové radary, zjišťující výšku letadel, se rozkývaly svými pravidelnými pohyby nahoru dolů. Zaměřovače zaměřily své vlny v úhlu nepřátelského letu a zjišťovaly pravidelně jeho přesnou polohu, pokud toho v tuto chvíli byly schopny.

Z vojenských letišť odstartovaly první roje záchytných stíhačů, aby letěli nepříteli v ústrety, pokud by ve své mohutné formaci zamířil dál do nitra sovětské zóny. Jeden za druhým se vydávali do vzduchu a ve velkých skupinách mířili k místu, kde se nepřátelé podle posledního hlášení nacházeli. Jako vždy, i nyní reagovalo sovětské velení nasazením obrovského množství vojenské síly najednou. Bylo zvyklé nahrazovat technické nedostatky kvantitou.

* * *

Posádka letounu napjatě poslouchala rozhovor kapitána s řídícím letů. Jasně slyšeli zklamání v Jonestově hlasu a jim samotným nebylo dvakrát nejlépe. Zatím nemohou s žádnou další pomocí počítat a letadlová loď je v tuto chvíli stále ještě příliš daleko. Zatím nemá své stroje ve vzduchu, takže by nemohla účinněji zasáhnout.

"Poslední raketa se vynořila ze své skrýše!" zařval ostře Kesney do mikrofону. "Mám ji na příjmu, ale jak to vypadá, trochu jsme ji přece jenom popletli hlavu. Její let je najednou klikatý a zjevně nemá pevný cíl. Nyní dokonce letí ve směru devadesáti pět stupňů kolmo k našemu kursu, takže bych řekl bych, že je zcela vedle."

Okamžik na který tak netrpělivě čekali, konečně nadešel. Kesney konečně objevil poslední raketu, která jim dělala velké starosti.

"Také ji už mám," připojil se Sterback. "Potvrzuji radarové hlášení. Kličkuje, letí nepravidelně, ale stále si udržuje hladinu čtyřiceti osmi tisíc stop."

"Pane," ozval se po chvíli varovným hlasem Kesney, "raketa sice kličkuje a její let se neustále mění, přesto se stále více zaměřuje naším směrem. Je velice pravděpodobné, že její přístroje opět vypátraly naši stopu, ale jsou ještě ovlivněny Déestečkem. Nemohu vyloučit, že jakmile se dostane z jeho vlivu, nesoustředí se na náš letoun."

"Naprosto souhlasím, domnívám se totéž," podotkl Sterback. "Její let se stále víc zklidňuje a zaměřuje se naším směrem. Kurz pomalu srovnává do naší stopy. Můj předpoklad je - detekovala náš stroj a jde po nás"

"Ano, беру na vědomí," potvrdil chladně Jonest. "McTowne, zaměřte Ageemky číslo 1 a 2 na nepřátelský cíl."

Poté se obrátil k Estupamovi.

"Ať mají šéfové radost - změna kursu podle rozkazu," nařídil. "Nový směr; jedna, devět, sedm. Zatím budeme držet rychlost na stejné úrovni, dokud se nezbavíme té rakety za námi. Nechci riskovat, že AGM minou a my se do ní budeme trefovat kanónama."

Estupam souhlasně přikývl a začal natáčet obří letoun do nového kursu. Stroj prováděl velký oblouk, a srovnával se do požadovaného směru. Opět začali kopírovat sovětský vzdušný prostor.

"Cíl lokalizován," ozval se klidný hlas McTowna, "první raketa zaměřena."

"Pal!"

Zazněl rázný rozkaz. Na pravoboku letadla zazněla tlumená rána. Na okamžik se za okny objevil krátký plamen, když se raketa odpoutala od svého závěsu pod křídlem letadla.

"Druhá raketa připravena," zaznělo McTownovo hlášení.

"Pal!" štěkl Jonestův rozkaz.

Zaduněl další výstřel a nový záblesk se objevil tentokrát na levé straně. Nyní už jen mohli čekat, zda si alespoň jedna z nich najde svůj cíl.

Kesney na radaru pečlivě sledoval jejich let a viděl, jak se pomalu přibližují k ruské raketě. Posádka dál pečlivě hlídala své přístroje a sledovali, jaký bude výsledek odpálení obranných střel. Všichni si dobře uvědomovali, že nyní jde o vše. Pokud střely minou, nastane ta nejhorší možná situace.

Každý se snažil zaplašit černé myšlenky jak uměl a téměř všichni se proto raději soustředili na práci s přístroji.

"AGM číslo 1 v pozici dotyku s nepřítelem..." ozvalo se vzrušené hlášení Kesneye.

Nervy trhající ticho zavládlo strojem, napětí rázně zhoustlo. Žádný z členů posádky ani nedýchal, nedovolil si prudčí pohyb, aby snad střelu nevychýlil ze správného směru. Všichni netrpělivě čekali na slova, která operátor vyřkne. Dozví se v nich, jaký bude jejich další osud.

"...minula!" ozval se zoufalý výkřik. "Střela číslo jedna minula cíl!"

* * *

"Sakra!" ozvalo se překvapené zvolání.

Operátoři za stoly svých pracovišť se překvapeně otočili směrem k Pasočkinovi.

"Mám tady nové cíle," rozhlédl se udivený operátor po svých kamarádech, "jsou to záchytáči z Nasturu, počet šest, ne... moment, další dva... osm... další... sakra těch ale je! A všichni jdou o překot nahoru!" Pronášel překvapeně další čísla.

"Potvrzuji," přidal se ihned Matvěj, "mám je také. Kurs nula, devět šest, rychlost šest set a přidávají."

Potvrdil první údaje, když i na jeho displejích naskočily patřičné parametry. Před posádkou se na panelech rozblíkalo množství kontrolků různých barev. Rutinně je vyhodnocovali a prováděli obvyklé další kroky. Pilně se věnovali práci a dusivé ticho zavládlo místnosti.

Protože očekával příjezd kontrolní skupiny, začal Sergej průběh služby zapisovat do deníku. Musel spěchat, nové situace se valily velikou rychlostí a tak měl obavy, aby na nic nezapomněl.

"Z Irinskaje jde nahoru dalších šestnáct mašin!" zvolal od svého přístroje znovu Pasočkin.

"Mám je také," potvrzoval i tentokrát Matvěj. "Kurs jedna, čtyři, dva, rychlost pět set padesát."

Tohle už začínalo být zajímavé. Sergej zanechal psaní a popošel se podívat ke stolům obsluhy na monitory. Spatřil na vlastní oči, co se před chvílí dozvěděl. Okolník uháněl na plný plyn směrem ven z jejich vzdušného prostoru. Roje právě odstartovaných letadel nezadržitelně směřovaly do míst, kde se ještě před několika chvilkami nacházel. Opodál se sice pohybovaly tři dvojice první ochrany, ty se ale držely v uctivé vzdálenosti a opisovaly velké oblouky.

"Tak už ji konečně mám." ozval se pojednou Pasočkin.

Pohledem na jeho monitor Sergej spatřil, cože to vlastně našel. Byla to poslední zbloudilá raketa. Po několika dlouhých minutách, kdy se ztratila v množství bodů cizích letadel se pojednou opět objevila.

Stále ještě letěla, což značilo, že se ji nepříteli nepodařilo sestřelit, ale nacházela se již ve značné vzdálenosti od cíle, který měla pronásledovat. Její let v tuto chvíli nebyl přímočarý.

Velice pomalinku, nekonečně dlouhé vteřiny, se její let upravoval, nežli se konečně srovnal a zamířila přímým směrem k nepříteli.

"Výborně, zase ho našla!" zvolal radostně Pasočkin a stejně jako ostatním i jemu se rozzářil úsměv na tváři. Čidlo rakety neklamalo, našlo svou oběť a ta se jako neúnavný lovec vypravila za svou kořistí. Už pokládali akci za ztracenou, ale naděje opět zaskvítila.

Zcela soustředěni sledovali oba body, které se k sobě opět začaly přibližovat. Se zaťatými pěstmi tlačili svého vyslance kupředu, aby se co nejrychleji dostal těsně k cíli. Raketa již byla velice blízko, čekali každým okamžikem, jak celá situace dopadne.

Náhle raketa z obrazovky zmizela. Tentokrát nadobro.

* * *

Hlavy některých členů posádky odevzdaně poklesly. Nastala okolnost, které se všichni obávali nejvíce. Antiraketa zklamala, svůj úkol nesplnila. Ale naději stále ještě měli, i když značně poklesla. Byla tu druhá raketa, vypálená pro jistotu, na které nyní ležel ten největší úkol.

"Jaký je čas kontaktu?" zazněl ostrý, netrpělivý Jonestův dotaz. Odpovědi se již nedočkal.

"AGM číslo 2 v pozici dotyku s nepřítelem..." ozval se Kesneyův hlas.

Nastalo napjaté ticho před rozhodným okamžikem. Ryckins tak silně tiskl mezi prsty svou tužku, až se s křupnutím rozzlomila na dvě půlky, což si on v této vypjaté chvíli si to vůbec neuvědomoval. Obě zlomené části dál držel v ruce a svůj zrak upíral do monitoru. Stejně jako ostatní napjatě očekával závěr výsledek obranné akce.

"...zásah!" zazněl výbuch nadšení. "Dostala ji! Je dole!"

Radostný pokřik duněl v reproduktorech. Kesneyův jekot se nesl palubou, aby byl vzápětí doplněn ostatními hlasy nadšených členů celé posádky.

"Zahrádko, tady Omega, Georg, Thomas," přiložil si Jonest se zářícím úsměvem k ústům mikrofon, "hlásím sestřelení ruské protiletadlové rakety. Pokračujeme v původním plánu, kurs jedna, devět, sedm."

Radostné hlášení se neslo éterem a oznamovalo každému radostnou zprávu. Euforie z něj čísel jako z fontány.

"Slyšíme OGT," ozvala se řídící věž. "Zachytili jsme dvě střely z vašeho stroje, první minula?"

"Ano," potvrdil Jonest, "první AGM minula. Zásah druhou."

"Je znám důvod, proč minula?"

"Nikoliv. Důvod jsme nezjistili."

"Zahrádka - pokračujte, konec," přerušila věž spojení.

Už mnohem klidněji překontroloval Jonest panel se svými přístroji. Se spokojeným úsměvem si Estupam zalil svůj hrnek horkou kávou a blaženě polkl první lok.

"Kesneyi," přepnul Jonest stanici na palubní rádio, "jak vypadá situace teď?"

"Déestečka končí," hlásil Kesney. "Začínají pohasínat a nikde v dosahu jsem nezaznamenal další ruskou raketu. Jen stroje ostrahy krouží stále kolem nás, ale drží se v dostatečném odstupu. Mám je jasně pod kontrolou, za námi nejdou, drží se zpět. Třicítka pohotovosti se stále přibližuje k místu působení Déesteček. Ovšem pozor, mám tady start dalších strojů! Je to ve směru jedna, sedm, tři, jsou to naši, zřejmě dárčky od "presidenta". Zatím se zvedlo jen těch pět strojů a nabírají přímý kurs k nám."

"Jak dlouho sem od Rooswelta poletí?" zeptal se Jonest.

"Při našem kursu by tu mohli být do dvaceti dvou minut," odpověděl Kesney.

"Konečně nějaká dobrá zpráva," hlesl spokojeně Jonest. "Proveďte kontrolu všemi prostředky místa, kde působila Déestečka. Musíme mít jistotu, že jsme v něm nepřehlédli žádný ruský

rakety. Dokud nebudeme přesně vědět, kam se poděly poslední dvě, trvá nejvyšší stupeň pohotovost. Každou anomálii hlásit."

"Rozumím, pane," potvrdil Kesney. "Provádím kontrolní měření v místě explozí Déesteček."

Jonest začínal cítit uspokojení. I když měli za sebou jen první etapu letu, šťastně překonali elikou krizi, která je nečekaně krutě zaskočila. Nebývalo často, že měli smrti tak blízko, jako právě v těchto chvílích. První nebezpečný konflikt se podařilo zažehnat. Za pár chvil budou mít leteckou ochranu a pak se dá říct, že nebezpečně vyhlížející situace definitivně skončí.

Dobře věděl, že sem velitel lodi pošle tolikstrojů, aby se mohli bez obav sovětské přesile postavit. Bylo mu jasné, že je přesně informován o jejich počtu a směru letu. Jen malý červík nejasností kolem podivně ztracených dvou sovětských raket sice zůstával, protože neměl jistotu, zda dál nepokračují ve svém letu směrem k nim. Obavy z nečekaného ruského kousku se nepřestával obávat, i když s každou další uletěnou míli se cítil lépe. Pevně věřil, že přístroje na jejich palubě jsou dokonalé a kdyby střely mířily k jejich stroji, dokázaly by je odhalit.

"Tak to vidíte," ozval se náhle veselý hlas McTowna. "Babička vždycky říkala. Když se za tebou rozběhne býk, na nic nečekej a uteč. Nezkoušej zjistit, zda se trefí, či ne. S jeho rohama si trkanou raději nehrej. Hrdinou není, kdo se snaží býka zastavit, nýbrž ten, kdo střetnutí s ním přežije. A většinou jím bývá, kdo uteče."

"No jo, babička," vzdychl nešťastně Sterback. "ta nám tu chyběla. Jsem zvědavý, co by řekla, kdyby měla místo býka za svými zády ruský rakety s půl tunou výbušniny."

"S těmi by si možná trkanou zahrát chtěla, nemají totiž rohy," připojil se jízlivě Kesney.

"Moje babička byla zkušená a všechno znala," řekl do rádia káravě McTown, "akorát Rusy a jejich pitomý rakety ne. Ale určitě by věděla, jak se nejlépe zachovat."

"Jo, hlavně jim nelézt do revíru. Pak už o nic nejde," přidal se ironicky Ryckins.

"Pokud by někdo neměl lézt do cizího revíru," ozval se prudce jedovatý hlas Garttoneryho, "tak by sis to měl co nejlépe pamatovat. Tvoje kecy jsou na hovno, chytráku."

"Když si někdo neumí revír uhlídat, lezou mu tam cizí. Rusové si své..."

"...Rusové jsou proti některým americkým sviním slušnej národ. Ty svině by ale potřebovali nakopat do..."

"Tak dost!" ozvalo se rázné zavelení Jonestovo. "okamžitě zanechte diskuse! Jak je vidět, pokud za svými zadky necítíte smrad z ruský vodky, není s vámi k vydržení. Po přistání se jde na hlášení, oba dva!"

Zakončil výhružně, když už jich měl plné zuby. Otočil se k Estupamovi.

"Snížit rychlost na osm set, autopilota nezapínat. Pojedeme ještě nějakou chvíli na manuál, dokud si nebudeme jisti, že je vzduch za námi čistý."

Estupam odložil šálek a beze slova prováděl potřebné úkony. Snížil rychlost, změnil nastavení klapek a tahy motorů, upravil jejich výkon.

Letadlo mířilo dál po své trase. Snížením rychlosti se let značně změnil. Vytratily se silné vibrace trupu, dunivý zvuk motorů, který doprovázely Jonestovu snahu vymáčknout ze stroje co nejvyšší rychlost, se zklidnil a přešel na drobné vrnění, jak bylo zvykem. Nyní slyšeli jen slabé brumláni a letadlo plulo naprosto klidným, nerušeným letem modrou oblohou.

Nebezpečí zcela nezmizelo, takže Estupam nepřepnul řízení na automat, ale stále vedl letadlo ručně. Nikdo nevěděl, jak dopadly dvě neznámé ruské rakety a zda je ještě nemají skryté někde za svou směrovkou. Dokud nebudou mít ze spolehlivého zdroje potvrzení, že se jich zbavili, pozornost nesmí polevit. Zatím nevěděli, zda se odněkud nevynoří jako nemilé překvapení a bude zapotřebí rychle zareagovat. Posádka se zvolna vracela k běžnému letu.

Klid pohoda zaplnily prostory paluby a na všech stanovištích se hned pracovalo mnohem veseleji. S vyhlídkou pohody v dalších minutách letu se vrhli na svou běžnou činnost.

"Pane," ozval se pojednou v reproduktoru Rickynsův hlas, který neskrýval své obavy a zněl naprosto zmateně, "máme tu nějaké závažné zjištění! Je tu něco podivného."

Z jeho nejistého tónu šlo vyčíst hlubokou nejistotu. U tak zkušeného člena posádky, jakým Rickyns byl, to znělo velice vážné.

* * *

Nicol odložila oba listy na sebe, odložila stranou a vrhla se na další hledání. Z hromady sebrala další popsaný list, který měl u dolního okraje zakroužkováno devět výsledků. Pohlédla na zemi rozprostřenou mapu a okamžitě vytáhla tu, na které měla rovněž devět křivek. Byl to známý, několikrát již kontrolovaný Kyjev. Další tajemství druhého města měla odhaleno.

Odložila je na hromádku s nalezenými první dvojicí listů a pustila se do dalšího pátrání. Netrvalo dlouho a měla ke každé mapce nalezen jeden list s výpočty, ani jedna mapka bez nich nebyla. Zcela uspokojena vzala hromádku, na které měla všechny mapky a listy s výpočty a scházela opět dolů do haly, aby vše důkladně prostudovala.

Tam si rozložila jednotlivé mapy na stolek, gauč, všude, kdekoliv bylo jen trochu volného místa. Vždy na sebe položila jednu mapku a jeden list s výpočty. Nyní již měla listy rozložené všude kolem sebe. Některé zde měla z předešlého hledání, některé k nim přiložila nyní.

Když se dívala na ten nepořádek kolem, jen doufala, že nikdo v tuto chvíli nepřijde na návštěvu, asi by byl překvapený, co zde vyvádí. Byla již několikahodinovým pátráním docela unavená, proto se rozhodla udělat si menší přestávku.

Došla do kuchyně a rychle si připravila menší svačinku. I když stála za stolem a připravovala si topinky, její myšlenky se jí neustále toulaly kolem tajemných map a listů s výpočty.

Stála nad opékačem a nepřítomně na něj hleděla, duchem stále u svých papírů. Ani si neuvedomila, že topinky s cvaknutím vyskočily a nyní zvědavě vykukují z rozpáleného přístroje. Ona před sebou viděla jen bílé, hustě popsané listy, které před ní ukrývají své tajemství. Dosud stále nevěděla jaké je a velice ji to dráždilo.

Když si konečně uvědomila, že jsou již topinky hotové, namazala si je máslem a naskládala si na ně oblíbenou zeleninu. Jednu si vzala do ruky, do druhé popadla velký kafáč s mlékem a s chutí se do ní zakousla.

Chodila po kuchyni sem a tam a horečně přemýšlela. Přitom držela obě ruce nepřírozeně vysoko zvednuté, v každé část své svačiny. Stále chodila dokola a lačně ukusovala topinky.

Šest kroků tam, šest zpátky a přitom si stále dokola promítala všechny výsledky, které objevila. Z nich se zatím dalo jen velice těžko vyvozovat, co mohou znamenat. Všechno se proto co nejpečlivěji snažila v hlavě srovnat a najít souvislost.

Měla před sebou stále mnoho otázek, na které nedovedla odpovědět. Zjistila už toho dost, ale hlavní problémy, který ji zajímaly ze všeho nejvíce, ty dosud neodhalila. Chtěla si na ně odpovědět ty nejzákladnější otázky; zda má být vůbec nějaký odpal proveden při tomto letu, kdo akci plánuje, jaký je smysl zamýšlené akce.

Hřál ji pocit, že alespoň na některé otázky se jí podařilo dát celkem uspokojivou odpověď a to jí vlévalo dalších sil do nového pátrání. Věděla, že tajemství je ukryto v papírech, které leží poskládané po celé místnosti a záleží jen na ní, zda jej dokáže vyčíst.

Když dojedla, rychle dolila vodu do vařiče na kávu a zapla jej. Setrvala u stolu s očima upřenými na bublající vodu a nervózně prsty poklepávala na jeho desku. Kávy si udělala pořádný hrnek protože věděla, že se bude potřebovat vydatně povzbudit. S plným žaludkem a po okraj naplněným hrnkem se vrátila k hromadě papírů. Když ji nekručelo v břiše, hned se jí lépe soustředilo a přemýšlelo.

Tělesný doping jí pomohl. Jako mávnutím proutku zahlédla okolnost, která jí dosud unikala. Dostatek nových sil se okamžitě projevil.

Přejela zrakem celkovou mapu Sovětského svazu a uvědomila si, že některá města jsou položená na rovinách, jiná v údolích či kopcích. Po tomto postřehu se více zaměřila na jejich polohu a nemusela dlouho pátrat. Spokojeně se rozesmála šťastným smíchem. Začínalo jí to být jasné.

Čím více bylo město uloženo v hornatém terénu, tím více se hlavní křivka dělila na malé a naopak, města na úplných rovinách měla jejich nejmenší počet. Pochopila, že odhalila tajemství, proč je počet větvení hlavního směru u každého města jiné.

Nyní před ní ležel úkol zjistit, co znamenají ta malá čísla u každé křivky a proč jsou pokaždé označena jinými písmeny. Když brala do rukou papíry pokryté spoustou čísel, věděla, že ji zase čeká dlouhé hledání záchytných bodů.

Jako zkušený badatel tušila, kde hledat, proto jí také neuniklo, že u některých výpočtů jsou napsaná samostatná, malá slova, která dosud přehlížela.

Severní, jižní, západní, jihozápadní. Nevěděla, co mohou znamenat a tak se zamyslela, automaticky ta slova dokola opakovala. Při odříkávání těchto slov jí náhle bezděky jedno samo vyklouzlo z úst, jež se hodilo ke spojení se všemi. Vítr!

"Aha!" zvolala nadšeně. "Vítr - no pochopitelně! To bude ono! Ten přece nejvíce ovlivňuje důležitou složku atomového výbuchu - jaderný spad. S ním se přece také musí při takové akci počítat!"

Radostí zatleskala rukama.

Konečně se jí podařilo tajemství odhalit. Věděla, že toto je konečně ono, že se trefila. Její muž zde měl důkladně provedeny detailní výpočty atomových výbuchů včetně vlivu účinků při různém větru. Již o tom nebylo pochyb, výpočty se opravdu týkaly této strašlivé zbraně.

Když si spokojeně poskočila na gauči, její radost se zkalila. Veškeré nadšení bylo rázem pryč - ztuhla. To je přece nesmysl! S takovými úvahami se přece počítá pro případ obrany, kdy je zapotřebí vědět, kam vítr spad odnese, aby bylo možno určit nejvíce zamořenou oblast. Zklamaneč se znovu zamyslela.

David přece vůbec nepotřebuje vědět, kam spad po eventuálním útoku zamíří, jeho práce v letadle se takové činnosti vůbec netýká, má své, zcela jiné úkoly. Taková činnosti přísluší někomu jinému. Tak proč by se s tím pak počítal?

Že výpočty souvisí s větry nad cíly raket jí bylo naprosto jasné, ale jaký má tohle všechno v tuto chvíli smysl? Že by bylo všechno zcela jinak a ona se mýlila? Odpověď ji napadla dříve, než sama předpokládala.

* * *

Sergej s Pasočkinem na sebe udiveně pohlédli. Co tohle zase znamená? Konečně poslední raketu po chvílích nejistého tápání objeví a ona za okamžik zase zmizí!

Ještě několik okamžiků čekali, zda se neobjeví, avšak po raketě nebylo ani stopy. Pasočkin začal rychle přepínat vysílací frekvence radaru a zkoušel štěstí zde, ale nic se neměnilo. Stále viděli jen známé cíle, raketa se již mezi nimi neobjevila.

"Zřejmě ji tentokrát opravdu sundali," řekl v obavách Pasočkin. Potvrdil tak, čeho se Sergej začal obávat také.

Došel zvolna ke svému stolu a zvedl červený telefon.

"Soudruhu veliteli," pronesl rozhodně, "hlásím podezřelé okolnosti kolem vystřelené rakety."

"Co se stalo?" zazněla úsečná odpověď.

"Objevili jsme jí kousek od uskupení nepřátelských strojů," začal Sergej. "Zřejmě mezi nimi prolétla. Dá se předpokládat, že byla zmatena množstvím cílů, mezi kterými se pojednou objevila. Neměla se zřejmě čeho chytit a zcela ji to dezorientovalo. Její let byl nepřesný a nekoordinovaný.

Když jsme ji objevili, směřovala v kursu podstatně odlišném, nežli byl let okolníka. Čidlu se však podařilo jeho stopu zachytit a tak se na něj znova pověsila. Přiblížila se těsně k nepřátelskému stroji a vypadalo to nadějně. Málem se jí podařilo jej sundat. Před chvílí se nám však ztratila z obrazovky a nemáme ji na žádném z radarů. Zmizela naprosto beze stopy."

"Ještě o tom nic nevím!" zahřmělo ze sluchátka. "Hned to prověříme a dostanete další rozkazy!"

Telefon klapl a ticho značilo konec spojení. Sergej se vrátil k Pasočkinovi a společně sledovali další dění na monitoru. Z levé poloviny obrazovky se blížila velká skupina letadel, o něco níže se přibližovala druhá.

Bylo to dvacet letadel z letiště Nastur a šestadvacet z Iriskoj. Měl to být dostatečný počet strojů, který měl zastavit nepřátelský svaz, nečekaně se objeveným u hranic vlastního pásma. Zvolna se blížily k nepříteli, který se neustále rojil a přeskočoval na stejném místě.

Okolník směřoval nezadržitelně pryč z pásma. Pomalu se stácel k jihu a nabíral kurs mířící těsně podél vzdušného prostoru tak, jak to dosud tyto stroje dělaly pokaždé.

Pro obsluhu však v tuto chvíli bylo nejdůležitější, že se dostal za hranici jejich dosahu. Přelétal do míst, kde končil bezpečný dosah jejich radaru a které spadalo pod jinou strategickou skupinu. Ta v tuto chvíli přebírala dozor nad jeho dalším letem. Od teďka bude jejich povinností starat se o něj postarat a zajistit, aby nenarušil bezpečnost země.

Situace se s okolníkem u nich konečně vyřešila a tak oba operátoři spokojeně sledovali další vývoj.

Ze zkušenosti očekávali, že za chvíli doletí k ostře sledovanému místu vlastní stíhači a nepřátelská skupina stejně poslušně odletí z blízkosti jejich obranného pásma. Všechno se vrátí do normálu a nastane tolik očekávaný klid.

Náhle se skupina bodů, ukazující polohu nepřátelských strojů začala pomalu ztrácet. Pozvolna, jeden za druhým mizely svítivé body z jejich obrazovky, a již se znovu neobjevovaly. Za chvíli byla na jejich místě jen zelená plocha, po které svítící paprsek radaru několikrát oběhl dokola, ale nezachytil jediný cíl.

Sergej se nervózně narovnal. Stalo se něco, co absolutně nečekal. Další záhada! Myšlenky na další klidný vývoj byly mžikem pryč. Zakroutil hlavou - dnes je ta služba prokletá.

"Kde jsou? Kam se poděly? Snad se to zase nerozbilo!" lekl se a několikrát udeřil z boku do monitoru.

"To je blbost," odmítl jeho názor Pasočkin, "v tom případě by zmizela všechna letadla. Přitom tam ostatní pořád mám. Jak okolníka, tak naše kluky, tak toho privátního Japonce," odporoval a snažil se zarazit jeho ruku, aby opět neudeřila do obrazovky. Sergej si uvědomil, že má vlastně pravdu. Ostatní cíle se nacházely dál na svých místech!

"Matvěji," otočil se vedle k operátorovi, "jakou mají ti amíci výšku a rychlost?"

Ten pozorně sledoval cíle na svých přístrojích. Soustředěným zrakem jezdil po obrazovce a odečítal zobrazené informace.

"Nevím," přiznal se. "Dosud jsem je tu měl, i když jejich let byl strašně nepravidelný. Hodnoty se mi pořád střídaly, jako by bleskově měnily svou polohu. Měl jsem je mezi osmi

až dvanácti kilometry. Ted' se mi pomalu ztrácejí a nemůžu je objevit. Nemám o nich na přístrojích jediný parametr, ztrácejí se jeden po druhém."

"Valeriji!" kývl Sergej na operátora dalšího radaru. "Co ty vidíš?"

"Nic," pokrčil beznadějně rameny. "Potvrzuji, že i mě všechny cíle z obrazovky zmizely, nemám tu ani jednoho. Američané jsou pryč, jako když je odfoukneš."

Sergej se zoufale obrátil k Toljovi, který zmateně přešlapoval u planžetu. Na něm měl zakreslené všechny poslední pozice všech letadel, které mu operátoři nahlásili a jak je radary zobrazily. Skupina bodů se značkami nepřátelských letadel zůstávala už delší chvíli na stejném místě.

"Je to v háji!" zařval Sergej a rozhodil odevzdaně rukama. "Copak tady máme nějaký Bermudský trojúhelník, aby se nám tu ztrácela letadla, jako v té bláznivý Americe?"

* * *

"Co se stalo?" zareagoval okamžitě Jonest na nejnovější vývoj událostí. "Podejte hlášení."

Tón Rickynsonova hlasu se mu nelíbil. Očekával nějaké nepříjemné hlášení o ztracených ruských raketách. Byl však překvapen.

"Provedl jsem kontrolu uložení zásilky," hlásil Rickyns. "chtěl jsem mít jistotu, že během akce nedošlo k nějakému poškození. Po této stránce je všechno v naprostém pořádku, nezaznamenal jsem nic mimořádného. Našel jsem však něco, co mi vrtá hlavou. Na všech raketách jsou na jejich trupu nějaký divný značky a co nejdůležitější, ani jednu neznám, ani o jedné nevím, co znamenají. Hledal jsem ve všech brožurách a manuálech, co by měly znamenat, ale na nic jsem nepřišel. Měl byste se zeptat pozemáků, proč tam ty značky dali a hlavně, proč je tam dali bez našeho vědomí!"

"Cože...?" vypadlo nevěřícně z Jonesta. "Jaký značky, jak vypadají? O žádných speciálních značkách na raketách nevím, nikdo mi nic nehlásil. A to by, sakra měl! Pochybuji, že si je tam dali sami pozemáci, moc dobře ví, že by mě o tom měli včas informovat. Každá značka něco znamená a není možný, že by si někdo namaloval nějaký svý poznámky na atomový rakety."

Málem chtěl Rickynsovi vyčinit, že si vymýšlí.

"Jsou to vždy tři velká písmena," pokračoval dál Rickyns, "a jsou napsána pod držáky úchytů, takže nejsou na první pohled vůbec vidět."

"Co to je za ta tři písmena?" nechápal Jonest.

"Na každé raketě jsou jiná," vysvětloval tedy Rickyns. "Já jsem je všechny obešel a žádné se neopakují. Uvedu příklad, TBI, LED, KIV, SVK..." nedokončil, když ho Jonest přerušil.

"Dá se z toho něco vyčíst? Nejsou to třeba značky posledních kontrol? Někaké nové druhy," zeptal se ustaraně.

"Ale kdepak," odfrknul si Rickyns. "ty jsou přece jiný, jsou dobře viditelný a na každé z nich všechny značky od revizáků jsou. Navíc je přece všechny dobře známe a na všech raketách by byly všechny stejné, ale tyhle jsou prostě navíc. Je něco úplně jiného, jsou napsány obyčejným popisovačem a jen tak... rukou. U všech ostatních značek máme doklad v knize, o těchto nikoliv."

"A máte nějaké podezření, co by to mohlo znamenat?"

"Já jsem na nic nepřišel," rázně odpověděl Rickyns. "Vypadá to jako nějaký kód či symboly, nezjistil jsem, jakého významu."

"To je velice podezřelé," povzdechl si ztěžka Jonest. "Jestli si někdo mohl přijít a namalovat si nějaké své čmáranice na atomové rakety, nevíme, co všechno mohl ještě udělat."

"Bude zapotřebí přezkoumat veškeré zabezpečovací zařízení bomb," rozhodl se najednou, "nemůžeme riskovat, že jsou nějak poškozená či nemají cizí zásahy, které by ovlivnily jejich ovládání. Ihned se do toho Rickynsi pusťte."

"Pane," zvolal do rádia náhle Garttonery, "i já mám problém."

Jonest zbystřil pozornost. Špatných zpráv začalo nějak přibývat a na klidný let to zdaleka nevypadalo. Ještě nestačili vstřebat ohrožení sovětskými střelami a tu se začínají objevovat záhadné problémy s nákladem a vlastním strojem.

"Co se děje?" ozval se s obavami v hlase.

"Zjistil jsem zásadní zásahy do softwaru," vzrušeně pronesl Garttonery, "mám předělaný všechny programy. Zásah je rozsáhlý a týká se prakticky všech elektronických částí. Našel jsem je jak v oblasti řízení obrany a raket, tak obsluhy zásilky. Podle druhu úpravy mám vtíravý pocit, že nás chtěl někdo oklamat a získat všeobecnou nadvládu nad strojem!"

XXIV.

Nicol dál přemýšlela, proč se muž při výpočtech tak pečlivě zabýval otázkou směru větru a velikostí jaderného spadu. Proč tak pečlivě pracoval na problému, který s jeho vojenskou odborností neměl zcela bnic společného?

Napadala ji jedna myšlenka za druhou a ona je postupně zavrhovala. Nakonec ji jedna z nich zaujala. Vítr je přece neustále jiný, mění se prakticky ze dne na den a jestliže hraje v nějakém plánu roli, musí se počítat se všemi možnostmi. Pokud by se někdo vážně zabýval myšlenkou, kam nejideálněji svrhnout bombu, určitě by vzal úvahu ta místa, kam je nejvhodnější zamířit raketu při větru, momentálně vanoucí nad danou oblastí. Pak by se mohl spolehnout, že výbuch bude mít co největší účinek. Ťukla se prstem do čela.

Jasně, to je důvod, proč tak dlouze a složitě prováděl mnoho výpočtů. Potřeboval mít jistotu, že za daného větru bude mít výbuch co největší účinek. Nyní se skládáčka jevila téměř složená.

Měla místo odpalu rakety, město, na které je zaměřena, ve městě složitě vypočtený bod, ke kterému raketa zamíří podle okamžitého směru větru nad městem i místo, kde v tomto případě exploduje. Teď už měla všechno!

Chvíli ještě přemýšlela, zda to jsou opravdu všechny odpovědi na její otázky. Když to probrala z několika různých stran, zjistila, že ano.

Zbývala ještě jedna důležitá otázka - bude to dnes? Anebo lépe; bude to vůbec? Nebyla to jen taková hra od jejího muže? Nezmatkuje? Nevidí v tom něco jiného, než tam opravdu je?

Tušila, že na tuto otázku ve výpočtech nenarazí a žádné datum nikde neviděla. Přesto se vypravila znovu do pracovny, tentokrát zvolna, pomalu. Cestou přemýšlela o tom, co zjistila a měla z toho čím dál více nepříjemnější pocit. Vešla do pracovny a pomalu jí procházela. Rozhlížela se po zdech, obrazech, drobnosti výzdoby. Hledala bod, který by jí mohl prozradit cokoliv bližšího.

Sedla si na bobek a zvolna se přehrabovala rozházenými listy, které přitom skládala na hromadu, aby je poklidila. Když jich už většinu prošla, přišel ji do ruky další, velice hustě popsaný množstvím drobně napsaných výpočtů. Na ostatních jich také bylo hodně, ale zde jich bylo absolutně nejvíce. Proto se na něj trochu pečlivěji zadívala.

To množství čísel bylo opravdu fascinující a protože neměla ponětí, k čemu jsou, jen si je prohlížela. Náhle si všimla, že v záhlaví listu je drobnými písmeny cosi napsáno. Dala si papír těsně před oči a snažila se drobný nápis vyluštit.

"Přestavění algoritmu, navedení let. k bodu..." četla po chvíli, když si na velikost zvykla.

Trochu se nad větou zamyslela. Co chtěl představovat, kam chtěl letadlo navádět? Jaký by to mělo význam?

Ale pak jí to velice rychle došlo - přece palubní řídicí systém! Její muž počítal s tím, že bude muset změnit dráhu letu stroje tak, aby se dostal na stanovené místo. Proto má zapsáno, 'K bodu'. K jakému, to již věděla, byl jím míněn 'Bod nula', označený na každé stránce výpočtu. Pochopila - zde je propočet celého zásahu do palubního počítače a provedení změn v parametrech.

Byl to další kamínek do mozaiky, kterou již však měla v tuto chvíli téměř celou složenou. Ovšem ta hlavní část jí stále ještě chyběla; dosud neměla ponětí, zda se má celá akce vůbec někdy uskutečnit a jestliže ano - pak kdy. Posbírala všechny listy a položila je na stůl, s jejich srovnáváním si již hlavu nelámala, v tuto chvíli pátrala po něčem důležitějším.

Na stole stály dva kalendáře. Začala u nich, pokud nějaký termín existuje, měl by být vyznačen zde.

Nahlédla do několika stran a pečlivě pročítala zapsané poznámky. Týkaly se všeho možného, často jen obyčejných poznámek z nějakých hovorů. O mnohých akcích, které zde měl muž zaznamenány, věděla, zúčastnili se jich oba společně. Plno povinností spojených s jeho pravidelnými lety či kontrolami, jak lékařských tak jakýchsi přístrojů. Ale nic pro ni, co by jí v této chvíli pomohlo. Odložila první kalendář zpět na místo a opřena pohodlně o opěradlo křesla rychle listovala druhým. Prošla jej celý, ale také nic.

Když už jej zavírala, povšimla si náhle jednoho písmena, které ji upoutalo. Nacházelo se v minulém měsíci. Bylo to velké "H", které samo o sobě to nic neznamenal. Nebyla to však žádná akce, na kterou by si vzpomínala, ani věc spojená s létáním. Ty měl značené jinak, jejich symboly již znala. Teprve když se podívala lépe, zahlédla na notně popsané stránce u písmena cosi drobně připsáno. Dala si kalendář co nejbližší k očím. Teprve nyní rozpoznávala drobná písmena.

"Zač. 15. října."

Věděla dobře o čem se jedná, bylo to včerejší datum. Den, kdy měl nástup do služby! Zkoprněla a horečně začala listovat v celém kalendáři. Obracela stránku za stránkou a četla i ty nejmenší zprávičky, které zde měl muž poznamenané.

Už nenašla zhora nic, co by se dalo připojit k zjištěnému písmenu, žádná informace ji k cíli nepomohla. Když vracela kalendář zpět na stůl, honily se jí v hlavě divoké myšlenky. Její tep byl vysoký, dech se jí nebývalo zrychlil.

Takže tu má "H", což může mít také význam, 'hotovo'! Dá se to vysvětlit jako konec příprav! Příprav skutečné akce.

Ale je to tak skutečně? To se dá už jen těžko zjistit. Z toho všeho, co dosud všechno zjistila, se dalo usuzovat že ano. I když to nebylo stoprocentní, byla by to velká náhoda, kdyby si poznamenal ukončení příprav něčeho právě na datum, kdy věděl daleko dopředu, že bude mít let.

A protože na ostatní otázky již znala odpověď, už neváhala. Jestli ono kritické datum se vztahuje opravdu k dnešnímu letu, nemá příliš času. Let již má čtvrtinu za sebou a rychle se blíží ke kritickému místu, kde by podle jejího zjištění mělo dojít k odpálení raket. Jestliže se spletla, ušila si pěknou ostudu a bude mnoha lidem pro smích - ale pakliže má pravdu...

Je nejvyšší čas. Věděla, že musí jednat.

* * *

Sergej znovu zazvonil červeným telefonem. Za tuto směnu je to již po kolikáté? Už dlouho nebyl se svým velitelem tak často v kontaktu, jako dnešního dne. Většinou byl rád, když jej během služby slyšel co nejméně. Úděsné na tom bylo to, že linka byla určena pro spojení, která se směla používat jen v těch nejzávažnějších případech. Dnes zvoní téměř neustále.

Za jiných okolností by to strašně schytil, kdyby se tak často ozýval, ale dnes bylo vše jinak, dnes to bylo nezbytné. To ještě netušil, že každé jeho zazvonění je ve štábu netrpělivě očekáváno.

"Slyším!" ozval se ostrý, nepříjemný hlas, který byl plný napětí a nedočkavosti.

"Soudruhu veliteli..." začal opatrně, zjevně nejistě. "nepřátelé se nám ztratili!"

"Jak... ztratili?" zavrčel nevrle velitel, šokován zprávami, které dnes dostával. "Co to znamená? Letí pryč?"

"Ne," odvětil opatrně Sergej, "zmizeli nám z radarů a nejsme schopni je dále vysledovat. V jednom jediném okamžiku byli najednou z obrazovek pryč a od té doby jsme je nikde nezachytili. Nemáme nejmenšího ponětí, kde jsou. Náš radar je od té době ani jednou nezachytil."

"Přece se nevypařili... moment... počkejte..." přerušil velitel svá ostře pronášená slova.

V přístroji nastalo ticho. Byl slyšet jen těžký Sergejův dech.

"...tak to máme potvrzené," ozval se po chvíli znovu jeho hlas, "Zinik a Gožděl také hlásí nečekané zmizení nepřítele. Stále však nemáme ověřeno, zda Američané nenasadili nějakou novou, pro nás neznámou, techniku, kterou na nás hodlají vyzkoušet. Buďte neustále ve střehu. Všechny odchylky, i ty nejmenší, okamžitě hlásit! Řešíme další postup, budeme situaci projednávat. Konec."

"Rozumím," stihl jen hlesnout Sergej. Držel v ruce hluché sluchátko, spojení bylo přerušeno.

"Tak Zinik a Gožděl je mají taky pryč," obrátil se Sergej k ostatním operátorům.

Ti na něj po celou dobu hovoru pozorně hleděli a sledovali každé slovo, které při rozhovoru s velitelem pronese. Znatelně si oddechli. Chyba tedy není v jejich přístrojích, ve vzduchu zřejmě došlo k něčemu podstatnějšímu.

"To znamená," pokračoval dál Sergej, "že závada na stanici určitě nebude, alespoň v tom si můžeme oddechnout. Pokračujeme v práci. Matvěji, chci každou změnu, která se ti objeví na obrazovce. Valeriji, cokoliv se liší od normálu, okamžitě vyhleš poplach. Jaká je situace teď?"

"S amíky nic nového. Okolnik peláší pryč, míří na jedna osm pět, naši záchytáči už jsou v prostoru, kde se nám ti amíci před chvílí ztratili. Zřejmě je tam poslali, aby to prozkoumali. Jak je tak sleduju, zřejmě nic nenašli, protože létají stále dokola. Na Amíky zřejmě nenarazili, chovali by se jinak. Jestli tam tedy ještě vůbec nějakí jsou... Ztratili se jako pára."

"Jo, souhlasí," vetřel se jim do hovoru Matvěj, který jako jediný měl přímé spojení s piloty stíhaček. "Zachytil jsem rozhovor našich - jejich vzájemný rozhovor, a jsou také překvapení, kam se všechny ty stroje poděly. Hlásí, že vizuální kontrolou není vidět v okolí jediné letadlo."

"Tak je to jasný," rozhodl rázně Sergej, "jsou pryč, i když nevíme, odkud se vynořili a kudy zmizeli. Ať si to řeší chytré hlavy tam nahoře, nás to nebolí," pokrčil rameny a došel ke stolu uprostřed místnosti.

Jeho největší starostí bylo, aby za vznik tajemného problému nevinili jeho samotného, či někoho ze skupiny kterou řídil.

Prudce vytáhl šuplík a vytáhl láhev se sklenkou. Měl pocit, že z problému šťastně vyklouzli a mohou si odpočinout. Sklenka se bleskově naplnila.

"Dej taky jednu," ozval se od svého stolku Saša.

"Mě taky... mě taky," přidávaly se další hlasy.

Čtyři členové skupiny se zvedli a natahovali k němu ruce. Sergej bez odporu vyndával jednu skleničku za druhou a vkládal je do rukou. Vzápětí je plnil z láhve, kterou držel v druhé ruce. Když je všechny nalil, láhev pečlivě zavřel a postavil ji na stůl. Vybídl je, aby si vzali připravené pohárky.

Vstali a bleskově byli u stolu, kde si sklenky rozebrali. Když je zvedali vysoko nad hlavy k pozdravu, lačně k nim vzhlíželi.

"Tady Ošíbka, Orle dej priboj," ozval se klidný, ale rázný hlas. Bílý paprsek vystřelil od malého bodu uprostřed Matvějovy obrazovky k jejímu okraji.

* * *

"Nemůže se jednat o chybu v programu?" zeptal se překvapeně Jonest.

"Určitě ne. Zásahy jsem identifikoval naprosto jednoznačně," trval na svém pevně Garttonery. "Není o tom pochyb. Některé operace v počítači nelze provést, jiné jsou omezené."

"Proveďte celkové vyhodnocení a ihned mě informujte."

"Pracuji na tom už delší čas, takže s tím budu co nevidět hotov."

"Zjistěte co nejvíce, za chvíli jsem u vás." Pronesl zachmuřele Jonest a vzápětí se obrátil k Estupamovi. "Jsou nějaké problémy?"

"Všechno OK," odpověděl s naprostým klidem Estupam, "jsme na trase letu. Před chvílí jsme zamávali Kamčatce a co nevidět si prohlédneme Kurily. Připravujeme se na přelet nad Japonskem."

"Dobrá," kývl spokojeně Jonest, "drž se letového plánu."

Dal se do kontroly přístrojů na palubní desce. Náhle se znovu obrátil k druhému pilotovi.

"Jak to vypadá s dotankováním? Už jsi v kontaktu s tankerem?"

"Jo," přikývl Estupam, "mám jeho signál, sejdeme se přesně podle plánu."

"Pak je opravdu všechno OK," spokojeně konstatoval Jonest a nadzvedl se ve své sedačce, "Jdu se podívat za Garttonery, co to má za problémy v počítači."

"Rozumím," spokojeně pronesl Estupam.

Jonest odložil sluchátka a zvedl se ze svého velitelského místa. Opatrně se vydal ke stanovišti operačního důstojníka, které se nacházelo hned za pilotní kabinou. Nakoukl k němu do kóje. Operátor byl zabrán do práce na svém počítači a kontroloval parametry s předepsanými tabulkami.

"Tak co se stalo?" kývl na něj.

"Právě na tom pracuji, pane," oznámil mu Garttonery. "Jak jsem zjistil, mám tady zásahy do počítače. Změny jsem našel ve všech hlavních programech, které jsem dosud kontroloval. Jsou upraveny některé hodnoty a podstatně změněny celé části, v některých případech zásadně. Zatím jsem zjistil korekce u systému automatického řízení letu a nastavování parametrů."

"Co? Cože?... Úpravy parametrů?"

Jonestova tvář se protáhla nečekaným odhalením,

"Takže... to by celkem logicky vysvětlovalo, proč jsme se dostali tak daleko do sovětské zóny. Mě bylo hned podezřelé, že jsme se tam mohli dostat při letu s autopilotem. Co si o tom myslíte?" otočil se se svou myšlenkou na Garttoneryho.

"Zcela určitě," potvrdil jeho úvahu, "ale to nejhorší ještě přijde. Zjistil jsem zásahy do systému řízení obrany a palby. Kdyby se nám ta ruská raketa dostala na dostřel kanónů, zřejmě by nám to střílelo doleva, nežli by je zaměřoval radar a jak by je navádělo řízení palby. A teď pozor, to nejdůležitější! Další zásahy jsem objevil i v softwaru systému obsluhy našich velkých rybiček. Kdyby na to přišlo a my je měli odpálit - nešlo by to! Celý systém je zcela zablokovaný. Má svůj vlastní kód a je mimo naše ovládání. Vezeme náklad, ke kterému nemáme klíče, kapitáne. A je docela pravděpodobné, že ten náklad vezeme někomu, kdo si jej chce použít pro svoje potřeby."

"Co to povídáte?" zděsil se ještě více Jonest, "to snad není možné! Přece nejde, aby nám někdo zablokoval ovládání bomb a získal je do svého vlivu? Zjistil jste, kdo by to mohl být? Jaký má zájem, zmocnit se bomb? Je to někdo ze stroje, nebo zvenku?"

* * *

Nicol si chtěla ještě jednou projít manželův stůl a provést poslední kontrolu, zda něco nedůležitého nepřehlédla, ale nakonec se rozhodla jinak. Pochopila, že již nemá příliš času, čas utíká rychlým tempem a ztrácí šanci do akce zasáhnout.

Sešla zpět do haly a posbírala jak veškeré papíry, tak mapy. Všechno úhledně srovnala a co nepečlivě po místnosti poklidila. Vzala do ruky telefon.

Musela si chvíli sednout a vydýchat se, aby se trochu uvolnila, protože se jí najednou zdálo, že je strašné horko a tak si musela rozepnout několik knoflíků u blůzky. Ruka se jí třásla, když se konečně odhodlala a vytáčela číslo.

"Tady Sterbacková," představila se, když se v telefonu ozval suchý, úřednický hlas. "Prosila bych generála McNeye."

"Generál je na sále," odsekl nevlídně hlas, "právě řeší závažný problém. Zavolejte si později, ale dnes ne, nejlépe zítra."

Nepříjemný, suchý hlas pronesl slova, která dopředu očekávala.

"Je to nanejvýš nutné," trvala neodbytně na svém. "Je to v zájmu života posádky, která je teď u ruského prostoru, jedná se o čas, vážený pane, na to vás důrazně upozorňuji. Rozhodují minuty, takže si všechno pořádně rozmyslete. V sázce jsou životy lidí!"

Věděla, že musí nabudit správnou atmosféru a vytvořit dojem nezbytné důležitosti.

"Jestli máte nějaké zjištění ohledně probíhajícího letu," zpozorněl náhle hlas, "řekněte je rovnou mě, já je generálovi předám."

"Ne," odmítla nabídku rázně Nicol, "jak jsem řekla, jedině generálu McNeyovi. Buď jej zavolejte, nebo hlaste nadřízeným, že jste odmítl důrazné varování a nepodnikl žádné kroky v nebezpečné situaci. A podtrhněte, že jste byl upozorněn, že se jednalo o zdraví a život členů letadla. Možná i něčeho mnohem horšího. Opakuji, je to velice závažné a řeknu to pouze jemu."

Stála si tvrdohlavě na svém.

"Nemá čas!"

"Jestli ho nezavoláte, dojde k tak obrovskému maléru, jaký si neumíte sama představit. Spousta lidí je v obrovském nebezpečí! Záleží jen na vás, jestli to risknete a vezmete na svědomí."

"Čekejte chvíli," ozvalo se znechuceně a mikrofon oněměl.

XXV.

Netrpělivý hlas z reproduktoru se dožadoval udání azimutu. Všichni sebou trhli, Matvěj nejvíce. Situaci již pokládali víceméně za vyřízenou, dotazem byli pojednou zaskočení.

Překotně stavěli sklenky zpět na stůl a utíkali ke svým stolkům. Museli co nejrychleji dohnat, že nebyli na svých místech a připraveni. Pilot přitom žádal údaj od Matvěje a ten se hnál ke svému přístroji nejrychleji. Když prudce padl na svou židli, horečně si nasazoval levou rukou krkafon a pravou točil pravítkem po stínítku monitoru.

"Tady Ošíbka, tady Ošíbka. Orle, dej přiboj!" ozval se hlas ještě jednou, nyní již daleko netrpělivěji.

Paprsek vystřelil ze středu k okraji ještě jednou a výrazný hlas opakoval důrazně svůj dotaz. Matvěj už však byl připraven a mohl překrýt vychýlený paprsek svým pravítkem. Rychle na něm odpočítával úhel.

"Tady Orel, Ošíbko, přiboj nula devět šest," hlásil již pevným hlasem, jakoby na takový dotaz byl pečlivě připraven.

"Rozumím, nula, devět, šest," zazněla spokojená odpověď. Spojení zapraskalo a přerušilo se.

Ticho působilo blahodárně. Všichni si oddechli. Bylo to nepříjemné, jak je pilot náhle překvapil. Teprve nyní, zcela v poklidu, mohl Sergej v klidu posbírat sklenky různě postavené po stole a společně s lahví je schovat v šuplíku.

Hukot silných motorů venku je oživil.

"Proboha!" zděsil se Sergej, který si vzpomněl, kdo to může přijet, "to jsou určitě raketáři. Dalgiji, okamžitě nakluš ven a naváděj je na palposty, už jsi tam měl být!"

Utrhl se na závodčího Sergej. Tím se snažil přenést vinu svého opomenutí na podřízeného.

Dalgij se na nic neptal, sebral bleskově své praporky, odložené na stole a utíkal ven. Společně s ním i Sergej, který chtěl vyřešit případné protesty velitele raketové mobilní jednotky, proč již nejsou na svá místa navádění.

Ostré světlo krátce problesklo místností, jakmile otevřeli dveře a rozmžikalo víčka všech přítomných, kteří již opět pozorně hleděli do svých monitorů.

Před budovou již stály dva terénní vozy GAZ a za nimi několik větších UAZů. Po hrbolaté, prašné cestě, teprve pomalu dojížděly kryté pásové transportéry, které ve svých útrobách vezly skryté protiraketové střely.

"Tak co se děje kapitáne?" vyklonila se z okna kulatá, krátce ostříhaná hlava. "Nevíte nic o tom, že máme přijet? Kde máte závodčího, aby nás navedl na stanoviště?"

Nadutý, nepříjemně pisklavý hlas velitele jednotky pronikavě zazněl vzduchem. Sergej k němu doběhl a bleskově pozdravil.

"Soudruhu podplukovníku," snažil se zakrýt svůj roztřesený hlas, "řešíme závažný problém s nepřítelem. Museli jsme do poslední chvíle řešit těžkou situaci."

Snažil se zabránit nepříjemnostem lživou výmluvou. Bylo vidět, že na vytáčky je podplukovník zvyklý, takže se dále nerozčiloval. Jen pln beznaděje mávl rukou.

"Hm... to mě ale vůbec nezajímá, co jste řešili! Jak teď situace vypadá?" protichůdně odpověděl podplukovník.

"V současnosti nám nepřítel zmizel z obrazovek," hlásil Sergej v předpisovém pozoru, "nemáme ponětí, kde přesně se v této chvíli nachází. Na posledním známém místě jsou nyní naši záchyťáci a zkoumají to tam. Podle jejich hlášení nepřítele nenalezli. Rozkaz zní, neustále po nepříteli pátrat, dokud se nezjistí, kam ta jejich letadla zmizela. Naše protiletadlová stanoviště v našem úseku jsou v pohotovostní poloze plně připravena zasáhnout. Všechna, až na jedno, když nám nepřátelská raketa kompletně zničila stanoviště D 46. Vaším úkolem je proto zabezpečit..."

"...znám rozkazy!" skočil mu vztekle velitel do řeči. "Už tu mám všechny stroje a jestli nemáte nic nového, naved'te je na stanoviště. Zajistěte napojení na náš velitelský vůz."

"Provedu soudruhu veliteli!" zařval Sergej jak mohl nejhlasitěji.

Kulatý obličej zmizel bez dalších slov v autě a okénko se rychle vytáhlo. Sergej mohl konečně spustit ruku dolů a uvolnit svůj postoj v pozoru. Zhluboka si oddechl. Poměrně dobře zahladil svou chybu a zabránil možnému průšvihy.

Dalgij už mezitím doběhl na své vyvýšené místo a začal mávat praporky, kterými dával prvnímu transportéru znamení, kudy zajet na první palpost.

Motory zahučely ve vysokých obrátkách a oblaka prachu zavířila vzduchem. Za pisklavého svištění pásů se transportéry pohnuly a pokračovaly na naváděná místa. Celý prostor se zaplnil nedýchatelným kouřem z jejich výfuků a Sergej sledoval, jak pomalu zajižďejí na své pozice.

"Sergeji, průser!" ozval se ze dveří zmatený výkřik.

* * *

Jonestovi naskočily na čele krůpěje potu.

"Ještě nevím," pronesl Garttonery nejistě, "všechno jsem objevil docela náhodou. Celý rozsah změny softwaru teprve zjišťuji, ale již teď je jasné, že je rozsáhlý. Zatím se nedá určit, kdo a proč je provedl."

"Můžete s tím něco udělat?"

"Až budu mít všechno zmapovaný, pak se mohu pustit do opravy parametrů automatiky řízení letu a teprve pak zjistit rozsah zásahů na střelách. Musím dokázat prolomit ochranný kód a nastavit vše na původní úroveň."

"Dobrá," zakončil obhlídku Jonest, "podávejte průběžně hlášení. Já se jdu podívat na uložení raket, také tam se dějí zajímavé věci. Rickyns na nich našel nějaké podivné značky. V souvislosti s tím, co se stalo zde, to všechno vypadá dost podivně."

Zasalutoval a zamířil do hloubi stroje. Spustil se s ochozu dolů mezi střely. Téměř vzápětí uviděl obsluhu raket, který bezradně postával mezi dlouhými šedými válci. Pomalu se k němu přiblížil. Rukama se pevně zachytil podélných tyčí, protože se letadlo ve vzdušných vírech divoce rozházelo.

"Co jste objevil?" zazněla krátká otázka, když se k němu Rickyns otočil.

Ten jen mlčky ukázal k držáku uchycení rakety, u které stáli. Jonest k nim došel a natáhl se, aby pořádně uviděl do míst, kam mu ukazoval.

Neviděl nic. Zvědavě se k Rickynsovi otočil. A ten prstem ukázala ještě jednou, blíže k uchycení střely.

Nakonec i on uviděl, co Rickynse vyvedlo z míry. Na lesklém trupu atomové střely byla popisovačem napsána drobná písmena; 'LED'. Pod nimi byla tečka a dvě delší čárky.

Na první pohled nic zajímavého. Běžně napsaná obyčejná písmena, která by celkem nikoho nezaujala. Vzhledem k tomu, že se nacházela na ostře sledované atomové raketě, však znamenala velikou nepříjemnost. Kdosi neznámý se velmi zajímal o jejich letadlo.

Zásahy do počítače a tajemné symboly na raketách, všechno spolu celkem jistě úzce souviselo. A jako třešničku na dortě nakonec dostane oznámení, že nemají tyto děsivé zbraně pod kontrolou! Dostaly se do cizích rukou o nichž zatím zhola nic neví. Černé myšlenky mu obestřely mysl - atomové zbraně se nekradou pro běžnou zábavu!

Ale čím jsou ty ruce, které převzaly v tuto chvíli plnou moc nad atomovými raketami a jaké má s nimi další úmysly? Proč to udělal? Je na palubě?

"Kde jsou ty další?" zeptal se rázně.

Ryckins se otočil a ukázal na druhou raketu uloženou za jeho zády. Prst ukazoval na shodné místo jako u první střely a Jonest si mohl přečíst další písmena; 'MIK'.

"Taková jsou na všech?"

Zavánělo to podivným tajemstvím. Na atomových raketách jaksi nežádoucím. Zvláště, když je za ně odpovědný on sám.

"Na všech!" pokyvoval smutně Rickyns. "Na každé je něco napsáno. Vždy to jsou zcela jiné písmena, nikde se neopakují."

Jonest popošel k dalšímu válci a nakoukl do míst, ve kterých se značky nacházely. I zde je tam zahlédl. Neznámý přesně dodržoval polohu, kam popisy umísťoval. Záhadná trojice se vynořila ze stínu; 'DOK', mohl číst. Otočil se k Rickynsovi.

"Dejte dohromady všechna písmena, ze všech raket!" zahučel zamyšleně, "pokusíme se rozluštit, co znamenají."

"Tak tohle přesně už jsem se snažil udělat, pane," přiznal zklamaným hlasem Rickyns. "Jak jsem našel další, hned jsem se je snažil zkombinovat, skládat dohromady. Na nic jsem nepřišel, nic jsem z toho neodvodil. Budou se tím muset zabývat chytřejší hlavy, než je ta moje."

Jeho hlas zněl značně pesimisticky. Už nějaké zkušenosti měl, zkoušel nejednu fintu, aby na záhadupříše, a tak nedával Jonestovi žádnou větší naději na odhalení podivného tajemství.

"A už je máte všechna?"

"Ne, jedná se o větší část. ale našel jsem je na každé, kterou jsem kontroloval. Ostatní je určitě budou mít také."

"Tak dejte co nejrychleji dohromady zbytek, a až je budeme mít všechna, můžeme se pokusit něco vyluštit. Teprve pak by z toho něco mohlo vyjít."

Rázně zasalutoval a opouštěl můstek mezi raketami. Rickyns na nic nečekal a vrhl se na jednotlivé rakety, aby s tužkou v ruce zapsal objevená písmena. Jonest se vracel rychle na své místo.

"Je něco nového?" zeptal se Estupama, když se soukal na svou sedačku.

Estupam jen zavrtěl hlavou. Dal jasně najevo, že se za poslední minuty neudálo nic zvláštního, co by stálo za řeč.

"Kesneyi, co dělají ostatní mašiny?" zamířil otázku na operátora radarů.

"Ruské stroje to otočily a nyní míří zpět na základnu, prakticky obě hlavní skupiny. Ještě nemůžu s určitostí říct, zda tam mají skutečně namířeno, ale zatím mají kurs domů. Za čtyři minuty dvacet tady máme naše stíhače od presidenta. Rusové tam nechali jen ty tři dvojice záchytné obrany."

"Dobrá, sledujte to dál," spokojeně přijal dobré hlášení, "dokud nebudeme mít jistotu, že se všechno uklidnilo, stupeň pohotovosti stále červená."

"Garttonery, podejte hlášení."

"Jsem o kousek dál. Už mám přehled o velikosti vlomu a nemohu o tom dát nijak příživou informaci. Něco jsem odblokoval, ale jen v oblasti řízení. V části ovládání raket jsem zatím vůbec nepokročil, je to tam zabarikádovaný mnohem komplikovaněji, než se na první pohled zdálo. Zřejmě to potrvá delší čas, nežli se do programu dostanu. Vlom je zde komplikovanější a je udělaný daleko důkladněji. Pro jistotu jsem zatím rakety alespoň odpojil od veškerého zařízení, takže je v tuto chvíli nemůže ovládat nikdo. Než se nám je podaří dostat plně pod kontrolu, budou ležet v klidu. Jsou to obyčejný, pitomý kusy studeného železa."

"Takže nás Markan nemine!" zahromoval Jonest zlostně. "Byl by zázrak, kdyby nás nechali letět až do Turecka."

Starostlivě si otřel čelo a přepnul stanici. Musel splnit povinnost, do které se mu vůbec nechtělo. Nebyl na tom se dobře. Cítil vnitřní neklid a žaludek podivně stažený. Bude muset okamžitě informovat velení. Určitě budou mít radost, že situace došla tak daleko, že museli letoun zcela odzbrojit, aby zabezpečili rakety před zneužitím. Letadlo nyní ztratilo svou údernou sílu, jeho let byl nyní naprosto zbytečný. Ale hlavně velice, velice nebezpečný širokému okolí.

"Zahrádko, tady OGT. Máme problém. Objevili jsme cizí zásah do programu počítače řízení střel. Někdo cizí jej upravil tak, že jsou mimo náš vliv. Museli jsme je zablokovat, abychom zabránili jejich zneužití. Do vyřešení situace žádáme o přerušení úkolu."

* * *

Dveře místnosti se rozlétly a v nich se objevila Ljošova hlava. Jeho prudký pohyb rukou naznačoval, aby se Sergej co nejrychleji vrátil dovnitř. Ten neotálel a čiperně zamířil za ostatními.

"Co se děje?" zeptal se s povytaženým obočím, když vstoupil do dveří. Zavíral dveře, aby co nejrychleji ztlumil kužel ostrého světla, který s ním vlétl dovnitř.

"Je tady start dalších nepřátelských letadel, která směřují k našim pozicím!" ozval se značně nervózně Valerij.

Sergej pohlédl na planžet, u kterého již stál Tolja a maloval nové cíle. Na místě, kde se dosud klidně rozprostíralo moře, se objevilo několik bodů a jejich začínající trasy směřovaly k sovětské zóně.

"Kde se tam najednou vzali?" zeptal se zkoprněle a zakroutil přitom nevěřičně hlavou.

"Podle posledního hlášení se v těch místech pohybovala jejich letadlová loď Theodor Rooswelt," otočil k němu hlavu Ljoša.

"Na to jsem docela zapomněl," pokýval souhlasně Sergej, "jinak by se nemohlo stát, že by unikli naší pozornosti, kdyby přilétli odjinud. Kolik vyslali strojů?"

"Zatím mám šest letounů," hlásil záznamy svého monitoru Valerij, "ale pořád se objevují nové, takže zřejmě stále startují další. Kolik letek to bude celkem, to se ukáže až za chvíli."

"Víš už co jsou zač?" obrátil se Sergej rychle k Pasočkinovi.

"Phantomy," dostal strohou odpověď.

"Amíci posílají své stroje z letadlových lodí vždy, když podnikají nějaký zásah," zamyslel se nahlas Sergej, "to by potvrzovalo první hlášení, že mají něco za lubem. Matvěji, co jsi zjistil ty?"

"Nic," zavrtěl hlavou Matvěj, "zatím jsou mimo dosah mého radaru. Čekám, že bych je mohl mít tak za deset minut." Jeho zaměřovač ještě nebyl schopen vzdálená letadla zachytit.

"Našli jste něco nového o té skupině, co se ztratila?" zeptal se Sergej.

Vrtění hlavou několika členů posádky mu bylo jasnou odpovědí.

"Já nic..." zazněla opatrná odpověď. "Já taky nic," přidal se druhý. Potvrdili oba svorně stejný výsledek. Sergej se zachmuřil.

"Posílají sem další stroje," přemýšlel nahlas. "Jejich předvoj se náhle ztratí, jakoby se vypařil. Opravdu tam už není, nebo si to jen máme myslet? Okolník nám zřejmě zničil jedno silo a vyprovokoval naši obranu. Pak se objevila další velká skupina, která se po chvíli zase ztratila. Tohle nevypadá jenom na americký průzkum nebo cvičení. Stále pečlivě kontrolujte všechny přístroje. Pasočkine, proved' výpočet, kde by se ta tajemná skupina mohla nacházet, kdyby pokračovala k letu k nám."

Pasočkin přikývl a vrhl se do práce.

"Vypočtené souřadnice ihned nahlásíš a Valerij to tam důkladně projede," upřesnil Sergej svůj požadavek.

"Provedu," stroze odpověděl Pasočkin a rychle se pustil do výpočtů.

"Okolník přešel na standardní let, pokračuje přesně podle šablony," ozval se opět Valerij, který pozorně sledoval veškeré dění na monitoru.

Na planžetu se podle jeho hlášení bod posouval přesně podél sovětského vzdušného prostoru. Pečlivě kopíroval jeho linii. Nyní už ani náznakem nezamířil k jejímu okraji.

"Naše záloha čeká na místě, zřejmě chtějí zkontrolovat, zda se někde ztracení amíci ukážou," doplňoval další údaje Valerij.

Sergej se rychlým pohledem na jeho monitor přesvědčil, že je tomu tak. Dvě velké skupiny vlastních stíhaček se již dostaly těsně k pobřeží a začaly kroužit. Zcela zjevně čekaly, zda se odněkud neobjeví skryté americké stroje. Tajemné zmizení velkého počtu letadel zřejmě nebylo celému východnímu velení stále ještě jasné.

"Matvěji," obrátil se Sergej netrpělivě na operátora, "tak jak jsi na tom?"

"Už se mi dostali na dosah," spokojeně konstatoval Matvěj. "Jejich kurs je dva šest sedm a výška zatím osm kilometrů. Jsou ještě daleko, možná mám ještě velký odchylky."

"Tyhle jsem teď nemyslel," zvolal zlostně Sergej, "já chtěl tu ztracenou skupinu!" upřesňoval svůj požadavek Sergej.

Matvěj projížděl svým zaměřovačem kolem dokola, ale jeho krčení ramen a odevzdané grimasy obličeje dopředu ohlašovaly jeho odpověď.

"Nic... nic... pořád nic," rozhazoval bezmocně rukama. "Všechno prázdný, Američani se vypařili, nenechali po sobě ani ten nejmenší zbyteček, který by prozrazoval, že tam vůbec byli. Nikde ani ťuk. Můžu jen sledovat ty nové cíle z letadlové lodě."

"Tak hledej dál," vyzval ho varovným hlasem Sergej. "Mě se to stále víc nechce líbit."

* * *

Jonest provedl několik základních úkolů na palubní desce a začal se věnovat svým novým úkolům, které se na palubě objevily.

"Garttonery, jak jste na tom?" neodpustil si po chvíli dotaz na problém, který ho nyní trápil nejvíce.

"Nic moc," ozval se nevrlý hlas operátora, "je to fakt dobře chráněný. Podařilo se mi vyčistit další část řízení, takže některé hodnoty by už měly být podle kalibrace. Ty původní, co nám tam někdo před letem nasadil, byly dost odlišné, takže jsme letěli zákonitě někam jinam, než bylo naplánovalo. Ale vyčistit se mi je povedlo jen u těch částí, které nebyly tak důsledně zajištěny, takže to šlo rychle."

"Rozumím," odpověděl potichu Jonest.

Přitom si stále silněji uvědomoval fakt, který, který mu vyrážel studený pot do čela. Jsou hračkou v rukách KOHOSI, kdo má se střelami na palubě dosud neznámé úmysly. A ty jsou určitě jiné, než kvůli kterým byla posádka vyslána na svou misi. Jaký bude jeho další tah?

Generál McNey na svém velitelském stanovišti spokojeně sledoval, jak se na monitorech objevil další bod, jenž symbolizoval nový stroj, který se na jeho rozkaz právě vznesl do vzduchu.

Byl to záložní B 52, který letěl znova celou trasu, kterou již před několika hodinami absolvoval Jonestův OGT.

Bylo už v této chvíli naprosto jasné, že jej budou muset stáhnout ma letiště Markan, když zbrojní arzenál letounu, který měl být kdykoliv schopný zasadit Rusům tvrdý úder, byl někým neznámým vyřazen. Nemohli si dovolit nechat jejich místo opuštěné.

Podle nejnovější strategie Spojených států musely být neustále ve vzduchu letadla s atomovými střelami, které by v případě jakékoliv aktivity ze strany Rusů na ně mohli svými raketami zaútočit. A tento plán byl v tuto chvíli vážně ohrožen.

Náhradní stroj měl za úkol letět po stejné trase, jako Jonest, který bude muset v půli cesty přistát pro důkladně přešetření celé události. Se strojem jsou problémy již od svého startu a tak nechtěl riskovat další nepříjemnosti. Ty se na něj valily velkou rychlostí a jejich děj už nemohl zastavit.

Jeden ze spojařů zatím rozkládal na velkém stole uprostřed místnosti desítky fotek ruských kontrolních stanic, jak postupně přicházely ze satelitů. Všichni přítomní si je jeden po druhém brali do rukou a pečlivě sledovali, co jim snímky z družic ukazují. Na rozdíl od většiny těch starších, které byly často jednotvárné a nezaznamenaly nic zajímavého, dnes se měli opravdu na co dívat.

"Zajímavé, velmi zajímavé!" mumlali jednotliví velitelé nechápavě nad snímky, "tady jsou všechny jejich zbraně v nejvyšší pohotovosti. Všechno je připraveno naostro, lidé na svých stanovištích! Tady to vypadá, jako kdyby čekali každou chvíli začátek války. Koukejte, všechny rampy zvednutý, všechny kryty šachet jsou odklopený. V takové situaci jsme je ještě neviděli!"

"A všechny mají jištění pryč, jsou odpojené i od oxydátorů!" zvolal jiný, stojící vedle, "oni je mají skutečně připravený k okamžitému odpalu!"

"Co to má znamenat, chysrají snad válku?"

"Tady je celý systém startu letecké ochrany! Krok za krokem," ozval se další hlas.

Postupně si ukazovali své postřehy vyplývající z fotografií. Jejich překvapení nebralo konce, stále zjišťovali nové a nové kroky, které sovětská strana učinila, aniž se před nimi snažila cokoli zamaskovat či skrýt. Viděli kroky obrany, s jakými se dosud nesetkali. Všechno představené způsobem jak na divadelních jevišti.

"Pánové!" oslovil je po chvíli McNey, co se přehrabovali v poházených snímcích, "okamžitě si rozeberte jednotlivé snímky a svolajte své analytické skupiny. Celou situaci urychleně proberte a do patnácti minut vás tu chci mít zpět s posudky, jak nastalou situaci řešit."

Zakončil operační jednání. Protože to přijali jako rozkaz odpovídající situaci, zanechali prohlížení fotek a začali si rozebírat ze stolu ty, ze kterých by jejich skupiny nejvíce vyčetli. Po krátkém zasalutování se svižným krokem odebrali do svých středisek.

Netrvalo dlouho a McNey zůstal u stolu sám, se svým pobočníkem.

"Kde se nyní nacházejí naše ponorky?," otočil se k němu s dotazem.

"Jsou rozmístěné přesně podle plánu. Tři v sektoru H 4, dvě v G 18 a tři v K 9. Rusové mají jednu v H 14, tři v G 11 a dvě v K 9. Navíc ale mají jednu čtveřici v F 2 a jednu v L 6."

"Dobře... velmi dobře," přijal ji uspokojen, "to by nám vyhovovalo. Kolik mají k dispozici strojů na Roosweltovi? Mají nějaké problémy?"

"Nikoliv, všechno klapě. Celá loď hlásí přechod na stupeň nejvyšší pohotovosti v plném rozsahu. Letouny jsou funkční a připraveny k akci v plné síle, nechybí jediný stroj, čekají na váš rozkaz."

"No to je zpráva! Konečně něco funguje, jak má, alespoň někde, jsou to zlatí kluci, na těch lodích s letadly. Ať očekávají start tří letek, zřejmě je tam budeme muset ještě vyslat. Rusové tam toho dneska poslali nějak moc."

Generál se postavil za velký stůl a prohlížel polohu maket jednotlivých strojů. Jeho tvář měla spokojený výraz doplněný malým úsměvem.

XXVI.

Dle příkazů Dalgije, zajižděly transportéry na svoje stanoviště a ihned po zastavení se jim začaly odklápět dvě křídla krytů raket na korbách.

Jakmile se odsunula stranou, začaly se vysouvat odpalovací rampy. Silný stojan, krytý malou stříškou a dvě ramena držáků, vyjížděly z útrob stroje. Na nich visely připevněné dvě dvojice dlouhých a štíhlých raket. Ty zdaleka nebyly tak mohutné, jako rakety, které zde vypálila před hodinou dřívější jednotka.

Měly mnohem kratší dolet a nebyly schopné dostoupit do takových výšek, jako ty první. Na operace vzdálené stovky kilometrů se nehodily, ale na vlastní ochranu stanoviště však byly ideální.

Malé, přesné, dostatečně rychlé. Jakmile by byla zjištěna další americká raketa, směřující proti některému z jejich odpalovacích stanovišť, mohly je spolehlivě ochránit. Problém byl, že neměli ponětí, zda se jim podaří raketu zahlédnout. Všechno záleželo na podmínce, zda se jedná o známé typy, či nějaké novinky, které dokáží radary obelstít. Už v prvním případě jim zřejmě unikla.

Za chvíli již byly všechny rakety na transportérech plně připraveny. Následovalo odskočení pojistek a byly schopné k okamžitému použití. Mezitím jedna z posádek většího vozu UAZ připevnila na střešu otáčivou radarovou anténu, která se začala pomalu otáčet stejně, jako její mnohonásobně větší sestra na blízkém vrcholku kopce. Do vedlejšího UAZu, jenž sloužil jako velitelský, se mezitím přesunul velitel jednotky, aby odsud řídil další kroky.

Dalgij už běhal kolem jeho vozu a tahal několik kabelů, které připojoval do svorek ve vnější skřínce na boku vozidla. Tím propojil veškeré spojovací články s řídicí místností. Na svých monitorech mohli nyní i v autě sledovat stejné obrázky, jaké se objevovaly před Valerijem. Měli též přímé spojení se Sergejem, velitelem operační jednotky.

"Sergeji," zvolal Dalgij, který opatrně pootevřel dveře místnosti, "připojení mobilní skupiny provedeno, zkoušky proběhly bez problémů. Nyní tam už také mají náš obrázek z radarů, telefon na spojení s velitelem funguje."

Sergej uchopil mikrofon.

"Tady kapitán Vodovskij," zvolal mocným hlasem, "jak mě slyšíte, soudruhu veliteli."

"Slyším, spojení v pořádku," odpověděl téměř okamžitě velitel mobilní jednotky. "Napojení na vaši stanici funguje, váš radar už sledujeme. V případě nějakého ohrožení ihned zahájíme koordinační kroky. Naše rakety jsou účinné od dvou kilometrů. Při zjištění jakýchkoliv nepřátelských raket, či jen při jejich předpokladu, hlase jejich objevení."

"Rozumím," potvrdil Sergej, "provedu."

Byl v této chvíli již výrazně spokojenější. Odložil telefon zpět do vidlice.

"Sašo," obrátil se na operátora, "slyšel jsi. Přeber spojení s mobilní jednotkou a dávej jim pokyny. Situace je velice vážná, nesmí se nám stát nějaká další chyba. Stačí, že už máme dva velký maléry. Kdyby se ti něco nezdálo, ať hned pálí, na nic nečekej. Raději dřív, než později, nesmíme připustit, aby nám zničili nějaké další rakety."

Pak začal zvolna obcházet jednotlivá stanoviště a sledoval, zda všichni vykonávají řádně své povinnosti.

"Tak amíci směřuji k okolníkovi," pronesl zkoumavě po chvíli, kdy přehlédl nejnovější situaci. Nyní už naprosto klidně, vyrovnaně. "Copak tam chtějí hledat? Vždyť dosud ho vždy nechali létat osaměle, jakoby na něj nechtěli upozorňovat."

Poté pohlédl na planžet. Body, symbolizující letadla startující z letadlové lodi, změnily svůj směr.

Původně směřovaly přímo k jejich zóně, nyní se stáčely a mířily jižním směrem přímo k okolníkovi, který nyní na plný plyn pádil pryč. I když byl jejich let zatím zahalen tajemstvím, pro něj bylo nejdůležitější, že od nich míří pryč. Dokud byly mimo jejich zónu, nebylo nebezpečí velké.

Okolník se již začínal vzdalovat a za chvíli se dostane mimo dosah jejich radarů. Kdyby nyní vypálil nějakou další raketu proti jejich stanovištím, byla by její dráha mnohem delší, takže by měli dostatek času ji vypátrat a zneškodnit ještě ve vzduchu. S každým bodem, který Ljoša namaloval na planžetu dál od jejich stanoviště, byl Sergej klidnější.

* * *

Oba piloti využívali krátké chvíle klidu, aby si odpočinuli. Jonest dojedl svůj oblíbený banán a slupka skončila v odpadním koši. Estupam si stále ještě vychutnával svůj šálek kávy a tvářil se vrcholně blaženě. Na rozdíl od Jonesta si nedělal těžkou hlavu z toho, jestliže se jejich let zásadně prodlouží. Na něj rodina nečeká, takže nikam nespěchá. Jestli bude muset dýchat vlhký teplý vzduch na tom nádherném ostrově, to mu žádné problémy nedělá. Docela rád zde prožije několik dní, jestli se nebude dít něco extrémně divokého.

Jaký byl názor ostatních, to v tuto chvíli ještě nevěděli, většinou pracovali soustředěně na svých stanovištích a své názory ještě neměli čas ostatním sdělit. Palubní rozhlas již delší čas mlčel.

"Veliteli," ozvalo se náhle ostře zvolání operátora, "mám tady start OGW!"

Kesney hlásil právě zjištěnou novinu, když se na jeho radaru objevil nový bod letícího stroje v oblasti. Jonest ve svém sedadle přímo nadskočil, jak s ním zpráva trhla.

"Cože?" vyhekl překvapeně, "co tam máte?"

"Je to tak," potvrzoval Kesney, "za námi jde nahoru OGW."

"Takže oni už to berou jako fakt," pronesl bezděčně Jonest a prudce udeřil hlavou o opěrku, "že jdeme do Markanu! Aby za námi poslali zálohu, to se mi ještě nestalo."

Příliš dobře věděl, jak zní rozkaz dne - mít ve vzduchu stále nějaké letadlo se střelami pro potřeby okamžitého zásahu proti Rusku, kdyby se situace povážlivě přiostrčila.

Avšak dvě letadla ve vzduchu v jednom směru se objevovala jen vzácně, takže to znamená, že jedno je zde navíc. Které, to bylo zřejmé na první pohled. Oni byli právě paralyzováni, neměli funkční rakety.

"Nahoru jdou další stroje od presidenta a točí na západ," přicházela další informace od Kesneye.

Jonest se zachmuřil ještě více. Nebývá zvykem, aby bylo ve vzduchu u sovětských hranic tolik letadel. Jakékoliv kumulování strojů vždy hrozilo malérem, který mohl vzniknout i nechtěně, či náhodně.

Obě strany se nepsaného pravidly dosud držely a příliš velké síly na jednom místě zbytečně neshromažďovaly. Až dnes. Teď už mají Rusová poblíž pásma jednu hlídkující šestici a nyní k nim míří další B-52 s doprovodnými stíhačkami. Původní odhad, že se oblast zklidní a stroje se vrátí na základny, zatím nevycházel.

"Co se to děje?" nahlas zamumlal své rozčilení, "proč nám řídící nic nedá vědět?"

Rozzlobeně uchopil mikrofon a přepnul stanici na spojení s velitelstvím.

"Tady Omega, Georg, Thomas," zvolal do něj hlasem dosti nepříjemným, "Zahrádko, co to je za stroje, co jdou teď nahoru? Proč nemáme žádné nejnovější informace?"

"Omega, Georg, Thomas, tady Zahrádka," ozvala se ihned odpověď, "jedná se o bezpečnostní kroky. Protože jste bez úderné síly, je předpoklad, že si budete muset udělat krátký odpočinek na Markanu. OGW vás cestou nahradí. Stíhači jenom kontrolují oblast. Dle družicových snímků je v oblasti klid, nečekají se žádné další nepříjemnosti. Máme tu však zprávy z Ferretu, že zaznamenal nějaké podezřelé rozhovory. Z nich vyplývá, že Rusové mají něco v plánu, takže musíme být ve střehu."

"Co to je - podezřelé rozhovory?" rozčiloval se Jonest nad neúplnými informacemi, "co když se ta supertajná družice na telefonní odposlechy zaměřila někam jinam a teď se dělá zbytečný poprask?"

"Bandité mají zřejmě v úmyslu nějakou akci, možná i odvetu za naše přelety. Chceme jim v tom hned zpočátku zarazit."

"Jak jsme do toho zapojeni my?"

"Zatím vůbec, podle všeho jste již mimo hru. Jste příliš daleko od zóny zájmu, jedná se zatím o preventivní kroky. V případě potřeby dostanete včas potřebné informace. Zahrádka, konec!"

* * *

V hlavní sovětské základně Nastača, v její centrální, nejdůležitější místnosti, probíhaly divoké diskuse všech přítomných velitelů oblasti. To, co zpočátku vypadalo jako závažný útok Američanů se nyní pomalu vyjasňovalo.

Letadlo, které v nich vyvolalo obavy, že má v úmyslu zaútočit na jejich obranný systém, pokračovalo ve svém letu, který přesně kopíroval trasy všech předešlých strojů. Náhle se usadil na trase obyčejného oklika a dodržoval pečlivě obvyklou cestu. Neměli však ještě vyřešené všechny záhady kolem tohoto letu. Nevěděli, co způsobilo zničení odpalovacího zařízení v sektoru D 46 a dál, co se stalo s velkým nepřátelským svazem, který se tak náhle nad jejich územím objevil. Uprostřed jejich vášnivého hovoru přinesla spojka další zprávu.

"Takže soudruzi," oznamoval přítomným nejvyšší velitel, který zrakem její obsah přelétl, "situace je podstatně jasnější. Súčko, které se dostalo do inkriminované oblasti a je vybaveno kontrolními čidly, nám poslalo první zprávu. Našly se tam zbytky chemických sloučenin, hlavně béria a nějaké hliníkové částice. Podle všeho to vypadá, že tam Američani nemají žádné stroje, ale jenom použili chemické rušení radiolokátorů. Něco podobného, jako naše BO 3. Z toho začíná být jasné, že se nejedná o nějaký nečekaný útok. Žádné skryté, tajemné cíle v uvedeném prostoru nebyly zjištěny."

"Takže jen použili starý trik ke zmatení radarových vln." povytáhl obočí vedle stojící generál.

Všichni pochopili, že je Američané oklamali prastarým figlem, použitým krátce po objevení radaru. Nyní však výrazně zdokonaleným.

"Ano," zakýval souhlasně hlavou velitel oblasti. "a jak se zdá, vyšlo jim to dokonale. Celý náš poplach byl, jak se nyní ukazuje, zbytečný a planý. Navrhují stáhnout stíhací obranu a ponechat jen letku záchytných stíhačů. Nemusíme amíkům zbytečně vystavovat naše stroje k prohlídce."

"Nebylo by jistější ještě počkat?" vstoupil mu do řeči další s generálů, Maluškin. Na první pohled velice opatrný člověk. Neměl rád ukvapenost. Byl ze staré školy a měl rád ohromné množství techniky. A tady už měli ve vzduchu slušnou sílu, s kterou se mohla dobře dělat silná gesta.

"Co když se nejednalo o klamání přístrojů," tvrdil s vážnou tváří, "ale o nový typ, nějakých neviditelných letadel, o kterých neustále dostáváme informace? Chemické zbytky mohly zůstat z nějaké speciální pohonné směsi."

"Naši stíhači už tam hlídkují delší čas a museli by něco vidět," oponoval další ze skupinky.

"Chemické stopy tam také klidně mohli Američané zcela úmyslně zanechat právě proto, abychom se domnívali, že šlo o matení lokátorů," nedal se lehce odbýt Maluškin. Stále trval na svém.

"To je závažný fakt," podpořil Maluškina další z generálů, jenž by raději stroje ve vzduchu ponechal, "ten nesmíme brát na lehkou váhu. Možnost, že se nás snaží dostat v pátrání někam jinam je dost velká a my na to nesmíme Američanům jen tak skočit."

"Opakuji," důrazně se ozval vrchní velitel Tarenskij, "máme v oblasti již dostatek stíhačů a ti by museli něco vidět. Kdyby se nějaká nepřátelská letadla v prostoru nacházela, spatřili by je. Dále, Američané neměli dost času, aby podnikli takový komplikovaný útok. A vše by nedokázali udělat jen jedním strojem. Navíc se naskytá otázka, co by chtěli v tuto chvíli získat takovým složitým manévrem?"

"Tak na to je jednoduchá odpověď," nedal se stále odbýt opatrný generál Maluškin, "no přece dostat se co nejdále do naší obrany a co možno nejvíce z ní vyčíst. Jako to bylo vždycky, já mám Američany přečtený."

"A co zničené stanoviště protiletadlových raket v D 46?" skočil jim do řeči generál Paščalov. "Jaký smysl má, zničit nám jedno z desítek odpalovacích míst?"

"To ještě není vyšetřeno," namítl Tarenskij, "kontrolní skupina se tam teprve před chvílí vypravila a ještě nezačala celou záležitost prověřovat na místě."

"Žádná střela od Američanů nebyla spatřena. Možná, že se jednalo o technickou závadu, jakých již bylo několik."

"Jenže ještě nikdy při technické závadě nedošlo k likvidaci celého strategické stanoviště."

"Ale vyloučit to nemůžeme."

"Není možné situaci podcenit. Ještě je stále možno vidět v několika posledních událostech společný záměr, či nějaký nejasný cíl."

"Navrhují, abychom se neukvapovali. Pokud bude okolník mířit pryč, není potřeba dělat nějaké další kroky. Hlídky na svých postech zůstanou, dokud nebude zcela jasné, že se v té oblasti žádné další americké letadlo nenachází. Na výsledek prohlídky stanoviště raději počkáme, než uděláme nějaký závěr."

"Souhlasím, ukončete poplach a přejděte na stupeň II. vydejte příslušné rozkazy!"

Zakončili svou poradou a ulehčeně si oddechli, nejhorší mají zřejmě za sebou. Jeden ze členů skupinky velitelů náhle odhodil tužku a všechny papíry, které měli před sebou a které si nyní zvolna uklízeli, na stůl.

"A je to v pytlí, soudruzi!" zvolal naprosto zničeně.

* * *

"Tady Omega, Georg, Thomas, volám Zahrádku," pronesl Jonest do mikrofónu.

"Zahrádka, slyšíme OGT," ozval se zvědavý hlas velitele řízení letového provozu Kerneckyho.

"Jak jsme vám již hlásili, máme zde několik velice závažných problémů," začal pozvolna Jonest. "Teď jsme objevili další. Na raketách jsme objevili neznámé značky a nikdo z nás neví, kdo je tam udělal. Proto žádáme o urychlené sdělení, kdo a na čí rozkaz, tam nechal značky namalovat. Potřebujeme urychleně vědět, jaké skupiny jsou. Revizní, kontrolní, nebo bezpečnostní? Pokud nebudou od žádné z nich, budeme muset vyvodit podezření, že se jedná o záškodnickou akci a situace je natolik vážná, že se domníváme, že střely mohly být nějak poškozeny. Vše hovoří pro teorii, že značky jsou nějaké tajné kódy, protože jsou učiněny na všech střelách a na každé je jiný. Za chvíli budeme mít jejich seznam.

Také jsme překontrolovali zásah do programového vybavení stroje. Nalezli jsme změny ve všech základních parametrech počítače. Z toho usuzujeme, že již od startu tato úprava způsobovala zadávání chybných údajů do přístrojů. Všechny data byla mimo běžnou kalibraci a přístroje pracovaly na základě nesprávných hodnot. Proto se stroj po celou dobu řídil podle chybných instrukcí a došlo k letovým odchylkám, které se nám zdály tak podivné.

Žádám o vyhlášení pohotovosti a zahájení šetření, jak k tomu mohlo dojít. Zatím nemáme zjištěno, jak se povedlo ovládnout řízení střel, jsou stále odpojeny."

Nastalo tíživé ticho, celá skupina přítomných důstojníků na řídící věci strnula. Sdělená zpráva odříkaná chladným hlasem způsobila šok.

Všichni se na okamžik zastavili, místnost utichla. Po chvíli se ale vzpamatovali a zavládl zmatek. Od startu letounu si lámali hlavy, jak bylo možné, že stroj neustále udával jinou polohu, jež byla v rozporech s vlastními výsledky měření. Ještě stále nemohli přijít na to, jak se mohl letoun dostat až do sovětské zóny.

Zkoumali co se dalo, že to ale bude sabotáž, to nenapadlo nikoho. Přísně střežené stroje, ještě více hlídaný jejich náklad a přesto došlo k takové situaci.

"OGT, co to jsou za šokující zprávy?" vzpamatoval se Kernecky po chvíli, "jak jste na to přišli?"

"Zjistili jsme na to teprve až nyní," odpověděl rychle Jonest, "stále jsme si neuměli odpovědět na rozdíly mezi vámi udávanými hodnotami a těmi našimi. Teprve toto odhalení vše vysvětluje, co se vlastně stalo. Učinili jsme nezbytná opatření, nicméně rakety stále ještě nemáme pod kontrolou."

"Začneme s šetřením," rozhodl Kernecky, "akci spustíme ihned. Rozjíždíme ihned pátrání. Vyhláší pohotovost pro celou základnu. Vše se důkladně prošetří. Až budete mít sepsané všechny ty kódy, hned nám je sdělte, zkusíme je rozlousknout."

* * *

Velitelé sovětského východního okruhu se překvapeně podívali na svého kolegu, protože netušili, co má na mysli. Pokládali věc za skončenou.

"My jsme naprosto klidně vyhlásili nejvyšší poplach a zapojili veškerou obranu," začal plukovník široce mávat rukama, aby všem zdůraznil, jak důležitou myšlenku má na mysli, "když jsme se domnívali, že se jedná o skutečný, hromadný útok. Předpokládám, že teď sedí celý americký štáb nad fotografiemi našich zařízení a probírá vteřinu po vteřině, jak jsme reagovali. Mají tam všechno jak v pohodlném kině. Přece jsme vyhlásili stupeň 'Geráda'! Nechali jsme si nahlédnout do karet, jak špatný hráči pokeru. Možná se nám smějí, až se za břicha popadají, jak nás doběhli."

Nastalo mrtvolné ticho, všichni si uvědomili závažnou skutečnost, na kterou je generál upozornil. Ani ostatní vojáci obsluh svých zařízení se ani nepohnuli. Věděli, že toto je důležitá informace. Atmosféra se rázem změnila. Prudce ztěžkla, uvolněné ovzduší bylo pryč.

"Má pravdu!" hlesl zničeně generál Kutakov, nejstarší člen skupiny, "předvedli jsme jim celou obranu jak na filmovém představení i s vysvětlivkami."

Teprve nyní si i ostatní uvědomili, co to znamená. Ve snaze zabránit za každou cenu útoku Američanů a zamezit jim předpokládanému průniku do vlastní zóny, zcela otevřeně ukázali svůj nejnovější způsob obrany.

Umístění jednotlivých raket, způsob rozmístění posádek u jednotlivých stanovišť, druh a počet obranných systémů v okolí odpalovacích zařízení, systém startů pohotovostních letek, či způsob postupu při obraně. Pěkně krok za krokem.

Nyní si mohou Američané podle předvedeného scénáře pohodlně připravit svůj plán, jak obranu obejít. To, co se dosud drželo pod pokličkou jako největší tajemství, bylo rázem prozrazeno. Stačilo jenom jedno unáhlené rozhodnutí v nesprávném okamžiku.

Nyní, když Američané přesně znají sílu jejich obrany a jednotlivé kroky při odrážení útoku, mohou si bez obav připravit plán nového útoku na jejich pozice. Takže oni si nemohou dovolit ponechat v platnosti dosavadní způsob postupu při obraně. Znamená to jediné. Přeprogramovat celý obranný plán.

Pro všechny to bude znamenat několik týdnů, či měsíců perné práce. Bez oddechu, bez volna, po nocích - dokud nebude všechno do detailu promyšleno a znovu od začátku připraveno. Změnit pohyby a síly jednotek, nová hesla, kódy, systém startů jednotlivých letek, jejich symboly, přeprogramovat cíle v jednotlivých raketách, či přestavět celý systém obranných střel.

Najednou dostávali vztek, že se nechali tak hloupě od těch zatracených Američanů vyprovokovat. A to jenom pro jedno jediné letadlo, které provokativně vlétlo do jejich prostoru. Všichni si uměli jasně představit, jaké množství práce je čeká. V místnosti zavládla stísněná nálada.

"Soudruzi!" zvolal do ticha generál Maluškin, když před něj spojař položil nejnovější zprávu, "mám tu telegram ministra obrany z Moskvy. Je to reakce našeho vedení na právě zažehnané nebezpečí."

Přešel významně pohledem po přítomných. Vyrušil je z jejich těžkých myšlenek a zvědavě se po něm podívali.

"Tak ho honem koukej přečíst," vyzval jej generál Paščalov, "copak nám sdělují?"

V jeho hlasu byla znát obava, s čím Kreml přichází.

"Všem zúčastněným velitelům východního okruhu," začal číst pomalu a nahlas generál Maluškin. "Vyslovuji poděkování za odražení nepřátelského útoku. Díky hrdinnému postoji všech, byl nepřítel po překročení naší státní hranice odražen a zahánán zpět. Ještě dnes podá naše velvyslanectví v USA diplomatickou nótu za porušení sovětské svrchovanosti. Připravujeme rovněž návrh rezoluce do OSN, kde určíme Američany jako nebezpečného agresora porušující všechny sjednané dohody Míroví aktivisté na celém světě budou vyzváni k protestním akcím a vytváření protiamerických nálad. Za mimořádné zásluhy o ochránění socialistické vlasti a příkladný postoj při podlé akci imperialistů, bude celá skupina velitelů vedená generálem Tarenským oceněna medailí 'Za obranu socialistické vlasti' s patřičnými odměnami. Podepsán, maršál Grečko."

Maluškin nadšeně dočetl a s velkým patosem při posledních slovech se postavil a hrdě vypjal hrud'.

Generálové se po sobě podívali. Nejdříve nejistě, ale po chvíli se jejich tváře hrdě naduly. Nikdo na nejvyšších místech si jejich zmateného jednání při hledání nejlepšího způsobu obrany nevšiml. Naopak, situace byla posouzena jako bravurně zvládnutá.

Výčitky svědomí nikdo neměl, proč také. S každým takovým oceněním souviselo mnoho materiálních výhod, které nebyly v Sovětském svazu k zahození. Za řád dostanou mnoho peněz, materiální odměny jeho cenu ještě několikrát navýší. Rázem se jejich obavy z další práce rozplynuly.

"Bylo by žádoucí, aby se to do centra patřičně podalo, až budou žádat podrobnosti," namítl Paščalov a ostatní pochopili. Je záhodno z věci udělat patřičnou aféru, bublinu. Čím více ji nafouknou, tím větší odměnu dostanou a tím budou slavnější.

"Souhlasím," potvrdil Tarenskij a důrazně dodal, "a navrhuji, aby podal hlášení tady soudruh Geňjajev. Má již patřičné zkušenosti a podobná hlášení již několikrát psal. Předpokládám, že vše dostatečně barvitě vyličí."

"Ano," spokojeně se usmíval Kutakov, "měli jsme Američany téměř nad hlavami. Ještě že jsme nezaváhali a hrdinně je zahnali."

Vypadalo to humorně, jenže každý bral situaci smrtelně vážně. Sami sebe přesvědčovali, že se jim vlastně povedl husarský kousek a ocenění je tak samozřejmostí. Je dost možné, že postupným vývojem a během času se z malé akce stane dramatická událost zásadního významu a vstoupí do historie.

Soudruh Geňjajev byl dobrý a zkušený zapisovatel zpráv, takže bylo zajištěno, že všechno dostatečně barvitě popíše. Byl dobře známý tím, jak dokáže své zásluhy vyzdvihovat a jeho hlášení byla vždy patřičně dramaticky podaná. Dříve to bylo nejednou důvodem stížností.

Nyní ještě museli reagovat na poslední vývoj událostí.

"Stáhněte okamžitě celý první sled na plochu. Zrušit poplach, přejít na stupeň II," zaznělo několik bleskových rozkazů od zástupce velitele oblasti, když se vrátili k řešení úkolů.

Tarenskij zvedl po této debatě jeden z telefonů a potvrdil ukončení nejvyššího stupně poplachu. Když jej položil, ostatní vstali a rozházeli se. Předpokládali, že na nejbližší okamžiky bude klid a nebudou již obtěžováni. Každý odcházel zkontrolovat svůj úsek.

V celém areálu strategické základny pomalu utichal kvílivý zvuk poplachových sirén. Podivné ticho každému náhle připadalo jako nepřírozené.

Desítky raketových sil se začaly plnit ochrannými plyny a obsluhy převáděly systémy do záložního stavu. Malé i velké betonové kopule se zvolna daly do pohybu, aby během několika okamžiků zakryly smrtelné dravce v jejich doupatech. Netrvalo dlouho a celá krajina již opět vypadala, jakoby se zde nic zvláštního nestalo.

Vojáci se pomalu začali stahovat ze svých bojových stanovišť a první obsazená auta vyrazila k ubikacím.

Všichni si oddechli. To, co zpočátku vypadalo jako dlouhodobá akce, bylo náhle pryč a všem se vrátila dobrá nálada.

Na hlavní kontrolní věži letiště nastal shon. Za několik minut se vrátí velké skupiny letadel a oni je musí bezpečně dostat na zem a zajistit rychlé ukrytí v betonových krytech.

* * *

Jonest zakončil rozhovor s velitelstvím a podíval se na Estupama. Oba byli z nastalé situace nějak zmatení. Takový vývoj letu nepředpokládal nikdo. A to ještě neměli nejmenšího tušení, jaký poprask nastal ve velení.

"Kde jsme teď?" zeptal se Jonest, aby se dostal zpět do obrazu.

"Za pár minut přelétáme nad Japonskem," zazněla okamžitá klidná odpověď od druhého pilota. "Jak to ale podle radaru vypadá, nějaké problémy nás ještě čekají. Ty mraky vypadají velice podezřele, k našim problémům se nám začne blýskat také od pána nahoře."

"To by nám to ještě chybělo ke štěstí," zamračil se Jonest "mám pocit, že se dneska všechno spiklo proti nám. Není nám dopřána animinuta klidu. Že jsme raději neseseděli doma. Dávají takový hezký mač v televizi, seděl bych na posteli, díval bych se."

"Ten mě také mrzí," přikývl Estupam, "dlouho jsem se na něj těšil. Máš pravdu, zpočátku to vypadalo tak dobře, žádné problémy, všechno jak po drátkách. Ale nějak se to zvrtilo."

Pronesl kysele a vyhlížel dolů, kde sledoval mezi mraky přibližující se pás pevniny hluboko pod nimi. Oblačnosti začalo skutečně výrazně přibývat a výhled se místy ztrácel v oparu. Mraky začínaly nabývat ostřejších obrysů a výrazně ztmavly.

"Skutečně vypadají nebezpečně," zamračil se Jonest, když uviděl černou vrtsvu pod sebou, "podle mě to vypadá na pěknou bouřku. Neříkali při brífinku, že nás čeká cestou klidný let?"

"Že tě to překvapuje, vždyť víš, že jsou bouřky nad Japonskem časté," prohodil lhostejně Estupam, "divil bych se, kdybychom dnes prolétli bez problémů. Po tom, co se dnes všechno sesypalo, nás ještě určitě čekají nějaké další legrácky od počasí. Naštěstí jsme nad mrakama dostatečně vysoko, třeba to přeletíme. Mám přejít na autopilota?"

"Povoleno," dostal souhlasný pokyn kapitána. "Při tankování stejně musíme dolů, takže se s tím setkáme."

Byli po dlouhých minutách velkého napětí unavení a chvíle klidu jim přišla vhod. Je třeba si na chvíli odpočinout.

Estupam autopilota s největším ulehčením zapnul a spokojeně se protáhl. Už seděl dlouho ve strnulé poloze, když se plně soustředil v posledních minutách na let, takže změnu polohy nutně potřeboval.

Jak měl ve zvyku, automaticky sáhl po své termosce s kávou, což udělal vždy, kdykoliv nastala klidnější chvíle. Jonest jen mlčky seděl a pohlížel zamyšleně dolů z okna.

"Myslíš na Anny, nebo na Meryl," zeptal se ho poťouchle Estupam. Jonest otočil hlavu k němu a vyčítavě na něj pohlédl.

"Řekl bych ti, že jsi provokatér," podotkl naoko uraženě, "jenže... máš člověče pravdu. Trochu jsem se po tom nerváku zamyslel... a skočila mi do obrazu, ani nevím jak."

"To byl ten včerejšek tak pěkný?" byl dál zvědavý Estupam, "že se k tomu ještě vracíš?"

"No... nebyl nijak zázračný, ale s Meryl je to vždycky pěkný, takový výjimečný. Po těch nervech, co jsme teď právě měli jsem si na ní vzpomněl, sám nevím proč. Kdykoliv jsem s ní, cítím se velice pěkně, mám vždycky takový lepší, hřejivější pocit."

"Připadáš si jako lev salónů, ne."

"Ale víš že ani ne, v tom to není, je to úplně jinak. Doma jsem spokojený, nic mi nechybí, ale tohle je taková perlička, třešnička na domácím dortu. Kdybych jí neměl, nestalo by se nic tak hrozného, bylo by to tam taky pěkný, ale takhle je to dokonalý."

"Myslíš, že by Anny taky řekla, že to je dokonalý?"

"Ale to je jasný, že asi těžko. To je z mého pohledu."

"Takže kdyby ti oznámila, že má jako třešničku někoho bokem na vylepšení sebedůvěry, tak by ti to taky nevadilo?"

Jonest se zamyslel a chvíli mlčel.

"Skočím se podívat ke Garttonerymu," odpověděl nečekaně, když nevěděl, jak na otázku reagovat, "trochu omrknu, jak je daleko s počítačem."

"Jo," souhlasil Estupam, "to běž, alespoň si nemusíš lámat hlavu, jak by ses cítil na místě Anny. Bude dobře, když budeme vědět, jak je s tím daleko. Docela mě znervózňuje, když nevím, kdo drží prst na spoušti našich raket."

Jonest se zvedl ze svého sedadla a chystal se vypravit na operátorské stanoviště. Estupam se s obavami podíval z okna na tmavé mraky, které rychle rostly a přibližovaly se. Ve dveřích kokpitu se náhle objevil Rickyns a v ruce držel nějaký papír, který Jonestovi podával.

"Veliteli," hlásil hned ve dveřích kabiny, "tady je soupis těch značek na raketách. Napsal jsem je jednu po druhé, jak jsem naně narazil. Žádné pořadí či sled jsem nedodržel."

Jonest uchopil list a klesl zpět do sedačky.

"To nevadí," mávl rukou přitom, "však oni si s tím experti v letectvu nějak poradí."

Se zájmem pohlédl na bílý list a rychle zrakem přelétl napsaná písmena. Nedalo mu to, aby se na okamžik nepokusil vyzkoušet svůj um a nezačal záhadné trojice písmen luštit.

"Už jsem taky zkoušel na to přijít," pronesl Ryckins, který jeho pokus prohlédl, "a McTown se mnou. Na nic jsme ani jeden nepřišli, je to na nás příliš složité."

Jízlivě se přitom usmál. Bylo zřejmé, že je zvědav na velitelovy výsledky, kterým moc nevěřil. Pak se otočil, jeho ruka ledabytle mávla k čelu na pozdrav a odcházel na své stanoviště.

Jonest si ho nevšímal, zahleděl se na tajemná písmena, která vyvolala takový nečekaný rozruch.

Mimo počtu tří písmen u každé skupiny zatím žádnou další souvislost neviděl. Začal je kombinovat, aby se pokusil dostat k výsledku, co mohou znamenat. Zkoušel několik způsobů, které jej v první chvíli napadly, ale k ničemu se nedostal.

"Jestli očekáváš," naklonil se k němu Estupam, "že teď a tady odhalíš, co je pod tím skryto, tak to bys mě dostal. Ten kód není určitě tak jednoduchý, abys ho rozlouskl za několik minut, a ještě ve spěchu. Dlouho se s ním stejně mazlit nemůžeš, času nám moc nezbyvá a podle mě bys to měl poslat raději dolů. Tam si s tím velký hlavy určitě nějak poradí, jsou za to dobře placení. Třeba to je něco důležitýho a rozlomením kódu se dovíme něco, co se nám na palubě vlastně stalo."

"Jo... máš pravdu... vím... hned jim to pošlu," souhlasil Jonest, jež si uvědomil svou povinnost. Dobře věděl, že nemá šanci tajemství kódu odhalit. Ruka se dotkla vysílačky a chtěla ji znova přeladit na provoz z řídicí věží.

"Tady Charlie 3, tady Charlie 3. Zdravíme Omega, Georg, Thomas. Jak se vede?" ozval se nečekaně pronikavý hlas.

Jonest sebou prudce trhl, když se z reproduktorů ozvala jasná, ostrá slova. Byl tak zabrán do číselného kódu, že se musel chvíli rozkoukat, než si ujasnil, odkud hlas přichází. Instinktivně vyhlédl z okénka a tam uviděl původce svého leknutí.

Dole, hluboko pod letounem, se vznášely tři stroje amerického námořnictva, které se již dostaly pod jejich letounu. Jednalo se o moderní Phantomy poslední řady s klasickým nástřikem vojenského námořnictva. Na strojích zahlédl symboly letadlové lodi Roosvelt. V této chvíli na ně byl neobyčejně příjemný pohled.

Ještě nikdy je jejich přítomnost netěšila jako dnes, kdy se to kolem hemží ruskými střelami a letadly. Jakmile vykoukl, velitel letky ho zahlédl a zamával křídly na pozdrav. Jonest se spokojeně usmál - nemůže tušit, jak je rád, že je zde vidí a pokynul na odpověď.

"Teď už fajn," pronesl do mikrofonu, "ale bylo to pěkně horký. Takhle nás Rusové ještě nezahřáli, co si lítám odpočinout od manželky, ještě teď nám hoří koudel u zadku. Banditi si na nás dneska nebezpečně vyšlápí, dokonce po nás pšoukli několik svých uspávaček. Dostali jsme se k nim oproti původnímu plánu nečekaně blízko, na dostřel a to se jim nějak nelíbilo."

"Vím," ozvalo se zpět z Phantomu, "sledovali jsme to na radarech. Blahopřeji k úspěšnému zásahu rakety. Dobrá trefa."

"Naštěstí nám pozemáci nandali perfektně fungující žihadla, jinak jsme si již hráli s delfínama na honěnou."

"Měli jsme za úkol vás doprovodit k našim šikmookým bratrům, aby vám cestou banditi neubližovali, ale než jsme se sem dostali, tak si to nějak rozmysleli a teď jsou pryč. Jste už v bezpečí, tím náš úkol končí. Veliteli, poletíme s vámi jen chvíli a budeme točit, za chvíli si vás přebírají hoši z Jokohamy."

Hlásil mu své instrukce velitel stíhačů.

"Je to od vás hezké, že jste se přišli na nás podívat," dával najevo své uspokojení Jonest. "Asi by nám tady samotným bylo úzko, těch banditů bylo zatraceně hodně. Jak to vypadá, všechno se nakonec zklidnilo, takže souhlasím, že vás tady už nebudeme potřebovat. Pozdravujte u presidenta."

"Rádi vyřídíme vás vzkaz," odpověděl velitel letky a přešel i s ostatními do táhlého oblouku a zvolna se vzdalovali.

Jonest pohlédl na druhou stranu, kde na stejné letové hladině uviděl další tři stroje, odlétající stejným směrem. Spokojeně jim zamával a pak už jen sledoval, jak pomalu mizí v nejbližších mráčcích. Při té příležitosti si uvědomil, že se mraky naštěstí začaly trhat, takže by k bouřce nemuselo dojít. Trochu se uklidnil. Všechno není vždy tak zlé, jak na první pohled vypadá.

"Chtěl bych upozornit, že se blížíme k tankovacímu bodu," natočil se Estupam k Jonestovi, "měli bychom zkorigovat let."

"Rozumím," pokýval Jonest hlavou, "začni klesat na patnáct tisíc stop."

Estupam přestavěl několika tlačítka na palubní desce hodnoty, které byly od autopilota požadovány a změněný zvuk motorů oznamoval, že počítač zaregistroval korekci a přechází na nové parametry. Nos letadla se sklonil k zemi a na výškoměru se začaly rychle přetáčet číslíčky.

"Kesneyi, situace?" přiložil si Jonest po nějaké době mikrofon k ústům.

"Nic," zněla lakonická odpověď, "jak jsem odhadoval, Rusové se stahují. Jejich stroje již pomalu přistávají. Polovina z Irinskoj je už na zemi a za chvíli budou sedat i z Nasturu. Jsou již v přistávací linii, jen šestice pohotovosti pořád zůstává, asi to chtějí mít úplně jistý. Máme na obraze několik nových strojů, ale všechno hlášené civilní lety z Tokia a Sappora. Jsou pod třiceti tisíci."

"Dobře, díky," odpověděl Jonest a soustředěně vzal do ruky papírek, který před chvílí během rozhovoru s pilotem stíhačky položil na desku.

Na papírku si začal přečítat napsané trojice písmen. Rád by se na ně zaměřil, probral ze všech stran, nesmírně toužit rozlousknout, co znamenají. Všeelijaké záhady byly jeho koníčkem a nyní se konečně sám k jedné dostal. Bohužel se mu nedostávalo času, aby se jim mohl věnovat tak, jak by si přál.

Těžce vzdychl - Estupam má pravdu, teď není chvíle na to, aby se tím sám zdržoval. Čas je tlačí, takže to musí předat odborníkům, aby si s tím poradili co nejrychleji. Určitě jim to nebude trvat tak dlouho, jak by to trvalo jemu a tak se konečně dostal k tomu, aby přeladil stanici.

"Zahrádka, tady Omega, Georg, Thomas, slyšíte mě?" zvolal do mikrofonu a stále si písmena prohlížel, "budu diktovat kódy nalezené na střelách, máme už je zjištěné."

"Tady Zahrádka," ozvala se rychlá odpověď, "Omega, Georg, Thomas, slyšíme dobře. Hlášení kódů bude provedeno na 4 kanálu ST 11. Dodržujte utajení."

Vůbec ho nepřekvapilo, že se rozhodli přejít na speciální, tajný kanál a proto začal ladit dle pokynů svou stanici a nastavil kanál 4, který byl určen pro přísně utajené vysílání. Přepnutím se automaticky zapnul speciální šifrovací přístroj, který se pokusí utajit smysl zprávy před nepřítelem. Když se přesvědčil, že plně fungují, přiložil si mikrofon opět k ústům.

"Zahrádka, Omega, Georg, Thomas," ozval se.

"Zahrádka," potvrdili mu ihned spojení, které navázal bez problémů, "OGT spojení OK, můžete začít."

Jakmile mu příjem potvrdili, Jonest si přichystal papírek a začal pomalu a srozumitelně číst trojice, jednu po druhé. Za chvíli byl hotov.

"Zahrádka," řekl když dočetl poslední trojici, "konec, to je všechno. Až budete mít výsledky, dejte vědět. V případě, že najdeme spojení mezi zásahem do počítače a kódy, ozveme se."

"Potvrzujeme, všech dvanáct kódů dorazilo v pořádku," oznámilo velení. "Začínáme s dekódováním."

XXVII.

"Tak naši jdou také domů," prohodil po chvíli pozorného sledování svého monitoru Valerij. "Nabírají západní směr, co nevidět začnou přistávat."

Sergej pohlédl na jeho obrazovku, kde uviděl dvě velké skupiny bodů, pomalu mířící ohlášeným směrem. Byly na cestě přímo k letišťům, takže nebylo pochyb o jejich úmyslech. Vše nasvědčovalo tomu, že se akce konečně blíží ke svému finiši.

Hluk silných motorů zaduněl před místností. Všichni se na sebe tázavě podívali, nikdo neměl tušení, kdo by sem mohl přijet, aniž se musel ohlásit. Sergej pochopil jako první.

"Tak přátelé, soudruzi už jsou tady!" pronesl smutným hlasem, "připravte se na pořádný kolotoč, zachovejte si chladnou hlavu. Přeju vám hodně štěstí a nízký trest."

Dveře se zprudka rozlétly a s prudkým světlem vstoupili dovnitř tři muži. Dva ve vojenských uniformách s výložkami podplukovníků a jeden v civilu. Sergej už stál připraven u stolu a ostatní se po nich zvědavě ohlédl.

Civil byl od pohledu nepříjemný člověk. Kulatý obličej, krátce střižené vlasy a odstávající uši vypadaly nepříjemně a podivně. Orlí nos, úzce sevřené rty a pichlavé oči značily krutého člověka. Šedivé sako, do kterého byl oblečen, bylo nejen velice podivně ušito a působilo nemoderně, ale na jeho podivné postavě ani trochu nesedělo. Z tváře mu šla vyčíst snaha, najít si svou oběť a na té se dostatečně vyřádit. Na koho pohlédl, ten se otrásl.

Dva muži za jeho zády vzbuzovali dojem krkavců, čekající na oběť, na kterou ukáže. Vrhnou se na ni a rozcupují na kousky.

"Zdravíme, soudruzi!" spustil rázně. "Jak jste dostali zprávu, jsme tady skrze vyšetření mimořádných událostí, ke kterým před několika hodinami došlo. Doufám, že jste připraveni, takže nenastanou žádné potíže či problémy."

Mluvil rázně, nekompromisně a ostře se díval po Sergejovi, o kterém předpokládal, že je velitel jednotky. Zbylí dva se začali rychle procházet místností a pozorně si vše prohlížet.

"Soudruzi," opatrně se osmělil Sergej, "musím vás upozornit, že máme vyhlášený stupeň Naděžda. Sledujeme závažné narušení vzdušného prostoru nepřáteli a situace je stále velmi vážná. Není proto možné opustit své místa."

Bylo to docela odvážné rozhodnutí naznačit těmto neomezeným vládcům, že nebude všechno tak, jak si představují.

"Soudruhu," obořil se rázně na něj se zlým výrazem civil, "my jsme přijeli vyšetřovat mimořádné události. Nebudete nás poučovat, co máme dělat a kdy to máme dělat! O tom rozhodujeme my - to znamená strana! Jestli se odmítáte podřídít našim rozkazům, budete řešen podle vojenských řádů jako vlastizrádce a odpírač rozkazů ve válečném ohrožení. Ještě jedno takové slovo a jste okamžitě odvolán z akce a vyšetřován speciální jednotkou za napomáhání nepříteli. Je to jasný?"

Rozeřval se nepřičetným hlasem, který mu několikrát přeskočil. Bylo zřejmě, že odmluvy absolutně nesnáší a není na ně zvyklý.

"Kde máte zápisy s dnešní služby?" zeptal se Valerije jeden z podplukovníků, "kde máte kontrolní záznamy na magnetofonovém páskách?"

"Soudruhu," rozhodl se Sergej nenechat zastrašit, i když si byl plně vědom nebezpečnosti svého počínání, "směl bych podat hlášení veliteli oblasti o skutečnosti, že odstavujete stanici z důvodů probíhajícího vyšetřování? Celé velitelství přijde o údaje z posledního vývoje událostí. Soudruh velitel bloku nebude mít informace o situaci v námi prováděném sektoru pozorování. Bude to pro něj mrtvé místo v citlivé oblasti, která je v této chvíli velice nebezpečná. Měl by proto být o věci zpraven."

Svůj požadavek pronesl v pozoru s očima upřenýma do civilistova obličeje. Ten na něj chvíli překvapeně hleděl, ani náhodou takový odpor neočekával. Tvář mu začala brunátnět, oči metaly blesky, rty se stáhly do jemné přímky. Už se chystal spustit příval ostrých slov a výhrůžek.

Náhle si ale sám začínal uvědomovat skutečnost, kterou mu právě velitel stanice oznamoval.

I když byl zvyklý, že si nikdo nedovolil mu odporovat, měl Sergej vlastně pravdu. Došlo mu, že by se strhl velký poprask z nejvyššího velení, kdyby donutil obsluhu radarové stanice uprostřed akce k přerušení činnosti.

"Dobrá," pronesl ke všeobecnému překvapení mírným hlasem, "odevzdejte zatím zbraně a všechny kontrolní záznamy, my si je přebereme."

Snažil si alespoň zachovat tvář všemocného a o všem rozhodujícího muže.

"Soudruhu!" dovolil si Sergej oponovat dál když zjistil, že taktika funguje, "musím ještě upozornit na skutečnost, že jsme v mimořádné bojové situaci. Imperialisté již jednou ze vzduchu podnikli útok na naši jednotku a zlikvidovali nám odloučené pracoviště. Za situace, kdy nemůžeme vyloučit, zda nemají Američané ve svých plánech další vojenskou akci, bude odzbrojení stanice vážným ohrožením bojeschopnosti. V případě jakéhokoliv nového útoku nebudeme moci účinně bránit naši socialistickou vlast, jak jsme přísahali. Vydáme tím stanici nepříteli všanc."

Nemínil již couvnout ani v nejmenším. Nabubřelý civilista mu byl silně proti srsti. Viděl jeho brunátný obličej a sledoval, jak těžce a mocně dýchá a připravuje se k mohutnému výbuchu vzteku. Sergej se zalekl, zda nezašel daleko a rozhodl se jej předejít. Obrátil se k ostatní posádce.

"Neuvědomil jsem si, soudruhu," pronesl jakoby si uvědomil svou chybu, "jak je vaše mise důležitá. Budeme plnit všechny vaše příkazy a proto nařizuji; jednotko, všechny zbraně proti podpisu ihned soudruhovi odevzdejte. Poklusem, nikdo ať se nefláká. Rozkazy jsou snad jasné!"

Zatvářil se, jakoby vše dělal s co největší radostí a úspěšně předstíral maximální vstřícnost. Ostatní pochopili. Ihned vyskočili ze svých míst a iniciativně pokládali své zbraně na stůl před civilistu.

Ten uviděl mumraj v místnosti a opuštěné pracoviště u obrazovek radiolokátorů. Mžikem si uvědomil, že svou snahu skutečně přehnal a velitel stanice má pravdu. Nemohl odzbrojit jednotku během bojové operace.

"Jaksi... soudruzi," začal koktat, tvář ztrácela barvu, hlas zazněl mnohem opatrněji a nejistěji. "...počkejte ...ono to ...ponechte si zbraně do skončení akce, pak je ihned na můj rozkaz odevzdáte."

Točil se před nimi ze strany na stranu a přejížděl po nich očima. Mával rukama, aby je vrátil zpět. Zoufale k nim přistoupil a sám se jim snažil dát zbraně do rukou.

"Soudruzi! Okamžitě si je zase vezměte zpět. Nesmíte zůstat při imperialistickém přepadu beze zbraní. Aaaa... vraťte se ke své činnosti...ihned!"

Byla to nebezpečná hra. Skupina se snažila jejich veliteli pomoci proti nenáviděnému zástupci tajné služby a tak plnila poctivě každý nesmyslný rozkaz, který dostala. Opuštěné přístroje neměl kdo obsluhovat, stanice přestala vykonávat činnost. Vše na rozkaz nenáviděného vyšetřovatele a v kritických okamžicích bojového ohrožení. Všechno se při špatném vývoji událostí mohlo obrátit proti nim. Byla to akce naschválu proti povýšeneckému chování. Správně pochopili Sergejův postup a podpořili ho.

"Všichni na svá místa okamžitě plnit své bojov úkoly!" rozkřičel se jeden z podplukovníků, který pochopil závažnost situace.

"Vaše jednání je těžké zasahování do průběhu vyšetřování. Za to vás stihne přísný kázeňský trest a zodpovíte si je," rozkřičel se civilista, kterému bylo jasné, že se jedná o provokaci.

Sergej si oddechl. Největší nebezpečí je prozatím zažehnáno, posádka se postupně vracela ke svým stolům a pokračovala v práci. Zmatení vyšetřovatelé chvíli bezcílně chodili sem a tam místností. Chování jednotky je zcela vyvedlo z míry a narušilo připravený zásah.

Teprve po chvíli se vzpamatovali a znovu začali provádět činnost, kvůli které přijeli. První důstojník začal sbírat deníky, do kterých měli za úkol průběžně zapisovat průběh směny.

"Kde jsou plné magnetofonové pásky?" obrátil se důstojník nekompromisně na Sergeje.

Ten se jen otočil a ukázal na přihrádky, na kterých se pásky nacházely.

"Je jich tam zatím jen část," prohlásil jízlivým tónem, "většina je ještě v magnetofonech, protože se ještě nahrávají."

"Dobrá," zatvářil se civil kysele. "Počkáme na dokončení akce. Zatím si prohlédneme místo neštěstí. Kde k výbuchu rakety došlo?"

Podíval se svým zlým pohledem na Sergeje. Ten se jen otočil a pokynul Dalgijovi.

"Soudruhu vojíne," ukázal směrem ke dveřím, "běžte ukázat soudruhům vyšetřovatelům místo, kde k neštěstí došlo."

"Provedu!" vyskočil do pozoru Dalgij a zamířil ke dveřím, za ním spěchali všichni tři vyšetřovatelé. Když se za nimi zavřely dveře, Sergej si ulehčeně odfoukl.

"Že jsme jim to ale nandali," pronesl spokojeně. "těm psům čmuchacím! To bude ještě s nimi fuška. Doufám, že máte všichni své zápisy v pořádku. Určitě se to na nás budou snažit hodit. Kouká jim z očí, jak by se na nás s potěšením povozili. Teď už jen musíme věřit, že se jim podaří nám toho přišít co nejméně."

"Nechci přivolávat čerta," ozval se zcela nečekaně Pasočkin, který se zatvářil velice starostlivě, "ale musím hlásit, že amíci nedoletěli zpět k letadlové lodi. Těsně před ní se otočili a míří zpět. A dokonce u lodě jsem zaznamenal start dalších čtyř strojů." "Kde máme okolníka?" zeptal se Sergej.

"Je stále na cestě směrem na jih," odpověděl Pasočkin, "ten svůj směr vůbec nemění. Už je poměrně daleko, již si ho přebral další stanice, já ho budu mít za chvíli mimo obraz."

"Jen ho nespust' s očí," zvolal varovně Sergej, "aby to taky neotočil. Pak by bylo jasné, že mají amíci něco za lubem. Jestli poletí dál... snad to bude už dobrý."

* * *

Jonest ještě chvíli sledoval písmena na papírku a odolával pokušení, aby si vyzkoušel svůj um a dokázal je vyluštit. Povinnost jej ale donutila, aby to nechal odborníkům a věnoval se velení letadla. Odložil je na palubní desku. Vrátil se k nim, jestliže se objeví chvilka klidu.

"Pokud někdo vidí něco pod námi," ozval se Kesneyův hlas z reproduktorů, "tak ta krásná země je Japonsko. Právě přelétáme podél pobřeží u Tokia."

Jonest vykoukl z okénka. Oblačnost opět o něco zhoustla, převalovala se o několik stovek metrů níže pod nimi. Tmavé mraky byly opět o něco výraznější, jejich obrysy nabyly ostřejších tvarů. Typické bouřkové mraky musely být několik kilometrů vysoké, takže nárazka o spatření země byl jen lehký vtip operátora, který je upozorňoval na území, nad kterým právě přelétali.

Estupam se nadzvedl ve své sedačce.

"Potřebuji se trochu rozhýbat," obrátil se na Jonesta, "skočím se přece jenom podívat ke Garttonerymu, jak je daleko, když ses tam ty nedostal."

"Jen běž," souhlasil Jonest, "mohl bychom tady mít teď chvíli klid. Aspoň budeme v obraze, jak se dostal daleko. Jestli to stihne vyčistit, na Markan mě nedostanou."

Na stanovišti hlavního velitelství přijali zprávu zaslanou velitelem letounu. Ihned byla dešifrována a předána speciální jednotce k dekódování tajných kódů. Ti už na ni čekali, protože byli o problému informováni.

Velitelé byli spokojení. Sovětské letouny se stáhly a šly na přistání, vlastní stíhači se vraceli na letadlovou loď, aniž museli zasahovat a prohlubovat již tak napjatou situaci.

Vlastní hlídkový letoun plný atomových střel odlétal z nebezpečné oblasti, která v posledních minutách začala hrozit střelným prachem. Měli být připraveni v případě ohrožení zasáhnout, neměli za úkol konflikt rozpoutat.

"Zatlačte na své lidi, plukovníku," pronesl ostrým, důrazným tónem velitel letového provozu Kernecky, kterým oslovil, velitele šifrovací jednotky, "potřebujeme mít vše objasněné v několika minutách. Jak se zdá, má to nějakou souvislost s poškozením softwaru na té mašině. Než budeme informovat generála, chci mít všechny informace pohromadě. Až letoun přistane na Markanu, bude potřeba všechno bleskově opravit, aby mohli jít co nejrychleji nahoru a odletět na bezpečnější místa. Jsou to sice naši spojenci, nechci tam však nechávat naše nejmoderněji vyzbrojené letadlo ani o minutu déle, než bude nezbytně nutné. Pokud tam jsou naše starší stroje, nevadí mi to, ale poslední novinky tam nevidím rád. Člověk těm Arabům nemůže věřit, Rusové mají své lidi všude."

Vysvětlil rychle své požadavky plukovníku Narrackovi, veliteli šifrovacího oddělení, jenž stál vedle něj nad velkou mapou oblasti, kde společně celý tým sledoval pohyby všech lodí, letadel i ponorek.

"Jestli ten kód něco znamená," hrdě pronesl Narrack, "do čtvrt hodiny to máte na stole. Mí lidé jsou dokonalí, zatím nám neunikla jediná ruská zpráva. Jsme na ně specialisté."

Jeho slova zněla hrdě a odhodlaně. Kernecky spokojeně pokývl hlavou a popošel těsně k McNeyovi, který řešil další problém. Narrack popadl list s kódy a rychlým krokem odešel ke své skupině.

"Generále," hlásil v této chvíli McNeyovi Hurckey, velitel jednotky pro satelitní špionáž, "právě jsme dostali snímky základny Nastača. Jsou výjimečně kvalitní. Rusové asi byli při poslední akci dost vyplašení, protože odkryli všechno, co mohli. Máme tady jejich rakety jak na dlani. Také start letadel v takovém množství už dlouho nepamatuji. Poslali do vzduchu celou svou ostrou jednotku, nejenom pohotovost, jako obvykle. A startovali podle úplně jiného systému, než nám dosud předváděli na cvičeních. Jak je vidět, pro boj mají připravený jiný postup. Tady máte před sebou jejich skutečný startovací protokol."

S velikým úsměvem mu oznamoval nečekaný úlovek.

"Myslíte, že to byl pravý bojový poplach?" obrátil se k němu McNey, "proč by to dělali? Nejednalo se o nějaký krycí manévr?"

"Téměř určitě ne," potvrdil Hurckey. "Bojový start, jak vyplývá ze všech záběrů, to určitě byl. Také je zde možno zahlédnout nové, dosud ukryté radary. Ty museli přisunout v poslední době, vůbec jsme o nich nevěděli a dosud je ještě neměli ani jednou v činnosti, takže jsme je nezaměřili. Mají jich tam celkem pět a my měli informace jen o dvou. Zbylé tři měli důkladně zamaskované. Také otevřeli téměř všechna sila a vystavili nám je jako na přehlídce. Počet vojáků, které vyhnali do pozic, byl obrovský. Takový masový přesun jsme už dlouho nezaznamenali. Zatím všechny snímky naši specialisté vyhodnocují, ale dle prvních zpráv jich měli v pohotovosti několik tisícovek."

"Tolik?" McNeyova tvář se udivením protáhla. Číslo jej velmi překvapilo.

"Ano," potvrdil Hurckey, "vidíte, že rozsah poplachu byl pořádný. Dostali jsme možnost si všechno v poklidu prohlédnout. Ještě teď nám vylézá z přístroje snímek za snímkem, jak nám je družice zasílají. Shodou příznivých náhod byly poblíž tři, takže jsme si je vyfotili důkladně a z několika úhlů. Můžeme je vzájemně porovnávat. Až budou všechny, začneme s jejich vyhodnocováním."

"Takže jsme je tou nečekanou situací vyprovokovali k odkrytí karet," zamyslel se nahlas Money. "Jedno mi ale není jasné. Jak se mohlo stát, že je jedno letadlo natolik vyvedlo z míry, aby to všechno spustili? Vlétlo sice trochu hlouběji do jejich prostoru, není to ale poprvé a nebylo zas tak výrazné. Lítáme tam obden, takže to pro ně není nic tak zajímavého. Rusové jsou vždy ostražití a snaží se ukrýt vše, co můžou. Co za tím stojí, že tohle všechno najednou spustili? Asi je za tím něco, co nevíme a je zapotřebí na to urychleně přijít, než nás s něčím dalším překvapí."

"Už je vylušťeno hlášení z Ferretu?" zeptal se po chvíli.

"Pracuje na tom celá naše rozvědka," uklidnil jej Hurckey, "jistě je, že za tím musí být něco víc, samotným letadlem by se Rusové vyprovokovat nenechali, i když to je Velký béčko. Musí v tom něco daleko závažnějšího. Ferret by nám to měl vysvětlit. Rusové si přece jen tak pod pokličku nahlížet nenechají."

McNey přikývl. Není to poprvé, co úpěnlivě čekají na informace z tohoto satelitu, aby jim dodal přesné vysvětlení nejnovějších událostí. Ferret byla speciální družice, odposlouchávající veškeré vysílané hovory na obrovské části Sovětského svazu. Měla velmi citlivé přístroje a často předávala neobyčejně citlivé informace.

* * *

Dalgij procházel kolem připravených transportérů, následován trojicí mužů. Všichni mlčeli, jejich výrazy byly zadumané. Za okýnkem dvířek velitelského UAZu se mihla tvář velitele raketové jednotky. Když je zahlédl, ihned mu bylo jasné, o koho se jedná a více se neobjevil. Zjevně byl rád, že cílem jejich zájmu není on sám.

Došli k místu, kde raketa explodovala. Sežehlá tráva, ohořelé zbytky toho, co bylo před tím autem s veškerou nejmodernější sovětskou technikou, leželo nyní před nimi. Mezi tím i ohořelá těla nešťastníků, kteří tvořili posádku mobilního zařízení.

Všichni tři začali okamžitě dosud doutnající zbytky obcházet. Semtam si něco vyfotili a neustále si dělali zápisky do svých notýsků. Opatrně chodili v povzdálí, těsně ke žhavým zbytkům se neodvážili. Dalgij postával co nejdál od nebezpečné trojice a byl rád, že se starají o trosky a ne o něj.

Sergej už opět stál za Valerijem a sledoval údaje monitoru. Společně se dívali, jak jeden bod za druhým mizí ze záběru. Jednalo se o letadla prvního sledu, která odstartovala proti nepříteli nejdříve a nyní se vracela na svou základnu.

Za chvíli všechna zmizela, což jim značilo, že jsou na zemi. Na Ljošově planžetu výrazně ubylo sledovaných cílů, které se nyní nacházely na jimi kontrolovaném území.

"Takže situace se nám konečně zklidnila," pronesl spokojeně Sergej. Ale jen na krátko, za chvíli se opět zachmuřil. "Zatracení tajní! Jakoby těch problému s Amerikáncema nebylo dost, musí tu být ještě i oni."

"Dal bych si jednu do krku, mám ho už celý vyschlý," povzdechl si Matvěj.

"Taky bych si dal," přikývl dychtivě Sergej, ale rychle se však zklidnil. "Dokud tu budou ti pacholci, nemáme šanci. A ti jen tak neodejdou. Moc o tom nemluv, nebo přivoláš nějaké neštěstí. Ještě na nějakou láhev nakonec přijdou a průšvih bude ještě větší. Naštěstí je dobře schovaná, že by přečkala i německý útok."

Zahleděl se ke stolu, kde ve spodním šuplíku láhev odpočívala. Věděl, že je zabalená do starých hadrů a papírů, kde se určitě hrbat nebudou. Ale člověk nikdy neví, co od nich může čekat.

"Zatraceně," hlesl překvapeně Pasočkin od svého monitoru, "objevilo se nám tu něco nového."

Sergej upřel zrak na monitor. Zcela osamoceně, velký kus od ostatních se objevil jediný, velký bod. Zvolna se přibližoval z míst, které jim bylo notoricky známé. Odtud každý den přilétaly okolníky.

"Co to proboha je?" vysoukal ze sebe překvapeně Sergej.

"Jo, hádáš správně," naklonil se k němu od vedlejšího monitoru Valerij, "vypadá to na další B-52. Jiný letiště tam není a s takovým doletem se tady může objevit jedině nějaký béčko."

Pasočkin se zatvářil velice nejistě - že by druhý okolník?

"Ale jeden nám už dneska proletěl," překvapeně podotkl Sergej, "co já pamatuju, ještě nikdy přece neposlali dva za sebou!"

"Jo, a podívej na ty jejich stíhače z Rooswelta, jen se rojí," ukázal prstem po obrazovce Valerij.

Byla to první část stíhačů, ke které se již nyní přidala druhé, která před chvílí odstartovala z letadlové lodi. Všechna společně nabrala směr k jejich území.

"Zasraná práce," zařval nasupeně Sergej, "přece mi nechcete namluvit, že po těch dnešních průserech sem Amíci posílají dalšího okolníka! Jestli budu muset našeho starýho ještě jednou otravovat, tak mě dneska sežere."

Sergej až zesinal vzteky. Bylo mu jasné, že musí ihned podat nezbytné hlášení.

* * *

Estupam se objevil za Jonestovým sedadlem a dopadl na své místo.

"Postupuje pomalu," prohlásil zklamaným hlasem, "něco už napravil, ale je to zatím jen zlomek. Ten, kdo to udělal, byl překvapivě dobrej."

Odpověděl tak na otázku, ještě než ji stačil Jonest položit. Ani se nestačil usadit v sedadle, když se znovu rozblikala kontrolka, signalizující spojení s velením leteckých akcí.

"Omega, Georg, Thomas, tady Zahrádka," uslyšeli známý hlas z řídicí věže, "jak probíhá obnova softwaru počítače? Vyžadujeme přesné informace, žádné odhady. Hlavně nás zajímá, zda jste získali zpátky řízení raket."

Zpráva byla doplněna občasným silným zapraskáním. Oba to znali, bouře. Mraky již vyrobily tolik statické elektřiny, že jim to začalo dělat problémy ve spojení. Ještě že "jedou" přes družice.

"Zahrádko, tady OGT," přiložil si Jonest mikrofon k ústům, "právě proběhla další část obnovy. Jsme zhruba v půlce, obsluze se povedlo odblokovat řízení a obsluhu vnitřních obvodů. Odstranil cizí vlom a jsou nastaveny běžné provozní parametry. Nyní se pracuje na obnově obranného systému, počítáme ještě tak půl hodiny. Střely dál mimo systém ovládání a odpojeny."

"Pokračujte," ozvalo se krátce a spojení se přerušilo.

Jonest pln beznaděje mávl rukou. Bylo mu jasné, že jim příliš nevěří, že se jim podaří zásahy v počítači zcela odstranit.

"Tak to je v háji," pronesl odevzdaně, "to určitě nestihneme! To přistání na Markanu nás přece jenom nemine!"

"Ještě že ta bouřka zůstala severněji a vyvztekává se na Japončících," pomyslel si zlomyslně.

"Omega, Georg, Thomas, slyšíte mě," ozval se náhle hlas z palubních reproduktorů.

"Ano," uchopil Jonest mikrofon, "jsme na příjmu slyšíme."

"Před vámi je TTW," hlásila věž, "očekává vás na dohodnutém místě. Dotankujete podle plánu."

"Stroj v naprostém pořádku. Letová hladina na patnácti tisících. Jsme připraveni na přísun nového zboží."

Letoun natřený matnou šedivou barvou se objevil o něco výše a letěl stejným směrem. Jonest pevně uchopil knipl a začal manévr, kterým se měl dostat do požadované vzdálenosti od stroje.

Letouny se opatrně začaly přibližovat, objemný trup nad jejich hlavami výrazně narostl. Byl to tankovací Boeing KC 135, což byla vojenská modifikace běžného dopravního sedm nula sedmičky upravená jako létající cisterna.

Jonest se podíval po Estupamovi a ten kývl. Jeho ruce přeběhly několik přepínačů na palubní desce. Ozvalo se lehké vrnění hydrauliky a speciální kryt na "střeše" stroje, kousek za kabinou, se pozvolna nadzvedl. Současně se ze zadní části tankovacího Boeingu začala vysouvat kovová trubice, na jejímž konci byly rozeklaná stabilizační křídélka. Zvolna se k nim blížila, jak se pilotům dařil přibližovací manévr.

Jonest pozorně sledoval konec, který se objevil těsně nad jejich kabinou. Jemně pohyboval kniplem, aby jej dostal do sacího hrdla. Po chvíli pohlédl vzhůru do stropu, ke dvěma trojúhelníkovým oknům, jimiž sledoval přibližování hadice.

Když se dostali přesně do osy visícího hada z Boeingu, otočil se dozadu. Zadním oknem ve stropě letadla mohl vidět, jak se konec hadice přibližuje k ústí hrdla nádrže. Za několik okamžiků se ozval kovový náraz a zaklapnutí zámku.

Oranžová kontrolka na palubní desce, signalizující spojení, se rozsvítila. Vedle ní zablikala celá řada dalších, která se po krátké chvilce rozsvítila zeleně. Vzduch byl odsát a okolí vstupu zaplavil netečný plyn. Kontrola, hlásící připravenost na přísun paliva, nezaznamenala žádný problém.

"TTW, tady OGT," řekl Jonest do mikrofonu, "spojení navázáno, zelená svítí. Chrlte to sem na plný výkon."

"OGT, tak se držte," potvrzoval mu hlas z druhého stroje, "foukneme vám to tam a bude to pěkný vítr."

Spojení se přerušilo. Jonest pozorně sledoval letoun nad nimi, aby se držel ve stejné stopě. K utržení hadice by mohlo kdykoliv dojít, ve vzdušné turbulenci nebylo jednoduché držet přímý směr. Proudý vzduchu oběma stroji neustále poměrně divoce pohazovaly.

Jemný zvuk protékající kapaliny, hnaný výkonnými čerpadly tankovacího Boeinga, nebyl téměř slyšet. Obrovské nádrže B-52 se plnily jen zvolna, takže těsný společný let pokračoval. Trvalo nějakou chvíli, nežli byly všechny naplněny.

"Volám TTW," ozval se Jonest, "jsme plní. Máme pro dnešek dost, můžete to zastavit."

"OGT, OK," potvrdil pilot druhého stroje, "končím dodávku výživy."

Silná čerpadla zmlkla, proud kapaliny pro jejich žíznivé motory přestal téci. Další jemné cvaknutí, značící odskočení pojistek, jim zaznělo za zády a konec hadice se začal zvolna vzdalovat.

TTW začal nabírat výšku, oni naopak lehce zpomalili. Pomalu se od nich začal vzdalovat a mizet v mracích. Navíjená hadice mizela v kovové trubici, aby se nakonec zaklopila do zadku Boeingu.

Jonest dal plný výkon a začal ostře nabírat výšku. Podle harmonogramu se musel co nejrychleji dostat na předepsanou hladinu v sedmnácti kilometrech.

"McTowne," vznesl Jonest ihned svůj dotaz rádiem, "jaká je situace?"

"V pořádku, kapitáne," klidným hlasem hlásil operátor, "všechno proběhlo bez závad, přístroje v předepsaných hodnotách."

"Výborně," naklonil se spokojeně Jonest k Estupamovi, "takže budeme dál pokračovat v takové pohodičce, ne? Ještě rychle vyřešit problémy s počítačem a jede se domů. Už žádný

překvápko, žádný neplánovaný v zrůso. Je to přece tak příjemné, když vše probíhá tak, jak si člověk představuje."

* * *

Na velitelském stanovišti oblasti východní skupiny si již celý velitelský sbor blahopřál k úspěšně proběhlé akci, při níž se podařilo odrazit nepřátelský útok. Sami si namlouvali, jací že to vlastně jsou hrdinové a tvrdí muži.

Čím více o události mluvili, tím více si svou chrabrost namlouvali. Všem nasazovala korunu vidina velké slávy a převeliké odměny, která široce rozzářila jejich kulaté obličejy, kdykoliv se o ní zmínili. Již se viděli, jak přijímají vyznamenání a pořádají bouřlivé pitky na jejich oslavy.

Velmi nevraživě proto přijali nové radistovo hlášení, který se dožadoval pozornosti. Jen s nejvyšším přemáháním ho nechali promluvit a stejně se mu věnovali jen někteří.

"Soudruzi, nová nepřátelská letadla odstartovala z letadlové lodi Theodor Rooswelt," promluvil vážným, ale studeným hlasem radista, "jejich počet, šest, kurs dva, šest, devět. Přílet k sovětskému vzdušnému prostoru za dvacet osm minut."

"Cože, další skupina?" zvolal překvapeně Paščalov. Také na ostatních tvářích se objevilo překvapení, "a že letí k nám?... co dělá ta první?"

Teprve nyní věnovali spojaři svou pozornost a uvědomovali si, co vlastně říká. Všichni ztuhli a jejich překvapené oči zamířily k planžetům, kde již byly nové body, znázorňující další letadla, zakresleny. První skupina amerických stíhačů byla stále na svém místě, již několik minut, další se k nim přidávaly.

"Jsou stále na místě," dostali ihned od operátora radaru, "zřejmě na sebe čekají."

"To už tam mají pěkně silnou grupu," zvolal varovně Maluškin, "a my už máme všechno na zemi! Sakra!"

"Nechali jsme se ukolébat předstíraným ústupem," pronesl Guršak, "zachovali jsme se velice naivně a skočili Američanům na špek."

"Máme tam ještě tři dvojky pohotovosti," snažil se trochu uklidnit napjatou atmosféru Kutakov, avšak s ne příliš dobrým výsledkem, "ty se teprve vracejí, ale stále jsou v dosahu."

"Jenže ti už jsou ve vzduchu příliš dlouho a nemají dostatek paliva pro nějaké delší hrátky a amíci tam posílají dvanáct Phantomů," pronesl zamyšleně Tarenskij. "My tam máme jen šest Je-7, jestli k něčemu dojde, rozsekají nám je na hadry. Amíci určitě mají ty jejich střely vzduch-vzduch a proti nim nemáme účinnou obranu. Se svými kanóny se nedostanou k účinnému dostřelu."

"Naše stroje před chvílí přistály," zoufale upozorňoval na důležitý fakt Paščalov, "nemáme ještě dotankováno!"

"Tak tam pošleme zálohu!" stále trval na svém Maluškin.

"Záloha šla nahoru taky, teď je také na stojánkách," pronesl po chvíli varovným hlasem nepříliš veselou informaci Kutakov.

"Panebože," zděsil se pln zoufalství Guršak, který doposud jen sledoval vzrušenou diskusi, "tak to jsme na tom jak Japonci u Midwaye!"

"Když jsem to studoval," zatvářil se kysele Paščalov, "vždycky jsem se jim smál, jak se nechali hloupě nachytat. Že si nedokázali spočítat čas potřebný na jednotlivé operace. Dneska jsme na tom stejně jako oni a to jsme se mohli z jejich chyb poučit. Ale já z toho ještě vyvodím závěry, jak je vidět, někdo bere obranu naší socialistické vlasti na lehkou váhu a nechává Američany, aby si z nás tropili šašky. Celou historii válečnictví každý dobře zná a pak se necháme takhle hloupě napálit."

"Je to tak, obávali jsme se toho prvního mračna strojů a tak šlo nahoru vše, co bylo v tu chvíli k dispozici," přiznával chybu i sám Tarenskij.

"Tak povoláme další stroje z Malašky," snažil se najít nějaké další řešení Maluškin, "z téhle základny jsme sem ještě žádné stroje neposílali."

"Doletí velmi pozdě, je to i pro ně příliš daleko, nestihnou to," zavrtěl záporně hlavou Tarenskij, "teď jde o čas."

"Nahoru může jedině Ostalkinova rezerva," navrhl Guršak, "on je teď asi jediný k dispozici, koho máme."

"Tak s ní rychle nahoru," nabádal Kutakov, "na všechno ostatní zapomeň, tohle je důležitý. Získáme tak nějaký čas, než letky pohotovosti stihnou natankovat, máme ještě šanci chybu napravit, přece jenom nejsme tak bezbranní, jako byli ti Japonci."

Nečekaná panika zachvátila celou skupinu. Již se viděli být slavní a najednou se blíží další dramatická situace, možné ještě víc, než ty předchozí. Takovou nebezpečnou a závažnou akci tady již delší čas neměli.

Shodou náhod se stroje vrátily na základnu, když by je bylo zapotřebí na bojových pozicích. Všechny v tu chvíli napadla jediná myšlenka, Američané si je vyčíhali, když stroje stáhli na dotankování, a nyní přijde hlavní úder.

Celá skupina velitelů oblasti nyní divoce debatovala a hledala východiska. Byl to nepřehledný mumraj, kdy mluvil jeden přes druhého.

"Soudruhu plukovníku!" přerušil jejich vzrušenou diskusi radista, "telefon, volá Orel."

"Co ti tam zase mají?" zlostně zavrčel generál, kterého nyní nějaká stanice zajímala ze všeho nejméně. Nevrlé převzal telefon a přiložil si jej k uchu.

"Slyším!" vyštěkl vztekle.

Volající Sergej v tu chvíli vůbec netušil, že si potřebuje na někom vylít vztek, za nově vzniklou situaci. Tvář velitele po několika vteřinách změnila rysy, ztuhla a zbledla.

"Co... cože?" vyrazil ztěžka ze sebe. Ostatní se po něm podívali a netrpělivě očekávali, co dostal za nepříjemnou zprávu, "nový okolník?... jste si jistý?"

"Tak rozumím," zamumlal a ukázal na planžetu, která se nacházela za skupinou generálů.

Všichni se bleskem otočili, aby uviděli na vlastní oči zprávu, kterou právě obdržel a kterou si dosud neuvědomili. V místech, kde se obvykle objevovaly první body blížících se bombardérů s atomovými bombami se objevil nový bod. Dnes již podruhé.

"Tak soudruzi, ještě to zřejmě neskončilo," pronesl k ostatním, "a co hůř, zřejmě jde do tuhého."

"Měli bychom informovat ministra obrany," vznesl oprávněný požadavek Guršak.

"Souhlasím," pokývl hlavou Tarenskij, "proved'te."

"Takže není tak zcela jisté to, co jsme si mysleli původně," ozval se se svými pochybnostmi Paščalov, "totiž, že zničení našeho odpalovacího zařízení v sektoru D-46 způsobila technická závada."

"Možná, že to je opravdu plánovaný útok na naší obranu. Když jim nevyšel první průnik do našeho pásma, zkoušejí to znovu a pod ochranou stíhačů."

"Nebo je to ještě horší," zamyslel se Tarenskij, "prvním úderem nám zničili odpalovací zařízení a naším rychlým zásahem nestihly další. To by mělo přijít na řadu teď, kdy jsou pod ochrannou vlastních letadel."

Možností bylo několik a tak začaly znovu padat jedna varianta za druhou. Následovala divoká diskuse, co mají vlastně Američané za lubem a jaké podniknou opatření.

Věděli, že se bude muset celá pohotovost znovu opakovat. Předtím byli ohroženi jenom jedním letadlem, kterému se je podařilo dokonale zmást, ale nyní však k jejich území prokazatelně směřuje letadel daleko víc. Navíc v době, kdy oni mají vše na zemi. Jen náhoda?

Také úvahy, co Američané touto akcí sledují, se zásadně rozcházely. Nabízelo se cokoliv. Nejhorší variantu si nikdo netroufal vyslovit. Každý si přece plně uvědomoval, že pokud letadlo, které se na radiolokátorech právě objevilo, je opravdu béčko, může mít na palubě atomové zbraně.

Ve dveřích se objevil spojař a podával veliteli další zprávu. Ten ji rychle přelétl svým zrakem a poté se obrátil k ostatním.

"A je to, soudruzi, tady," zvolal hlasitě Tarenskij, "mám tady informaci z KGB. Před dvaceti minutami odstartoval ze základny Baynatt stroj typu B-52 směrem k Sovětskému svazu."

Dočetl a odložil zprávu na stůl. Pomalu se podíval po přítomných. Ti věděli, že bude chtít slyšet navrhovaná opatření.

V jedné věci měli tedy jasno. Okolník, blížící se k jejich území je opravdu druhý v pořadí, který k nim dnes směřuje. Dosud taková situace ještě nenastala a proto i to mluvilo o mimořádnosti.

Co se týkalo letadla a jeho nákladu, věděli o něm téměř všechno. Letadla z této základny měla vždy na palubě atomové rakety. Vyhodnocení poslední situace nevyznívalo nijak růžově.

K jejich vlasti se nyní blížila velká skupina nepřátelských stíhačů, následovaná těžkým bombardérem naplněným atomovými zbraněmi.

"Nebudeme již na nic čekat," ozval se rázně Tarenskij, když viděl, že se ostatní nemůžou rozhodnout, "Ostalkinova záloha okamžitě nahoru a za ní ihned všichni ti, co budou mít dotankováno."

* * *

McNey právě srovnával počty ruských letadel s jejich, když se otočil jeden ze spojařů sedící podél zdi u svých přístrojů.

"Generále," ukazoval rukou na telefon, který držel v druhé, "je tady telefonický hovor. Nějaká ženská s vámi chce mluvit a neustále tvrdí, že je to nanejvýš nutné. Nemůžu ji dostat pryč."

McNey se zamračil.

"Copak se teď můžu věnovat nějaké bláznivé ženské!" zazněl místností jeho zpěněný hlas, "nemám na ní nejmenší náladu a už vůbec žádný čas. Nějak se jí zbavte. Až to skončí, dám jí vědět. Vezměte si od ní číslo."

Snažil se co nejrychleji odbýt dotěrného spojaře. Ten se ale k jeho překvapení nedal.

"Už jsem se o to pokoušel," rozhodil zoufale rukama, "ale je neodbytná. Tvrdí, že se jedná o nejvyšší zájem a pořád dokola omílá, že posádka OGT je ve smrtelném ohrožení. Prý to bude veliký průser a hrozí mezinárodní problém."

Na ta slova již McNey zpozorněl. Ten stroj doprovázely od jeho startu jen samé problémy. Prakticky každá informace, která se jej dnes týkala, zaváněla nepříjemností.

Nejdříve vletí do ruského pásma, pak se jim někdo dostane do softwaru a nakonec zjistí, že někdo neznámý ovládá jejich rakety. Aby to nebylo všechno, jako vrchol se ozve jakási civilistka, která o problémech něco ví! Až se mu z toho zatočila hlava. Opřel se rukou o desku stolu a usilovně přemýšlel.

Měl před sebou mnoho práce a jednalo se o minuty, takže na žádné zbytečné hovory neměl čas a už vůbec ne náladu. Jenže ona se ozvala právě ve chvíli, kdy se to všechno kolem tohoto letadla točí! Varovné světýlko šestého smyslu zablikalo. Rozhodl se, že v rychlosti zjistí, co chce. Byl rozhodnut s ní krátce a rychle pohovořit a hovor co nejrychleji ukončit. Vlastně se na něj nijak zvlášť nesoustředil.

"Tak to sem dejte, ale jakmile vám ukážu," naznačil palcem pravé ruky dolů, "tak ji hned odstříhnete. Nemilosrdně, já se s ní dlouho bavit nebudu."

Přikázal rázně spojařovi. Ten kýval hlavou, že je mu to naprosto jasné.

McNey zvedl telefon, do kterého mu byl přepojen hovor.

"Tak rychle," zvolal McNey netrpělivě, "nenapínejte mě, co jste objevila? Nemáme čas a jestli jste něco zjistila, budete to muset urychleně vyklopit."

"Musíte mi věřit - kdyby to opravdu nebylo důležité, nikdy bych vás s tím neotravovala. Nemohu však jinak, ta situace nesnese ani minutu odkladu. Je však naprosto nezbytné, abyste uvěřil každému mému slovu, i když to bude znít jakkoliv nevěryhodně."

"Tak ven s tím. Jsem zvědav, co z vás vypadne. Podáváte to příliš tajemně."

"Má letadlo na palubě atomové bomby?" zeptala setedy Nicol rovnou.

"No... víte... jak bych vám..." začal se McNey kroutit zaskočený přímou otázkou na téma, jež nečekal.

"...tak má nebo nemá?" zvolala Nicol ostře protože si teď neměla chuť tahat se o slovíčka. "Chcete si hrát teď na schovávanou. Klidně můžeme, jestli na to máte vy dost času? Proč ne. Ale myslím, že moc dobře víte, jak rychle nám všem čas běží!"

"Má," vykřikl po chvíli McNey, "pochopitelně že má! Proto tam sakra létá. Mají je všechna, která letí na hlídkový let z naší cestovní kanceláři. Ta otázka je formální, nebo účelová?"

"Tak pokud má," pronesla Nicol s důrazem na každé slovo, "tak během tohoto letu dojde k jejich odpálení!"

Ostrá slova prolétla vzduchem. Po nich nastalo na chvíli hrobové ticho. Generála polil pot. Napjaté nervy z posledních okamžiků letu byly vystaveny dalšímu ataku.

"To je nesmysl!" vyhekl překvapeně generál. "Všechny jsou blokovány pro případ zneužití! Nejde je použít bez našeho souhlasu. Někde jste si četla béčkovou detektivku."

"Pokud je to nesmysl," pronesla opět jízlivě, "tak vám všechny přístroje na palubě bezchybně fungují a vy s tímto letem nemáte naprosto žádné problémy."

"Nejsou takového... charakteru," snažil se vyvrátit její názor, "z čehož bychom mohli v nejmenším usuzovat, že dojde k tak závažné věci. Všechny problémy... by se daly... charakterizovat jako běžné."

Snažil se zakrýt své vzrušení. Byl nepřesvědčivý a Nicol to cítila.

"Pokud jsou tedy opravdu běžné," dodala rychle, "nemusíme se vůbec dál bavit. Už jsem vám chtěla říct, že jsem našla podklady, podle kterých se jasně mohu domnívat, že platí to, co jsem již řekla. Pokud to pro vás nejsou argumenty, počkáme si, až čas za nějakou chvíli ukáže, kdo z nás dvou měl pravdu. A... doufám, že si tento hovor nahráváte. Budete ho u dalších výslechů potřebovat, tím si buďte naprosto jist. Ta akce bude totiž tak rozsáhlá a bude znamenat takové nepříjemnosti, že aféra co vypukne vás určitě smete a bude stát místo."

Budete mít jen na svých bedrech, že jste mé varování nevzal vážně a opomněl všechny možnosti, ke kterým může dojít."

McNey znejistěl. Bylo mu předloženo tolik vážných argumentů, že se musel domnívat, že těch několik mimořádných situací, která během letu OGT nastalo, je opravdu zapříčiněno úmyslně.

Vyloučit zneužití bomb někým z posádky se nedalo plně zabránit, toho si byl vědom. Bezpečnostní opatření měli veliká, ale všechno se dá obejít, všechno je možné překonat. Nikdy si nemohl být absolutně jist, že vše proběhne tak, jak je naplánováno. A opomenout nějaké varování, když se jedná o atomové zbraně nemohl, v tom měla pravdu.

McNey strnul a posadil se na přistavenou židli. Hlavou se mu honily divoké myšlenky. Jedna věc mu znemožňovala, aby okamžitě praštil telefonem a nevěnoval se svým největším problémům.

Ta žena věděla o komplikacích, s kterými zápasili po celou dobu letu a jejich příčinu zjistili teprve před několika okamžiky. Bylo záhadné, že o nich ví a připadalo mu ještě zajímavější, odkud takové informace měla. Myšlenky na rychlé ukončení hovoru byly mžikem pryč. Musí zjistit, jak dalece jsou její informace věrohodné.

"Co o tom víte?" vychrlil bleskově a kývl na operátora, aby spustil systém záznamu rozhovoru. Několik velkých svislých kotoučů s magnetofonovými páskami se ihned rozeběhlo.

"Od čeho odvozujete vaše odhady? Můžete nám k tomu sdělit něco konkrétnějšího?" pokračoval McNey v sérii otázek dál poté, co se přesvědčil, že zápis běží. Snažil se udržet svůj hlas v poklidné rovině, nedávat najevo své rozrušení.

"Objevila jsem... zcela náhodou," ozval se k jeho uklidnění znovu příjemný hlas v telefonu, "v manželských papírech všechny podklady pro přípravu útoku, o kterém jsem se zmínila."

Nastala krátká, dramatická pomlka, jakoby hledala další slova.

"Jak jistě víte, je na palubě uvedeného letadla jako operátor. Našla jsem mezi jeho věcmi dokonalé výpočty, jak použít každou ze střel, které na palubě jsou. Další věci, potvrzující tuto operaci, jsem pak našla mezi jinými doklady, takže tu mám všechno. Kdy je chce odpálit, kam a kde to má bouchnout. Pokud to ještě nevíte, tak má označené jednotlivé rakety svými značkami, každá znamená jméno cíle, pro který je určena. Možná jste to ještě nepoznali, ale upravil i počítačové programy a teď jsou v něm takové údaje, které odpovídají jeho potřebě. Změnil některé parametry a některá data, takže se mohlo třeba stát, že některé přístroje nepracovaly tak, jak jste původně plánovali. Možná došlo k nějaké chybě v řízení letu, selhání některých ukazatelů či omylů s navigací.

Všechno je podřízené tomu, aby letoun dostal přesně tam, kam potřebuje a na daném místě hodlá rakety odpálit. Zřejmě již má každá z nich nastavené parametry, které si během letu převzal z hlášení družic a jež ke svému plánu potřebuje. Jsou upravené tak, aby každá z nich zasáhla jedno ruské město podle speciálně vypracovaného plánu, aby účinek bomby byl co největší a způsobil co nejvíce mrtvých."

Vychrlila na McNeye vlnu svých poznatků.

"Malý moment," vyzval náhle Mc Ney Nicol, "počkejte prosím." Rukou překryl sluchátko.

"Co je?" kývl na důstojníka, který divoce gestikuloval. "Stalo se něco?"

Podíval se tázavě. Důstojník popošel těsně k němu.

"Chtěl jsem vám připomenout, že něco podobného volali před chvílí z OGT," začal vzrušeně. "Prý něco našli na bombách. Jsou na nich nějaký divný znaky, či symboly a ptají se, kdo je tam dal a proč. Žádali vysvětlení, kdo to nařídil a jaký je jejich význam. Na pokyn Kerneckyho jsem zjišťoval u pozemního personálu, kontrolních a revizních techniků, kdo o tom ví něco bližšího. Nikdo nic! Nejenže nemá nikdo ponětí, kde se tam vzaly, ale nejsou ani zaneseny v žádné z kontrolních knih! Nenašel jsem nikoho kdo vydal rozkaz, aby se tam ty znaky namalovaly. Už nám je zaslali a nyní je má u sebe Narrack se svou partou a pracujou na nich. Zatím nevíme, čeho se týkají a absolutně jim nerozumíme. Jsou pro nás naprosto nové a neznámé."

McNey se zarazil.

"Sakra..." obrátil oči v sloup, "ta ženská bude mít nakonec pravdu! Máte už nějaký výsledky?"

Zeptal se prudce, rukou stále pevně svíral sluchátko. Důstojník na něj překvapeně vykulil oči.

"Jaká ženská?" hekl udiveně. McNey se zatvářil kysele.

"Nic... nic, jen tady mám nějaký hovor. A přišli už šifranti na něco?" zeptal se netrpělivě.

"Ještě od nich výsledky nemám," zavrtěl hlavou důstojník. "zatím jsem ověřoval, zda je tam nedal napsat někdo z kompetentních. Abychom nedělali zbytečně paniku. Co mám říct těm nahoře?"

"No..." zamyslel se McNey, "že na tom pracujeme. Varujte je, že se děje něco neobvyklého, ale opatrně, ať něco neprozradíte zbytečně, nebo... abyste je zbytečně nepoplašil. Musíme bleskově nechat proklepnout celou posádku. Nějak se nám to vymyká z rukou."

Rukou si přejel zpoceně čelo. Krátce se zamyslel, jak začít.

"Tak jsem zpátky," řekl co nejpevnějším hlasem, "jen jsem něco vyřizoval, dostal jsem nové hlášení. Co jste to říkala, že jste objevila? Myslím, že po těch informacích, co jsem dostal, bych byl ochoten připustit, že na vašich slovech něco bude."

V hlavě mu divoce zavířil rej myšlenek, jak se mu najednou celý let s jeho problémy vybavil v celé své nahotě. Že je bude řešit s ženskou, civilistkou a ještě k tomu po telefonu, to jej ani ve snu nenapadlo.

Jenže po celou dobu nefungovalo nic jako obvykle a ona mu teď nabízí konečně vysvětlení, které by všechny ty zmatky vysvětlovalo. Byl jen mrzutý, že je k takovému zjištění musel přivést civilista.

"Jak jste to říkala? Vy jste tam našla," snažil se zakrýt narůstající vzrušení, "co se má stát? Že se děje něco mimořádného?"

"Našla," chvatně odpověděla, "je tam všechno. Chystá se strašlivá věc."

"Kdy to bude?" zazněla další, blesková otázka. Ani si neuvědomil, že se po telefonu ptá po nejtajnější informaci, po které pátrá každý, kdo má dnes cokoliv s letem společného.

"Až přeletí Indii a Pákistán," pokračovala již klidně, "přibližně za městem Karací, nebo tam někde. Přesně si to nepamatuju, je to zakreslené na několika mapách, ale na svých propočtech ho má označené jako B nula. Tam si myslím, že jsem našla místo odpalu raket a kdy k němu doletí, to byste měl vědět vy. Každopádně, jestliže sebou nehodíte, lítáte v pěkném maléru!"

McNey pohlédl na planžet, kde se zaznamenával let OGT. Právě vstoupil do vzdušného prostoru Vietnamu. Moc času jim tedy nezbývá.

"Musíte nám ty záznamy okamžitě předat!" rozhodl rázně. Vyskočil ze židle a volnou rukou mával na důstojníky, stojící kolem něj.

"Proto volám," zvolala nešťastně, "abyste s tím mohli něco rychle udělat, než bude pozdě. Měli byste rychle přijet a ty podklady si vzít."

"Víte, co znamenají ty značky na jednotlivých raketách?" zeptal se ještě rychle McNey, "to by nás hodně popostrčilo v pátrání kupředu."

Zkusmo se zeptal. Věděl, že také po těchto informacích pátrá mnoho lidí.

"Vím, samozřejmě," odvětila téměř radostně Nicol, která byla ráda, že může prokázat svůj talent a důvtip, "jsou to značky jednotlivých ruských měst, kam má každá raketa doletět. Ta tři písmena jsou zkratkami názvu tohoto města. Vždy první dvě písmena a poslední. Prostředek si už musíte doplnit sami."

"Takže takhle... je to tedy!" překvapeně vydechl generál a rovnal si vše v hlavě. "Dobrá, zůstaňte doma a připravte všechny věci, které jste našla. Protože nemáme čas, posílám tam pro ně osobní vrtulník. Obsluze nahlaste jméno a další údaje, za chvíli jsou u vás."

Kývl rukou na operátora a telefon položil.

* * *

"Informace... informace," mumlal si pro sebe dál rozčílený Jonest, "to jsme viděli. Až budou zase kolem nás lítat ruské rakety, tak nám to řeknou. Banda jedna nespolehlivá!"

Jediné, co jej uspokojovalo by to, že celé letadlo fungovalo přesně jak mělo. Řady svítících kontrol na jeho palubní desce znázorňovaly jejich přesný a bezproblémový chod. Ale perspektiva, že dnes do cílové základny nedoletí, jej velmi znervózňoval.

"Tak to mám pane," ozval se po chvíli vzrušený Garttoneryho hlas, "právě jsem dodělal čištění softwaru v sekcích řízení a obrany. Už jsou zase pod naší kontrolou. Doplnil jsem data ze záložních programů, takže teď už zase mají hodnoty, jaké by měly mít. Zajímavé a docela

šokující zjištění je, že jsem přitom odhalil, že obsluha řízení byla nasměrována tak, aby ji bylo možné ovládat z paluby letadla."

"Ale, to jsou mi věci!" zvolal Jonest a společně se na sebe s Estupamem překvapeně podívali, "takže on nám chtěl někdo přebrat letadlo. A že to byl někdo z nás? Už jste zjistil, kdo to mohl být, od koho to pocházelo?"

"Ne," zazněla zamítavá a jednoznačná odpověď, "dosud ne. Mám jen zjištěný, že je ovládání napojeno na nějaké centrum v letadle. Přesná lokalizace se mi nepodařila. Naprosto stejné to je i s raketama. Ty si rovněž vzal někdo pod své velení. Podařilo by se mi rozlousknout i tento oříšek, ale to by chvíli trvalo a na to teď nemám tolik času. Než přistaneme, zřejmě to nezjistím."

Sdělení je zaskočilo. Že někdo dělal zásahy na letadle a počítačích bylo samo o sobě šokující, ale že to bude některý člen posádky, to by nikoho nenapadlo.

"Za chvíli budeme nad Thajvanem," zaznělo suché hlášení Sterbacka, "zachycen paprsek čínského kontrolního majáku Čaon-lai. Rusové nás kontrolují Pobreznym a Retaninskim."

"Rickynsi," reagoval Jonest ihned, "bude potřeba přeladit frekvence Switcherů na nové cíle."

"Už se na tom, pane, pracuje," odpověděl klidně Ryckins, "Sterback už mi předal data a probíhá nastavení. Ruším naladění severních lokátorů, už jsou stejně mimo hru, a za chvíli budeme připraveni, abychom zaslali dárčky novým zájemcům, co si nás tak nestydatě prohlíží. Když na to přijde, hned jim nějaké pěkné pošleme."

"V pořádku," potvrdil Jonest, "mám obavy, aby na ně dnes nakonec nedošlo. Náběh zde na to máme."

"Kesneyi," zazněl vzápětí jeho další dotaz, "co dělají ruské stroje?"

"Zatím žádná změna," zazněla uspokojující informace, "jen ta hlídka se přesouvá zpět na vlastní území. Řekl bych, že vyklízí pole, asi se zalekli té přesily."

Přijal ji s uspokojením a vzal do ruky mikrofon pro spojení s velením.

XXVIII.

Příslušník tajné policie v civilu vešel do místnosti, nepříjemný proud světla znovu ozářil celou místnost a zneviditelnil obrazovky monitorů. U jiného to posádka většinou přešla, nyní se však ozvalo nelibé zabučení z několika míst najednou. Zlostně se po nich podíval, ale protože ani nezvedli hlavy od svých obrazovek, pokračoval dál.

"Tak soudruzi," pronesl důležitým tónem, "budu si vás brát jednoho po druhém a budete vypovídat, jak se to tu během směny u vás událo."

"Soudruhu," ozval se po jeho slovech ihned Sergej, "akce ještě neskončila a my musíme stále ještě plnit své úkoly k obraně vlasti, nyní je to dokonce ještě důležitější, protože nepřátelé provádějí další část svého plánu proti naší vlasti."

Ohradil se důrazně. Mluvil velice tiše a dával si pozor, aby soudruha nerozzlobil. I to málo však stačilo, aby se opět načepýřil a rozčileně začal mávat rukama.

"Soudruhu veliteli!" křičel na celé kolo, "už mám dost vašeho odporování vyšetřovacím orgánům. O tom, co je pro obranu vlasti důležité a co ne rozhoduji já! už jsem to řekl jednou a doufám že dostatečně jasně. Vezmi to laskavě na vědomí dřív, než ti předvedu naši tvrdou ruku. Ty se budeš podřizovat mým rozkazům jako všichni ostatní. Jestli neznáte, co my znamenáme, tak vám to rychle předvedu."

Dosud zadržovaný vztek se dral nezadržitelně ven. Uvědomoval si pravdivost slov velitele posádky, ale pocit neomezeného pána v něm vězel velice pevně. Jeho křik přešel v divoký ryk a oči metaly divoké blesky. Jeho hlas byl hluboký, ryčný. Bylo z něj zřejmé, že je zvyklý hodně a nahlas mluvit. A už vůbec nebyl zvyklý na nějaký odpor.

Červený telefon se náhle znovu rozdrnčel. Sergej toho využil. Odtrhl se od řvoucího utajence ryčícího na něj z plných plic. Ihned k němu přiskočil a zvedl jej.

"Slyším soudruhu veliteli," oznámil a postavil se úslužně do pozoru.

"Okamžitě přejděte na pohotovostní stupeň Naděžda," zazněl razantní rozkaz. "Chci hlášení, že jste na něj připraveni dle časového limitu."

Takže už znovu bojový poplach nejvyššího stupně - dnes potřetí! Pohlédl na postavu před sebou. Měl chuť se začít smát. Vrcholný stupeň bojového nasazení a za ním běhá nějaký civil a chce je odvést k výsledku.

Ještě že tohle nemohou imperialisté vidět, asi by přestali se stými ataky, protože by se pořád jenom smáli. Otočil se k civilistovi.

"Máme tady nejvyšší stupeň pohotovosti," pronesl důrazně, "to znamená mimořádnou událost a my musíme provést zcela přesné obranné kroky. Mám tedy veliteli oblasti říct, že se zde bude provádět výslech, takže dojde k odstavení stanice za účelem vyšetřování?"

Civil k němu bleskem přiskočil a chňapl mu prudce po sluchátku.

"Dejte to sem...?" vyrval mu sluchátko, "Malinski, co se děje? Já tady potřebuji, soudruhu veliteli, udělat šetření o té mimořádné události..." přerušil náhle svou řeč, "jak neskončilo? Kdy to budeme tedy podle tebe dělat, soudruhu?... ale mě přece nezajímá, že sem letí Američané... co?" opěť se na malou chvíli odmlčel, "...hm... tak tedy."

Začínal blednout a rychle ztrácet jistotu, "...ano.... ano... rozumím," najednou se změnil v beránka a pokorně přitakával.

Zvýšený hlas v telefonu přešel v ostrý řev. Byl tak výrazný, že jej slyšeli i ostatní v místnosti, i když jednotlivým slovům nebylo rozumět. Civilistova tvář se rapidně měnila. Bledla a sinala. Ruka se mu nejistě zatřásla, dosud hrdá, vzpřímená hlava klesala níž a níž mezi ramena. Začínalo být zřejmé, že tentokrát podle něj nebude.

Když řev z telefonu utichl, zvolna, pomalinku, položil telefon.

"Tak tedy... no," otočil se k přítomným a nevěděl, jak se ze situace vykroutit, "...tedy ... situace si vyžaduje, ...abyste byli v pohotovosti. Odkládám výslech na pozdější dobu. Ale mě stejně neutečete, já si vás podám."

Dveře se opět otevřely a on vyšel na denní světlo. Sergej si zhluboka oddychnul, každé oddálení vyšetřování bylo dobré. Bůhví, co se může ještě stát a co všechno se ještě změní. Třeba ho odvolají jinam, dostane jiné úkoly, nastanou horší případy. Možná také dojde k válce a na jejich případ si už nikdo nevzpomene. Nebo dokonce protivného okolníka sestřelí a budou z nich velcí hrdinové a těm se nesmí stát nic.

* * *

Generál McNey spokojeně dokončil kontrolu postavení jednotlivých strojů v oblasti pod jeho velením. I když zde měli Rusové desítky letadel, měl už proti nim co nasadit a byla dobře rozmístěna. Pokud se nic nezmění, mělo by vše probíhat podle jeho představ. Otočil se k jednomu z pracovního týmu kolem něj.

"Zavolejte mi zpátky analytiku, bude zapotřebí probrat, co chytrého ze snímků vykukali. Víc času jim dnes dát nemohu."

Domníval se, že jim nechal dost času na rozbor jednotlivých fotek, muselo jim to stačit. Čas je dnes tlačí neobyčejně silně.

Oslovený voják se ihned vydal ze dveří, aby pro skupinu došel. Netrvalo dlouho a všichni velitelé skupin vcházel do dveří s fotografiemi, které před chvílí dostali.

"Takže se vrátíme ke snímkům ruských základů," přivítal je McNey, "doufám, pánové, že jste se již seznámili s nejčerstvějšími snímky, které jsme ze satelitů dostali."

Ukázal jim, aby se rozestavěli kolem stolu, což ihned učinili, takže za malou chvíli již vytvořili kolem kruh, uzavřený svými těly. Fotografie položili na stůl.

"Chci důkladný rozbor všech snímků, které zde jsou," odmlčel se na malou chvíli, "mám za to, že nám Rusové odkryli zcela neočekávaně celou obranu. Na snímcích jsou vidět jejich obranné postupy krok za krokem. Je tedy nutné, vše důkladně analyzovat, když už nám tu příležitost dali. Na závěr bych chtěl ještě slyšet názor každého z vás, jaký byl důvod, že uvedli vše do pohybu a svou obranu nám tady vystavili. Smysl toho všeho mi zatím není jasný, nevím tedy, zda tím něco nesledují. Vše promítněte do vašeho rozboru."

Velitelé jeden po druhém brali do svých rukou odložené fotografie, aby na nich ukázali, co se podle nich na ruské straně stalo. K tomu připojili vlastní rozbor situace a posudek, jaké kroky by velení mělo udělat v nejbližších okamžicích.

Náhle se ozval pronikavý jekot klaksonu a rozblikalo se výstražné světlo nad spojařským pultem. Všichni se ihned otočili. Na cestě byla zpráva velitele letadla, které bylo v poslední době středem veškerého dění. McNey zbledl. Šestá smyslem vycítil malér, který se na ně neúprosně valil a kterého se tak bál.

"Zahrádko, tady OGT," uslyšel ve sluchátkách Jonestův hlas, "vyhlašuji červený poplach! Opakuji, vyhlašuji červený poplach! Žádáme okamžitý zásah."

Prekvapený McNey se rozhlédl po ostatních. Z hlasu bylo cítit napětí a důrazná prosba věštila další, nečekané problémy.

"Zahrádka," chopil se rychle McNey mikrofonu, "OGT slyšíme."

Ozval se bleskově generál. Na odpověď nemusel dlouho čekat.

"Zjistili jsme," podával hlášení z kabiny bombardéru Jonest, "že zásahy do softwaru letadla byly způsobeny některým ze členů posádky. Dále jsme vypátrali, že změna byla provedena tak, aby mohly být počítače řízeny některým z operátorských míst na palubě. Zatím nevíme, kdo sedí u toho stolku, kam dráty míří. Jisté je jen to, že ten, kdo nás o rakety připravil, sedí s námi tady nahoře na palubě! Žádám o provedení dalších kroků, které by vedly k jeho odhalení. Potřebujeme zjistit, zda některý ze členů není napojen na některou jinou organizaci a k čemu vlastně došlo."

Zakončil svou děsivou informaci rozrušený kapitán stroje. Z reproduktorů zazníval jen jeho přerývaný dech. McNey se kousl do rtů.

"Všichni členové posádky jsou samozřejmě pod stálou kontrolou," pronesl McNey rozvážně, "cizí vliv ale nemůžeme nikdy vyloučit. Je to zásadní zjištění, budeme podle toho postupovat, prověříme jednoho po druhém a podáme hlášení. Při zjištění jakýchkoliv nových faktů podejte ihned hlášení. Konec."

Zůstal zaraženě stát. Nečekaná zpráva o násilném zásahu do počítačů, ohrožující jak bezpečný let posádky, tak plnění úkolů, provedena některým ze členů posádky jej šokovala. Všichni byli dlouhodobě prověřováni, všichni byli pečlivě sledováni. Najednou se objeví příznaky toho, že některý z nich spolupracuje s nepřítelem. Prudce zvedl telefon.

"Šéf bezpečnosti okamžitě ke mně!" křikl rozkaz.

Jeho slova zněla práskavě a nekompromisně. Ostatní spolupracovníci kolem, kteří ještě nevěděli, oč se jedná, zvedli překvapeně hlavy. Takový hlas u něj neslyšeli ani v těch nejvypjatějších chvílích.

Netrvalo dlouho a ve dveřích se objevil muž v civilu - velitel bezpečnostních složek. McNey mu naznačil, aby se posadil a hned spustil.

"Došlo k problému v jednotce Jonestovy party. Máme zásadní podezření, že někdo z posádky spolupracuje s někým z venku. Potřebuju urychleně prozkoumat činnost každého z nich za poslední dny. Jejich pohyb, styky s cizími lidmi, telefony, všechny zprávy o čemkoliv, co uvádí FBI či CIA. Všechno znovu projít a překontrolovat, protože mi někdo ohrožuje lidi nahoře a výsledky mé práce. Je potřeba ho najít a urychleně zastavit. Když víme, že je to některý z těch, co jsou ve stroji, je počet zúžen jen na mizerných sedm lidí. Takže tohle by neměl být zase tak velký problém. Tady máte jejich seznam, berte je všechny, na hodnosti či zařazení nehleďte. Výsledky chci mít okamžitě, rozhodují minuty."

McNey mluvil ostře a důrazně. Plukovník bezpečnosti jen mávl k pozdravu a s odcházel s několika popsanými listy v ruce. Nikdo mu nemusel říkat, že má akce probíhat co nejrychleji. Z projevu velitele svazku bylo patrné, jak je věc důležitá a má nejvyšší prioritu.

Jakmile odešel, McNey se otočil k ostatním, kteří mu viseli na rtech a čekali vysvětlení.

"Podařilo se jim zjistit, kdo jim udělal zásahy do programu počítače," pronesl potichu. "Co je na tom šokujícího je to, že práce ukazuje na někoho z letadla a zřejmě je tam v této chvíli s nima nahoře. Takže ho musíme odhalit, zjistit jeho plány a urychleně ho zpacifikovat."

* * *

"Mládenci," pronesl Sergej rázně k posádce, "Naděžda je tady zpátky a je třeba se podle ní zachovat. Ztratili jsme se soudruhem drahocenný čas, takže ho teď musíme dohnat. Spoje přepnout na záložní kanály. Sašo, všechny stanoviště zpátky nahoru na odpal. Objevil se nám další okolník a papalášům nahoře se strachy stáhly zadky."

Ostré rozkazy padaly rychle za sebou. Některé ani nemusel vyslovit, stačilo jim, co v náznacích před chvílí slyšeli a sami již přechod na bojový stav prováděli. Netrvalo dlouho a všechny parametry měly na záložní poplachové programy nastaveny.

Opět, již potřetí za sebou v krátkém časovém úseku, se na stanovištích odpalu raket začaly odsouvat maskovací kryty. Na světlo se znovu draly stojany s připevněnými protiraketovými střelami. Dlouhá řada zelených kontrolerek svítila nad hlavou obsluhy.

Sergej zvedl telefon.

"Soudruhu veliteli," ozval se nadšeným, spokojeným hlasem, "jsme připraveni."

Spokojené heknutí a ticho v telefonu značily, že bylo hlášení přijato. Pomalu položil sluchátko zpět do vidlice a popošel k planžetu, aby sledoval poslední vývoj událostí.

Skupina amerických stíhaček kroužila stále na jednom místě a zatím směrem k jejich území nepokračovala. Kolem letadlové lodi Rooswelt se objevilo několik dalších letadel, která se zatím od základny nevzdalovala. Sergeje napadlo, že tohle by mohl být důvod, který soudruhy nahoře vylekal.

V pořadí druhý okolník stále pokračoval v letu, přesně podle předkresleného směru, který na planžetě cestu trasoval. Tentokrát letěl přesně místy, kterými prolétal vždy. Naštěstí nejevil nejmenší zájem vniknout jako předchůdce do jejich vzdušného pásma.

Skupina sovětských stíhačů se již blížila k americkým, nad základnami Nastur a Irinskaja se objevilo několik dalších strojů. Zřejmě druhá skupina, která má posílit první, či být připravena je v případě potřeby okamžitě posílit.

Jak se stalo již mnohokrát předtím, i dnes došlo k vyhocení situace a obě strany proti sobě postavily silné uskupení válečných zbraní. Demonstrace síly, ukázka vlastních schopností, snaha zastrašit svou převahou protivníka. Na obou stranách věděli, že přímá konfrontace by vítězství nepřinesla, proto zůstávalo u gest a silných projevů.

První okolník mezitím již dávno zmizel z dosahu radiolokátoru posádky, který dosahoval k pobřeží Japonska. V jiné dny by to znamenalo oddech, návrat klidu a pohody. Ne však dnes. Ještě si odpočinout nemohou, před nimi je další úkol. Budou se muset zaměřit na jeho nástupce, který se dnes zcela nečekaně objevil.

V hlavním středisku velení obrany seděla skupina generálů ověšená mnoha vyznamenáními a znova se pustila do řešení bojové situace. Zatímco na všech stanovištích kvílely poplachové klaksony, jenž oznamovaly vyhlášení nejvyššího stupně pohotovosti, oni řešili problémy, které se měnily v rychlém sledu.

Pozorně sledovali, jak se skupina amerických stíhačů, dosud směřující přímo do jejich vzdušné zóny, otáčí a v kruhu zůstává na jednom místě. Odhodlaný let, který vypadal tak hrozivě ve své první části, kdy mířili přímo k sovětskému vzdušnému prostoru, vzal v těchto chvílích dávno za své. Vlastní sovětské stroje se přitom dostaly k hranici obranného vzdušného pásma a zaujímaly bojové pozice.

Dle příkazu se rovněž začaly točily ve velkém kole a držely se stranou. Obě skupiny tak vyčkávaly v bezpečně vzdálenosti od sebe, jaké budou další kroky.

Hrozivě vypadající situace, která neustále hrozila nebezpečím přímé konfrontace v okamžiku, kdy některému ze členů posádek selžou nervy a použije svých zbraní, dosáhla vrcholu. Velitelé obou stran si uvědomili, že stroje nesoucí různé druhy nejnovějších zbraní, mohou kdykoliv spustit palbu a následně dojde k řetězové reakci, kterou si ani jedna strana nepřála.

"Asi jsme se unáhli s vyhlášením poplachu Naděžda," zapochyboval Paščalov, "měli jsme ještě vyčkat. Amíci si to zřejmě rozmysleli."

"To si nemyslím," odporoval Guršak. "Možná se zastavili právě proto, že jsme tam naše stroje poslali. Na Američany se musí tvrdě, jakmile dáš jen trochu najevo slabost, hned toho dokáží využít. Znáš jejich souboje, kdo mrkne první, prohrál!"

"Souhlasím," kýval hlavou Tarenskij, "bude nutné zachovávat ostražitost a plnou pohotovost. I když tam máme přes dvacet letadel, stále nevíme, co Američané udělají."

"Podívejte!" ukázal pojednou jeden z generálů a ukázal prstem na jeden z planžetů, kde byly pohyby nepřátelských letadel. Na ní se náhle v místě letadlové lodi objevilo několik dalších bodů a stále jich přibývalo.

"No vidíte!" ozval se rýpavým hlasem Guršak, "co jsem říkal. Hned jsem věděl, že mají amíci něco podlého za lubem. Těm se nemá věřit ani pozdrav, ještě že tam ta letadla máme."

Vzadu u zdi se zvedl jeden ze spojařů.

"Soudruhu generále," řekl s kyselým obličejem, "je tu nový problém. Na stanici Krasunskaja již dorazili vyšetřovatelé z KGB a chtějí ji odstavit kvůli vyšetřování."

"Proboha!" zvolal nevěřicně Tarenskij, "co to je za blbce! Dejte mi to."

Nechal si k sobě přinést telefon, aby se přesvědčil, zda se mu celá situace skutečně nezdá. Naběhlé žíly na krku, tvář rozžhavená do ruda svědčily, že je rozčilen na nejvyšší stupeň.

"Jakže?" zvolal znovu nevěřicně, když muž na druhé straně promluvil, "vy chcete v době ohrožení státu odstavit jednu z hlavních měřících stanic zabezpečující naší hranici? Nebezpečí vážného ohrožení našeho státu ještě neskončilo, Američané letí k naší hranici a vy nám chcete odstavit kontrolní stanoviště! Soudruhu, vy nahráváte nepříteli! Doufám, že si plně

uvědomujete, co to vlastně chcete udělat. Přerušit práci stanice v tuto chvíli je sabotáž. Budu vás muset nahlásit za ohrožování bezpečnosti státu!"

Dunivý křik se rozléhal místností. Oči přítomných ho tázavě sledovaly. Nyní, v napjaté situaci došlo k tomu, co by i jako vtip pokládali za hloupost.

Když velitel vztekle praštil sluchátkem, nastalo ticho. Nikdo se netroufl ani pohnout.

"Takovej blbec," ulevoval si, "to se může stát jedině u nás. To by přece normálního člověka nenapadlo."

Ulevoval si dlouho. Ostatní jen mlčky stáli a netroufli si cokoli říci.

"Tak jde jsme to skončili?" zeptal se Tarenskij po chvíli, když se trochu uklidnil.

"No... jsme tam, kde pořád," připomněl mu Kutakov. "řešíme, zda nás mohou amíci nějak ohrozit."

"Pořád si myslím," podotkl opatrně Paščalov, "že nemusíme mít velké obavy. Jsme na ně připraveni, ve vzduchu je dost letadel, protivzdušná obrana je zcela připravená. Můžou nás strašit, ale to je všechno."

"Ano," přitakal Tarinskij, "máme pro ně připraveno tvrdé přivítání," potvrdil se zafuněním.

Generál Maluškin přistoupil k telefonu a spojil se s nižšími zástupci.

"Stupeň Naděžda trvá," oznamoval svým podřízeným, "rozkaz platí pro všechny. Všichni na svých místech plňte zodpovědně své povinnosti. Jakmile nepřátelská letadla proniknou do našeho vzdušného prostoru, zahajte ihned palbu. Svou zemi proti imperialistickým vetřelcům ubráníme."

Velitelská skupina zasedla do měkkých sedadel kolem stolu, na kterém ležela plastická mapa oblasti. Nyní se pustili do rozebírání situace za mnohem většího klidu.

* * *

Zatímco se ostatní vzpamatovávali z překvapení, zadíval se McNey na planžet. OGT se již blížila k jižní Asii, za chvíli přelétne nad Vietnamem. Jestli má někdo nějaké cíle s jejich strojem, pak by se jednalo s největší pravděpodobností nad touto oblastí. Nelze vyloučit, že v blízkosti těchto států, které se přiklonily k socialismu, dojde k nějakém útoku na stroj.

Ve hře může být buď přímo Vietnam, nebo Čína. Kdyby se jej rozhodli kupříkladu unést, měli zde ty nejprůhodnější podmínky a oni by s tím neměli šanci s tím cokoli dělat. A atomové zbraně by měli ve svých rukou šikmoocí.

Jeho ruka opět spočinula na telefonu a přepnul na středisko dešifrovacího oddělení.

"Dejte mi Narracka!" zeptal se rázně, "...to jsem já. Jak to vypadá s dešifrováním? Máte již něco?"

"Bohužel, ještě ne," zklamal ho Narrack, "právě dáváme dohromady všechny varianty, co by značky mohly znamenat. Protahujem je počítačem, abychom si každou možnost prověřili. Zatím se nejpravděpodobněji přikláníme k verzi, že se jedná o časové údaje, kdy jednotlivé střely odpálit."

"Kdy budete mít jistotu?" zjišťoval dál McNey značně nevrlým hlasem. Nic převratného se nedozvěděl a to nebylo v této chvíli nic příjemného. "Přece nemůžeme nechat nahoře letadlo, které hrozí vypuštěním atomových raket. Zní to sice absurdně, ale takovéhle nebezpečí teď před sebou máme. Přitom těch malérů s atomovými střelami béček ji žbylo v minulosti dost. Další si prostě už nemůžeme dovolit."

Připomněl krátce několik všeobecně známých nepříjemných incidentů, které se letadlům B-52 s atomovými zbraněmi již staly.

"Podle odhadu potřebujeme přibližně deset minut," snažil se jej uklidnit Narrack.

"Tak sebou koukejte hodit," vyzval ho nekompromisně McNey, "záleží na vás nejen osud posádky toho letadla."

Sám neměl nejmenší ponětí, jak blízko tentokrát pravdě je.

Zakončil rozhovor, zamyšleně se postavil před jeden z manžetů a soustředěně si rukou mnul bradu. Počet ruských strojů ve vzduchu se zvětšil na dvanáct.

"Dejte mi sem okamžitě poslední snímky Nasturu z OLA 5," zvolal prudce směrem ke špiónážnímu oddělení.

Netrvalo dlouho a do dveří vešel muž z požadovanými snímky. McNey se na ně zahleděl. Bylo na nich zcela zřetelně vidět přistávající letadla, na dalších už pomalu rolovala na stojánky. Na těch nejmladších se dalo rozpoznat, jak jsou stroje otáčeny a přijíždějí tankovací auta na doplnění paliva. Opět připravená letadla popojíždějí po ranveji a některá se chystají ke startu.

Snímků jen potvrzovaly to, co viděl na planžetu, kde měl aktuální pozice. Rusové znovu vysílají své stroje do vzduchu, na zemi byly jen pro doplnění paliva. Začal počítat počet připravovaných strojů. Dopočítal se dvaceti čtyř.

Nebyl to příjemný pohled, ale uvědomil si, že tohle není největší problém, který teď musí vyřešit. Než se letadla dostanou do vzduchu a dojde ke kontaktu, má trochu času. Musí se zabývat vlastním strojem, tam jde v tuto chvíli o všechno.

Sklopil hlavu a hluboce se zamyslel. Věděl dobře, jak rychle nyní čas letí. Nemohl čekat, musel jednat. Přešel od pracovního panelu ke svému stolu. Prudce zvedl telefon.

"Velitel speciálního oddílu Delta 3 okamžitě ke mně. Svolejte ostatní členy velení," zvolal pevným hlasem a dával si velký pozor, aby zdůraznil každé slovo.

Krátce poté se dveře rozlétly a mohutný velitel speciální jednotky vstoupil dovnitř.

"Pane gene..." chtěl spustit své hlášení. Nenechal jej domluvit.

"...nechte okamžitě všech ostatních věcí," skočil mu do řeči, aniž se nějak omluvil McNey, "ostanete jednu důležitou adresu. Ihned seberte vaši jednotku a mým osobním vrtulníkem tam zaletíte. Podíváte se do toho domu, kde vás bude očekávat jistá žena. Od ní pak zajistíte dokumenty, které doma u svého muže objevila. Nevíme, jestli jsou všechny, nebo jen část a nevíme, co v nich je. Ať vám ukáže, kde má ten její muž ostatní věci. Důkladně tam všechno projděte a pokuste se zajistit všechno, na co přijdete. Cokoliv, co má s běčkama nebo s letama kolem Ruska společného, bezodkladně zajistěte. Nic nevynechejte, nic nepřehlédněte. Každá drobnost může být užitečná a může nám pomoci. Jakmile zjistíte jakoukoliv konkrétní informaci, okamžitě mi ji sdělte. Bez otálení! Já osobně si ně tady počkám, protože mohou rozhodovat o dalších krocích v nebezpečné situaci s Ruskem. Tu ženskou si taky vezměte do parády a vymáčkňte z ní všechno, co ví. Rozumíte rozkazu? A rozhoduje každá minuta!"

"Ano, pane!" rázně skočil do pozoru voják.

"Podrobnosti ještě společně vyřešíme během letu," naznačil McNey, že nemá příliš otálet, "abychom se teď nezdržovali."

Voják rázně pozdravil a poklusem odběhl. McNey sebral telefon a přepnul na pohotovostní jednotku.

"Tak majore," pronesl do mikrofону, "všechny rozkazy se mění. Okamžitě zrušte pátrání po celé posádce bombardéru, protože už vím, kdo je tím člověkem, kterého hledáme. Zaměřte se nyní už výhradně na něj. To jméno zní - Sterback. Všechny lidi nasadte na něj, ostatní vynechte, jsou mimo podezření."

Zakončil hovor a zavěsil aniž vyčkal, co mu překvapený poručík odpoví. Otočil se ke svým spolupracovníkům, čekající za jeho zády.

"Pánové, situace se jednak vyostřila," oslovil je s vážnou tváří, "a jednak vyjasnila. Rusové proti nám vysílají další svazy, které musíme odrazit. Zatím startují a nabírají kurz k našim strojům. V tuto chvíli nás však více pálí problémy s letem OGT, které musíme urychleně vyřešit. Již víme, kdo je tím mužem, který hodlal převzít letadlo do svých rukou. Víme co s ním chtěl udělat a kdy. Důvod ještě neznáme ale předpokládám, že se jej v nejbližších chvílích dozvím. Nicméně letadlo a posádka je ve velikém nebezpečí, nesmíme ani na chvíli váhat, je nyní třeba urychleně jednat."

Tázavých, nechápavých výrazů všech přítomných si nevšímal. Vychutnával si pocit důležitosti, kdy věděl ze svého zdroje víc, nežli oni. Došel k mapě světa, visící na jedné straně místnosti.

"Podle dosud známých skutečností," promluvil konečně k ostatním, kteří netrpělivě čekali na každé slůvko, "které se mě!... podařilo zjistit, má z paluby OGT dojít k odpálení všech dvanácti atomových střel. Proto je... "náš" člověk získal pod svou kontrolu, což se mu, bohužel, přes všechnu naši ostrahu, povedlo. Cíl... kam chce naše rakety vyslat je... v Rusku. Respektive dvanáct ruských velkoměst. Každé chce napadnout jednou střelou. Nevíme důvod této akce, ale prvotní odhad je; zabít co nejvíce mrtvých. Co jej k tomu vede - neznáme. Jak jsem zjistil, k odpálení všech dvanácti atomových střel z paluby OGT dojde zde."

Prst zapíchl do mapy na jižním okraji hranic Pákistánu. Chvilí se zastavil, jakoby chtěl, aby si všichni místo zapamatovali. Pak prstem udělal několik kroužků a pokračoval.

"Tady odsud to všechno začne. Protože nyní je OGT nad Vietnamem, je každému jasné, že moc času nemáme. Dalším problémem jsou sovětské stíhačky, které se nám vyrojily v neobvyklém množství. Nesmíme je nechat bez povšimnutí. Podle posledních informací jich mají ve vzduchu dvacet šest a míří k našim hlídkovým strojům. Zatím nevíme, co mají v úmyslu. Vytvoříme dvě skupiny, každou pro jeden sledovaný úsek."

* * *

Nicol položila rozrušeně telefon na stolek. Budou tady co nevidět, tím si byla jistá. Rychle vstala a začala chvatně uklízet nehorázný nepořádek kolem sebe. Všechny papíry dávala na jednu hromadu, aniž ji napadlo, že by je měla roztřídit.

Smíchala je tak bez rozdílu a teprve po chvíli si uvědomila, že je bude muset před nimi opět rozložit, jak to dělala ona celý den. Nakonec nad tím mávla rukou.

"Oni si už nějak poradí," pomyslela si.

Hlavní je, aby stihla vše uklidit, než přijdou. Odnášela hrnky od kávy a čaje, které během svého pátrání rozestavila kolem, talířky, misky. Také v kuchyni ještě všechno použité nádobí uklidila do myčky a rychle ještě přetřela vlhkým hadrem nábytek v obou místnostech. Vůbec ji nenapadlo, že muže, kteří k ní spěchají nejvyšší možnou rychlostí, absolutně nezajímá, jaký je v domě pořádek.

Když byla se vším hotova, rychle vyběhla do patra, kde vešla do mužovy pracovny. Věděla, že zde to za chvíli důkladně prohledají, takže nechtěla, aby ani zde nenašli nepořádek, který tu během pátrání nadělala.

Rychle začala sbírat všechny papíry, které se válely na zemi kolem pracovního stolu. Nevěděla, kam honem s nimi, tak je všechny nacpala do prvního šuplíku.

Jako další přišly na řadu štosy papírů vyskládané na stole. Také ty jeden po druhém mizely v šuplících a tak netrvalo dlouho a stůl byl prázdný, jako když sem vstoupila poprvé. Rychle ještě vzala hadr a stůl, pokrytý jemným prachem a drobnými zbytky papírků, přetřela. Teprve potom zcela uklidněná sešla dolů, aby zde počkala na příjezd vojáků.

Netrpělivě přecházela kolem okna a vyhlížela, zda se ohlášená skupina neobjevuje. Zatím byl klid, jejich ulicí jen občas zvolna projelo nějaké auto, chodce nebylo nikde vidět. Věděla, že se určitě dočká. Nemýlila se.

Netrvalo to ani tak dlouho. Hluk několika silných motorů se rozezvučel kolem jejich domu, okenní tabulky se rozdrnčely. Když vykoukla z okna ven, uviděla příjíždět asi deset policejních aut, která s vyjícími houkačkami a blikajícími světly mířila k jejich domu.

Když dojela na padesát metrů, zastavila se. Vytvořila neprůchodný zátaras na obou koncích cesty vedoucí kolem domu a vymezila tak volný prostor pro další zásah.

Policisté vyskákali ze dveří a postavili se za auta, aby byli jimi kryti. Zbraně měli připravené k zásahu. Při spatření takového množství aut a lidí od policie se Nicol rozklepala kolena a když odhrnovala záclonu z okna, ruka se jí viditelně třásla. Věděla, že následující okamžiky nebudou vůbec příjemné.

Policisté zůstali stát venku, dovnitř nevcházeli. Postávali ve stěhu na svých místech. Už se chystala vyjít je sama před dům přivítat, když se ozval další, tentokrát mnohem silnější, dunivější, hlomoz. Vzduch rozvířily dunivé vibrace těžkého stroje, který přinášel další část zásahové skupiny. Tráva se vlnila v poryvech větru, větve stromů divoce šlehalý kolem se, bičovány proudy vzduchu.

Po chvíli uslyšela ostrý svist rotorů a uviděla vrtulník, snášející se na silnici mezi domy. Utrhané listí stromů a zdivočelé nečistoty mezi domy zavířily všemi směry, kdy halily okolí do těžko proniknutelné clony.

Vyšla před dům a zahlédla, jak vrtulník dosedá doprostřed silnice v reji zvířeného prachu. Ze všech domů v ulici vybíhali vyplašení lidé, aby se zvědavě dívali, co se to u nich děje mimořádného. Někteří se vydali o něco blíž, aby všechno zajímavé co nejlépe viděli, ale policisté je drželi daleko od místa, kde vrtulník přistával.

Jakmile dosedl, ihned z něj vyskákalo pět mužů, oblečených do perfektně střížených civilních obleků, kteří se spěšně vydali směrem k jejich domu. Rychlým krokem prošli po chodníčku od silnice k domu a zastavili pod schody. V rukou se jim bleskově objevily průkazy.

"Dobrý den," pozdravil první z nich, zřejmě velitel skupiny, "paní Sterbacková? - Federální policie. Jdeme k vám ověřit zprávu, co jste o ní informovala."

Pronesl břitce na vysvětlenou, zatímco hbitě vybíhal s ostatními po schodech.

"Ano," odpověděla klidně, "čekám na vás, pojd'te dál."

Níjak je nezdržovala a ukázala na dveře.

Společně s nimi vešla dovnitř, aby zmizela zvědavým sousedům z očí. Ti nejdříve nejistě vyčkávali u dveří svých domů na další zajímavé okamžiky. Když nepřicházely, osmělili se a vrhli se směrem k policistům, aby se alespoň od nich pokusili zjistit, co tu mají za pozdvižení.

XXIX.

Situace na stanici se po odchodu civila značně vyčistila. Všichni si ulehčeně oddechli a věnovali se naplno své práci.

Na stínítkách monitorů se najednou začaly objevovat nové body, signalizující dramatický nárůst letadel v oblasti.

"Už nám to tady zase nějak podezřele houstne," podotkl nahlas Valerij.

"Zatím to jde," otočil se k němu Saša, "všichni se drží v uctivé vzdálenosti. Horší to bude, jestli se dostanou k sobě blíž, to pak bude o nervy."

"No, musíme doufat, že je nenapadne dolétnout až na dostřel. To by se mohlo něco semlít."

Podotkl Sergej úkosem a dělal další zápisy do deníku směny. Jestli tam nahoře k něčemu dojde, nemusel by na to mít čas.

"Jo, ale já nevím co s tím," nešťastně se přiznal Saša, "rozkaz střílet po každém amíkovi, kterej přeletí naší zónu je pěkněj. Když ale máme nahoře i naše stroje, tak nevím, jak si představují, jak to máme udělat. Jestli vypustíme všechno, co máme připravený, sundáme víc našich, než amíků. Bude to horší jak honba za Powersem."

Sergej moc dobře věděl, co připomíná. Když sověti tenkrát stříleli po Americkém špionážním letadle U2, sestřelili při své horlivé snaze i několik vlastních strojů, které se mu pokusily přehradit cestu. Bylo to chybou techniky, jež sice odhalila letící stroj, ale nedokázala bezpečně rozlišit cizí od vlastního.

Dnes by to nedopadlo lépe, stále ještě nemají takové rakety, které by dokázaly s dostatečnou spolehlivostí rozlišit americké od vlastních. K jakým letadlům by se dostaly, ty by sestřelily.

"Rozkaz je jasný," natočil se k němu jízlivě Sergej, "sundat každého Američana, co se ocitne za naší linií. Tak jej plň a nemudruj."

"Tobě se to řekne," pochyboval Saša dál, "jenže přitom sestřelím deset našich. A o to vůbec nestojím. Třeba si ti amíci s námi zase jen hrají a nerad bych, aby někdo mou vinou přišel o život."

"Lepší deset našich, než jeden amík," skočil mu tvrdě do řeči Sergej, "co by nám proletěl. Deset našich, jeden jejich... to je docela dobrá bilance, často to bývá ještě horší."

"Souhlasím," připojil se ironicky Valerij, "střílet na všechno, nás je mnoho! To už říkal můj táta, když vzpomínal, jak jim přesně takto vysvětlovali nesmyslný akce za Vlastenecký války."

Civilista mezitím došel, viditelně rozzuřen na nejvyšší míru, zpět k troskám mobilního nosiče. Nasupeně se rozhlédl po přítomných a jeho zrak skončil na vojákově.

"Co vy tady stojíte!" rozeřval se na celé kolo svým nadutým hlasem, "nemáte co dělat?"

Ryčel nepřítelně na opodál stojícího Dalgije. V průzorech kolem stojících transportérů se objevily zvědavé pohledy posádek, které se mohly něčím na chvíli v nudném čekání pobavit.

"Ne, soudruhu," vyskočil do vzorového pozoru Dalgij, "plním rozkaz. Mám vám být k dispozici, kdykoliv mě budete potřebovat."

Odpověděl pohotově. Civil kolem něj přešel a ani na něj nepohlédl. Těžko se srovnával se situací, že udílosti neprobíhaly, jak přikázal. Rychlým krokem došel až ke dvojici důstojníků, kteří opatrně prolézali doutnající trosky a snažili se najít indicie, které by je dovedly k příčinám tragédie vozu.

"Tak co," zeptal se jich ostrým, nasupeným hlasem, "už jste něco našli?"

"Ještě nic," zazněla nepříjemná odpověď, která ho vydráždila ještě víc. "P Oto m velkým řáru je to spečený ve velké hromadě, musíme to opatrně rozhrabat. Navíc elé prostranství celé žhne, musíme to tady nechat chvíli vychladnout. Jsme teprve na začátku. První příznaky naznačují, že by se mohlo jednat o závadu v elektroinstalaci."

"Tak sebou, sakra, hoďte," rozeřval se na ně civil, "potřebuji mít co nejrychleji nějaké výsledky! Žádný čekání na vychladnutí nebude. Není na to čas. Jestli to na to vypadá, tak to sepište, ať s tím uděláme nějaký konec. Nebudeme se věčně poflakovat v takovýhle díře."

Konečně mohl dávat naplno průchod své zlosti. Oba důstojníci viditelně zrychlili své pohyby a v dlouhých kabátech neobratně prolézali zbytky doutnajících trosek, aby našli co nejvíce stop určující příčinu neštěstí.

Pohledy v průzorech transportérů zmizely, žádná velká zábava se nekonala. Vojáci nechtěli na sebe zbytečně přitáhnout pozornost nebezpečných osob a tak se raději klidili. O lidech v kabátech věděli své a neměli nejmenší zájem se s nimi důkladněji setkat.

Raději se nudili ve svých malých kobkách, kde byli nuceni dočasně pobývat. Rakety měli připravené, spojení navázáno a nic jiného na práci než čekat, neměli. Leželi nataženi ve svých stísněných kabinkách, jak to jen šlo a každý se snažil dle svých možností se nějak zabavit a přitom nepřijít důstojníkům zbytečně na oči, aby je nenapadlo přidělit jim nějakou další práci.

V místnosti stanice byl klid. Dusno zachvátilo celou místnost, z každého se valil pot. Nemohli na své pocity brát ohledy, nepřítel na obrazovkách znamenal veškeré soustředění.

"Vážení soudruzi," ozval se plačtivý hlas od velkého monitoru, "řeknu vám... já bych si dal skleničku, až bych brečel."

Sašův plačtivý hlas žalostně zakňučel.

Jeho prsty běhaly po klávesnici a pozorně sledoval, jaké hodnoty mu ukazují přístroje nad jeho stolem. S přibývajícím počtem cílů se zrychlila frekvence, s jakou zjišťoval parametry sledovaných letadel.

"Tak to si teď nech zajít!" ostře jej zchladil Sergej, "venku nepřestává strašit rozzuřenej tajnej. Však já bych si dal taky, kdyby to šlo. Už aby bylo to čertovo stvoření pryč."

Pronesl zlostně a již zase postával za zády Pasočkina, aby se mohl přesvědčit o nejnovějším dění ve vzduchu.

Letadel na obou stranách výrazně přibýlo a slétávaly se ze všech stran pomalu k jednomu bodu. Byla otázka, co se stane, až se všechna setkají na jednom místě.

* * *

McNey se postavil s široce rozkročeným postojem čelem k ostatním. Právě dokončil výklad a čekal, zda se neobjeví nějaké dotazy. Nastalo tíživé ticho. Chtěl jim dát čas, aby si srovnali nejnovější informace ve svých hlavách. Již se chystal, že bude pokračovat, když se náhle otevřely dveře a v nich se objevil Narrack. Po chvíli se k němu McNey obrátil, aby mu dal slovo.

"Co máte?" zazněla ostrá otázka. Všichni věděli, jak na výsledky jeho týmu netrpělivě čeká.

"Pane generále," pronesl ve strnulém postoji Narrack, "máme tady první výsledky. Propočty potvrdily možnosti, co by mohly znamenat symboly na střelách."

Pronášel své hlášení s hrdě vztyčenou hlavou. Očekával údiv nad rychle odvedenou prací.

"Vy jste sebou najednou hodili... zajímavé!" pronesl s ironickým nádechem McNey, když si prohlížel materiály, "to si docela rádi vyslechneme, na co jste přišli, informujte nás."

"Prozkoumali jsme několik variant nejpravděpodobnějších možností. Zatím jste definitivně neurčiti, která je ta pravá. Budeme potřebovat ještě nějaký čas na analýzu, abychom došli až do konce. Předkládáme návrhy, aby bylo možno co nejrychleji rozhodnout a vybrat další postup. Takže... varianta první říká, že zjištěné značky jsou časové údaje o době odálení střely. Po všech kombinacích, která jsme probírali nám vyšlo, že MIK je..."

Nestačil dokončit větu. McNey jej se zdviženou rukou zadržel v dalších výkladu.

"Nemusíte nám říkat všechny detaily," pronesl chláholivě a pokynul mu rukou, "stačí jen povšechně."

Upozornil ho a na tváři se mu rozprostřel úsměv, kterému rozuměli přítomní v sále, Narrack však ne.

"Jen povšechně?" vzdech překvapeně, "vždycky vás zajímalo vše dopodrobna."

"Nemusí to dogmaticky platit pokaždé" mávl ledabyle rukou McNey, "pokračujte, víte, že nemáme mnoho času."

"Takže," mocně se nadechl Narrack, "druhou možností je čas, kdy byla raketa upravena pro vlastní účel. Třetí pak odpovídá místu, z kterého bude raketa odpálena. Zde bych chtěl upozornit, že jsme pokročili nejdále a máme již téměř všechna vyřešena."

"To se podívejme," zvolal McNey překvapeně, "Zajímavé věci, No a dál."

Narrack se lehce zarazil, když poněkolkáté zaslechl generálův zlehčující tón. Po netrpělivém tlaku, který na ně ještě před chvílí vyvíjel, to bylo naprosto neobvyklé. Začal tušit, že se věci vyvíjejí jinak, ale nemohl však přestat. Na generálův pokyn pokračoval.

"Za čtvrté se může jednat o podpis, co zásah provedli. Zde máme také nějaké výsledky, probrali jsme známé firmy, které si takovým způsobem s námi hrají. Rádi se dostávají na hlídaná místa a nechávají na nich své značky. Za páté se jedná o systém kódů, pod kterým je zapojen hlavní počítač, aby je odpálil, nejspíše přímo v letadle. Za šesté..."

"...se jedná o zkratky míst, kam střely dopadnou," přerušil jej rychle McNey, který se již nehodlal dále zdržovat.

Narrack na něj překvapeně pohlédl. Jeho zrak se sklonil zpět na list papírů a překvapeně vzhlédl zpět k McNeyovi.

"To také," pronesl zaraženě, "ale to máme až za deváté."

"Tak to si dejte za prvé a ostatní varianty smažte. Navíc jsme již zjistili, kdo je oním mužem a jaké má plány. Speciální jednotka je už u něj doma a provádí důkladnou kontrolu. Za pár

minut už budu mít na stole všechny podrobnosti kolem problému s atomovými raketami na OGT."

"Jak... jak jste proboha na tohle přišli?" vykulil překvapením oči Narrack. Desky s poznámkami mu klesly podél těla.

"Naštěstí ještě existují ve Státech lidé, kteří si uvědomují svou povinnost, takže s jejich pomocí jsme mohli dojít k určitým, závěrům," vyhnul se McNey přímé odpovědi. Přistoupil těsně k Narrackovi.

"Nechte si udělat kopii tady těch mých poznámek," podával mu otevřený blok se svými zápisky, "tam se dozvíte, co znamenají jednotlivé značky a celý systém kódování. Pokračujte dál v analýze symbolů, třeba tam ještě něco objevíte, co jsme my přehlédli. Může v nich být ukryto víc, než zatím víme. A my budeme, pánové, pokračovat," pokynul směrem k ostatním.

Narrack uctivě uchopil podávaný blok, letmo jej přelétl, předpisově pozdravil a rázně odešel ke své skupině.

* * *

Muži prošli hlavní halou a zamířili rovnou k pohovce, před kterou stál stolec s narovnanými papíry. Nicol na ně ukázala prstem.

"Tak tady je první část," přejížděla po srovnaných hromádkách papírů, "druhá je ještě v pracovně, v mužově stolu."

Pokynula rukou směrem vzhůru, kde se nacházely dveře v patře vedoucí do mužovy pracovny. Nestačila dopovědět a již u stolku stáli a opatrně si naskládané papíry prohlíželi.

"Dobře," řekl po krátké chvilce velitel zásahu, "zaveďte nás tam."

Pak mlčky ukázal dvěma mužům ze skupiny připravený stoh. Oba bez dalších slov k nim ihned zasedli a začali se jimi bez otálení probírat.

Nicol zatím vycházela se zbylou trojicí mužů po schodech hbitě nahoru. Vešli do pečlivě uklizené pracovny a zamířili ke stolu. Chtěla otevřít první šuplík, o kterém věděla, že ukrývá zbylé dokumenty.

"Moment!" uchopil ji rázným pohybem za ruku a zadržel ji, "na nic nesahat. Všechno se musí udělat protokolárně, to už zvládneme sami. Vy už od této chvíle nesmíte hýbat vůbec s ničím. Tím mám na mysli úplně všechno, co je v tomto domě, třeba i věcmi v koupelně. Veškeré věci musíme nejdříve důkladně vyhodnotit a zdokumentovat. To už je naše práce."

"Ale co chcete vyhodnocovat v koupelně?" překvapeně na něj vyvalila oči, "vždyť všechno, co jsem našla, je tady v těch papírech. Mám celý byt důkladně prolezlý a nic víc tu již není. Znáš tu přece každý kousek. V koupelně rozhodně žádné podklady pro zamýšlený útok nejsou. Sama snad nejlépe vím, co se kde nachází."

Byla jejich přístupem nyní zaskočena. Původně předpokládala, že si seberou připravené papíry a odvezou si je k analyzování do svých kanceláří. Rozhodně nečekala, že jí zavřou celý dům a podrobně se v něm šťourat.

"Milá paní Sterbacková!" pronesl velitel chápavým hlasem, "nechte už to na nás, kde co budeme hledat. Dům je od této chvíle v naší správě a až budeme s naší prací hotovi, bude vám zase vrácen, ano?"

Usmál se na ni, jako na méně chápajícího člověka, který potřebuje vysvětlit i základní věci.

"A proč si to všechno nevezmete," trvala stále na svém, "a neodjedete si s tím někam k vám? Nemusíte to přece řešit tady u nás."

"Odvezeme," uklidňoval ji, "ale nejdříve musíme vše důkladně projít, ještě jednou prohlédnout. Třeba jste si něčeho nevšimla, nebo na něco zapomněla. My si to všechno jenom prověříme a pečlivě zkontrolujeme."

Naznačil tvrdě, že se s ní dál nemíní bavit.

Během rozhovoru jí ukázal rukou směrem ke dveřím a snažil se ji tím směrem nenápadně vytlačit. Dva muži jeho doprovodu mezitím horečně vysypávali obsahy všech šuplíků na stůl, kde je začali rozdělovat. Nicol popošla pomalu až ke dveřím, kam byla nešetrně zatlačována.

"Ale jak zjistíte, o co se jedná?" snažila se zabránit svému vyhoštění, "vždyť jsem na to přišla já. Je to mezi spoustou zbytečností, které nic neznamenají, jak to v tom chcete hledat? Chtěla jsem vám to vysvětlit, abyste se v tom vyznali. Jde o čas, každou chvíli to může vypuknout!"

Neuspěla.

"Paní," už mírně netrpělivým tónem zopakoval velitel, "nebojte se, my na to přijdeme také. Neděláme to poprvé, takže už něco o tom víme. Stačí, když si teď sednete někam do kouta a nebudete nás zdržovat. Až vás budeme potřebovat, sami vás zavoláme, jasný?"

"Podívejte," ukázal na jedno místo v rohu dolní haly, "támhle u krbu máte takové krásné křesílko. Sedněte tam a vyčkejte dalších pokynů, my budeme brzo hotoví."

Řekl rázně a nekompromisně. Mínil tím pěknou proutěnou sedačku, stojící u velkého okna do ulice.

"To se teda mýlíte!" nedala se jen tak odstrčit Nicol, "mě to trvalo skoro celý den, než jsem na to přišla. Přece není čas, čekat zase další den, než na to přijdete vy. Akce by měla vypuknout do několika hodin. Nevím, zda si to plně uvědomujete. Jedná se o veliký průšvih a nemůžete mi tu pobíhat po domě."

"Nebojte, nebojte," snažil se ji co nejrychleji zklidnit, "hezky si sedněte a vydržte. Uvidíte, že my také něco umíme a že si poradíme nohem rychleji, než vy."

"Letadlo bude za dvě hodiny na místě," rozčilovala se dál a zvedala výstražně prst, "pak dojde k odpálení rakety. Když se s tím budete dlouho zdržovat, bude pozdě. Jde o strašně důležitou věc. Ono to kdyko..."

Nenechal ji domluvit.

Ostrý, jedovatý, pohled zarazil proud jejích slov. Pod tlakem jeho těla, které se k ní nebezpečně přibližovalo, vystoupila na chodbu a on zavřel dveře. Tím jejich rozhovor ukončil.

Nicol jen zakroutila hlavou a pomalu sešla po schodech dolů. Dva pánové, co se přehrabovali hromadou papírů si jí vůbec nevšíмали. Každý seděl na jedné straně stolu a velice pečlivě prohlíželi každý list. Poté jej odkládali na zkontrolovanou hromádku. Ty měli dvě. Jednu s těmi, které byly zajímavé, druhé byly ty zbytečné.

Ke svému zděšení zahlédla, jak mezi ty nepotřebné přiřadili i ty papíry, kde byly mapy se směry příletu raket a mapy měst. Klidně je odkládali jako nezajímavé.

Radostně se ušklíbla. To si mohla myslet, že na to tihle náfukové neprijdou. Všechno jen zbytečně popletou.

Došla k doporučenému křeslu a posadila se do něj. Založila si zkřížené ruce na prsou a zvědavě sledovala, jak si vedou. Uviděla, jak se dostali k poslednímu listu stohu. Na stole jim zbyly dvě hromádky.

Zlomyslně se zachechtala. Živě si je představovala, jak z toho torza, které právě vybrali, chtějí složit dohromady celou mozaiku příběhu, nad kterým zde ona strávila celý den! A to si myslí, jak jsou chytrí a mazaní! Několik důležitých papírů s výpočty leželo stranou, ty našli správně, ale nebyly všechny. Bylo tam jen pět, či šest listů. Další jim unikly.

Když dokončili prohlídku, iniciativně se k jejímu překvapení vrhli na opětovnou kontrolu. Trpělivě začali znova od začátku. Jeden list za druhým prohlíželi, ale nic dalšího zajímavého neobjevili.

"Zase nic!" zklamaně pronesl jeden z nich, "to je všechno, co tam má být?"

"Našla jste tam ženská vůbec něco, co by k něčemu bylo? Nehnali nás sem zbytečně?" zapochybovali společně.

* * *

Sergej zapisoval poslední záznamy o průběhu služby, které ještě nestihl udělat. Náhle se zvenčí ozval hluk motorů. Zanechal proto psaní a zvědavě vykoukl ze dveří.

K jejich domku se v oblacích prachu blížila po cestě skupina čtyř terénních aut UAZ, jednoho nákladního s jeřábem, dvou plošinových a jedno těžké, s radlicí. Zastavili před vchodem a z jednoho z nich vyskočil podsaditý major. Zamířil ihned k Sergejovi.

"Jsme tady," spustil příkře a rázně, "abychom zajistili zbytky mimořádné události, soudruhu veliteli. Je nutné, abyste u toho byl také vy, příkaz přímo z ministerstva obrany."

Dával velký důraz na každé slovo, které označovalo někoho z vyšších míst. Sergej něco podobného očekával, takže jej to ani nepřekvapilo.

"Jsem vám k dispozici," zvolal a jako pružina se vymrštil do pozoru a ruka vylétla k pozdravu, "soudruhu majore!"

"Dobře," zatvářil se major spokojeně a otočil se zpět k autu. "Posádka stanice je schopna dále plnit své úkoly bez vaší nepřítomnosti?"

"Ano," rázně a hlasitě odpověděl, "každý člen ví co má dělat. Momentální situace je celkem klidná, takže se mohu plně věnovat vám."

"Tak se na to vrhneme," oznámil spokojeně major na vyskočil do auta. "Kde je místo, kde k události došlo?"

Volal do hluku motoru ze staženého okénka.

Sergej ukázal rukou k hromadě pokroucených a spálených želez v dálce u plotu stanoviště. Major vytočil okénko vozidla a gestem naznačil, aby k němu nasedl.

Když se oba usadili vedle sebe na přední sedačce vozu, kolona vyrazila k určenému místu. Když k němu dojeli, zahlédli vyšetřovací specialisty, jak se dosud přehrabují ve spálených zbytcích a zkoumají příčinu neštěstí.

"Jak jste daleko, soudruhu?" zeptal se formálně major velitele vyšetřovací skupiny v civilu.

Ten je ostrým zrakem sledoval po celou dobu jejich příjezdu. Bylo zřejmé, že je nevidí rád.

"Ještě jsme nenašli nic," soukal ze sebe nejistě, "co by vysvětlovalo pravé příčiny neštěstí. Potřebovali bychom na to více času a nějaký jeřáb, abychom se mohli dostat pod ty největší trosky."

"Tak to se nedá nic dělat," konstatoval soucitně major. "My máme rozkaz z nejvyšších míst, abych zde provedli odstranění zbytků události. Dle rozkazu nemáme na nic čekat a ihned všechno odstranit."

"Ale soudruhu," zahájil okamžitou, i když chabou obranu vyšetřovatel, "jak jsem již říkal, nejsme ještě hotovi."

"Nevadí," pronesl naprosto lhostejně major. "Však vy si už nějakou zprávu s vaším nadřízeným dáte dohromady. Myslím, že na to, co napíšete jste tu byli až zbytečně dlouho. Nyní nám, soudruhu, uvolněte místo."

Civilista se na něj díval zamračeným, nenávistným pohledem. Pak se mrzutě otočil a popošel ke svým spolupracovníkům. Bylo mu jasné, že velení nemá zájem příčinu vyšetřit a celý případ se bude zametat pod koberec. Jejich zpráva bude stejně obsahovat ty údaje, které si bude velení přát slyšet, takže další pobyt na tomto nehostinném místě je zbytečný. Na druhou stranu byl docela rád, že je zde nenechali příliš dlouho. Oklepával si ruce a spolu se svým kolegy se vypravili k opodál stojícímu GAZu. Když nastupovali zahlédl nedaleko stojícího Sergeje, který vše mlčky sledoval. Okamžitě do něj vjela zloba.

"Ještě se setkáme!" pokřikoval, když se jeho hlava prudce vynořila z okýnka a zahrozil pěstí. "Já vám ještě ukážu, co moje slovo znamená! Mě neuniknete, celá ta vaše podezřelá parta. Vše si ještě vyříkáme."

Řval nepřítel z okénka, zatímco se auto rozjíždělo. Prach se zvedal zpoza kol a zahaloval auto i křičící hlavu.

* * *

Generál McNey se vrátil ke stolu, aby pokračoval v přerušené práci. Dle plánu provedl rozdělení velitelského sboru do dvou skupin a každá se ihned začala věnovat stanovenému problému. Vyřešení obou muselo probíhat současně, proto to musel takto vyřešit.

Sovětské stíhačky se mezitím výrazně přiblížily k vlastním strojům, které v oblasti hlídkovaly. Dostaly se do pozice přímého kontaktu. To znamená, že v od této chvíle se může stát v oblasti cokoliv. Stačí jeden nečekaný manévr, jeden neukázněný či zbrklý pilot na obou stranách. A můžou řešit katastrofu obrovských rozměrů. Přitom nad sovětskými základnami se začala objevovat další letadla, která měla zřejmě vytvořit druhou vlnu.

Když měl skupiny určené, úkoly rozdělené, spojil se s velitelem letadlové lodi.

"Určitě sledujete narůstající počet sovětských letadel," rázně podotkl. "Vyšlete do prostoru H14 další skupinu, aby se poměry trochu srovnaly. Vyzvěte všechny své piloty ke zdrženlivosti, zásah povolen v jediném případě - že budou sami napadeni. Sami akci v žádném případě nezahajujte. Již se to tam mele nějakou dobu a mám obavy, že jsou banditi dnes trochu podráždění."

"Rozumím pane, provedu," stroze odpověděl velitel lodě a oba ukončili své spojení.

McNey rozdělil povinnosti v kritickém úseku a mohl se věnovat dění na palubě OGT. Tam se mu situace jevila daleko nebezpečnější a vyžadovala jeho přímý dohled.

V ruce se mu opět objevil mikrofon. Přepnul kanály na spojení s letadlem. Očima soustředěně spočinul na panelu s kontrolkami a zhluboka si oddechl. Byl plně zaujat na další postup a myšlenky vybíraly nejvhodnější varianty.

"Omega, Georg, Thomas, tady Zahrádka," začal klidným, vyrovnaným hlasem. "Mám pro vás důležitou informaci. Muž, který provedl zásahy do přístrojů letadla a který se pokusí ovládnout stroj, je poručík Sterback. Již se nám podařilo rozkrýt všechny souvislosti případu a děláme protiopatření. Okamžitě po tomto hlášení proveďte zajištění jmenovaného a zneškodnění. Neprodleně, na nic nečekejte. Zamezte, aby dostal příležitost odpálit střely, či na nich provádět další zásahy. A to za každou cenu, v případě potřeby máte povolení i k nejvyššímu. Máte povolení použít jakéhokoliv kroku k dosažení cíle. Nahlaste všechno, co se během akce přihodí."

Přepnul stanici na odposlech a čekal.

Ticho a občasné zapraskání mu bylo odpovědí. Chvíli v napjaté poloze vyčkával, pak začal být netrpělivý.

"Omega, Georg, Thomas," opakoval důraznějším hlasem, "tady Zahrádka, slyšíte mě?"

Ani napodruhé se nikdo neozval. McNey pohlédl k planžet, kde se pravidelnými záznamy zobrazoval let. Před několika vteřinami byla zapsána poslední poloha letounu.

Je tedy stále ještě ve vzduchu, nezmizel z obrazovek, neskončil nikde na zemi. Letí.

Nevěděl, jaká je pravá příčina, proč se posádka v této chvíli neozývá. Technická závada se mu v této chvíli jevila málo pravděpodobná. Na mysli mu přišly daleko horší možnosti.

"Omega, Georg, Thomas," zvolal znovu, "slyšíte mě?"

Dával najevo silné zneklidnění. Klid a rozvaha ho rychle opouštěly. Na čele se mu objevily první kapičky ledového potu. Opět chvíli čekal, ale odpovědi bylo stále jen ticho. Studené, mrazivé, věštící problémy daleko většího rozsahu, nežli dosud řešili.

"Pánové," otočil se k přítomným studeným hlasem, "už je to tady. Na palubě se muselo stát něco vážného, se strojem jsme ztratili spojení!"

* * *

Nicol jen pokrčila lhostejně rameny a nasadila kyselý obličej. Dělala, že jí vůbec nezajímá, na jaké problémy skupina mužů narazila.

"Kdybych nic nenašla," odsekla nasupeně, "nevolala jsem k vám. Já jsem vám chtěla poradit, byli jste chytrí, že si to najdete sami, tak si hledejte."

Trhla uraženě rameny a zadívala se z okna. Policisté stále ještě byli na pozicích u svých aut kolem domu. Davy zvědavců, které mezitím výrazně narostly, postávaly v chumlech okolo nich. Vrtulník zůstával na místě, kde přistál, jen jeho vrtule se zvolna dotáčely. Motor byl vypnut, takže ohlušující lomoz utichl.

Zazvonil telefon, jeho prudký a ostrý zvuk se rozlehl místností. Nicol chtěla dle zvyku vstát a zvednout sluchátko. Pohybem ruky ji jeden z mužů zarazil.

"Ne," křikl tvrdě, "zůstaňte sedět, my to vyřídíme sami... prosím."

Druhý mezitím k němu rychle doběhl a zvedl sluchátko.

"Ano... jo... ano... ne... ano... ano... ale, ještě nic... hned ho zavolám..., "

Odpovídal ztěžka a nejistě. Jeho tvář tuhla, bylo jasné, že volá nadřízený a zřejmě si byl vědom, že nepodává očekávané zprávy. Otočil se směrem k patru, kde v pracovně hledali tři jejich kolegové.

"Gregu!..." zvolal mocným hlasem směrem nahoru, "Gregu!... pojd' sem, máš tu telefon,"

volal opakovaně.

Ve dveřích se mžikem objevil jejich šéf a gestem se dotazoval, o co se jedná. Odpovědí mu byl palec několikrát významně ukázaný vzhůru. Na to Greg zrychlil krok a rázem byl dole. Popadl telefon a se soustředěným výrazem se ozval.

"Jo slyším," ozval se do něj.

Pak se na jeho tvář objevil kyselý výraz.

"Ne... ještě nic. Procházíme všechny doklady, co jsme v domě objevili. Nic jasného, je to všechno trochu... zamaskovaný. Musíme se nejdříve do jeho systému dostat, ale chvílku to zřejmě potrvá... ne... ne... tu jsme ještě nevyslechli... ne... nic nám k tomu neřekla... dobrá..., "

Hlas mu zněl tišeji a tišeji, jeho odpovědi byly stále nejistější. Když hlas ze sluchátka utichl, zůstal strnule stát a přemýšlel.

Pomalu pokládal sluchátko.

"Tak mládenci," otočil se ke svým dvěma společníkům, "šéf je vrcholně nespokojený. Jsme prý moc pomalí a máme s tím okamžitě něco udělat. Sakra, to je ale práce!"

Postěžoval si. Otočil se zvolna k Nicol a na okamžik se zamyslel.

"Pojďte nám to ukázat," vyzval ji potichu a poníženě, "co jste vlastně našla."

"Ale..." nenechala si ujít Nicol jízlivou poznámku, "nejednou nejste tak šikovní, abyste to zvládli sami? Už mě zase potřebujete?"

V jejím hlasu bylo znát pocit zadostiučinění.

"Jo!" odsekl vztekle, "už vás zase potřebujeme. Musíme to najít co nejrychleji a nedaří se nám to najít tak rychle, jak bychom to potřebovali. Jestli to bude ještě chvíli trvat, dost možná ty rakety skutečně odpálí. S letadlem už ztratili spojení... nikdo neví, co se tam nahoře děje."

Při těch slovech Nicol zbledla a trhla sebou. Pocit výhry si nemohla vychutnat v míře, na kterou se chystala. Těžce polkla.

"Panebože," hlesla zmateně, "on to snad opravdu miní odpálit. Jestli už nemají spojení, získal letadlo do svých rukou! Zezačátku to vůbec nevypadalo na to, že to myslí smrtelně vážně. Já si pořád myslela, že to jen hraje, že z toho chce něco získat. Možná že jsem to tak chtěla, aby to tak dopadlo. Musíme to rychle skončit, než bude pozdě."

Vyskočila rychle z křesla a vrhla se ke stolu s papíry. Rychle přerovnávala jeden po druhém a pečlivě je prohlížela. Její hbité ruce se jen míhaly, jak je procházela. Listy byly na hromadě několika prohledáváním zcela zpřeházeny, takže je musela projít postupně všechny od začátku.

Zkušeně prohlížela jeden list za druhým. Přesně věděla, které dát na jakou hromádku, aby se dostali k závěrečnému výsledku. Náhle jí do ruky přišla první mapa s šipkami.

"To je ono," zvolala vítězoslavně, "vidíte, tady! To jsou ty nákresy."

Všichni tři se podívali na mapu. Rozpačitě, nic jim to neřeklo.

"To je mapa prvního města," trpělivě jim vysvětlovala, "tady, vidíte, je tu napsáno NOK. Je to zakódovaný, všechno si zamaskoval krycími znaky. Já už vím, že to je zkratka názvu toho města. Sami byste se s tím bůh ví jak dlouho patlali. Tohle je plán pro město Novosibirsk, tady ty šipky znamenají, kudy raketa přiletí k městu. Tady ty malé udávají směry, které jsou vytipovány jako nejvýhodnější pro vanoucí směr větru, který právě v tuhle chvíli nad městem fouká. Jedním z těchto směrů se raketa vydá, až k městu doletí. Vybere si jednu z variant, které tu má připravený, ale jakou, to si rozhodne až nahoře na poslední chvíli.

Musí nejdřív ze zpráv z družic zjistit, jaké je okamžité počasí nad městem. U tohoto případu to je nad Novosibirem. Až to zjistí, vybere to nejideálnější variantu a tím směrem raketu zaměří. Bude to jedna z těch červených tras, co míří do svého koncového bodu a pak raketu nechá vybuchnout. V tom místě je v tuto chvíli nejvýhodnější místo k explozi, tam bude výbuch nejúčinnější."

Dokončovala překotně svůj výklad. Udiveně na ní pohlédli a zadumaně kontrolovali její slova s náčrtem před sebou.

"Jak by ale zjistil," zamyslel se jeden z nich, "jaký tam je nad cílem počasí v okamžiku, kdy bude v letadle? Musí přece směr rakety nastavit už v momentě odpálení, později už je ovlivnit nemůže."

Druhý z mužů, dosud stojící mlčky opodál, se ťukl prstem do čela. V jeho očích zajiskřily plamínky.

"Už to mám!" zvolal nadšeně, "přece jsou napojení na družici! Ta mu přesně zjistí, jaké je počasí v místě, které potřebuje... no jo, ale z který? Nemám tušení, na jakou jsou napojení."

Dokončil svou myšlenku zklamaně. Nicol obrátila oči v sloup.

"S vámi je to těžký," pronesla vyčítavě, "to jste nějakí specialisté? Celou dobu vám to vysvětluji a teď se vám teprve rozsvítí. Jasně, že mu potřebné informace dodá družice, jak jinak by ti zjistil? Měli byste mě, pánové, více poslouchat, nebo se k výsledku dopracujete příštích vánoc."

Chvíli na ní překvapivě hleděl a přemýšlel, jak zareagovat. Její ironický tón se mu vůbec nelíbil a pocítil potřebu zarazit další podobné projevy. Rychle si uvědomil, že nemá v tuto chvíli čas zabývat se malichernostmi. Vzal telefon a vytáčet číslo, které znal jen on. Chvíli netrpělivě čekal, bubnoval přitom prsty o desku stolu.

"Greg," následoval krátký dotaz a odmlka, "dejte mi McNeye... bleskem!... jo... počkám..."

Netrpělivě si přehodil sluchátko do druhé ruky a čekal. Po chvíli uslyšel známý hlas.

"Ano," pronesl úslužně, když se v něm generál ozval, "...já. Tak už jsme něco objevili. No... trochu nám... pomohla, to jo," nejistě odpověděl a Nicol pochopila, že to byl dotaz na ni.

"Takže jsme zjistili následující. Rakety zřejmě budou nastaveny podle počasí, jaké bude nad jednotlivými cíli v Rusku v momentě odpálení. Má to přesně spočítané, aby mu to zasáhlo

podle místního větru co nejvíce lidí. S jakou meteorodružicí jsou ve spojení, respektive, s jakou budou, než se octnou nad místem odpalu?"

Ptal se uspěchaně. Na chvíli se odmlčel a vyčkával. Zřejmě McNey zjišťoval, jaké družice jsou od této chvíle v dosahu letadla. Ozvalo se zachrčení.

"Ano, jsem to já," potvrdil dotaz. "Takže Meteor IV! A že jsou už nyní v jeho dosahu? Navrhuji následující postup, který by ho mohl zastavit, či vážně jeho plán zhatit. Meteor by se měl okamžitě vypnout, tím mu zatrhne zdroj informací. Když je nebude mít, nebude moci provést přesné zaměření a než na to přijde a vymyslí náhradní řešení, ztratí určitý čas. Třeba mu to natolik nabourá plán, že to ostatní také nestihne uskutečnit. Když nic jiného, tak by jej to mělo pořádně zaskočit."

Volal vzrušeně do sluchátka, napnutý jako struna. Upřený pohled na jedno místo naznačoval, že se velmi soustředí.

"Co?" zarazil se, "...že bude také v dosahu ACT? Tak ho vypněte taky! Ať nemá možnost nikde zjistit, jaký je v Rusku počasí! To je v tuto chvíli zřejmě naše jediná naděje. Musíme ho odstavit od všeho, co mu pomáhá k nastavení raket. Uvědomte si, že je to v tuto chvíli pro nás velmi důležité. Je to šance, jak ho zdržet, nebo dokonce znejistět. Divil bych se, kdyby s takovou alternativou počítal."

"Ale to nejde!" odmítal Gregovy návrh McNey. "to přece nejde, abychom se připravili o jediný zdroj informací, jak to nad Ruskem vypadá! To nám nikdo nepovolí."

"Tak se nikoho neptejte," zprudka odsekl v telefonu Greg, "než dovolit odpálení atomových střel, tak ať jsou raději problémy s pěšákama. Oni se pro jednou nezblázní, později jim všechno vysvětlíme."

Ještě chvíli spolu debatovali, než mu dal McNey za pravdu. Dobře chápal, že jiné cesty není. Žádnou jinou možnost, jak Sterbacka zastavit, neviděl.

Jakmile sluchátka položili, McNey začal ihned pracovat na vypnutí družic. Byl již přesvědčen o tomto kroku a tak nebylo síly, která by mu v tom zabránila. Byl pevný a neústupný a každou příležitost, jak odvrátit hrozbu, hodlal využít.

Greg se otočil k Nicol.

"Tak jedeme dál," řekl, jen co sluchátko zapadlo do vidlice. "Nesmíme se zdržovat, čas je proti nám."

"Já jsem připravena," pokrčila rameny, "vy zdržujete."

Jen se její poznámce ušklíbl, ale neodpověděl. Místo toho se vrhli na hromadu papíru a pokračovali s tříděním. Mlčky brala do ruky postupně jeden list za druhým a přeběhla po něm očima.

Na jednu hromádku odkládali ty důležité listy, na druhou ty nepotřebné. Netrvalo dlouho a dostali se k poslednímu. Když všechno probrali, vzal Greg vybrané listy, sklepl je a položil na úhlednou hromádku.

"Tak a jdeme pro ten zbytek," poznamenala Nicol a všichni společně vybíhali po schodech do patra. Tam přiběhli ke stolu, na kterém již bylo několik hromádek, které na něm vytvořili při předchozí prohlídce.

Oba dva členové pátrací skupiny, jak je Greg před chvílí opustil, stáli bezradně nad hromadami listů a snažili se v nich objevit cokoliv podezřelého.

Nicol je zprudka odstrčila a sama je začala rychle přebírat. Měla oproti nim velkou výhodu, již věděla, co má hledat a tak jí šla práce rychle od ruky. Netrvalo dlouho a podávala Gregovi první list, na kterém poznala výpočty, které již dobře znala. Jak postupně procházela další, popsaných listů přibývalo.

Stáli rozpačitě kolem ní a mlčky sledovali její rychlou a jistou práci. Dokud neměla celý stoh zkontrolovaný, nikdo nepromluvil jediného slova. Teprve když odložila poslední papír, otočila se na ně.

"Tak," podotkl hrdě a zapýřila se, "a máte to. Mělo by to být všechno. Tady máte výpočty s přesným naváděním, tady jsou výpočty mrtvých pro každý směr větru, tady jsou znaky s kódy jednotlivých měst."

Popisovala jednotlivé listy, které držel Greg v ruce. Pyšně je přelétla očima.

"Tak takhle vypadá pořádná a rychlá práce, pánové," četli jí v očích.

Předávala jim vše, co se jí podařilo během dne objevit a pomocí čeho sama dospěla ke svému závěru. Šéf skupiny vzal celou hromádku a dal ji do rukou svému spolupracovníku po pravici. Ten všechno ihned vložil do připravené tašky a pečlivě uzamkl.

"No... děkujeme," prohodil nejistě, "byla jste dobrá. Myslím, že bez vaší spolupráce by nám to trvalo mnohem déle. Nicméně vás musím upozornit, že nebudete smět opustit dům, než bude celý případ dokončen."

Neopomněl upozornit ještě. Nicol se zatvářila velice kysele. Rychle se připravovali k odchodu.

"Hej... počkejte!" zvolala za nimi ještě ironicky Nicol, "ještě jste se nebyli podívat v koupelně a na WC! Tam byste také mohli něco zajímavého objevit."

Celá skupina dělala, že nic neslyšela. Kvapně otevřeli dveře sházeli ze schodů k pěšině, kde vyšli před dům. Vzápětí se rozhučely silné motory vrtulníku. Dlouhé listy, nyní sklesle visící dolů, se začaly opět zvolna roztáčet. Lidé v okolí si hlukem zakrývali uši a vyplašeně se schovávali do svých domovů.

Greg ještě v rychlosti prohodil několik slov s okolo stojícími policisty a celá vyšetřovací skupina začala do vrtulníku nastupovat. Nicol si jen domýšlela, že je upozornili, jak mají její dům hlídat a že nesmí z domu vyjít.

Motor začal dunět na plný výkon a po chvíli se již vrtule se svistem rychle roztáčela. Za chvíli se již vrtulník lehce vznesl a mizel nad střechami nejbližších domů. Nabral přímý směr k letišti, aby co nejdřív byli u velitele oblasti.

* * *

Sergej si hlasitě oddechl, největší riziko maléru bylo za nimi. Opodál postávající major si jeho gesta povšiml a na jeho tváři se vykroužil úsměv. I on byl naplněn příjemným pocitem, když viděl důstojníka KGB zuřit vzteky. Podobný obrázek se nevidí každý den!

Když auto s vyšetřovateli zmizelo pod strání, vydal major pokyn posádkám vozů, které dosud stály v řadě za jeho UAZem. Na jeho znamení začala většina posádek ihned vysedat. Bylo zřejmé, že každý ví, co má dělat.

Někteří si s sebou nesli pytle, jiní lopaty, krumpáči, či jiné speciální nářadí. Sergeje nechali stát vedle UAZu a vrhli se do uklízení zbytků. Nejdříve vytahali pokroucená a ohněm zčernalá těla nešťastníků, kteří zde zahynuli.

Sergej sledoval, jak jsou žárem scvrklá a beztvářá, jen jakési pahýly naznačovaly, co dříve bývalo lidskými končetinami. Naskládali je vedle sebe a zabalili do pytlů a zapečetili. Potom je společně odnosili do jednoho z vozů.

Jakmile měli všechna těla posbíraná, motor auta znovu zahučel a auto se pomalu rozjelo k návratu. Nečekalo na ostatní, jeho úkolem bylo co nejrychleji dostat těla obětí z místa neštěstí. Za chvíli, stejně jako GAZ před ním, mizelo v oblacích prachu za kopcem.

K místu neštěstí zacouvalo další auto, z kterého trčelo rameno jeřábu. Těsně vedle něj zastavilo další, s běžnou nákladní plošinou. Motor jeřábu se na plno rozeřval a rameno se přetočilo nad spaleniště.

Ke spouštění háku rychle přiběhli vojáci, kteří pobíhali u spaleniště a lany začali připoutávat ohořelou kostru nákladního auta. Za chvíli dal jeden z nich pokyn a rameno vše zvedalo vzhůru. Netrvalo to ani tak dlouho a všechny velké a těžké části vraku skončily naložené na jedné hromadě na korbě auta.

Vojáci zatím pobíhali po spaleništi a sbírali všechny drobné věci, které ležely na popelu. Jeden kousek železa za druhým nahazovali na oba nákladní automobily, dokud všechny drobné železné díly nesesbírali. Major postával spolu se Sergejem nedaleko od nich a sledoval jejich práci. Sem tam ukázal na nějaký zapomenutý díl, aby nepřehlédli naprosto nic.

Když posbírali všechny díly, zamávali na řidiče posledního auta. Těžké nákladní auto, které mělo na předku připevněnou velkou radlici, dojelo k místu požáru. Radlici spustilo a začalo spálenou zem se všemi zbytky shrnovat. Nahrnulo je do jedné z proláklín, kterými byl vrcholek poset. Opakovaně najíždělo na zčernalé zbytky a společně s hlinou je hrnulo do prohlubně. Pečlivě uhlazovalo zasažené místo, aby na něm nezbylo nic jiného, nežli rozrytá země.

Za chvíli se ocitla veškerá spálená zemina v dolíku, společně se všemi shořelými zbytky. Na ně pak ještě nahrnuli trochu čerstvé zeminy, takže všechno zmizelo pod vrstvou hlíny.

Na místě neštěstí již nebylo téměř znatelné, že zde k něčemu došlo. Všechny stopy, které zde ještě před několika minutami nalézaly, beznadějně zmizely. Jen podivně sežehlá a zčernalá tráva ve velkém okruhu prozrazovala, že se zde cosi přihodila. Skupina svůj úkol, zahladit všechny možné zbytky po neštěstí, splnila skupina rychle a přesně.

Neuběhlo ani půl hodiny, co auta zahlazovací skupiny zastavila u jejich dveří. jednotka svou práci dokončovala a chystala se k odjezdu. Vojáci ještě několikrát rychle proběhli s lopatami nad osudovým místem a když povrch uklidili, začali nastupovat zpět do UAZů. Zvolna sjížděli po hrbolaté cestě a v prachu mizeli mezi řídkými stromy.

"Tak jsme tady hotovi," oznámil major rázně Sergejovi, "připravte si hlášení, ještě se dnes uvidíme. To už budeme řešit, co budete vypovídat. Jasně, soudruhu?"

Naklonil se k němu a díval se na něj jak na přihlouplého. Sergej jen srazil paty a přiložil bleskově ruku k čepici.

"Všechno jasné, soudruhu majore," zařval poslušně, "připravím zprávu a vyslechnu rozkaz o události."

Major spokojeně přikývl a dal rukou znamení k odjezdu. Auto se zhouplo a vyrazilo za ostatními. Sergej pomalu scházel dolů, aby opět vstoupil do operační místnosti.

* * *

McNey horečně telefonoval. Musel se nejdříve domluvit se všemi spolupracujícími veliteli, aby mohly být družice, které potřeboval vypnout, odstaveny.

Měl štěstí. Nikdo neměl závažnější připomínky a protože i náměstek ministra obrany ustoupil jeho požadavkům, mohl s uspokojením konstatovat, že obě družice, dosažitelné z letadla, jsou zmrtněny.

Již nevyslaly jedený signál, ani jeden údaj. Jejich hlas oněměl a informace, které zjišťovaly svými citlivými přístroji, nemohl nikdo využít. Musel se však zavázat, že zdroj informací o počasí nad Sovětským svazem bude co nejrychleji obnoven. Plně si uvědomoval závažnost svého kroku, ale pro potřeby řešení problému s bombardérem nebylo vyhnutí.

Přitom věděl, že jej čeká úkol nejdůležitější a nejožehavější. Musel podrobně informovat samotného ministra, k čemu během letu došlo a jaký se předpokládá vývoj. Bylo nutné jej upozornit na nebezpečí, kterému jsou v této chvíli vystaveni a které se nemusí podařit zastavit. Byl v časové tísní a nevěděl, zda se má nejdříve starat o letadlo, či dát nadřízenému varovné informace.

Rozhodl se, že nejdříve bude situaci řešit, na řeči bude místo později, naopak to nešlo. Čas běžel a letoun OGT se neúprosně blížil k místu, kde měly být střely odpáleny.

Spolu s ostatními veliteli usedl za velký velitelský stůl a pustili se do rozboru situace. Po krátké poradě se společně se s nimi rozhodl okamžitě vyhlásit bojový poplach pro skupinu stíhačů, kteří byli dostupní a mohli včas zasáhnout.

Museli počítat se vším, takže přijali i možnost, že budou nuceni přistoupit k radikálnímu řešení. Sestřelí OGT, pokud se jej nepodaří zastavit jinak. Rozhodnutí, které jim zabralo hodně času a vyvolalo ostrou diskuzi, nežli bylo konečně přijato. Skupina stíhačů bude připravena jako záloha pro chvíli, kdy ostatní varianty řešení selžou.

Na pokyn z velitelského centra zazněl na letecké základně Markan signál příkazující start operační pohotovosti. Dvě letadla se vzápětí vznesla z přistávací dráhy a přímým kurzem spěšně zamířila k B-52, které se blížilo do jejich zóny a jež nyní hrozilo vyvolat světový konflikt. Nebude dlouho trvat a dostanou se se svými raketami na dostřel.

V samotném obřím bombardéru ještě nikdo netušil, jaká mašinerie se v tuto chvíli rozjíždí a že velení je rozhodnuto přistoupit i k tomu nejdrastičtějšímu řešení, jen aby konfliktu zabránilo. Neměli ponětí, že se právě v těchto minutách rozhoduje, zda bude ukončen nejen let nebohého bombardéru.

Ve velitelském stanovišti se všechny pohledy zvědavé zamířily ke dvojici spojařů, kteří se stále dokola pokoušeli o obnovení ztraceného spojení s letounem.

Neustálé vrtění jejich hlav jednoznačně prozrazovalo výsledek jejich činnosti. Navázání spojení se stále nedaří a nikdo nechápe, co se stalo. Celá velitelská skupina tak dál tápala v mučivých nejistotách. Neměla žádné zprávy z paluby a tak neměl nikdo v tuto chvíli nejmenšího tušení, co se v letadle děje. Jeho vysílačky byly němé, ani jediná se již neozvala, na opakované dotazy nikdo neodpovídal. Dokonce i automatický odpovídač přestal fungovat. Mrtvolné mlčení bylo v této chvíli hrůzostrašné a každý si představoval děsivé výjevy, jež mohou znamenat.

Na planžetech se bod, symbolizující let bombardéru, blížil bodu B nula. Jen omezený počet lidí však tušil, jak kritický okamžik nastává. Skupinka velitelů, která informována byla, však začínala být značně nervózní. Pokud se nepovede situaci co nejdříve vyřešit, bude nutno přistoupit k poslednímu, krajnímu způsobu řešení, kterého se však velmi obávali.

I McNey již začínal propadat beznaději, že se vše podaří zdárně vyřešit a proto si alespoň trochu oddechl, když uviděl známý vrtulník, přistávající těsně vedle budovy řízení leteckého provozu. Od něj si sliboval, že přiveze materiály, které jim zásadně pomohou problém vyřešit.

Muži na jeho palubě nečekali, až se motory stroje zcela zastaví a ještě za letu vyskakovali. Rychle vbíhali do budovy a hnali se po schodech nahoru. Za malý okamžik vpadli do řídicí místnosti a předstoupili před McNeye.

"Tady máte ty podklady, pane," hlásil splnění rozkazů zadýchaný Greg a pokládal před McNeye první stoh papírů, jež vyndával z aktovky. Ten k němu udiven vzhlédl.

"Dobrá práce, Gregu," pochválil jej. "Jak vidím, mé povzbuzení ti pomohlo. Dostali jste odtamtud všechno? Nebo tam budete muset ještě jednou?"

"Zatím je to všechno," hlásil Greg, "jestli tam ještě něco je, to se zjistí až podrobnou prohlídkou. Našli jsme to, co pro naši věc zcela postačuje, abychom měli jasno, o co tu vlastně jde a co se chystá. Jsou tady kompletní zápisky toho chlapa. Máte tam, kdy, kde, jak, prostě úplně všechno. Je tam i přesný místo, kdy to chce odpálit a kam je chce zacílit. Prostě od a do zet."

"Fajn, dobrý výkon," chválil ho McNey, "my se na to podíváme. Budeme to muset urychleně projít a pak najít způsob, jak se s ním nějakým způsobem spojit. Dobrá práce i od vás, hoši. Přesto byste se měli ještě jednou vrátit a trochu to tam prošťourat. Teď už vás čas nebude tlačit, tak si s tím dejte záležet."

Celá pětice rázně pozdravila a vyšla ze dveří. Když vyšli před budovu, nasedli tentokrát do dvou černých aut a zamířili zpět k domu paní Sterbackové. Svou práci ještě museli dokončit.

"Jak jsou daleko stíhači pohotovosti?" otočil se McNey na muže po své pravici, který sledoval poslední pohyby všech objektů kolem sledovaného stroje.

"Zatím jim chybí dvacet pět minut," dostal okamžitou odpověď. "pak se dostanou na dostřel."

"Tak to je dobrý," spokojeně konstatoval McNey. "to by mělo stačit... co chcete?"

Obrátil se na poručíka, který se náhle objevil ve dveřích, kde stál v pozoru s čepicí v ruce a čekal, až bude osloven. I když nesl důležité materiály, netroufl si skočit generálovy do jeho jednání a čekal, až na něj přijde řada.

"Pane," pronesl úslužně, "přinesl jsem vám materiály muže, co jste požadoval. Sehnali jsme všechno, co tam o něm máme. Ale zas tak moc toho není."

"Dobrá," pokynul generál, "položte je sem," ukázal na volné místo na velkém stole, u kterého stál. Bylo na něm velice málo místa a musel chvíli vybírat, než vhodné našel.

Poručík došel ke stolu a opatrně na něj svazek, který držel v levé ruce, položil. Dal jej hned vedle dvou štosů, které na něj před chvílí položil Greg. Předpisově pozdravil, otočil se a odešel.

McNey se podíval na stůl s přinesenými papíry, poté na planžet, kde pozorně sledoval poslední pozici sledovaného stroje a zamyslel se.

"Tak jo," rozhodl se, "nejdřív začneme tím Sterbackem. Snad tam najdeme způsob, jak ho zastavit."

Zamumlal si spíše pro sebe.

* * *

"Tak už jsou pryč?" obrátili se k němu oči většiny členů posádky.

"Jo, všichni," oddechl si Sergej a odhodil čepici na stůl. "Ten bláznivej tajnej si nedal pokoj do poslední chvíle. Je to přece jenom otravnej červ."

Pak udělal to, na co všichni toužebně čekali, i když to neřekli nahlas.

Otevřel šuplík a rychle vyndával na stůl sklenici s vodkou a vedle ní prázdné sklenky. Všechny se okamžitě ocitly v nedočkavých rukou, které po nich chňaply. Ihned byly přistavené u Sergejovy ruky, která držela sklenici. Nenechal se pobízet a jednu po druhé plnil, dokud nebyly naplněny všechny. Pak je všichni na pozdrav zvedli a nakonec prudce vychrstli do úst. Spokojené zatřepání hlavami a odkládali sklenky na stůl. Za nimi již postávala další skupinka, na kterou nezbylo místo v prvním kole.

"Uf..." zvolal blaženě Saša, "tak tohle jsem už potřeboval jako sůl."

"Bylo na čase," připojil se Valerij, "to sucho se už nedalo vydržet."

Po starších mazácích přišla na řadu i parta nováčků. I jejich sklenky Sergej naplnil a již téměř prázdnou sklenici dal zpět do šuplíku. Druhá skupina své přiděly vypila a za chvíli i skleničky zmizely stejně tam, kde předtím láhev. Všechno opět pečlivě zamaskoval a šuplík zavřel. Teprve poté se podíval na planžet a monitory, jak se změnila situace po dobu jeho nepřítomnosti na stanovišti.

"Tak co se zady děje?" zeptal se nahlas a rozhlédl se po přítomných, "je něco nového?"

Jako první se obrátil k Pasočkinovi, který již seděl u svého stolku, spokojeně opřen o křeslo, mikrofon odložený na stole.

"Už je klid po bouři," spokojeně se k němu otočil, "amíci se již stáhli a naše hotovost jde také domů. Z těch zajímavých strojů už nám tu zůstává jen ten nový okolník, ale i ten se teď bojí přiblížit, takže letí dost daleko od pásma."

Sergej se podíval pozorněji na monitor, aby si potvrdil jeho slova. Skupina teček znamenající americké stroje již byla velký kus od pásma, které značili jejich vojenský vzdušný prostor. I když kličkovala, pomalu se vzdalovala a jasně mířila k místu, které bylo vyznačeno jako stanoviště letadlové lodi.

Další, větší skupina vlastních letadel byla velký kus na sever od nich a zjevně. I ona se odpoutávala od skupiny nepřátelských strojů. Zřejmě měla v plánu přistát na vlastních letištích. Jen jedna dvojice, zřejmě vzdušná hlídka ještě kroužila na místě, které ještě před několika hodinami hrozilo být místem velkého střetu. Ta zůstávala jako jistota, kdyby se Američané z nějaké důvodu rozhodli vrátit. Zřejmě nebude trvat tak dlouho a stroje namíří na své letiště i ona. Letadel v krizovém místě rychle ubývalo.

Nemohli však v ostražitosti úplně polevit, osamělý letoun, který letěl podél jejich hranic představoval určité nebezpečí. I když zatím jeho let byl mnohem klidnější a probíhal mnohem dále od hranic jejich zóny, nežli let jeho předchůdce, museli jej neustále kontrolovat, zda nemá v úmyslu provést něco podobného.

V jaké další drama se proměnil let prvního okolníka, neměli nejmenší tušení. Byl již dávno mimo jejich oblast a tak už nikoho z nich nezajímal. Hlavně že byl pryč z jejich obrazovek a starosti s jeho letem připadly někomu jinému.

Sergej se posadil ke svému stolu a připravil si knihu služeb, aby dokončil přerušené zápisky o průběhu služby. Už věděl, že je stejně jedno, co napíše. Tajná služba zápis stejně změní, možná zcela zničí. Zůstane tam jen to, co bude oficiálně schváleno. Blížil se konec směny, na který se již všichni těšili. Bylo to tak vždy, dnes však byla služba obzvlášť namáhavá a vyčerpávající. Ještě dvě hodiny a bude konec.

* * *

McNey si přitáhl před sebe desky s požadovanými údaji člena posádky. Ostatní velitelé sedící kolem jej mlčky a pozorně sledovali. Když otevřel desky, zadumaně si proběhl první stránku. Procházel je jednu po druhé a občas si do bloku udělal několik poznámek.

"Takže," pronesl po chvíli ticha, kdy ostatní čekali, co zjistí, "máme tu o něm všechno. Stáří dvacet čtyři, vojenská akademie, rodiče... matka je Maďarka, otec... Čechoslovák... od svých osmi let občanem USA... prošel leteckou školou v Marck Salla... výcvik na B-47 a B-52... čtrnáct dokončených letů. Základní, všeobecné údaje, celkem nic neříkající. Tady se z toho nic dalšího nevyčte. Hodnocení činnosti během letu... vždy výtečné, u všech bez výjimky... plnění úkolů... vynikající. A podívejme... tohle je zajímavé. Má tady od instruktora poznámku: "Na lety se vždy individuálně připravoval. Sám si shromažďoval informace o úkolech posádky na trase letu. Za letu jen a jen příkladné chování, zodpovědný, snaživý, po každém letu to nejlepší hodnocení. Ten člověk je snad dokonalý... no... pak tu máme odborné posudky. Psychická odolnost výborná, psychická zátěž... výtečná, výsledky práce pod tlakem... vynikající, stressová odolnost... výborná. Také všechny ostatní parametry má vynikající. Fyzická kondice, výtečné výsledky ve školních výsledcích, vynikající expert přes počítače. Krátce ženatý, bezdětný. Záliby: letectví, vodní pólo a lyžování. Je vášnivým sběratelem obalů cigaretových krabiček, což je obzvláště zajímavé, protože sám je nekuřák a téměř abstinent. Politické zaměření: zarytý antikomunista, aktivně nečinný, prověrkami prošel bez ztráty jediného bodu. Výsledky všech zkoušek má za 'A'. Takže to je vše, co z jeho materiálů vyčteme, víc zajímavého pro naši potřebu zde není."

Zakončil svou dlouhou citaci z dodaných podkladů. Odložil desky na stůl a rozhlédl se po okolních mužích v uniformách.

"Takže tohle je jeho profil," zkoumavě se po něm podíval, aby poznal jejich názor. "Je vidět, že patří mezi jedny z nejlepších vojáků, co do vzduchu posíláme. Má někdo nějaký dotaz, nebo připomínku?"

Otočil se k ostatním. Všichni mlčeli, nikdo nic nepotřeboval doplnit.

"Vaše návrhy, pánové," vyzval je znovu důrazným hlasem McNey a ostřížím zrakem přejížděl od jednoho k druhému.

"Ten člověk by zasloužil být vzorem pro nováčky v akademii," pronesl zamyšleně jeden z nich, "a ne být honěn celou armádou s nejlepší americkou technikou."

"Jeho ohodnocení je opravdu velmi vysoké," prohlásil další z nich, "neobvykle vysoké. Zřejmě to je ten správný typ na nějakou individuální, náročnou akci."

"Asi bude těžké jej na něco nachytat," dodal pomalým hlasem další, "drogy bere?"

Otázal se a McNey znovu nakoukl do papírů.

"Nikdy nebylo zjištěno. Žádný test je neodhalil," odpověděl po chvíli, "...nebo se to neví, nikdy se pod jejich vlivem neprojevil. Jeho soukromý život je vůbec podezřele příkladný, nemá zaznamenaný jediný škraloup, jedinou věc, která je zajímavá. Účty platí řádně, exekuční příkazy nejsou. Ten člověk snad nikdy v životě ani špatně nezaparkoval."

Kroutil nechápavě McNey hlavou a jako uhranutý stále hleděl do svazku.

"Co za tím, proboha, jenom vězí?"

"Pochází z Evropy," zamyslel se vedle stojící major Creap, "nemá nějaké vazby tam? Politické styky, staré kamarády, přátele či nepřátele. A nezapomeňte na možné napojení na nějaké služby... KGB, Stasi, nebo tak?"

Doplnil své otázky. Generál jen stále vrtěl hlavou.

"Kdepak," prohlásil rozhodně, "tady nic není. Byly mu teprve dva roky, když emigrovali. To snad žádné upsání nestihl."

Pokusil se o vtip, který tentokráte nenašel odezvu. Situace byla příliš tíživá.

"Mám tu prohlášení FBI," ukázal plukovník Tissant na několik listů z označením "Přísně tajné!" "je naprosto čistý. Byl několikrát důkladně proklepnutej. Nenašli vůbec nic, dokonce u něj není uveden ani jediný případ podezření. Všechny kontroly bez jediného pochybného zápisu. Je to až neuvěřitelný, protože jako podezřelí jsou tady vedeni snad všichni, včetně nás."

Zakončil toto jednání. Zjevně touto cestou se k pokroku nedostanou.

NcNey nakonec tedy odložil desky kousek dál a přisunu další štos, který přinesl Greg.

"Takže tohle zakončíme," pronesl rozhodně, "a přejdeme k tomu, co nám přinesli z jeho domu. Jak to vypadá, zde to bude rozhodně pestřejší. Tady máme jeho poznámky, kde je všechno zachycené. Je obdivuhodné, jak pečlivě se na akci připravoval, co všechno zahrnul a na co nezapomněl. Jeho plány, propočty a výsledky, všechno to je velice zajímavé. Vezmeme to jedno po druhém."

Opět chvíli počkal, zda nebude mít některý z přítomných dodatek či připomínku. Nikdo se ale neozval, takže pokračoval dále.

"Tady už nám to trochu hoši připravili," na malý okamžik se zamyslel, "takže se můžeme rychle dostat k jádru věci. Zde jsou výpočty, kde je z bodu B nula..." opět se zarazil a chvíli přemýšlel, "ten bod se nachází..." jeho oči začaly hledat na mapě uvedené místo, "jen co ho najdu... ten se nachází... kde to jen je... aha, už to mám, zde!"

Zvolal spokojeně a jeho prst se zabodl do místa na mapě, na stole před nimi.

"Takže to souhlasí s tím, co nám řekla jeho žena. Odsud chce odpálit všechny rakety," pokračoval v úvahách. "Jak vyplývá z uvedených dokladů, míní je odpálit všechny najednou, proto si vybral nejideálnější místo z celé trasy letu. Má ho opravdu geniálně vybrané, odtud je to nejkratší cesta ke všem jeho plánovaným cílům. Střely budou letět prakticky stejný časový úsek, takže obrana se nestačí po prvním úderu ještě nestačí připravit na další. Než si uvědomí, že je to útok raketami a než bude připravena celá obrana, doletí k cíli i ta poslední. Chytře vymyšlené, také si dal záležet s výběrem cílů. Všechna vybraná místa jsou velkoměsta, každé nejméně s milionem obyvatel nebo více, což znamená, že jeho záměrem je zabít co nejvíce lidí. Menší města, která jsou pro nás strategicky mnohem důležitější, vynechává... z uvedeného jasně vyplývá... že jeho snahou není uškodit hospodářství, ale zabít... a to co nejvíc. Takže žádný další vojenský cíl nesleduje."

Shrnul vše do krátkého závěru. Bleskově je seznámil ve stručnosti s informacemi, které mu cestou k němu na kusu papíru připravil Greg. Z něj nejvíce četl a současně vybíral patřičné listy z hromady na stole. Jelikož je měl pečlivě sestavené, nemusel nic zdlouhavě hledat. Ostatní na něj hleděli a mlčky sledovali jeho výklad, někteří si dělali drobné poznámky.

"Je znám důvod," ozvala se ze skupiny připomínka, "proč chce na ta města ty rakety vystřelit?"

"To je dosud až ta poslední otázka," zamyšleně pronesl McNey, "na kterou ještě neznáme odpověď. Ostatní už jsou celkem zodpovězeny. Proč, co tím sleduje, to zatím nevíme, na to se právě snažíme odpověď nalézt. Mezi zvažovanými variantami je i provokace KGB. V tomto směru jsme celkem nejdále a všechno nasvědčuje, že tuto tajnou službu z toho můžeme tentokrát vyloučit, i když u ní nikdy není nic jisté."

"Nenastalo u něj nějaké pomatení? Psychická porucha, demence? Nějaká skrytá úchylka?" znovu se ozval Tissant a zvědavě po McNeyovi pohlédl.

"Ze všech prohlídek u psychologů jsem nenašel jedinou poznámku, co se toho týče. Jak jsem se již zmínil před chvílí, nemá jediný černý bod, jediné negativní ohodnocení. Podle nich je dokonale duševně připraven."

"Co ta manželka," zazněla další otázka, "řekla něco víc? Nemají rodinné konflikty? Manželské tahanice, spory po majetek? Podala nějaké vysvětlení? Co soukromý sexuální život? Je zkontrolována?"

"Ne," zavrtěl McNey hlavou, "nic dalšího neřekla a dle prověření je i toto v naprostém pořádku. Žije poklidným a poměrně spokojeným rodinným životem. O celé akci, jak to vypadá, neměla do poslední chvíle nejmenšího ponětí. Na všechno přišla až dneska a údajně naprosto náhodou. Byla to dokonce ona sama, kdo na tento připravovaný materiál přišel a dala nám včas varovný signál, že je akce připravená na dnešek. Nebýt jí, asi bychom se o ní dozvěděli až by byly rakety ve vzduchu. Je sice pravda, že let měl již určité problémy během celého letu, ale nedávali jsme to do souvislostí s takovou akcí. Tohle nikoho z nás nenapadlo, celou dobu jsme hledali spíše problémy v technických závadách."

Rozhostilo se napjaté ticho. Někteří přemýšleli, jiní si něco zapisovali.

"Co peníze?" zazněl důležitý dotaz z hloučku důstojníků, "výkupné nežádá? Obvykle se taková akce dělá, aby z nás dostali nějaký ten milión, všichni to známe z televize."

Nadhodil další možný důvod. McNey se chvíli zamyslel, ale pak zavrtěl hlavou.

"Ne," odmítl opatrně tento názor, "i když vyloučit to samozřejmě nemůžeme. Z jeho postupu se dá usuzovat, že to záměrem není. Dosud se o tom ani jednou nezmínil, ani náznakem na sebe neupozornil, že něco chystá. Zatím se letadlo již dostalo velice blízko bodu B, takže už nemá moc času na nějaké domlouvání výkupného. S tím by musel začít nohem dřív, teď už je jednoznačně pozdě. Stačilo by nám kratičké zdržení, nějaké malé problémy a byl by za bodem, který má vypočten jako základní místo odpalu. A všechny výpočty má směřovány k tomuto bodu, s další eventualitou vůbec nepočítá, což by v takovém případě musel. Nikde jsme nenašli ani náznak toho, že by měl nějaké záložní místo pro odpal. Za tím bodem je

v koncích, nemůže si dovolit jej přeletět. Objevili jsme naštěstí jeho akci mnohem dříve, než asi sám očekával."

Zakončil své úvahy McNey. Jeho zrak pátravě přejížděl po jejich tvářích a čekal, co dalšího budou potřebovat vědět. Již se nikdo neozval, všichni se tvářili velice zamyšleně.

Generál se otočil k planžetu a poté hned na stůl před nimi, který byl zaplněn maketami strojů v oblasti. Když viděl, že se polohy shodují, že jsou na obou mapách umístěny stejně, pozorně se na stůl zadíval.

"Vrátíme se k situaci a čáře Zero," změnil směr svého zájmu, "co nyní dělají Rusové?" otočil se na operátora u obrazovky radaru.

"Už delší dobu se pohybují v kruhu na stejném místě," odpověděl pohotově operátor, "stejně jako naše letky."

"Kolik je tam strojů?" zeptal se znova McNey, "potřebuji přesně, naše i ruské."

"Rusové jich tam mají třicet šest," zazněla první část odpovědi, "my jich tam máme čtrnáct."

"Typy?"

"Rusové všechno Je-7, my dvanáct Phantomů a dvě A-4."

"Jak jsou daleko od sebe, přibližují se?"

"V tuto chvíli je to kolem sto dvaceti kilometrů, před chvílí to bylo sedmdesát. Jak se vzájemné kruhy přibližují či vzdalují."

"Takže ruské stroje již nepostupují dál na východ?"

"Už delší dobu ne."

"Nebudeme tedy hrát karty s čerty," rozhodl po krátkém přemýšlení McNey a obrátil se na odpovědného velitele. "Navíc Černýho Petra máme v tuto chvíli my. Dejte rozkaz k postupnému návratu. Ať se vrací cíkcak metodou, aby byli co nejdále u místa styku. Dáme jim najevo, že se chceme stáhnout, třeba na to přistoupí. Je nejvyšší čas pro dnešek legrácek zanechat. Problém s OGT je mnohem závažnější. Opatrně je stahujte, dohlédněte na to."

Ten kývl na znamení souhlasu, jeho ruka vylétla k čepici a vydal se ke stanovišti, odkud bylo spojení s leteckými silami. Uchopil mikrofon z operátorova stolku.

"Podplukovníku," ozval se jasným hlasem, "pomalý návrat na základnu. Vracejte se Millesovou metodou. Budeme ve střehu, kdyby Rusové udělali něco neočekávaného, nebo je napadlo, že vás začnou pronásledovat. Rozuměl jste rozkazu?"

XXX.

Na velitelském stanovišti oblasti sovětského velení se vše zklidnilo. Velitelé jen unaveně seděli na svých židlích a sledovali měnící se momentální polohy jednotlivých skupin. Jak se

od sebe nepřátelé postupně odpoutávali, zvyšoval se jejich klid. Po okamžicích, kdy ze sebe chrlili jeden rozkaz za druhým, divoce debatovali nad vzniklými problémy, seděli nyní znaveně ve svých židlích a odpočívali. Někteří pokuřovali, jiní jen tupě sledovali přesuny jednotlivých strojů.

Dnes po delší době došlo k nebezpečné situaci a oni z ní vyvázli velmi úspěšně. Naštěstí takto horké chvíle nevznikaly příliš často. Byli spokojení, že vše dobře dopadlo a navíc, oni z ní vyšli jako hrdinové. Představa ocenění na nejvyšších místech se jim všem velmi zamlouvala. Hlavně se již všichni viděli na spokojené dovolené na Krymu, která byla součástí jejich očekávané odměny.

Zbývá jim ještě vyřešit mimořádnou událost na základně Krasunskaja. Došlo tam k obětem na životech, to je vždy velmi nepříjemné. Jako neoptimálnější se jevílo řešení, kdy za příčinu tragédie označí selhání lidského faktoru.

Takové řešení se volilo pokaždé, když svědci zahynuli a nebyla možnost zjistit skutečný stav věcí. Stopy se mohly zahladit, oficiální komuniké vysvětlilo neštěstí tak, jak si to oni přáli. Dobře věděli, že ministerstvo nerado slyší o selhání sovětské techniky a tak se dále, hlouběji, tyto případy neprozkoumávaly. Lidským faktorem, jeho selháním, se nechalo zamaskovat prakticky vše. Tak bude zapsáno v materiálech, které zkoumaly příčiny neštěstí. Rodiny se nic nedoví, novináři dostanou oficiální vyjádření, které povinně otisknou, odměnění budou spokojeni.

S uspokojením sledovali, jak před ně předstupuje velitel pozemních jednotek, aby přečetl návrh na rozkaz. Všichni pozorně poslouchali, když začal z desek vytahovat hustě popsané papíry a pustil se do čtení obsahu. Uslyšeli přesně to, co chtěli slyšet.

Mimořádná událost je vysvětlena, viníkem události je některý ze členů posádky, který svou nedbalostí přivedl raketu k předčasnému výbuchu. Zbytky jsou požárem tak poškozeny, že nejde přesně určit, který z nich konkrétně nehodu zavinil. Protože celá posádka, včetně viníka neštěstí, zahynula, takže není koho stíhat a pro další důležité úkoly se další šetření zastavuje. Sklidil nadšený aplaus.

"Ale soudruzi!" zaznělo zoufalé zvolání. "Podle zpráv už má ten případ vyšetřovat KGB!"

Ozval se jeden z nich ulekaně. Všichni zmlkli. Na tohle zapoměli.

"Nechte to na mě, já mám v Moskvě známé, vyřídím to," ozval se rychle jeden z nich, "vždyť jsem nějaký čas u KGB pracoval. Nyní starých známostí využiji, podejte mi telefon."

Vzal na sebe vyřešení nečekaného problému jeden ze statných generálů. Vyzývavě se po nich podíval a otočil hlavou několikrát na všechny strany, jak dával najevo, že na aparát čeká. Jeden z vojáků mu jej bleskově přinesl. Když vytáčel číslo, ostatní cela tiše seděli a pozorně jej pozorovali. Přiložil sluchátko k uchu a pozorně poslouchal.

"Soudruha Gavčikova," zvolal do sluchátka, "ihned!" zařval ještě mocněji, když se mu ozval těžký mužský hlas.

Pak už jen následovalo krátké vysvětlení a zdůvodnění, proč je nutné ukončit vyšetřování. Od vysoce postaveného soudruha zazněla dlouhá přednáška, kdy dával najevo svou dobrou vůli a důležitost svého postavení. Generál jen mlčky přikyvoval.

"Ano... ano," hekl poníženě.

Byla jeho jediná slova, která ještě v rozhovoru použil. Teprve po delší chvíli spokojeně sluchátko odložil.

"A je to," zabručel spokojeně a odložil telefon a vítězně se rozhlédl kolem sebe. "Věc je vyřešena. Soudruh Gavčíkov stahuje všechny lidi z šetření události, major Novakov převezme další kroky. Bude poučen, jak má být případ uzavřen. Myslím, že pro dnešek už toho bylo dost a mohli bychom to zabalit," zakončil hodnocení výsledku svého telefonování.

* * *

"Snad tím pádem budeme mít volné ruce," pokračoval McNey ve výkladu, "abychom vyřešili problém s naším letadlem. Jak vypadá spojení? Už se vám ho podařilo navázat?"

Otočil se k jednomu ze dvou operátorů, snažící se o spojení s posádkou letadla.

"Ne, pane," zavrtěl jeden z nich hlavou. "Neustále to zkoušíme, ale nedaří se. Nevím, jestli mají vysílačky vypnuté, či jenom neodpovídají na volání."

"Zkuste to dál," vybídl je McNey. "Co družice? Vysílají?" přeskočil s otázkami na dalšího operátora, sedícího hned vedle nich.

"Ne," zavrtěl hlavou také, "už ani nepípnu. Jsou spolehlivě vypnutý, neprojevily se žádné obtíže. Monitoruju je, ale zatím jsou pěkně zticha, jen ten čas nás tlačí. Ministr povolil jen dvacet čtyři minut, tři už uběhly."

"No dobrá..." zahučel McNey, "musíme to do té doby zvládnout. Materiály máte prostudovány? Co navrhuje, pánové?"

Obrátil se k ostatním kolem stolu, kteří si rozebírali připravené papíry od paní Sterbackové a pozorně si je prohlíželi. Měli je nyní roztahané po celém obvodu stolu.

"Pokud není spojení s letounem," ozval se hlas jednoho z velitelů, "nevidím jiné řešení, než sestřelit!"

"Sestřelit?" nespokojeně vybuchl McNey, bylo vidět, že jej tato varianta velice rozčiluje, nerad o ní slyšel. "Je sice již rozhodnuto, já vím! Ale až v krajním případě - nevezmu si přece na svědomí zabít sedmi lidí! Sedm dokonalých, perfektně vycvičených a věrných občanů USA. Alespoň ne tehdy, dokud existuje nějaká možnost, jak je z toho dostat. Měl jsem na mysli nějaké konkrétní řešení, abychom k tomuto kroku nemuseli přistoupit."

McNey se urputně bránil, ale sám nejlépe ze všech tušil, že všechny okolnosti k této alternativě neodvratitelně směřují. Jak čas běžel, jevílo se řešení sestřelu jako nevyhnutelné. I když se mu do ní chtělo ze všeho nejméně, zřejmě jim nic jiného nezbude. Bude to tak. Nakonec jsou donuceni střílet na letadlo s vlastními lidmi!

Nastalo chvíli ticho, každý pečlivě zvažoval možnosti.

"Funguje možnost zablokování mechanismů raket?" zeptal se jeden z velitelů, plukovník Manneswey.

"Ne," zavrtěl McNey hlavou. "Sterback letadlo zcela ovládl, je pánem počítačů a tím pádem i celého stroje. Sám v této chvíli všechno ovládá a o všem rozhoduje. V tuto chvíli na něj nemáme."

"Pokud tedy není spojení," přidal se podsaditý plukovník Greenack, "nevidím východisko. Letadlo se rychle blíží k bodu B nula. Jestli zaváháme, můžeme tu pravou chvíli prošvihnout. Neriskujeme, jednejme. Já jsem pro sestřelení."

McNey sebou trhl a podíval se na hodiny na jedné ze stěn. Čas opravdu neúprosně běžel jak o závod a bylo jasné, že musejí zrychlit tempo jednání.

"Jak jsou daleko naši stíhači od OGT?" přidal proto McNey na frekvenci svých otázek.

"Za osm minut jsou na dostřel palubních raket," ozvala se odpověď druhého operátora, který se soustředil na tuto skupinu.

"Jak daleko má OGT do bodu B nula?"

"Osmnáct minut."

"Dobře," soustředil se McNey, "ať tedy stíhači přiletí co nejbližší a hlásí, co se tam děje. Vyčkáme, jak se situace vyvine, dokud to půjde, ať se drží zpátky. Jestli nebude jiné řešení, ať mají rakety připraveny. Dám rozkaz."

"A co když Sterback propadne panice," vyjádřil obavy Tissant, "a odpálí rakety ještě před bodem B, až uvidí, že tam nebude mít žádnou šanci?"

Zazněla zcela logická otázka.

Po jejím zaznění nastalo tíživé ticho. Také McNey se nad připomínkou zamyslel. Takovou možnost museli vzít v úvahu, protože k ní skutečně mohlo dojít. Všechny by tím překvapil a mohl by dosáhnout svého cíle.

Rozběhla se živá diskuse na téma, jak takové události zabránit. Žádné rozumné řešení však nikoho nenapadlo, takže po chvíli jejich hovor utichal, až po chvíli zmlkli úplně.

Již to vypadalo, že na další řešení neprijdou a opatření, do kterého se jim vůbec nechce, budou muset vykonat. Všichni se ho báli, protože to bylo to nejhorší řešení ze všech, pro které se mohli rozhodnout. Chtěli se mu za každou cenu vyhnout.

"Ale to je přece blbost," zvolal náhle jeden velitel ze své skupinky, "všechno má přece naprogramovaný na B nula. Kdyby to chtěl odpálit dřív, musel by všechno předělat a na to nemá dost času a než by to udělal, dostal by se jistě až za B nula. A pokud jsem dobře slyšel velitele, nikde se nenašly sebemenší náznaky, že počítá s jiným místem odpálení než B nula je. Všechna ta jeho pečlivá, superdokonalá příprava, které věnoval toli času a energie, všechny

ty výpočty by byly k ničemu. Rakety by letěly bůhvíkam a není jisté, zda by se vůbec dostaly ke svým cílům a naplnily jeho očekávání. Je si toho určitě vědom - ten chlap si jde přece tvrdě za svým, má všechno určitě dobře spočítané. Jak zde bylo řečeno, chce zabít co nejvíce lidí, jakoukoliv změnou v plánu by neměl k tomu neměl šanci. Jeho riskantní akce by měla v tom případě velice nejistý výsledek a možná by byla úplně k ničemu. To nebude riskovat. Jeho jeho dinou a poslední nadějí je, že dotáhne plán do konce - že rakety odpálí z místa, které mu výpočty ukázaly jako nejvýhodnější. Jakýkoliv posuv pro něj ztrácí úplně všechno!"

Ostatní na něj vděčně pohlédli. Zní to rozumně a šance tu tím pádem stále ještě je. Zřejmě jim vytrhl trn z paty. Nebezpečí, že budou muset dát povel ke střelbě vlastnímu stíhači, se tak o něco oddálilo.

"No vlastně... máte pravdu," souhlasil po chvilce přemýšlení McNey. "Tuto myšlenku musíme vzít v úvahu, protože i sám Sterback je v časové tísní."

Oddychnutí všech přítomných bylo zřetelné. Generál McNey se zvedl ze židle a opřel se pěstmi o stůl.

"Nedá se nic dělat," podíval se jim postupně přímo do očí, "něco riskovat musíme. Jestli to odpálí, bude to mezinárodní konflikt, jestli ne, sestřelíme vlastní stroj za desítky miliónů se sedmičlennou posádkou. Dvě mizerná řešení a my stojíme před rozhodnutím, jaké z nich zvolit. Tak teď vyberte to lepší, pánové."

Napřímil se a rozhlédl, jeho zrak pomalu klouzal po každém z nich.

"Pánové," řekl po chvíli rázně, "zde už nic nevyřešíme. Jděte na svá místa a postupujte podle pokynů a dalších rozkazů. Já jdu informovat ministra, aby mohl reagovat na možnou krizi v mezinárodních vztazích. Vy se připravte na možné následky po dopadu sestřeleného stroje s atomovými zbraněmi. Každý z vás, ať má připravené své lidi na velkou akci, až budeme likvidovat následky, ty nebudou malé, problémů bude požehnaně. Zřejmě nám to spadne do hustě obydlených částí Indie či Pákistánu. Ukáže se, jak je každý z vás na takovou možnost připravený, budeme mít plné ruce práce."

* * *

Jonest se podíval směrem k Estupamovi a jeho pohled jej provrtal křížem krážem. Zatímco sám je celý pryč z narůstajících komplikací během letu, on si tady spokojeně popíjí jeho milovanou kávu. Estupam vycítil jeho pohled a otočil k němu svou hlavu také.

"Koukáš nějak našťavaně," pronesl klidným hlasem, "nechceš se taky napít? Třeba tě to trochu uklidní. Jak to vypadá, budeme pro závěrečný chvíle letu potřebovat pořádné nervy."

Pronesl se starostlivým výrazem ve tváři. Kdyby jen tušil, jak krutou pravdu právě vyslovil!

Jonest jen mávl lhostejně rukou. Jednu věc ale musel uznat. Uklidnit se musí, závěr letu bude opravdu ještě hodně dramatický a on musí mít pevné nervy. Vyhlédl dolů z okna pod letadlo. Mraky, které hrozily velkou bouřkou se již dávno roztrhaly a zmizely kdesi na severu. Kolem stroje již opět svítilo zářivé sluníčko a zalévalo všechno kolem nich jasnými paprsky. Během posledních horečných minut si toho ani nestihl všimnout, oči měl upřeny jen na přístroje.

Hluboko dole zahlédl dokonce krajinu, nad kterou právě přelétali. Vyčnívaly z ní vysoké hory, utopené v moři temných a hlubokých pralesů. Podle polohy se nalézali nad Laosem či Thajskem, ale pohled na krásnou krajinu hluboko pod ním jej v tuto chvíli příliš nepotěšil. Kdyby se jednalo o jinou situaci, asi by se rád nádherou pokochal. Teď věděl, že před ním leží ještě plno vyčerpávající a namáhavé práce. Byl neklidný a neměl z průběhu letu dobrý pocit, a to zatím neměl ještě nejmenší tušení, jaká pohroma se k nim nezadržitelně blíží.

"Tak Garttonery," pronesl po delší době do mikrofonu, "jak to vypadá z čištěním softwaru počítače, už jste s tím něco provedl? Již se blížíme k Indii, nerad bych měnil kurs. Na ten Markan se mi ale vůbec nechce. Je nějaká šance, že to stihnete?"

"Ne," zazněla záporná odpověď, která ho ale vůbec nepotěšila. "Stále nic. Je to skutečně velice dobře udělané, do toho programu se pořád nemůžu dostat. Ten chlap byl vážně dost dobrej. Ale jen klid, šéfe, já to zvládnou."

"Musíte sebou hodit," nařizoval mu Jonest, "času nemáme nazbyt. Ještě něco kolem půl hodiny a pak nás pošlou na zem."

Varoval před nebezpečím, které nad nimi viselo. Jeho hlas zněl znatelně více odevzdaněji. I jemu začínalo být jasné, že pokud se nestane nějaký zázrak, skončí na Markanu.

"Pane," zvolal náhle Kesney, "mám tady dva Phantomy. Rychle se k nám blíží. Jsou z Markanu."

"Asi nás letí přivítat," zareagoval na nečekanou zprávu Estupam, "už jsme se dlouho nudili."

"Za jak dlouho jsou u nás?"

Píchlo jej v prsou - posílají k nim pohotovostní letku. O přivítací jednotce informování v brífinku nebyli, jedná se o akci navíc. Zřejmě se něco děje. A může si být jist, že to nic příjemného není.

"Do tří minut," odpověděl bleskem Kesney, "tedy pokud opravdu letí k nám."

Estupam se otočil na Jonesta.

"Copak se to děje?" podotkl překvapeně, "proč je k nám posílají? Je to nějaký divný. A přitom velení nic neoznámilo dopředu."

"Kesneyi," zeptal se Jonest nedůvěřivě, "jsou to opravdu Phantomy? Nemáme z velení žádnou zprávu, že by nám měl někdo letět naproti. Nemůže to být nějaké nepříjemné překvapení? Třeba zatoulaní Rusové z Vietnamu?"

"Ne, pane," odmítl rázně tuto možnost Kesney, "jsou to určitě naše Phantomy. Už se mi ozvaly jejich automatický hlásiče. Vysílací kód taky souhlasí, stroje jsem identifikoval. Souhlasí i označení letadel."

"Takže musíme zavolat Zahrádku," rozhodl rychle Jonest, "aby nám vysvětlili, oč se vlastně jedná."

Podotkl nervózním hlasem. Chtěl již přeladit kanál pro spojení s velením, když si to ještě rozmyslel. Určitě se zeptají na nejnovější stav dekodování softwaru a bude dobře, když jej bude vědět. Jeho ruka přeladila jiný kanál.

"Garttonery," zazněl dotaz na operátora v letadle, "jak jste na tom? Již jste s tím nějak pokročil? Budu potřebovat nejnovější údaje pro věž."

Zeptal se svým ledově klidným hlasem a čekal odpověď. K jeho překvapení mu nikdo na výzvu neodpověděl!

Ještě chvíli čekal, ticho se natahovalo dál. Nechápatě se po sobě s Estupamem podívali. To by jim ještě scházelo - nefungující spojení na palubě letadla! Dosud v něm vše klapalo a když už cítili, že by nejhorší problémy měli být za nimi, nastane tohle.

"Garttonery," zvolal mírně znejistělým hlasem znovu Jonest, "opakuji. Jak jste daleko s úpravou softwaru? Odpovězte."

Odložil mikrofon a čekal na odpověď, zatím zůstával celkem klidný. Čekal, že jako obvykle zazní veselý Garttonerův hlas a dá mu požadovanou informaci. Po palubě však nebylo mimo vrnění silných motorů slyšet zcela nic. Vypadalo to, že k závadě skutečně došlo.

"Kesneyi," zvolal jméno operátora, s kterým byl před chvíli ve spojení, "potřebuji spojení s Garttonerem, udělejte s tím urychleně něco, nebo mi ho sem pošlete, ať mi poví sám, jak je s tím daleko."

Opakovaný dotaz zazněl důraznějším hlasem, mnohem naléhavěji. Nejistota na něj již plně dolehla. Když domluvil, raději už neodložil mikrofon a čekal.

K jeho překvapení se nikdo neozval ani nyní.

"Garttonery! Kesneyi!" jeho nervózní zvolání se rozlehlo palubou. "Slyšíte mě?" opakoval ještě jednou svůj dotaz.

Jeho netrpělivý hlas zněl po všech stanovištích letadla, což však Jonest v té chvíli ještě nevěděl. Na hlášení se k překvapení obou pilotů nikdo neozýval, mrtvolné ticho bylo odpovědí.

"Tady kapitán Jonest," zkusil další pokus Jonest, když přepnul stanici do všech stanovišť v letadle. "Každému členovi posádky. Ozvěte se všichni, kdo mě slyšíte, kontrola spojení."

Byl již výrazně znervóznělý, jeho prsty poklepávaly na knipl. Také v pilotní kabině zavládlo dusivé ticho.

Nyní už znejistěl i Estupam a oba netrpělivě vzhlíželi k mikrofonu, zda se některý člen ozve. Tíživé ticho nepřerušil žádný hlas, nikdo s posádky se k jejich zděšení neozýval a čas plynul.

Bylo to jasné, je přerušeno spojení s ostatními členy posádky, což značí rozsáhlou poruchu v celém komunikačním systému. A protože se neozval ani jeden člen posádky, jednalo se zřejmě o závadu většího rozsahu.

"To je nadělení," postěžoval si Jonest Estupamovi, "nakonec vypadne celý komunikační systém. Budeš se muset za spojařem dojít podívat, myslím, že má do konce letu o práci postaráno. Snad se mu podaří dát to dohromady. Čert nám byl ten dnešní let dlužen. Nedá se nic dělat, Markanu se už určitě nevyhneme. Doufám, že alespoň s řídicím spojením máme."

Řekl těžkým hlasem plným obav. Po těch slovech si Jonest těžce vzdychl.

"Tak já tam jdu," pronesl druhý pilot a uvolňoval si bezpečnostní pas, aby jej po chvíli přehoupl na stranu. Když jej upravil, chtěl se Estupam z pilotní sedačky zvednout.

"Pánové," ozval se náhle za nimi drsný, neúprosný hlas, "prosím ruce na kolena, nehýbat se!"

XXXI.

Po celé, nekonečně dlouhé dvě hodiny, se již zajímavého neudálo. Velké skupiny stíhačů přistáli na svých základnách, americká letadla skončila na palubě letadlové lodi a jen osamělý okolník dokončil svou pouť kolem jejich pásma. Zvolna odlétal k jihu, tak, jako jindy. Tentokrát se držel daleko od jejich pásma, takže žádný rozruch nevzbudil. Byla to zcela jiná situace, než u prvního stroje. Sergejova parta se zvolna chystala k ukončení směny. Netrpělivě očekávali zvuk motoru, který měl přivést další směnu.

Už se těšili, až všechno dneska skončí. Pohledem na monitory se již nezabývali. Každý se snažil poslední minuty zabavit sám, jak uměl. Sergej vytáhl ze šuplíku láhev se skleničkami. Nalil si sobě a tři další pro mazáky, kteří zde společně s ním sloužili. Na víc již nebylo, láhev již byla úplně prázdná.

Dopili poslední sklenky, Ljošu poslali láhev "pohřbít" a všechno uklidili, aby byla stanice připravena k předání.

Venku náhle zazněl táhlý zvuk namáhaného motoru. Podle zvuku poznali, že se jedná o "jejich" ZIL, který je vozil do služeb. Poslouchali, jak se pomalu blíží, jak jeho staříčkový motor překonával poslední metry, jež ho od stanice dělily.

Nyní už u svých obrazovek poposedávali zcela formálně. Každý měl myšlenky, aby byl co nejrychleji vystřídán a mohl vypadnout z temné místnosti, které měli plné zuby. Nikdo z nich již nevnímal, co se na obrazovkách děje a jaký je pohyb jednotlivých letadel. Nebylo síly, která by je u nich v tuto chvíli ještě udržela, naštěstí to také nebylo zapotřebí.

Druhý okolník zvolna mizel z obrazovek radarů a nacházel se již zcela na dolním okraji, na hranici dosahu lokátorů. Věděli, že ho již mají ve svém zorném poli posádka umístěná mnohem jižněji, které nad ním převzaly kontrolu. Ostatní cíle, které se na radaru ještě pohybovaly, byly většinou civilní spoje či vlastní letadla.

Dveře se otevřely a dovnitř vpadla za velikého halasu další směna.

"Nazdar mládenci, tak jsem se zaslechl, že jste se dneska nenudili!" volal muž jdoucí v jejím čele, když vstoupil dovnitř. "Já doufám, že se amíci vyřádili na vás a nám zase dají pokoj."

Mohutný hlas Ivana Sebarceva zazněl místností. Tento rozložitý, mohutný kapitán šel v čele své skupiny. Oblečen velice ledabyle, cigareta visící z koutků úst vydatně kouřila. Baret měl

zastrčený ležérně za blůzou, některé knoflíky rozepnuty a košile neupravena, opasek svěšený hluboko pod pasem.

Málokomu by to prošlo, kdyby se dostavil takto do služby. Ale Sebarcev mohl. Byl vynikající odborník a skvělý velitel. Žádný z vyšších náčelníků si proti němu nic nedovolil. Prakticky každého tahal při různých situacích z bryndy či jim pomáhal, když si nevěděli rady. A neustále toho využíval. Sergej byl připraven jej přivítat.

"Jo, máš pravdu," kýval hlavou, "to jsme se dneska v každém, případě nenudili," potvrdil mu. Jeho slova dávala tušit, že zpráva o mimořádné události se již stačila rozšířit u ostatních posádek.

"Amíci si tady s námi hráli hru na honěnou. Ono už se dlouho nic zajímavého nestalo, tak jsme si to museli dneska vynahradit. Ale byla to zábava, alespoň to rychle uběhlo."

"To si myslím," volal dál mocným hlasem Sebarcev, bylo vidět, že je dobře naložen. Hlavně jej těšilo, že se událost přihodila v jiné směně. "Myslím, že se na vás už těší soudruzi z KGB, dá se tušit, že si s nimi docela pěkně popovídáte. Jsem zvědav, na koho ten průšvih s STS šestkami hodí. Určitě to odnesete vy, za to dám krk. Ti nahoře to na sobě nenechají. I tu vybuchlou raketu vám přišijou."

"Tak tohle už taky víš?" zeptal se překvapeně Sergej.

"Tady se snad něco utají?" smál se s rozzářeným úsměvem Kataňak, další z nových členů posádky.

"Celou dobu, co sem jedeme, posloucháme rozhovor velení oblasti jak se domlouvají, jak by ten dnešní průšvih s raketákama zamaskovali. Zdá se, že budeš mít možná štěstí. Pupíci se to snaží zahrát do autu, tak to brzy utichne. Kolik jich ve skutečnosti zařvalo?"

Sebarcev objal Sergeje kolem ramen a pustil se do vyptávání, aby z něj dostali podrobnosti. Jako vždy, vše se ihned rozneslo po širokém okolí. Sergeje to nikterak nepřekvapilo, jako zkušený mazák také často používal přemodulovanou vysílačku tak, aby slyšel rozmluvy velitelů. Často pak byli včas informováni o jejich úmyslech.

"Všichni," odpověděl potichu. "Zůstala tam celá posádka, nezachránili ani jednoho. Před chvílí to tady dávali do pořádku, už je všechno pryč."

Dodal a rozhlédl se, zda ho neslyší někdo cizí.

"Hrome," podivil se Sebarcev, "ti sebou ale hodili. To tedy měli strach, aby se to nezačalo důkladněji vyšetřovat."

"Však už tady tajní byli, co si myslíš, ale museli odjet, rozkaz shora. Však jsi je měl vidět, jak prskali. Na tohle nejsou zvyklí."

"No, necháme řeči," odvětil nakonec Sergej, "dneska už toho mám tak akorát, jdeme na to," vybídl Sebarceva a ukázal ke stolu, kde byla připravena kniha kontrol k podpisu převzetí nové služby.

Sebarcev se posadil za stůl a aniž cokoliv v zápise četl, rychle knihu podepsal. Poté ji sklapl a odstrčil na okraj stolu.

Také ostatní si předávali jednotlivá stanoviště. Stará parta jim v rychlosti vysvětlovala poslední údaje minulých událostí, vysvětlili charakter jednotlivých cílů. Předávali své kontrolní zápisy k podpisu.

Noví členové stanice zasedali na uvolněné sedačky a rychle prověřovali situaci na obrazovkách, aby získali přehled o dění ve svém rajónu. Stará parta posbírala své věci a pomalu se se svými batohy shromažďovala u dveří.

"Kde máš něco na přivítanou?" zazněl ještě Sebarcevův dotaz když viděl, že si Sergej bere svůj ruksak s věcmi a chystá si jej dát na záda..

"Já?" podivil se Sergej a hodil si batoh na záda. "To si myslíš, že nám tady něco zbylo? Zvláště, když nám tu amíci tak zatápějí? Je tu sucho, už pěkně dlouho."

"Tak si nastav," vyzval jej Sebarcev a vytáhl plnou láhev ze svého batohu. Se smíchem ji otevřel.

* * *

Oba piloti bombardéru se prudce podívali přes svá ramena. Za nimi stál poručík Sterback. Jeho tělo bylo mírně shrbeno, našponováno jako kočka chystající se skočit po myši. Jeho tvář byla zsinálá, pronikavě bledá. Oči svítily ostrými záblesky, které svědčily o odhodlání ke všemu. Levou rukou se držel kovové schránky za sedačkami. Když pohlédli po jeho pravé ruce, šokováni ztuhli. Svíral v ní pistoli ráže Colt 6,45 a mířil na ně!

Oba piloti zůstali zkamenělí, neschopní překvapením jediného pohybu.

"Tak rychle," zazněl opakovaný nelítostný rozkaz, "říkal jsem ruce na kolena! Myslím to smrtelně vážně. Pokud uděláte nějaký rychlý, či podezřelý pohyb, střílím. Nechcete doufám nějakou předváděčku, abyste pochopili, že to není srandaí? Jsem rozhodnut dotáhnout svou věc do konce, tak mi to nedělejte těžší."

Vypadal chladně a odhodlaně. Bylo zřejmé, že se v tuto chvíli zcela jistě nejedná o legraci.

Jonest se pečlivěji podíval na pistoli a zahlédl na hlavní kovový nástavec. Vypadal jako tlumič, ale nějaký jiný, trochu zvláštní.

Když se podíval pořádně, zjistil, že to je speciální nástavec na výrazné snížení účinnosti střel. Z toho usoudil, že je Sterback na akci připraven a zřejmě dopředu počítal s tím, že bude nucen zbraň použít. Při nepřesné střelbě běžnou zbraní by mohl zasáhnout stěnu letadla a prostřelit ji. Náhlá změna tlaku by vyvolala obrovskou dekompresi, jež by způsobila destrukci draku a zapříčinila zřícení letadla.

Proto se při podobných příležitostech používají speciální nástavce, které nechají střele dostatečnou energii, kterou dokáže člověka zblízka zabít, ale současně ji natolik zmenší, že na proražení stěny už jí dostatek nemají.

Takto upravenou zbraní na ně nyní Sterback mířil.

"Sterbacku!" řekl překvapeně Jonest, "co to tu vyvádíte? Co má tohle divadlo znamenat?"

Ruce mu však, stejně jako Estupamovi, poslušně klesly na kolena.

"Mám v úmyslu nějakou malou akci," přimhouřil vášnivě oči Sterback, "Ta naše krabice," zakroužil rukou s pistolí a ukázal s ní na stroj kolem nich, "si nemůže jen tak létat, a nic nedělat. Na to je a věčička příliš drahá a perfektní mašinka. A trvá to už moc dlouho, ty její zbytečné, bezúčelné lety. Vozíme s sebou ty těžký krámy, taháme je z jedné polokoule na druhý a je to stále k ničemu. Já tu práci udělám za vás, kapitáne."

Tvrdým a pevným hlasem nejasně vysvětloval Sterback. Byl spokojený, když uviděl jejich nechápavé obličej.

"Co... proč... jakou... práci?" zmateně ze sebe vyrazil Estupam a snažil se zachovat klid. Absolutně nic nechápal.

"Těžko se to vysvětluje," hledal svá slova Sterback, "jak bych to jen trochu přiblížil. Víte... já... rozsvítím tisíce sluncí!... a k tomu... další milióny duší!... všechno to bude svítit, chápete? Ne?... No vidíte, co vám mám tedy vysvětlovat."

"Co tím sledujete? Co máte v úmyslu?" snažil se dostat z něj vysvětlení Jonest.

"Nedumejte příliš nad tím," smál se spokojeně Sterback, "stejně bych vám nic nevysvětlil, je to věc, kterou jako Američan nemůžete pochopit. Ale i kdyby, stejně na to v tuto chvíli nemáme čas, berte to prostě jako fakt a chovejte se podle toho. Nezdržujte mě, prosím, mám ještě mnoho práce!"

Oba piloti se současně srovnali ve svých sedačkách, jejich ruce zůstaly dále na kolenou. Sterback popošel těsně za jejich sedadla a pozorně si prohlížel všechny přístroje na palubních deskách. S uspokojením zjistil, že kontrolka automatického pilota je přepnuta na polohu "zapnuto".

Ještě zběžně prohlédl nastavení motorů, celkovou rychlost a výšku. Byl spokojen, vše odpovídalo tomu, jak si naplánoval. Zkušenosti z mnoha letů se zřetelně projevíly. Jeho plán klapal jak přesně namazaný stroj a tíživé ticho v kabině nikdo nepřerušil.

Poodstoupil od sedaček kousek dozadu.

"Tak a jdeme," kývl výrazným gestem směrem k východu z kabiny, "jeden po druhém! Pěkně vstaňte a pomalu půjdeme dozadu. Nesahejte na žádné zařízení, nedělejte nečekané pohyby, jinak ihned střílím. Už to nebudu opakovat, tentokrát to bylo naposledy."

Neměli nejmenších pochyb, že své hrozby naplní.

Mířil na ně neustále pistolí a zvolna ustupoval uličkou dozadu. Jonest pomalu vstal, ruce držel odtažené od těla, aby ho nějakým pohybem nevyprovokoval ke střelbě. Sterbackův odhodlaný výraz jasně naznačoval, že nežertuje. Pomalinku se protáhl mezi sedadly a šel zvolna směrem

za ním, Estupam jej vzápětí následoval. Také on opatrně vstal, ruce držel stejně jako Jonest výrazně odtažené od těla, dlaněmi vzhůru.

Všichni zvolna procházeli uličkou do nitra letadla. Když se blížili kóji, kde měl své stanoviště Kesney, oba piloti v koutku duše doufali, že by mohl zaslechnout jejich hlasy a pochopit nečekanou a nebezpečnou situaci. Mohl vyjít ven a zezadu na Sterbacka zaútočit. Tím by jej mohl rychle a nečekaně odzbrojit, když by jej zaskočil.

Prošli kolem kóje, ale nic se nestalo. Když míjeli vstupního otvor, nahlédli oba dovnitř, zda tam obsluhu nezahlednou.

Byli překvapeni, když se přesvědčili, že je stanoviště prázdné. Jednotlivé kontrolky smutně blikaly nad opuštěným sedadlem, na stolcích zůstaly roztahané papíry a mapy, na nich pak odložený mikrofon se sluchátky.

Zaraženě si všechno prohlíželi, ani jeden však nepromluvil. Kam zmizel operátor? Postupovali dál do stroje, i když by rádi na otázku znali odpověď. Za chvíli se dostali ke schůdkům, které vedly k lávce vedoucí mezi střelami. Sterback se zastavil a ukázal na železnou tyč, stojící těsně u stěny letadla. Ukázal na Jonesta.

"Běžte k té tyči," rozkázal mu rázně, "stoupněte si k ní zády a ruce dejte za ní. Vy," otočil se k Estupamovi, "tady zatím počkejte, žádný pohyb, žádnou snahu o únik."

Jonest pomalu, velmi zvolna došel k tyči a učinil, jak řekl. Stoupl si zády k ní a rukama jí zezadu objal. Pak se vyčkávavě na Sterbacka podíval, jak bude reagovat dál. Ten jen mlčky k němu zezadu přistoupil a v jeho ruce se náhle objevily policejní želízka. Než se překvapený Jonest vzpamatoval, obě části zaklaply a spoutaly mu ruce.

Kývnutím pistole naznačil Estupamovi, že má učinit to samé. Ten se nesnažil nijak zdržovat a také on přistoupil k tyči, vedle Jonesta. Znovu se ve Sterbackově ruce objevily želízka a stejným způsobem připoutal i Estupama.

Poté od nich poodstoupil a pistoli si spokojeně zasunul do kalhot. Nejnebezpečnější část svého plánu měl za sebou, všechno zatím dokonale klapalo. Otočil se a chtěl vykročit k pilotní kabině.

"Sterbacku," zvolal na něj káravým hlasem Jonest, "co to vyvádíte, proč takové bláznovství? Můžete mi říct, co to má znamenat?"

Sterback se přidržel rukou pevné části letadla a otočil se k němu.

"Jo," pokýval hlavou, "něco se tu opravdu děje, kapitáne. Těžko vám to asi vysvětlím, jste z jiného světa, nepoznal jste žádnou z hrůz, které mám na mysli. Žijete si tady v klidu a pohodě, nemáte tušení o věcech kolem. Ale na světě jsou lidé, kteří terorizují a vraždí mnoho národů v několika světadílech. Jsou to synové zla a jako takové je nutno je co nejrychleji zlikvidovat. Zlo se musí ničit. Rychle a včas, jinak se rozroste do nekonečných rozměrů. Nesmí se zaváhat. Jak jsem si všiml, naše velení se k tomu nemá, aby účinněji zasáhlo, má jenom řečičky a když má přijít skutek, děláme, jakoby nic."

Pronesl chladným, varovným hlasem. Nebylo z nich možno vyčíst zcela nic a oba piloti tím byli ještě více zmateni.

Jonest poslouchal jeho zlověstný hlas a lehké svrbění mu běhalo po těle. Napadaly ho divoké myšlenky a zaháněl je tím, že je zřejmě špatně chápe.

"Co..." těžce ze sebe soukal, "co máte v úmyslu? Přece... snad... nechcete udělat s našima raketama?"

"Ale ano," pronesl Sterback překvapen, že poznal jeho úmysl, "uhodl jste. Naše malé rybičky, které se tady jen tak povalují, vyšleme, aby si trochu zaplavali. Nenecháme přece vraždit bez potrestání milióny lidí? Že ne. Každý zlý skutek zasluhuje potrestání, jak jsem již řekl. Jsme demokratický národ a demokracii všude podporujeme. Jsme proti zlu a proti vraždění, nebo ne? President a vláda tomu jen nečinně přihlížejí, tak to musí někdo udělat za ně. Ukázat, že zlo se musí zastavit, najít tu odvahu. A vy můžete být rád, že se na něm budete podílet, pomstíte miliony lidí, kteří vám za to budou vděční. A ty tisíce sluncí to udělají za nás."

Pronesl zasněně a jeho pohled mířil do dálek. Ve tváři měl úsměv, v očích nadšené blesky. Bylo zřejmé, že si splní dávný a velký sen.

"Co to říkáte za nesmysly?" zmateně se zeptal Jonest. "Jaký zlý skutek, jaké vraždění miliónů, snad jste se nezbláznil? Jste vojákem amerického letectva a jste povinen plnit rozkazy. A já vám tady nařizuji, abyste okamžitě přestal s takovým blázněním. Okamžitě nás odemkněte a vraťte se na své stanoviště!"

"Jak vidím," pronesl s lítostivým obličejem Sterback, "nic jste nepochopil, to mě ale nepřekvapuje. Budete si proto muset počkat, až to dokončím sám. Tak trochu jsem s tím počítal. Nebude to už trvat dlouho a všechno pochopíte i vy. Určitě se mnou budete jako demokrat souhlasit. Nemám zájem vás tu zbytečně držet, ale není v tuto chvíli zbytlí. Jenom nemůžu připustit, aby mi někdo nezasahoval do mého plánu, rozumíte? Propustím vás, až bude po všem, nic se vám nestane, nestojím o to, někomu z vás ublížit, pokud k tomu nebudu donucen. Ale učiním tak až po tom, co tyto chladný kusy kovu změni jistou část země v ohnivou výheň. Tam se upeče moóooc lidí, zlých lidí, kteří si to už dlouho zaslouží. Pekelníkům jejich peklo."

Víte, pane kapitáne, i jedna invaze je moc, ale dvě, to už je příliš. Ani při jedné z nich nezvedla Amerika oči ze svého zahledění do sebe, aby nějak pomohla. Hodila přes palubu příliš mnoho nešťastných lidí, kteří doufali v její pomoc. Oni jí moc věřili, spoléhali na ní, žili s tím dlouhá léta. Jak je vidět, tak jí věřili až příliš. Věřili, že Amerika je ta země, která je nejen ochrání, nebo je alespoň pomstí. Ale ono nic! Nic se nestalo. Američané kolem sebe nic neviděli, neslyšeli. Milióny lidí jste, kapitáááne... zklamali. Tak já je nyní pomstím, za sebe, i za tu Ameriku. A ta to odskáče také. Vyčůrané vyčkávání a hraní si na vlastním písečku se tentokrát nevyplatilo... pane kapitáne!"

V jeho očích blikaly nedočkavé jiskřičky, když mluvil. Všechno co říkal, bylo procítěné, srovnané, jeho hlas zněl jasně, slova ostře. Z každého bylo znát jeho odhodlání, dotáhnout svou šílenou myšlenku do konce. Dalo se vyčíst, že se jen tak nedá zastavit.

"To, co povídáte jsou jen samé bláboly," snažil se na něj zapůsobit Jonest. "Když nás okamžitě pustíte, zabezpečím vám patřičné lékařské vyšetření a nebudu požadovat vaše potrestání."

Milým slovem se snažil o další návrh, v jehož výsledek sám nevěřil.

"To se, kapitáne," tvrdě se k němu Sterback otočil, "velice pletete. Blázen nejsem, i když vám to v tuto chvíli tak připadá. Já dokončím své dílo, abyste mohl být brzy volný. Je mi jasné, že se vám zde nestojí dobře. Slibuji, že udělám vše, abyste mohl být vy, i ostatní brzy na svobodě. Naše ptáčky je třeba připravit, blíží se čas, kdy je bude nutné vypustit k letu. Zatím se tady pěkně bavte, mám práci."

Otočil se a zamířil ke stanovišti obsluhy střel. Spokojeně si sedl k uvolněným počítačům a vytáhl zpod košile několik listů papíru. Pečlivě si je nad sebou rozložil a začal intenzivně přenášet řady čísel do paměti. Cvakání klávesnice zaznělo chodbičkou.

Jonest se rozhlížel kolem sebe, ale nikoho dalšího z členů posádky nezahlédl.

"Kde jsou všichni?" otočil se na Estupama, "rozumíš tomu?"

Estupam, který jako vždy s poklidem prožíval vzniklou situaci, se také rozhlížel kolem. I on se snažil najít nějaké stopy po tom, kam se poděl zbytek posádky. Bylo mu jasné, že se ze svého postavení nedostanou, pokud sám Sterback nebude chtít. Pouta byly pevná a tyč dobře připevněná. Proto se ani nerozčiloval, jen rychlost dásní, jež mlela nezbytnou žvýkačku, se výrazně zrychlila.

"Ne," odpověděl rozvážně po chvíli. "Tomu tady tedy opravdu nerozumím. Na první pohled to vypadá, že mu zřejmě přeskočilo, ale jedná uvážlivě a s rozvahou. Když mluví, zdá se, že akci dlouhodobě připravoval a jedná podle scénáře. Zřejmě s ostatní posádkou taky něco udělal, aby je odklidil. Dá se očekávat, že jsou taky někde přivázaní k nějaké tyči. Docela by mě zajímalo, jak se mu to povedlo."

"Jak to," rozčilil se po chvíli Jonest, "že ostražina nepřišla na to, že propašoval do stroje pistoli? Hlavně, že nám pokaždé pečlivě kontrolují všechny doklady, ale když pak někdo donese zbraň, tak o tom nikdo neví. Mě se od samého začátku nezdály v pořádku ty chyby v přístrojích, co nás málem stály sestřelení. Ale že to bude zrovna Sterbackova práce, to bych nečekal."

"Je to pravda," zakýval souhlasně hlavou Estupam, "vždy klidný, tichý. Všechno řádně plnil, byl iniciativní. Právě proto usuzuji, že se na to dlouhodobě připravoval. Není mi ale absolutně jasné, jaký má důvod k vystřelení raket, ani co tím sleduje. Aby se někdo k tomuto odhodlal člověk jako je on, musí být ten důvod setsakra důležitý."

"To mi také vrtá hlavou," nechápavě kroutil hlavou Jonest, "co to může být za důvod? Vždyť přece sebemenší nemá! Pěknou ženu, velký nádherný dům, solidní plat. A přitom vždy říkal, jak jej ta práce v letadle baví!"

Sterback se náhle objevil v uličce a přešel k pracovišti operační obsluhy, klidně si pohvizdoval, působil klidně a spokojeně. Práce mu rychle ubývala a vše šlo jak si plánoval.

Jonest s Estupamem na něj beze slov hleděli. Sterback usedl k stolu a začal přeladovat kanály na přijímači. Po chvíli jeho spokojené pohvizdování umlklo a jeho činnost se horečně zrychlila. Bylo slyšet, jak rychle několikrát přepnul přepínačem a ladí kanály.

"Co to je?" ozvalo se náhle jeho překvapené zvolání, "jak je to možné?"

Jonest s Estupamem se na sebe tázavě zadívali. Neměli ponětí, oč se mu jedná.

Objevil se náhle ve dvířkách a zamířil k nim. Zůstal stát tak, aby na něj nemohl ani jeden dosáhnout, kdyby jej chtěli napadnout. Byl zamračený, pohled metal blesky.

"Jak to," zazněl ostře a výhrůžně jeho hlas, "že nefunguje příjem ze satelitů? Proč na displeji nejsou žádná data z meteorodružic?"

"Proč?" křikl na Jonesta nedočkavě. Jeho hlas se poprvé zachvěl vzrušením. Bylo zřejmé, že si uvědomuje nečekaný problém.

Jenže Jonest v první chvíli netušil, o čem mluví.

"Proč by nefungovaly?" zeptal se nechápavě, "jsou na horním displeji vpravo, jako obvykle. Neumíte je na..."

"Nejsou tady!" vykřikl Sterback. "Vím, kde je displej pro příjem z družic, ale jsou na něm samé nuly, nic nezobrazuje. Ať to přepnu na jakoukoliv družici, stále nuly. Co s tím je? Snad jste s tím něco neprovedli, varoval jsem vás!"

Zakřičel již celkem zmateně Sterback. Jonest se na něj díval stále nechápavě.

"Ještě než jste nás vyhnal sem," ozval se klidným, jistým hlasem Estupam, "všechny parametry jsem na palubní desce měl. Jedině... že jste s tím... snad, něco udělal."

Skočil jim do řeči. Sterbackovy oči metaly stále divočejší blesky.

"Jestli mi okamžitě neřeknete," dodal výhrůžně, "co jste s tím udělali, budu to muset z vás dostat a to ihned."

Zahrozil pistolí, kterou opět vytáhl z kalhot. Bylo vidět, jak mu nervy začínají ujíždět. Jonest pochopil, že to začíná být vážné, ale neměl přitom nejmenšího ponětí, proč se data nezobrazují.

"Ne, Sterbacku," pronesl rozhodně, "opravdu nemám nejmenší tušení, proč přístroje nefungují. Jestli opravdu vysadily, budeme mít problémy všichni, jestli nás tedy pustíte."

Sterback se na něj podíval a přemýšlel.

"My jsme s tím nic nedělali. Už nějakou chvíli jsme měli problémy se spojením, ústředí se taky nehlásí. Asi je někde nějaká porucha, nevím. Dosud jsme s tím problém neměli," připojil se k rozhovoru Estupam.

Jonestovi proběhl hlavou jeho poslední rozhovor s velením. Tu se mu náhle rozsvítilo, k čemu zřejmě došlo.

Ve středisku asi pochopili, o co u nich na palubě jde a nějakým způsobem zjistili, že hrozí vážné nebezpečí zneužití jejich raket. Zřejmě jim došlo, že k jejich odpálení nutně údaje z těchto družic potřebuje a podařilo se jim dočasně družice vypnout. Jiné řešení neviděl. Neuměl si však představit, jak se jim to tak rychle povedlo, ale podle nervózního jednání jejich věznitele tomu tak bylo. Navíc zatím neviděl spojitost mezi příjmem z meteorodružic a jejich vězněním.

"Nevím," pokrčil proto nešťastně rameny, "zřejmě nějaká chyba v příjmu. Ještě před chvílí jsem signály měl, musím to znovu opakovat. Kontroloval jsem si to osobně, abychom věděli, jaké je v okolí počasí. Byli jsme blízko bouřky, tak jsme přemýšleli o částečné změně kursu, abychom se jí vyhnuli. Všechny přístroje pracovaly, jak měly, ani jedna družice nehlásila chybu. Taky z velení nikdo nehlásil, že by družice přestaly vysílat. Jak jistě víte, bylo by povinné nás ihned informovat. Pokud se tedy nic neobjevuje, bude závada u nás. Zavolejte si Garttoneryho, ten si s tím třeba poradí," snažil se Sterbacka navést na falešnou stopu.

"Tím mě neoblafnete!" zvolal však ostře Sterback, "jak to, že družice ANAKA 14 funguje? Ta je nad Afrikou a tudíž je jasně mimo hru. Tak proč nejde právě Meteor? Ten šel vždycky! A jakoby další náhodou nejde ani ACT! Co to je najednou za hru? Obě družice, vždycky spolehlivě informující o počasí nad Asií tentokrát přestanou fungovat. A shodou náhod obě dvě najednou! Doufám jen, pane kapitáne, že v tom nemáte nějaké prsty? Je mi všechno jedno, asi jste opravdu nepochopil, že jdu za svým cílem a nic mě už nezastaví. Zemře strašně moc lidí! A jestli se k nim připočte taky jeden kapitán amerického letadla, to již je zcela lhostejné!"

"Jak jsem se v tom mohl angažovat," zoufale se bránil Jonest, "vždyť jste nás hned vytáhl z kokpitu. Copak jsem stihnul někam zavolat, aby je vypnuli? Měl jsem čas se s někým spojit, dát někomu nějaké znamení? Sám přemýšlejte, co jsem mohl udělat a co ne. Musíte hledat chybu tam, kde je, jinak se vám vaše akce nepovede. Musíte jít po správné stopě, tady jste vedle."

Docela se mu to povedlo. Sterback se na něj přestal zlobně dívat a zamyslel se. Zvolna se otočil a pomalu odcházel směrem k operačním stanovištím. Když do nich usedl, jeho prsty začaly bleskově běhat po klávesnicích přístroje. Znova a znova se z něj snažil dostat potřebná data.

"To bylo dobrý," pochválil Estupam Jonesta, "jak se zdá, tak ti na to skočil."

"Sakra!" zařval náhle Sterback zlostně.

Uslyšeli jeho zoufalý výkřik a zlostné bušení do desky stolu.

"Je to dobré," pronesl uznale Jonest, "zřejmě již je obě stačili v centrále odpojit. To by znamenalo, že již ví, jak na tom jsme a že se tady něco děje. To byl ale fofr, co se jim podařilo zjistit, že bude potřebovat meteo. Musím uznat, že takový švih bych od nich nečekal, překvapili mě. Chlapci sebou dneska hodili. Možná nejsou tak špatný, jak jsme je vždycky posuzovali."

"To ano," souhlasil Estupam, "jen mi nejde na rozum, jak na to tak rychle přišli, že je bude potřebovat? Jindy jim trvá týdny, než něco odhalí, a teď to mají bleskem."

"No..." zamyslel se Jonest, "zaplaťpánbůh, že jsou tak dobří. Už nikdy jim nebudu nic vyčítat že..."

"...a dáš se na modlení, ne? To už tady bylo, vždyť ani pořádně nevíš, zda opravdu něco zjistili, třeba to je skutečně jen závada," skočil mu do řeči opatrně Estupam.

"Závada na několika družicích najednou by byla opravdu úžasná náhoda," zavrtěl rozhodně hlavou, "v tom se Sterbackem souhlasím. Musely být vypnuty. Myslím, že na něco skutečně přišli."

"Třeba jo," zapochyboval Estupam, "ale jak to, že se dosud rádiem nesnažili o spojení? Jestliže ví, že se na palubě něco děje, měli již tak dávno učinit, měli se zeptat. Musel by jim pak něco odpovědět a našla by se nějaká šance, jak ho nachytat."

"To máš naprostou pravdu," souhlasil Jonest, "a to je právě věc, která mě mate. Vždy se s každou kravinou ozývají a nyní nic."

"Třeba je to úmysl, aby ho nevylekali. Možná že mají již nějakou akci přichystanou."

"Možná, jen mě není jasné, k čemu tak nutně ty údaje z meteorodružic potřebuje. Zřejmě již vyzkoušel všechny možnosti, aby se k nim dostal. Rakety přece dokážou letět za každého počasí! Tak k čemu mu jsou tak nutné?"

"Také nevím, třeba má nějaké další záměry. Možná má v úmyslu zaletět s letadlem přímo na Rusko a tam seskočit, nebo přistát. To by pak pro něj bylo počasí zajímavé."

"Nevím, to se mi nezdá, skákat ze sedmnácti kilometrů?" zapochyboval zamyšleně Jonest, "to nevypadá věrohodně. Trochu by to připomínalo sebevraždu. To přistání se mi jeví jako reálnější, ale nikdy nedal najevo, že by se mu v Rusku něco líbilo. Spíše jsem si vždy myslel, že je smrtelně nenávidí."

"A víš, že asi jo, to by docela hrálo dohromady" souhlasil Estupam, "to je také možný. K tomu by počasí potřeboval nutně znát. Asi jsi ten hřebíček udeřil, kams měl. Že je nemá rád, to mohla být jenom jeho póza, aby nás uklidnil, což se mu, jak vidno, docela podařilo. Přitom je to asi to nejhorší, co nás teď ještě může potkat. Přistání v Rusku, toho bych se nenadál. Asi jim chce předat nepoškozený stroj s atomovými střelami."

Pronesl zděšeným hlasem Estupam. Jestli se něčeho bál, pak to bylo přistání u nepřítele. Jonest zavrtěl hlavou.

"To není tak jistý," nebyl o tom přesvědčen Jonest, "přece pořád mluví něco tom, že chce rakety střílet. To by pak neměl kde přistát a hlavně by se toho nemohl odvážit. Něco mi..."

"Omega, Georg, Thomas, tady Zahrádka," zazněla slova, která se rozlehla z reproduktorů v kabině stroje, který dolehl až k nim. "Máme pro vás důležitou informaci. Mužem, který se pokusil ovládnout stroj je poručík Sterback, podařilo se nám jej identifikovat. Ihned proveďte

jeho zajištění a oznamte, jak jste daleko s čistěním softwaru od cizích úprav. Dávejte pozor. Je nebezpečný a odhodlaný ke všemu!"

Jonest s Estupamem se po sobě podívali a srdečně se rozesmáli. Není nad to, když dostanou od svého velení včas a řádně všechny potřebné informace. Sterback se po nich tázavě podíval, ale brzy mu však bylo jasné, čemu se smějí a sám se usmál.

"Sterbacku," pronesl s mírně ironickým nádechem Jonest, "dle rozkazů shora mám provést vaše zajištění. Pokud jsem v této pozici, nemohu rozkaz splnit a tak byste nám měl pomoci ho splnit. Všichni jsme povinni nařízení svých velitelů poslouchat. Nerozvážete nás?"

Sterback se po něm už ani nepodíval, soustředil se na svou práci. Neměl již příliš času a bod B se neúprosňe blížil. Stále se snažil vydolovat z přístrojů potřebné informace.

"To jsem zvědavý," pronesl zamyšleně Jonest, "jak na něj ta zpráva zapůsobí. Možná ho to alespoň trochu vyvede z rovnováhy, že se o něm již ví."

Estupam jen pokrčil rameny. Samotného jej zajímalo, jak na tuto zprávu Sterback zareaguje.

Ten po chvíli vyšel z kóje palubního operátora.

"Tak a je to tady," zvolal. "Sami jasně vidíte, že už o mě vědí, tím se všechno vysvětluje. Mě bylo hned podezřelé, že ty družice nefungují, což znamená, že je vypnuli. Jak na to jen mohli přijít? Co jste jim řekli?"

"Jak jsme jim mohli něco říct?" zeptal se opakovaně Estupam. "Sám jste slyšel, že nám teprve o vás dávají informaci? To co říkáte, nemá přece žádnou logiku."

Díval se přitom zpytavým pohledem na Jonesta, který souhlasně pokyvoval hlavou.

"Nemá, nemá," opakoval pomalu Sterback, "ale jak na mě přišli? Nemohli mít nejmenší podezření, chybu jsem také nikde neudělal, tak jak? Dával jsem si dobrý pozor, abych vše do poslední chvíle utajil, ani vy jste nic nepoznali ... to ..."

"Omega, Georg, Thomas, tady Zahrádka, slyšíte mě?" pronikavý hlas se opět rozezvučel palubami. Sterback sebou trhl a zadíval se směrem k reproduktorům, jeho tvář se náhle rozjasnila. Již nevrhala blesky, ale zatvářila se opět spokojeně a klidně, nakonec mávl lhostejně rukou.

"Áááááale, vždyť je to stejně jedno," pronesl lhostejně, "tím mě ale nezastaví!"

Otočil se a zamířil zpět.

"Počkejte!" zvolal za ním Jonest, "musíte jim odpovědět, jinak to bude vypadat podezřele," křičel zoufale.

"Ať si to vypadá jak chce," mávl znova bez zájmu rukou Sterback, "stejně je již akce prozrazená. Je to sice mnohem dříve, než jsem předpokládal, ale zastavit mě však už nemůžou, stejně ji dokončím. Nikdo už mi teď v tom nedokáže zabránit! A ani nezabrání. Když jste se k činu nerozhoupali sami, udělám to já. Tady a dnes. Je to jedinečná příležitost."

"Jaká zase příležitost?" zvolal za ním Jonest, "Jakou akci jsme neprovedli? O čem to sakra pořád mluvíte? Přece nám nechcete namluvit, že jste se dočista pomátl."

Sterback se v chodbičce otočil se a prstem zamířil na Jonesta.

"Tak pomátl, říkáte?" zeptal se jedovatým hlasem, "...to jste celí vy... Američané... jak něčemu nerozumíte, hned se ten druhý pomátl. Nechám vás v tom. Čas letí."

Sterback se s úsměvem, když zahlédl nechápavé výrazy na jejich tvářích, vydal zpět ke kójím.

Vešel do stanoviště operátora a za chvíli již bylo slyšet klapot jeho prstů na klávesnicích počítače. I když neměl pro svoje záměry potřebná data s družic, jak měl původně naplánováno, stejně se rozhodl akci dokončit. Rozhodl se a začal improvizovat.

Z přinesených listů přepisoval donesené údaje a ty přenášel do počítače. Jeden za druhým, dlouhý seznam. Jeho ruce se prudce míhaly a potřebná data se rychle do přístroje zapisovala.

Bylo to dnes poprvé, co se něco zkomplikovalo. Dosud vše vycházelo, nyní se objevil první, nečekaný, zádrhel. Už věděl, že nebude moci zamířit atomové střely zcela ideálně, podle okamžitých podmínek nad vytyčenými městy. Protože však měl připravený náhradní program, rozhodl se jej nyní použít. Bude u každého města vycházet u směru větru, který převládá po většinu roku.

"Taky už je mi jasné," pronesl pomalým, se vším smířeným hlasem Jonest, "proč k nám zamířily ty stíhačky z Markanu."

"Ano," souhlasil Estupam, již to docházelo i jemu. "Zřejmě se tak rozhodli ihned, jak se o Sterbackovi dozvěděli. Znamená to jediné, vědí přesně, oč tady jde zřejmě mnohem lépe než my."

"A proto zřejmě také vědí," zakončoval černé myšlenky Jonest, "že se rozhodl odpálit ty rakety za každou cenu."

"Zřejmě se ho pokusí za v každém případě zastavit a odpálení zabránit," odušil Estupam.

"To určitě. Myslím, že teď mají všichni zamotanou hlavu a přemýšlí, jak ho zastavit."

"Ze země moc možností v tuto chvíli nemají. Jestli odzbrojil i ostatní členy posádky a ovládá počítač, má pod kontrolou celé letadlo. Ze země s tím nejde nic dělat."

"Oni vlastně mohou udělat jen jedno jediné řešení, jak situaci zvládnout," řekl natvrdo Jonest, co Estupam vyslovit nechtěl, "pokud nechtějí riskovat válečný konflikt se Sovětským svazem... sestřelit tohle letadlo a tak to vyřešit."

Nastala tíživá odmlka.

"Sterback, jak jsme si mohli všimnout, je však pevně rozhodnut svojí akci dotáhnout až do konce," pronesl Jonest zamyšleně.

"Tak to s největší určitostí bude," souhlasně odkýval Estupam. "Pokud se nám ovšem nepodaří Sterbacka nějak zastavit."

"Pokud tu my, a ostatní posádka, stojíme připoutání k tyčím," řekl smutným hlasem Jonest, "tak ho zřejmě nezastavíme."

"Musíme proto něco vymyslet, alespoň ho prostě ukecat," snažil se ho povzbudit Estupam, "nebo nás pošle první Phantom svým Sidewinderem dolů. Tyhle protiletadlové střely se mi vždycky strašně líbily, ale že se na jednu podívám, jak to vypadá, když přilétá, to mě dosud nenapadlo."

"Budeme muset urychleně něco vymyslet."

Zabrali se oba do horlivé diskuse a snažili se dobrat nějakých výsledků.

Sterback zatím urychleně zadával souřadnice koncových cílů raket. Po chvíli zvedl hlavu, aby překontroloval pozici letadla, na které se právě nachází. Poté se podíval na hodinky, čas ubíhal neuvěřitelně rychle.

S tím, jak se přibližovali k místu B nula, jakoby se jeho běh výrazně zrychloval. Moc času mu už nezbývá a úkolů měl před sebou ještě dost. Věděl, že si bude muset pospíšet a nemohl tušit, jaké mu může velení ještě připravit překvapení.

* * *

Generál McNey, se v řídicí místnosti otočil k jednomu z operátorů.

"Co se děje s našimi stíhači?" zeptal se ostře položeným dotazem, "jak se chovají Rusové?" "Situace se uklidňuje," odpověděl rychle operátor, "naši stíhači se takticky stahují podle Millese, Rusové chvíli vyčkávali a teď se stahují pomalu také. Vzdálenost mezi jejich zadními letadly a našimi stroji je v tuto chvíli sto devadesát kilometrů."

"No výborně," ulevil si generál, "takže situace na severu se nám trochu vyjasnila. Teď nám zbývá ještě dokončit problém se zatraceným OGT."

Otočil se od operátora a věnoval se mapce před sebou na ploše stolu. Maketka ukazující polohu OGT se již blížila k bodu B nula, který byl na mapě vyznačen výrazným červeným křížkem.

"Stíhači pohotovosti z Markanu již zaujali svá místa," stanul před ním v pozoru důstojník, který mu přinesl důležitou informaci. "Jsou na dostřel, čekají na rozkaz k zahájení palby."

"Výborně!" pronesl McNey spokojeně. "To je znamenité. Ať vyčkávají, rozkaz k palbě můžeme vydat každou chvíli. Dáme ještě poslední příležitost našemu muži na palubě, zda nakonec přeci jenom nepřijde k rozumu. Jestli během následujících chvil nebude věc vyřešena, budeme střílet."

XXXII.

Sergej na nic nečekal a opět tahal sklenky z šuplíku, tentokrát jen dvě, pro sebe a Ivana. Ten držel v natažené ruce připravenou láhev s vodkou a ihned je vrchovatě naplnil. Oba si lehce ťukli a naráz je do sebe obrátili. Když je stavěli na stůl, byl už Sergej připraven a vydal se ke dveřím.

"Přeju vám pěkné zážitky," zvolal ironicky, "užijte si to tady s amíkama stejně příjemně jako my. Je to stejné jako u jejich filmů - vůbec se s nima nenudíš."

Pak otevřel dveře a s celou skupinou vyšel ven. Na chvíli zůstali stát a zvykali si na plné denní světlo, jež dlouho neviděli. Během své služby se pohybovali v místnosti chabě osvětlené umělým světlem a oči ostrému světlu odvykly.

Seshora, od horního radaru přicházel zbytek jednotky, který strávil směnu v otočném velkém radaru, aby se k nim v tichosti připojili. Zašli do rozpadlého baráku, kde si z polic vyndávali zbytek svých věcí a když měli všechno připravené, shromáždili se před domem, kde čekali na ostatní.

Nakonec všichni společně nastupovali do čekající ZILu. Když se vyšplhali na korbu, naskočil Sergej do kabiny a dal příkaz k odjezdu. S hukotem se auto pomalu rozjelo z prudkého kopce. Dnešní služba byla konečně za nimi, mohli se uvolnit, přenechat stres a vypětí jiným. Při pomalém sjíždění po hrbolaté silnici, kdy to s nimi házelo ze strany na stranu, sledovali pomalé otáčení velikého radaru na vrcholku kopce, kterému se vzdalovali. Únava je přemáhala, v očích měli jen slepé, vyhořelé výrazy.

Nikdo z nich v tuto chvíli ještě netušil, jak velkou dohru bude dnešní služba mít. Jakmile dojeli do kasáren, byli očekáváni speciální jednotkou, která je jednotlivě odvážela k prvním z mnoha mnoha výsledků, které před nimi byly.

Zatímco jejich velení bylo pochváleno za vynikající výkon s mnoha odměnami, je čekalo mnoho vyšetřování a vysvětlování, proč k situacím, které nemohli nijak ovlivnit, došlo.

Později, za dva měsíce, se konala v Moskvě velká oslava. Čtyři generálové Východní skupiny vojsk dostali Leninův řád, tři Vorošilův a pět Řád práce. Spolu s velkými finančními odměnami se přidělovalo zboží, běžným občanům nepřístupné. Celkem bylo přiděleno deset aut, dvanáct televizí, osmnáct rádií a pět sedacích souprav z Finska.

O měsíc později se konalo trestní řízení se skupinou, konající službu na stanici, kde došlo ke dvěma mimořádným událostem. Byli shledáni zcela zodpovědnými za oba činy a náležitě odměněni.

Sergej dostal tři měsíce naostro, Saša, Pasočkin a Valerij po měsíci, Dalgij a Matvěj po dvou týdnech a zbytek podmínky. Jako trest byla skupina rozpuštěna a oni přiděleni do jiných part. Sergej už jen jako běžný operátor, nikoliv jako velitel.

* * *

Ten den se již blížil ke svému konci, když Ryckins vstupoval do baru. Už zde nějaký ten pátek nebyl a tak se docela těšil.

Byl to noční podnik, do kterého chodili všichni příslušníci z letecké základny ve městě. Stal se neobyčejně oblíbeným, takže tvořili nejpočetnější část jeho zákazníků. Zcela obvyklý, jakých je po městě sousta. V přední části pult s vysokými židličkami, podél stěn několik stolků, vzadu vchod do taneční místnosti.

Za dveřmi se nejistě zastavil a opatrně se rozhlédl po tmavé místnosti. Zrakem přejížděl od jednoho stolu k druhému a hledal, zda neuvidí někoho známého. Několik jich zahlédl, ale nebyli to ti, po kterých právě toužil. I když zkontroloval celou místnost, nikoho z těch skutečně známých, kteří ho zajímali, nenašel.

V zadní části, oddělené od baru kuličkovým závěsem, hrála hudba moderní rytmy a několik hostů zde sedělo u malých stolků. Většinou se jednalo, ale našly se zde i skupinky osamocených vojáků. Všichni se volně bavili a nevšímali si svého okolí.

Došel pomalu k baru a vylezl na vysokou stoličku. Zde bylo alespoň trochu více světla, takže to bylo pro jeho oči příjemnější.

"Příjemný večer," přitočil se k němu rychle barman, "co to bude?"

Ryckins přešel očima vystavené láhve za jeho zády, aby si vybral. Dělal to tak vždycky, učinil tak i nyní. A stejně jako pokaždé zjistil, že největší chuť má na skotskou. Ostatní nápoje ho v drtivé většině nezajímaly.

"Takže skotskou," řekl rázně, "dvojitou."

Barman pokýval hlavou a rychle sejmul sklenici z regálu a naléval ji. Ryckins měl konečně čas se rozhlédnout po kolem sedících u barových židlí vedle něj. Několik mužů v uniformách letectva si vášnivě něco probíralo a jak mohl zaslechnout, řešili jakousi letovou situaci. Když se podíval na druhou stranu, zde sedělo v těsném sevření několik dvojic, které byly zaujaty samy sebou. Až zcela nakonec pohlédl na židli vedle sebe.

K jeho překvapení zde seděla samotná žena, která dlouhým brčkem pocucávala jakýsi koktejl. Pozorně se na ni zadíval, bylo mu divné, že si jí nevšiml hned.

Téměř blond vlasy, ostříhané dle poslední módy, jasně červené dlouhé šaty až téměř ke kotníkům. Nahoře svázané za krkem jen slabými tkaničkami a na zádech veliký výstřih, sahající až pod pas. Na boční straně směrem k němu měla vysoký rozparek, který končil vysoko nad stehnem. Nyní byl ladně rozevřen a odhaloval bílou nohu, kterou měla ležérně přehozenu jednu přes druhou. Lodičky, stejně červené jako celé šaty, výrazně svítily zakončeny vysokým podpatkem.

Posrkávala svůj drink a lhostejně hleděla kupředu, jakoby své okolí ani nevnímala. Ryckins si jí užasle prohlížel. Ještě nikdy ji tu neviděl a bylo mu divné, že si jí všiml až nyní. Objevila se zde jako zjevení.

Ani nepostřehl, kdy před něj barman postavil nápoj s nápojem. Měl pohled zcela soustředěn na krasavici vedle sebe. Krátce jej napadlo, že by se měl pokusit s ní prohodit pár slov, když je tu sama. Rychle hledal vhodná slova.

"Dala bych si ještě jednu," řekla z ničeho nic, když dopila do dna.

Pronesla slova směrem k baru, ale barman v těch místech v tuto chvíli nestál. Ryckinsovi netrvalo příliš dlouho, nežli pochopil, že promluvila na něj.

"Jo, dala bych si ještě jednu," zopakovala znova, "dneska ještě nejsem ani trochu namazaná."

Velice pomalu natočila hlavu a její pohled, již trochu zamžený vypitým alkoholem, se zabořil do Ryckinsových očí. Definitivně jej přesvědčila, že slova opravdu patřila jemu. Chvíli se na něj lhostejně dívala a pak se mile usmála. Ryckinsovi prolétl při jejím úsměvu blahý pocit po těle. Musel se držet, aby radostí nevykřikl.

"Tak co, objednáš, nebo ne?" dodala po chvílce, když viděla, že se k ničemu nemá. Ryckins sebou trhl.

"Hej," zvolal nahlas na barmana, "tady ještě jednu, to samé."

Ten se otočil a zamířil k nim. Ryckins jen ukázal na prázdnou sklenku své společnice a on bleskově pochopil. Rychle vytáhl šejkr a začal do něj nalévat správné ingredience.

"Seš pašák," prohlásila žena, když viděla tu přípravu, "a to se mi líbí."

Ryckins využil příležitosti a přisunul se k ní trochu blíž.

"Jsi tu sama?" zeptal se opatrně. Podívala se na něj, jakoby by nevěděla, zda to myslí vážně, pak se nahlas rozesmála.

"Jo," rozmáchla se rukama kolem sebe, "úplně sama. Nebo tu někoho vedle mě vidíš?"

"No to vidím, že tu nikdo není," odpověděl trochu dotčeně, "ale myslel jsem, zda nejsi od někoho už pozvaná."

Barman stál za barem a čiperně míchal objednaný nápoj. Jeho pohled byl profesionálně upřený do stropu - nic soukromého neviděl, ani neslyšel.

"Není a nebude," odpověděla dvojsmyslně, "zatím seš tady jenom ty."

Vůně jejího parfému jej jemně cinkla do nosu a on ucítil příjemnou podmanivou vůni. Působil na něj nečekaně dráždivě. Její výstřih se při naklonění jemně odklonil a přitáhl mimoděk jeho pohled. Zajel za něj a lačně lovil, co z něj mohl nejvíce zahlédnout. Všiml si obrysů zřetelných bradavek a uvědomil si, že pod šatami nic nemá.

Dech se mu nápadně zrychlil. Barman si všiml jejich vzájemných pohledů a obrátil oči v sloup. Jeho úsměv naznačil, že vytušil dobrý kšeft.

Po chvíli dotřepal šejkrem a jeho obsah začal nalévat do připravené skleničky. Rychle malá ozdoba, citrón, brčko a sklenka přistála před omámenou dvojicí. Zvědavě se na ni podívala, jakoby netušila, kde se tam vzala. Pak se usmála a vzala ji do ruky.

"Tak se napijeme," řekl zvesela, "ne?"

Ryckins urychleně zvedl svou sklenku a trochu se k ní naklonil.

"Tak na co si připijeme?" vybídl jí ležérně. Usmála se a zvedla tu svou sklenku.

"Tak na dnešek," ťukla sklenkami o sebe a vydatně si ucucla brčkem.

Ryckins se napil též a rozesmál se, když uviděl, jak si shodila neobratným pohybem proužek citrónu na šaty. Zůstala překvapeně sedět a díval se na žlutou skvrnu přilepenou na stehně. Pak se také rozesmála, naklonila se k němu ještě více a položila mu ruku na rameno. Po chvíli na ní položila hlavu.

"Jsem to ale nešika," řekla zajíkajíc se smíchem. "Dej to pryč."

Opatrně se na ni podíval, zda to myslí vážně, ale pro vlasy, které jí přepadly přes obličej jí do očí neviděl. Dodal si tedy odvahy a položil ruku na žluté kolečko. Pomalu, zvolna. Když se jeho ruka opatrně dotkla jejích šatů, už ji nezvedl a nechal ji ležet.

Náhle uviděl, jak si pravou rukou pomalu stahuje šaty na stranu. Látka kryjící stehno mizela a rozparek stoupal nahoru, odhaloval nohu stále víc a více. On držel ruku s kolečkem na stejném místě a nechával látku ujíždět pryč.

Když přetáhla většinu, zbytek přepadl sám a celé její levé stehno se zcela obnažené zabělelo v šeru místnosti. Ruka mu nyní ležela volně na její noze. Sálala teplem a cítil hebkost jemné kůže. Prsty odhodil kolečko citrónu na zem a pevně stehno stiskl.

"Vsssss..." ozvalo se její slastně syknutí u jeho ucha a zvedla k němu hlavu. "Létáš rychle, pilote."

"Můžu si to dovolit," přitočil se k ní a jemně přešel tváří po kyprých vlasech. "Mám rychlý a spolehlivý letadlo."

"Ale umíš taky přistávat?" zeptala se jízlivě, "to je z celého letu to nejobtížnější."

"Trénuji to každou chvíli," chvástal se dál. "Když je let krásný a opojný, přistání proběhne úplně samo. Je to doběh celého letu, závěrečná tečka, zakončení. Teprve po něm se let vychutná se vším všudy."

Ruka mu pozvolna klouzala po stehně vzhůru. Zlehka, sotva se jí dotýkala, občas se zastavila, aby jej vášnivě stiskla. Cítil její prudký a přerývaný dech, který prudce vyrážela, ovíval jeho rameno. Nezadržitelně se sunul stále výš a výš, až narazil na okraj vykasané látky. Nohu již měla téměř celou odhalenou.

"Také létáš přes půl světa?" zeptala se ležérně.

"Taky," odvětil, když zvedal sklenku k ústům. "Kdo tady nelétá."

"Aby ses jen tak nevytahoval," píchla ho prstem do prsou, "někteří sedí na letišti a šroubujou šroubky, aby jim neupadla kola."

"Tak to já nedělám," řekl hrdě, "opravdu létám."

"Tsss..." sykla opovržlivě, "každý prý létá. Takže jsi také celý týden pryč? To si tě doma moc neužijí."

Píchala jej prstem dál při každém slově.

"To tedy neužijí," rozesmál se, "ale mě to nevadí, protože na mě nikdo doma nečeká. Jsou na tom nejlíp, jak to jde. Jsem prostě sám a tak si mohu létat, jak dlouho chci. Nejenom tejden."

"Tak to je fakt," zakroutila očima, "užiješ si, odletíš si a nikdo tě nedohoní. Jako ti ostatní."

"Tak si se mnou alespoň ťukni," dodala unaveně.

Ryckins zvedl drink, který právě položil a dotkl se nabízené sklenky. Jeho ruka se pevně usídlila na jejím stehně, nyní v její horní části. Jemně s ní pohyboval a mazlivě ji třel. Při každém pohybu zajel nenápadně o kousek výš. Po jedné z jeho pohybů se dostala tak vysoko, že ucítil jemný dotyk další látky. Byly to její kalhotky, ke kterým se postupně dopracoval. Pravou nohu měla zatím stále ještě celou zakrytou druhou polovinou šatů.

Prsty několikrát po kalhotkách přešel a když neucítil žádný její odpor, rychle jí zajel rukou až na břicho.

"Ty..." hekla udýchaně, "ale jedeš. Nejseš přece od stíhačů? Ti létají tak rychle. Ty seš jeden z pilotů těch pitomejch krabic a ty se jenom vlečou. Tak jak to, že tak spěcháš?"

"I ty pitomý krabice umějí létat zatraceně rychle."

Přejížděl jí po hebkém břišku. To již byla k němu zcela přitisknutá, seděla na stoličce nakřivo. Zezadu nebylo vidět, kam až se jeho ruka dostala.

Několikrát si usrkla ze sklenky, která již opět byla téměř prázdná. Bylo vidět, že je docela rozjetá.

"Pojď si zatancovat," vyzvala ho po chvíli a podívala se směrem za závěs z velkých korálků, který odděloval obě místnosti. V té druhé duněla hudba a blikalo množství barevných světlem. Nebyl proti.

"Tak jo," souhlasil. Seskočil z židličky a pomáhal jí slézt.

Chytila se jeho paže a společně odcházeli do další místnosti. Zde se na menším parketu vlnilo několik dvojic, plno zrovna nebylo. Byla zde téměř tma, v blikajících světlech neustále měnící směr svých paprsků nebylo možné jednotlivé postavy pořádně rozeznat.

Jakmile vstoupili, pustila se ho a vběhla na parket. Ani na něj nečekala a začala se divoce vlnit. Její ruce se zvedly vysoko nad hlavu, boky se přelévaly zprava doleva.

Přistoupil k ní a přidal se. Protančili několik rychlých písniček, když přišla na řadu část těch pomalejších. Jakmile zazněly první tóny, pevně se k němu přitiskla a rukama ho vášnivě objala kolem krku. Také se k ní přitulil a spokojeně sevřel její poddajné tělo. Ucítil tlak jejích ňader a to mu zrychlilo dech. Zaznělo několik písniček za sebou a oni se k sobě tiskli víc a víc.

Trochu znervózněl, když ucítil její stehno, jak se mu nenápadně vnořuje mezi jeho nohy a téměř z nich při tanečních krocích neustupuje. Tlak na choulostivá místa dosáhl úspěchu, oproti své vůli začal Ryckins pocíťovat vliv tření v těchto partiích. Něco velkého se mu objevilo ve spodních partiích.

Znejistěl a pokusil se nějak odreagovat. Přejel rty po jejím jemném krku a začal ji líbat na ucho. Její měkké tělo sebou prudce trhlo a našponovalo se, účinek byl zcela obrácený, než plánoval. Místo uvolnění jej to vzrušilo ještě víc. Její stehno bylo již pevně zabořeno v jeho rozkroku, kde působilo účinkem tajfunu na dřevěné chatrče.

"Všiml sis," zašeptala vášnivě, "dole prádlo mám... ale nahoře ne," řekla nečekaně. Nevěděl co odpovědět. Její slova ho opět zaskočila.

"Jo," přitakal proto rychle, "všiml."

"Neříkej," namítla nevěřicně, "já ti nevěřím. Ty se s nedíval."

"Víš co," řekla opět, než stačil odpovědět, "já ti to ukážu, že nelžu."

Zaskočila jej ještě víc. Otočil se, kam by si mohli zalézt, jestli svůj návrh myslí vážně. Ale už jí věřil, nevypadala na to, že by toho jen tak moc namluvila.

"Tak koukej," řekla rychle.

Její pravá ruka pustila jeho krk a sklouzla ke svým slabým ramínkům. Trochu se od něj odtáhla a začala si přetahovat ramínko přes rameno. Docela se polekal.

"Neblázni," zarazil ji, "tady přece ne," chtěl ji zastavit.

"Ale proč?" divila se. "Tady na nás přece nikdo nekouká," dodala tajemně a ramínko jí spadlo k lokti.

"Počkej," stále se ukončit její počínání, "jsou tu lidi."

"Tak si jich nevšímej," odbyla ho zvesela. Neměl ponětí, že jeho rozpaky ji vzrušují ještě víc a silné vzrušení, do kterého se propadla, ji donutí skutečně udělat to, co ji v té chvíli napadlo.

Ruka, dosud si přidržující cíp šatů přetažený přes pravé ňadro, náhle látku pustila a ta spadla dolů. Její pravé ňadro se před ním objevilo v celé své kráse. Zastavil se a šokován na něj pohlédl. Chtěl se k ní přitisknout, aby jej schoval svým tělem, ona se ale se smíchem ještě více zaklonila a ňadro vystavila úplně.

Rychle se rozhlédl kolem. Zbylé dvojice pomalu kroužily kolem nich, hlavy zabořené na krcích svých partnerů a dění kolem sebe si opravdu nevšímaly.

"A na druhé straně také nic nemám," dráždila ho dál.

"To ne," bránil jí a chtěl ji k sobě přitisknout. "To tady nemůžeš."

"Tak mě schovej," kousla ho do ušního lalůčku, "ať to nikdo nevidí."

Neustále se k ní chtěl přitisknout, ale odmítala to. Rukama se vzepřela a držela s tělem od něj, aby její bílé ňadro bylo dobře vidět.

"Takhle ne," zavrtěla hlavou, "na to jsou ruce."

Chytla jeho ruku, kterou ji držel kolem pasu a položila si ji na holé ňadro. Teprve pak se k němu opět pevně přitiskla. Nyní nevěděl, že tu bouří v těle, co pociťoval, způsobuje její stehno, či jemnost ňadra, které tiskl. Začal je lehce mnout a prstem automaticky několikrát přešel po její pevné bradavce.

"Áááá... ch," hekla spokojeně. "Vidíš, že mě zahřeješ. Já myslela, že mě tu necháš jen tak bez pomoci."

Stáli již téměř na místě, její nohy se jemně pohybovala nahoru dolů. Jeho ruka rytmicky, téměř v dle hudby mačkala prs.

"Myslíš," řekla po chvíli, "že je venku zima?" zeptala se téměř klidně. Už ho nemusela přemlouvat.

"Ne," řekl rázně, "je tam pěkně, jdeme se podívat na hvězdičky."

Pustil ji a kývl na znamení, že půjdou. Rychle si natáhla ramínko zpět a zakryla odhalenou pravou horní část těla. Pak se chytli kolem pasu a společně vyšli ven. Prošli barem a zamířili ke dveřím.

Když vyšli ven, ovanul je krásný, vlhký vzduch letní noci. Neušli ani deset kroků, když se mu prudce vrhla kolem krku a začala ho divoce líbat. Stáli nedaleko osvětlení a už mu ani nevadilo, že je někdo uvidí. Její noha se zvedla a vysoko ho ovinula kolem zadku.

"Ty prevíte!" ozval se pojednou ostrý, výhružný hlas. "Ty děvko!"

Kdosi zařval další vzteklou nadávkou. Oba sebou prudce trhli a ohlédlí se.

Ryckins spatřil jakousi postavu, která se vynořila ze stínu a zamířila k nim. Jeho partnerka od něj okamžitě odskočila a zděšeně se zadívala k přibíhajícímu.

Ryckinsovi ten člověk začal být nějaký povědomý a za malý okamžik ho již ve světle poznal. Garttonery! Jeho společník z posádky, s níž má za několik dní tak jako obvykle vyletět na pravidelnou misi.

Garttonery se k ní přiřítíl jako velká voda.

"Měla jsi tady čekat na mě," křičel na ní hystericky.

"Co jsem měla dělat," ječela ona naprosto stejně, "když jsi nešel. Nechtěla jsem tam být sama. Už jsi tu měl dávno být. Myslela jsem, že jsi mě zase nechal."

Garttonery do ní prudce strčil a otočil se k Ryckinsovi.

"To si vypiješ ty svině!" zařval vztekle a než se Ryckins nadál, udeřil jej pořádnou ranou do tváře.

Pak se na něj vrhl a povalil jej na zem, v návalu vzteku do něj začal pěstmi bušit. Žena si rukama zakryla obličej a začala šílené ječet, na celé kolo. Garttonery se choval nepříčetně. Mlátil do Ryckinsovy hlavy oběma rukama, jak jen to šlo. Ten si ji oběma rukama kryl a snažil se, aby z toho vyšel co nejlépe. Žena nad nimi stála a dál divoce ječela.

"Pomoooooc...!" křičela z plných plic, "chce ho zabít! Chce ho zabít! On ho zabije!"

Její křik přilákal několik zákazníků, kteří křik slyšeli uvnitř baru.

Vyběhli ven a uviděli zápasící dvojici, tři z nich na nic nečekali a vrhli se k nim. Snažili se je od sebe dostat, což nebylo tak jednoduché. Rozzuřený Garttonery se nemínil jen tak lehce vzdát a snažil se jim vytrhnout a ve svém útoku pokračovat. Všichni tři měli co dělat, aby jej udrželi.

Po chvíli se jim konečně podařilo je od sebe odtrhnout a Garttonery s Ryckinse stáhnout. Stále sebou házel a nemínil se zklidnit. Žena se konečně uklidnila a přestala vrískat. Pak jakoby dostala strach a zmizela kdesi ve tmě. Ryckins se těžce zvedal ze země, na několika místech měl krev. Podíval se nechápavě na Garttoneryho.

"Co to do tebe vjelo?" zeptal se nahlas.

"A co ty mi chodíš s mou holkou?" řval na něj zuřivě Garttonery.

"Jak jsem asi mohl vědět," utíral si krev s obličeje Ryckins, "že to je tvoje holka. Seděla tam sama a nebyla proti."

"A to jako stačí?" křičel dál Garttonery, "myslíš, že to je dost dobrý na omluvu... zachoval ses jako svině... a to jsi kamarád?... pust'te mě! Já si to sním vyřídím."

Dál se snažil se jim vytrhnout. Kolem nich se shromáždilo více lidí z baru snažili se dál Garttoneryho zklidnit. Pomalu se jim to dařilo.

"Stejně si to s tebou ještě vyřídím," křičel na Ryckinse, který zvolna odcházel pryč, "jen co bude první příležitost!"

Netrvalo dlouho a Ryckins zmizel mezi stromy. Nabral směr do svého domu, po dalším zážitcích již dnes netoužil.

Garttonery sice ještě zuřil, ale nechal se odvádět některými kamarády do místnosti, kde usedl blízko barpultu. Společně s několika dalšími si dal whisky a společně proklínali špatné kamarády. Kde skončila jeho dívka, ho v tuto chvíli vůbec nezajímalo.

XXXIII.

Sterback usilovně zapisoval data do počítače, jeho prsty bleskově poletovaly po klávesnici a ukládaly jedno číslo za druhým. Nenechal se ani jednou vyrušit, i když na něj Jonest s Estupamem zkoušeli neustále mluvit. Už na ně nedbal.

"Sterbacku," volal Jonest, "nedělejte problémy, odpovězte velení, třeba se s vámi nějak domluví."

"Vše se nechá nějak vysvětlit," doplnil jeho slova Estupam, "určitě vás pochopí a váš čin omluví."

Hráli o čas. Z jejich úst padala jedna věta za druhou, aby jej nějak zdrželi. Věděli, že je v časové tísní a tak možná prošvihne ten správný termín k odpalu raket. Jenže on sám to věděl nejlépe. Absolutně si jich nevšímal a na jejich dotazy neodpovídal. Věnoval se jen klávesnici.

"Omega, Georg, Thomas," zazněl palubní rozhlas, "tady major Drugg, velitel XII. letky základny Markan. Slyšíte mě?"

Zazněl nenadálý hlas z reproduktorů. Všichni sebou trhli, Sterback nejvíc. Hlas byl silný a čistý, bylo zřejmé, že přichází z blízka.

"A je to tady!" zvolal Jonest, "to jsou stíhači, moc šancí nám asi nedají."

Pokusil se upozornit na jejich přítomnost Jonest. Sterback se tentokrát otočil pohrdlivě se na něj zadíval.

"Myslíte?" zeptal se ironicky.

A pokračoval v zapisování dat. Ani přítomnost ozbrojených letadel vedle nich ho nezastavila. Nastala chvíle ticha, rušení ševlením klávesnice.

"Omega, Georg, Thomas," ozval se znova, "tady major Drugg, prosím, odpovězte," opakoval hlas z reproduktoru podruhé, tentokrát mnohem naléhavěji. Sterback nerušeně zapisoval dál, jakoby jej nevnímal. Hustě popsaný papír neměl ani zdaleka přenesený do útrob počítače a tak neztrácel čas.

"OGT, slyšíte mě?" ozval se dotěrný dotaz, "je tam kapitán Jonest? Joneste, odpovězte!"

Zaznělo tentokrát varovně. Nastala krátká odmlka.

"Pokud mě slyší poručík Sterback," ozvalo se zcela nečekaně, "je žádán, aby se urychleně spojil s velitelstvím. Opakuji, poručík Sterback, necht' se urychleně spojí s velitelstvím, je to ve vlastním zájmu."

Nastalo tíživé ticho. Jonest s Estupamem čekali, jak se zachová. Jenže Sterback jakoby hlas velitele hlídky neslyšel.

"Sterbacku!" zazněl výhrůžný, nebezpečný hlas. Bylo jasné, že patří muži, který je odhodlán své slova splnit. "Pokud se neozvete velitelství do dvou minut, máme rozkaz vás sestřelit. Je nám to líto, ale pokud neuposlechnete rozkaz, budeme jej muset k tomuto kroku přistoupit. Víme o vaší připravované akci prakticky všechno. Je proto naším úkolem jí jakkoliv zabránit a my to uděláme, ať s tím počítáte či nikoliv. Jakmile ji nepřerušíte sám, připravíte se nejen o život sám, ale i životy všech svých kamarádů na palubě letadla. Je nám líto, ale svůj rozkaz splníme, tím si buďte jistý. Pokud vyhlédnete z okénka, přesvědčíte se, že rakety již máme připravené. Jistě už máte na panelu varovné hlášení."

Konečně to přišlo. To, co se dosud Jonest s Estupamem jen dohadovali a čeho se obávali, se tak potvrdilo. Velení jedná zcela přesně podle předpisu s ohledem na vývoj událostí. Celá posádka, pokud ještě žila, mohla nyní uslyšet celou hrozbu v palubním rozhlasu, který se rozléhal strojem.

Všem po hrozivých slovech zatrnulo. I když jim tato možnost nebyla neznámá, jakmile zazněla a realita splnění nabylo konkrétní podoby, všem vyschlo v ústech.

Všem, až na jednoho muže. Tím byl Sterback. Naprosto chladnokrevně a nevzrušeně si zapisoval dál, nejevil žádný náznak, že by chtěl odpovědět.

"Měl byste odpovědět, Sterbacku. Přece nás nenecháte sestřelit!" zvolal prosebně Estupam.

Sterback k nim otočil hlavu a dlouze se na něj zadíval. Bylo znát, že o něčem přemýšlí.

"Takovou hloupost nemůžete udělat," pronesl chladně, "bylo by to ještě horší."

Doplnil varovně, zabořen do svých myšlenek. Pak se sklonil a pokračoval v zapisování.

"Proč by to bylo ještě horší?" podivil se Jonest, "snad jediné pro nás. Vy byste tím nic nezískal. Letadlo bude i se střelami zničené, svůj čin nakonec stejně neuskutečníte. Nemáte jinou možnost... odpovězte, Sterbacku!"

"Klid, veliteli, klid," pronesl pomalu Sterback, aniž zvedl zrak, "jestliže by se nás pokusili sestřelit, mám připraven záložní program, který s tím počítá. Ten program pro ten případ již pracuje, spustil jsem ho ihned na začátku mé akce, abych se pojistil. Je nastaven tak, aby v momentě vystřelení jakékoliv rakety na náš stroj odpálil všechny hlavice najednou! Pěkně hromadně, všech dvanáct. To by byl úkaz, že? Byla by to pěkná pecka, co? Takový jaderný výbuch... dvanáct raket... pufff... a nad Indií! Dovedete si představit, jakou by to nadělalo paseku tam dole, na zemi? To by nebylo jen několik desítek tisíc mrtvých, jako když vypadl chlapec z Enola Gay! Tady by šlo o mnoho miliónů... a nevinných. Amerika by se dostala do sakramentských problémů a měla by co řešit. Mezinárodní konflikt jako hrom, těžko by takovou hrůzu vysvětlovala před světem."

Dopověděl v naprostém klidu. Bylo zřejmé, že je i na tuto možnost dobře připraven, možná s ní přímo počítal. Jeho klid a chladnokrevnost ohromovala oba piloty. Stále se ho pokoušeli nějak rozhodit, převést na jiné myšlenky a tím jej zdržet. Nyní věděli, že mají před sebou silného protivníka a odhodlaného muže. Celou akci měl důkladně připravenou a sám byl odhodlán ke všemu. Neviděli nikde slabinu, kterou by mohli využít.

Sterback vstal od stolu a došel k palubní desce. Rychle ji přejížděl očima a kontroloval zobrazované parametry.

Našel si i stíhače, kteří mu předali nepříjemnou novinu. Jednalo se o dvě dvojice, letěli dva kilometry pod nimi a půl kilometru za nimi.

S úsměvem se podíval na místo na desce, kde blikalo výstražné světýlko. Potvrzovalo, že je jejich letoun zaměřen cizím radiolokátorem. Vedle něj svítilo další, varující před odjištěnými zbraněmi stíhaček. Automat nastavil zbraně do obranných pozic a čekal na pilotův příkaz. Nyní však využity nebudou.

Bylo jasné, že velitel stíhačů nelhal. Zřejmě to tak bude, velení se je pokusí sestřelit, pokud ho nikdo nezastaví.

"Oni chtějí opravdu střílet," podivil se Sterback, jakoby si to uvědomil až nyní, "to se podívejme. Jsem zvědav, jak dlouho jim ta hra vydrží. Jestli počítají s tím, že couvnu jako první, mají smůlu. Já... jako první nemrknou. Esa v rukávu mám já a ne oni, jak si mylně namlouvají."

Zastavil se na chvíli a podíval na oba piloty. Ačkoliv to říkal jim, bylo zřejmé, že mluví k veliteli v řídicím centru. Oba piloti na něj mlčky hleděli, nevědíc, jak reagovat.

Otočil se a došel zpět ke stolku, aby pokračoval, hotov stále ještě nebyl.

"Tak jim odpovězte... přece je nenecháte střílet!" ozval se tentokrát prosebný Estupanův hlas. Jako pokaždé i nyní Sterback nereagoval.

"Ale pánové," otočil se k nim po chvíli a ironicky se usmál, "bojíte se o ty milióny nešťastníků pod námi, nebo o své maličkosti? Jste hrdinové, nebo poserové? Zachovejte klid, já si to tu pěkně udělám, odpálím, spálím a budu spokojený. Pak vás pustím a poletí se dál, jakoby se nic nestalo."

"A... jak si myslíte," pronesl v osvětlen náhlým nápadem Jonest, "že se to dozví, že máte naprogramováno odpálit rakety při odpálení střel z letadel? Nikdo v centrále o tom přece nemůže nic vědět, když jste jim své plány neřekl. Budou v klidu střílet, protože nic z toho netuší, nemají ani potuchy, jak jste na ně vyžrál. Když jim to neřeknete, všichni tu zahyneme naprosto zbytečně, protože neznají informace, které čekáte, že mají."

Pronesl jedním dechem. Po jeho slovech Sterback přerušil práci a přemýšlel. Zřejmě si tuto skutečnost vůbec neuvědomoval, až nyní ho Jonestova poznámka varovala.

"Možná budete mít, kapitáne, pravdu. Na tohle jsem nepomyslel," souhlasil a kýval zvednutým prstem.

Mlčky vstal a pomalu došel ještě jednou do kabiny. Vzal do ruky mikrofon. Jonest se na sebe s Estupamem podívali, současně se jim velmi ulevilo. Konečně! Věřili, že jakmile naváže kontakt s velením, vše se řádně domluví a jim se podaří mu jeho čin vymluvit. Sledovali, jak usilovně přemýšlí, co řekne.

"Zahrádko, tady OGT," pronesl zvolna, "poručík Sterback. Mám pro vás zprávu, jestliže..."

"...Sterbacku, co to tam vyvádíte?" skočil mu do řeči ostrý, káravý tón. Jonest se znovu na sebe s Estupamem podívali. Jestliže chtějí takto pokračovat, to se těžko dočkají toho, že jej přimějí, aby se svých plánů vzdal.

"Proč jste se odhodlal k takovému činu? To není hodno vojáka americ..." McNey nedokončil svou myšlenku.

"Jestliže některé z letadel vystřelí na naše letadlo," promluvil ostře ledovým hlasem Sterback, který se nenechal ani v nejmenším ovlivnit výhrůžným hlasem, "tím mám na mysli

'kohokoliv', spustí se program, který v mžiku odpálí všechny atomový střely, co máme na palubě.

V jednom jediném okamžiku exploduje vše, co si celou dobu vezeme s sebou. Byl bych rád, kdybyste s touto možností počítali a dali ji do svého plánu, jestliže se mnou ještě hodláte mluvit. Program již běží, tak si to rozmyslete, jak budete se mnou jednat. Pokud si chcete zachovat alespoň nějakou naději na úspěch, rychle zvolte jiný způsob jednání. Nemáte žádnou možnost, jak běh programu ovlivnit a každá raketa či střela, která bude proti našemu letounu vypuštěna, způsobí výbuch. Vezměte laskavě v úvahu, kde se náš stroj právě nachází a co by se při výbuchu všech raket najednou mohlo stát. Pod námi je druhý nejlidnatější stát světa a ten přeci nechcete vymazat z mapy světa. Nebo ano?"

Mluvil klidně, zcela chladným, jasným hlasem. Po jeho slovech nastalo ticho. Takovou odpověď zřejmě nikdo v řídicím centru nečekal.

"Sterbacku," ozval se opět McNeyův hlas, nyní značně opatrněji, "měl byste se vzpamatovat a zanechat hloupostí. Svým činem stejně nic nedocílíte. Jenom přiděláte sobě a nám mnoho nepříjemností, měl byste alespoň říci, co tím vlastně sledujete. Vždycky jste byl rozumný člověk a najednou začnete dělat takové bláznové nezodpovědné kousky."

Snažit se jej ovlivnit hlas z centra, nyní již podstatně klidnější a mírnější. Konečně i jim došlo, jakou obrovskou tragédií by výbuch v tomto místě znamenal.

"Ještě jednou opakuji pro všechny," důrazně opakoval chladný a jistý Sterbackův hlas, "jestliže bude odpálena jediná raketa proti našemu letadlu, exploduje dvanáct atomových hlavic, přímo uprostřed Indie. Je mi líto, ale nemám čas na další vybavování. Mám velmi málo času."

Nečekal na odpověď, vypnul vysílání a odložil mikrofon. Rázně vstal a vrátil se opět ke svému stolku. Už mu toho nechybí mnoho, nebude to dlouho trvat a bude se vším hotov.

Po několika marných pokusech o navázání hovoru na velitelském stanovišti byli všichni výrazně nervózní. OGT se rychle blížil k bodu nula a stále nevěděli, co přesně se na palubě děje. Když se po delší době ozval z paluby hlas, mysleli si, že mají vyhráno. Byl to omyl. Zjistili, že jsou na tom mnohem hůř, nežli předpokládali.

Chladná únoscová odpověď všechny zmrazila. S tímto nikdo nepočítal, zcela to měnilo situaci. Jejich oči se automaticky upřely na mapu, kde se bombardér nacházel. Scházel se na velice choulostivém místě a Sterback si toho byl velice dobře vědom.

Vztahy s Indií nebyly právě nejlepší a kdyby nad jejím územím nyní explodovala taková síla, byl by její důsledek určitě katastrofální. Jaký by to mělo další dopad na vývoj vztahů nejen s Indií, ale i ostatními státy v okolí, to si nikdo netroufal představit.

Určitě by celá oblast byla zasažena radioaktivním spadem a těžce zamořena, z takové situace by se Státy jen tak nedostaly. Zřejmě by se i světové mínění postavilo proti nim. Karta, kterou únosce zahrál, byla velice riskantní, ale efektivní.

Bylo jim jasné, že je nachytal, byli v pasti. I když už konečně o únosci věděli přesné informace, vypátrali, co kde hodlá udělat a kdy, nemohli s tím v tuto chvíli vůbec nic dělat. S další variantou, jak letadlo zastavit nikdo dosud nepřišel a čas neúprosně ubíhal.

Poslední informace o programu, který chrání stroj před sestřelením, je řádně vyděsila. Odpadla tak největší šance, do které vkládali naděje, že se podaří pachatele zastavit. Sestřelit neovladatelné letadlo plné nebezpečných bomb - to mělo být to nejefektivnější řešení, jaké v tuto chvíli ještě měli. Nyní byli opět na začátku. Museli hledat řešení, jak muži v letouni zabránit uskutečnění svého šíleného plánu.

Nyní museli čekat, jak únosce zareaguje. Jeho klidný hlas napovídal, že si je své pozice vědom a nemíní se svého plánu vzdát. Ani přinejmenším jej nepřekvapilo, že již znají jeho jméno.

Muže, jenž celou akci podniká a dostali z anonymity. Také se ani náznakem nezmínil, co se stalo s ostatními členy posádky. Neměli nejmenšího tušení, jaké má další plány, co udělá s letadlem, až stěly odpálí. Letadlo již bylo blízko červenému křížku a stále nebylo nic vyřešeno.

* * *

V prostoru paluby letounu bylo dusno. Jak v ovzduší, tak posádce samotné. Jonestovi i Estupamovi stékaly po skráních kapičky potu. Přílehavé košile s krátkými rukávy měli zcela promočené. Od jednotvárného stání v neměnné pozici je bolely nohy, neustále přešlapovali, aby si ulevili. Také poloha, s rukama sevřenýma za tyčí, nebylo právě pohodlná.

Sterback se náhle protáhl a uvolněně zvolal.

"Jej!... a je to!" pronesl spokojeně.

Pak se jeho ruce spustily dolů a naposledy udeřily do klávesnice s tlačítkem "Enter". Uspokojeně vstal.

"A operace je skončena," zvolal naplněn pýchou. "Musel jsem sice udělat urychleně změnu, když jste mi přerušili příjem údajů z družic, ale ještě jsem to stihl. Nyní už si náš stroj bez nervů a citů jede sám a zcela podle svých výpočtů. Již se můžeme, pánové, jen modlit, abych to spočítat správně a raketky nám zamířily tam, kam mají."

Podotkl napůl úst směrem k pilotům. Vzal z operátorova stolku láhev s vodou a vydatně se napil.

"Sterbacku... měl byste si všechno pořádně rozmyslet," snažil se jej ještě přemluvit Jonest, "nemůžete jen tak zabít tisíce nevinných lidí, jenom pro váš rozmar."

Estupam souhlasně přikyvoval. Oba věděli, že moc času k jeho přesvědčení nemají.

"Můj rozmar!" pobaveně zvolal Sterback. "To si to ale špatně vysvětlujete. Tady se o žádný rozmar nejedná! Je to důsledný politický čin. Já se mstím zlému národu za jeho zlé skutky a to nejsou rozmary. Při rozmarech nemůže jít o životy lidí, ale zde, jak víte, jde o hodně. Ale tomu vy nemůžete porozumět, vy jste Američani."

"Mluvíte," podotkl Jonest, "jako byste jím vy nebyl! Dosud jsem si stále myslel, že jste jím také. Co to do vás vjelo? Proč se chováte tak podivně?"

"Pane kapitáne... také jsem Američan. Jenže mám svůj původ, ten mi velí se podle toho chovat. Jsem ze země, které je malá, ale s obrovskou historií a na ní mi záleží také, stejně jako na velké Americe s malou historií."

"Nevím o jaké cizí, malé zemi, to mluvíte. Pokud jste ale Američan, měl byste se podle toho tak chovat. Jako její občan a příslušník vojenského letectva jste dostal úkol, který musíte bezodkladně splnit. Vaše další kroky jsou proto nepřipustné. Správný Američan se pozná podle toho, že plní rozkazy a řídí se úkoly, které po něm Amerika požaduje."

"Amerika není celý svět. Amerika jako velký národ má povinnost se postarat o menší národy, když jim ubližuje někdo jiný, silnější. Nemůže to jen klidně přehlížet a jít si za vlastními zájmy. A všechny tyto malé národy vlastně velkou Ameriky postavily, pomohly jí k životu, k její síle. Zájmy světa, aby byl svobodný a demokratický je potřeba hájit vždy a za všech okolností. Dělat dobro, jenom, když se mi to hodí, to je málo, i pro Ameriku."

"Amerika vždy stála na straně ukřivděných, vzpomeňte třeba na obě světové války, Koreu. Amerika taky šla pomáhat napadeným, i když mohla sedět a čekat, až se navzájem povraždí. Nebylo jediného konfliktu, kdy by Amerika nestála za zády slabšího."

"Ano, protože se jí to vždycky hodilo. Pokaždé z těch konfliktů těžila a získávala výhody. Je ale zapotřebí udělat i něco víc, nejenom tehdy, když je z toho zisk a to se právě stalo. Dvakrát došlo k velkému neštěstí, dvakrát Amerika dělala, že se nic neděje. Já to tedy chybu napravím, udělám sám, co měla Amerika udělat hned a bez váhání."

Sterback svá slova pronesl vážně a pevným hlasem. Pak se otočil a zamířil k pilotní kabině.

Dal tím najevo, že nemíní v rozhovoru dále pokračovat. Usedl na Jonestovo místo a pečlivě zkoumal přístroje na palubní desce. Byl nadmíru spokojen. Let byl klidný, zatím ničím nerušený, autopilot vedl stroj svým směrem a místo, které si naplánoval jako Bod nula, již měl na dosah. Hodnoty na měřidlech vykazovaly odpovídající úroveň, žádný důležitý parametr letu nebyl překročen.

Jen červená kontrolka neustále výstražně blikala a podávala svědectví, že je letadlo stále ještě zaměřeno paprskem cizího stroje s odjištěným zbraněmi. Radar upozorňoval na čtyři stroje v blízkosti, připravené k bojové činnosti.

Vůbec si jich nevšímal, choval se, jako by zde ani nebyly. Věděl, že rozkaz k palbě stíhačky nedostanou, takže byl naprosto v klidu.

Vrátil se zpět do operátorské kóje a ještě jednou překontroloval připravenost počítače. Byla to poslední, závěrečná kontrola. Naposledy překontroloval činnost, správně nastavená data a polohu letadla. Všechno bylo naprosto v pořádku, jak si naplánoval a sám nevěřil, že se mu podaří tak dokonale provést.

Vyšel ven.

"Tak, pánové," pronesl prorocky, "již to je v božích rukou, nebo v mozku počítače, jak se to vezme. Jede to jako po másle. Jak to nakonec dopadne, záleží už jen na tom složitém přístroji. Jestli má Amerika spolehlivé výrobky, dopadne to dobře, jestli dělá zmetky, doplatíme na to."

Popošel pár kroků směrem k nim, ke se zastavil, aby se napil další doušek. I on měl důkladně propocenou košili.

"Proboha Sterbacku," zvolal Estupam, "vy jste se zbláznil! Nechte toho, dokud je čas! Nechcete přece doopravdy spustit tu šílenou mašinerii!"

"Klid..." usmíval se Sterback, "nějak to dopadne. Nic nechci spustit, chci se jen pomstít. Tak trochu, za velký svinstvo... za to, co oni ..."

"Štěrbáku, Davide... tady generál McNey," zaznělo náhle palubou. "Víme o vás již všechno, nemusíte si dál hrát na hrdinu. Už víme, proč jste na palubě v této pozici, co vás vedlo k tomu, že děláte právě tohle a víme, co máte v úmyslu a co je toho pravou příčinou. Vaše pohnutky docela chápeme, ale myslíme si, že je není možno takto řešit. Je zapotřebí projednat vaši akci. Chci vás ještě požádat o rozhovor. Rozmyslete si to Štěrbáku, než uděláte něco, čeho budete později litovat. Zkuste to ještě jednou probrat, abyste nenadělal ještě více zla a bezpráví, než sám chcete odčinit."

Jeho milý, téměř prosebný hlas zněl palubou stroje a byl slyšet v každém rohu letadla.

Sterback měl právě namířeno do zádě stroje, chtěl se přesvědčit, zda jsou také v pořádku všechny rakety. Nebude to dlouho trvat a budou moci volně vylétnout, aby splnily to, k čemu jim bylo dáno poslání. Když uslyšel své jméno a generálova slova, zastavil se.

Jonest s Estupamem zpozorněli. Generál nyní pronesl jiné jméno, podivně znějící, i když podobné tomu, jaké znali. Když jej Sterback zaslechl, prudce sebou trhl. Byl tím evidentně zaskočen, zřetelně zmaten a viditelně znejistěl. Náhle se na chodbě zapotácel, až se musel přidržet o stěnu, aby neupadl. Jeho ruka si nejistě projela krátkými vlasy.

Vzájemně na sebe překvapeně pohlédli. Jak ho to oslovil a kde to jméno generál sebral? Co vlastně znamená, že v Sterbackovi vyvolalo takovou vlnu nejistoty? Napadala je spousta otázek, které se jim prohnały hlavou. Byli zmateni stejně jako Sterback. Ten si v té situaci náhle nevěděl rady, na všechno byl připraven, ale toto jej zaskočilo.

Že se jim podaří za tak krátkou chvíli zjistit o něm všechny soukromé údaje, s tím nepočítal. Předpokládal, že budou vše vědět o jeho současném životě a vše, co o něm bylo obecně známo. Ale nečekal, že si dají do spojitosti jeho život s dnešní akcí.

Chvíli jen tak stál, uprostřed chodbičky, a přemýšlel. Jonest s Estupamem na něj hleděli a netrpělivě očekávali, jak se zachová. Neměli ponětí, proč na něj to jméno udělalo takový dojem. Věděli, že je pevně rozhodnut svou akci dotáhnout do konce a že se ho zřejmě nepodaří od ní odradit.

Pomalů se smířovali, že dojde k nejhoršímu a nyní jim náhle svítla šance. Únosce znejistěl a to byl ten správný první krok, který jim dával šanci. Jonest však věděl, že to je teprve začátek, ale naděje, že se jim podaří výsledek akce změnit, před nimi náhle vyrostla.

I když stále nechtěli věřit, že má v úmyslu vypustit střely a napadnout sovětská města. Že to je jen nějaká hra, že to je jen takové plané strašení, kdy chce dosáhnout svého, zatím pro ně neznámého cíle. Vždyť taková akce bude znamenat odvetný úder ze strany Rusů, což bude znamenat další životy na straně Ameriky!

Teprve po chvíli Jonesta napadlo, že právě to má asi Sterback v úmyslu. Z jakéhosi důvodu chce oba státy vyprovokovat. Hlavou se mu honily černé myšlenky, jak budou probíhat následující hodiny. A najednou do nich zazářila jiskřička naděje.

Odpal střel, děsivé výbuchy na sovětské straně, zmatek, mnoho mrtvých a nakonec ruská odplata. Ani samotní Američané nebudou stát stranou. Budou vtaženi do této hry a zřejmě na útok tvrdě doplatí. Budou také, a to je na celé věci to nejhorší, navíc označeni jako agresor. Ke všemu stále ještě nevěděl, proč to všechno.

Co způsobilo Sterbackovo pomatené jednání a fanatickou snahu odpálit na Rusy atomové zbraně? Co ho znal, byl klidný, spolehlivý a snaživý hoch. Žádné známky agresivity či násilí dosud nejevil, byl spíše přátelské, kamarádké povahy. A najednou takový nečekaný zvrat.

Když se na něj teď díval, na míle daleko z něj čísel pomstychtivost a nenávisť. Co se s ním stalo? Dokola tvrdí, že to je následek nějaké křivdy, dokonce dvojnásobné! Ale potom jaké? Marně si lámal hlavu, co se mu mohlo přihodit.

V hlavě mu prolétlo poslední období, co ho měl ve skupině. Procházel všechny rozhovory, mnohé situace, na něž si pamatoval. Ať vzpomínal, jak chtěl, na žádnou křivdu nenarazil. Dokonce si ani nevzpomněl, že by o nějaké kdy mluvil.

Kdyby jen náznakem vycítil, co jej trápilo, nebo kdy si připadal ukřivděný, snáze by se s ním komunikovalo. Jenže nebylo zde nic, co by jeho slova vysvětlovala.

Sterback dosedl zpět na velitelskou sedačku a vzal do ruky mikrofon. Dlouze se zamyslel a rozmýšlel se, zda přístroj zapnout, či nikoliv. Po chvíli se rozhodl, natáhl ruku a zapnul jej.

"Generále," začal soustředěně, "tady Sterback."

S hlavou zaklonil dozadu chvíli přemýšlel, jak dál.

"Jak jste řekl, víte všechno, takže také víte, co se stalo a také, co se nestalo, ačkoliv se to stát mělo. Já už nemůžu čekat, až se konečně podělaný zadky ve velení státu zvednou a začnou už konečně něco řešit. Není přece možné, jen stále nečinně přihlížet a hodit malé národy přes palubu, jenom proto, že nás nezajímají, když nemají pro nás výhodné nerostné suroviny."

"Nemáte pravdu, Štěrbáku. Amerika se vždy pere za práva slabších a utiskovaných. Vzpomeňte na válku, v které váš otec bojoval jako pilot v Anglii. Taky jsme pomáhali. Většina strojů byla amerických. On sám ke konci přešel ze Spitfira na našeho Mustanga. To, co se stalo potom, jsme již ovlivnit nemohli. Je nám hrozně líto, co se stalo, ale nemohli jsme nijak zasáhnout, nemohli jsme riskovat další válku. Musíte si uvědomit, jaké následky každá akce vyvolá."

"V tom to není, generále," pronesl potichu Sterback. Opět se na chvíli zamyslel. "Vybíráte si, komu pomůžete, komu ne. A pomáháte tehdy, jestliže je to pro vás výhodné, to si uvědomte."

Je to smutný, ale je to tak, je tady ještě někdo další, ukrutný. Ten despoticky ničí jeden národ za druhým a vy mu je necháváte na pospas. Zadupává do země všechno lidství, všechna práva a slušnost. A dělá to už přes padesát let a zatím mu všechno stále vychází. Je potřeba zasáhnout a rázným tahem vše vyjasnit. Bud' se ho podaří zničit, nebo on zničí najednou nás, celý demokratický svět. Jestli by to šlo takto dál, stejně by k tomu jednou došlo, trvalo by to ale mnohem déle. Já to sprovedím ze světa hned, nebudu čekat jako vy, až k tomu pomalu dojdete."

"Zahynou milióny lidí," zvolal generál zmateně, "to přece nechcete."

"Zahynou," potvrdil smutně, "již dávno zahynuly a dál stále ještě hynou. Nechcete vidět, kolik miliónů již má na svědomí, takže další milión sem, nebo tam. Je to přece jedno. Avšak jestli se to povede, další už nezahynou. Když ne, zahynou stejně a když nezahynou, budou trpět dál a jejich život nebude stát za nic. Já jsem si to již vyřešil. Zřejmě jsem se tím odepsal, počítám s tím. Ale alespoň udělám něco, po čem všichni touží, co chce většina zemí na druhé straně polokoule."

"Ale ti lidé jsou svobodní," nepřestával McNey, "mohou se rozhodnout, jak chtějí. Většinou s tím souhlasí. Třeba jim to jednoho dne nebude připadat dobré, tak se tyranů sami zbaví."

"Ti lidé je dobrovolně volí," odpověděl rychle a nasupeně Sterback, "protože mají při volbách hlaveň Kalašnikova mezi žebry. A ještě dlouho potom jsou kontrolováni, jestli volili a jak. Když nejednají podle předpisu, je s nimi krutě zatočeno. Nemůžete posuzovat volby podle vašich měřítek, tady se jedná o něco naprosto jiného, co se svobodnou volbou nemá nic společného. Ta krutost a nucení lidí do něčeho, co sami nechtějí a nakonec to vytrubovat do světa jako jejich vůli. O tom to je a na to jste vy, na západě skočili, jak pes po mizerný kosti. Opili vás všechny rohlíkem a vy jim za to děkujete. Jiné cesty zřejmě není. Jednou už se konečně musí najít někdo, kdo to vyřeší."

"Mají možnost se vzbouřit," nesouhlasil generál, "mají právo neposlouchat. Každá svoboda musí být tvrdě vybojována, jinak nemá svou cenu. Každý národ, který si svou svobodu nevybojuje sám, pak si jí pak neváží a nakládá s ní lehkomyšlně. Často s ní hazarduje a nezná její hodnotu. Jedině draze vykoupená, zaplacená nejvyšší obětí, je uctívána a ceněna. Kdo k ní lehce přijde, lehce se o ni nechá připravit. Je to věc cti každého národa, nenechat se ponížít a porobit. Který národ netouží po tom, vybojovat si sám svou svobodu, nezaslouží si svou existenci."

"Jenže většina těch lidí se již do své situace dostala, ne svým zaviněním a nyní nemají cesty ven. Nenechám bez potrestání skutek, který uvedl tolik lidí do mnoha utrpení. A sám vidíte, když to nejde po dobrém, půjde to po zlém. Před deseti lety to bylo poprvé, letos znovu. Kdy to bude potřetí? Vám je to jedno, tady za mořem. I když přitom nechápete, že se to k vám plíží, pomalu, ale nezadržitelně. Jednoho dne to pak vstoupí i k vám a budete ztraceni jako ty národy, které jste tak nechutně hodili přes palubu. Musí se tomu učinit rázná přítrž."

Nastala malá odmlka, oba přemýšleli o dalších slovech.

"O čem to, sakra, mluví?" otočil se Jonest na Estupama. Ten jen pokrčil rameny.

"Nevím, nechápu to," pronesl zmateně, "po celou dobu, co se tady baví, jsem na nic, co bych si pod tím mohl představit, nepřišel. Myslel jsem si, že mu jen obyčejně přeskočilo, nebo že si

chce léčit nějaké osobní problémy, nějakou bolístku. Ale jak to vypadá, něco za tím vězí. Asi něco velkého, když to váží na milióny lidí."

"Jo," souhlasil rozpačitě Jonest, "létají zde milióny, ale mě by docela zajímalo, co se stalo s ostatními členy z posádky. Nepostřehl jsi, co by s nimi mohlo být?"

"Ne nic," zavrtěl Estupam hlavou, "taky jsem na to myslel, ale zatím jsem si nevšiml, že by naznačil, co s nimi provedl."

Oba využívali krátkého ticha, aby se v rychlosti domluvili. Slabé vrnění motorů vytvářelo dramatickou kulisu, jež podtrhovala blížící se vyvrcholení letu.

"Generále," ozval se rázný Sterbackův hlas, "jménem dvou podrobených a ponižených národů díky americké technice provedu odplatu. Ještě dnes budou viníci mnoha lidského neštěstí potrestáni. Amerika to sama nedokázala, nenašla sílu to udělat a tak to udělám to já, v jejím jménu. Jsem na vše připraven, se vším jsem smířen. Jsem si vědom i následků, které akce přinese. Je mi líto, nemohu jinak."

"Štěrbáku! Davide!" zvolal ještě jednou zoufale generál, "to nesmíte provést. Nemůžete za smrt nevinných lidí trestat smrtí další nevinné lidi. Taková akce vyvolá jen další touhu po odplatě. Je to hra na odplácení stále dokola!"

Ostrý zvukový signál náhle ostře prořízl vzduch na palubě.

Všichni sebou trhli, nejvíce Sterback. Byl to počítač, který dle programu kontroloval pozici. Upozorňoval, že do bodu B nula již zbývají poslední tři minuty. Poslední minuty, které je dělí od obrovské katastrofy. Na tvářích obou pilotů naskočily další krůpěje ledového potu. Jonestovi se dokonce na chvíli podlomila kolena.

Nežli se pořádně vzpamatovali, zazněl další varovný signál. Oboje dveře, dělicí ze dvou stran části letadla od pumovnice, se začaly hermeticky zavírat. Jedny vepředu, druhé vzadu. Za okamžik už se slabým od fouknutím neprodyšně prostor oddělily. Nyní byla přední část letounu izolována velkým prostorem pumovnice od zadního. Z jedné části do druhé se šlo nyní dostat pouze malým průlezem nad obrovským skladištěm raket.

Jakmile oboje dveře prostor uzavřely, ihned se začaly otevírat mohutné kryty pumovnice v dolní části trupu letadla. Velmi rychle otevřely prostor ve dně stroje a přetlak z pumovnice unikl do volného prostoru.

Velké rakety ovál mrazivý vzduch řídké atmosféry, která se ve výšce sedmnácti kilometrů nachází. Visely ve svých závěsech nad děsivou propastí, která se pod nimi objevila.

Po několika vteřinách se ozvalo několik cvaknutí a bezpečnostní uchycení raket odskočila. Na palubní desce se rozskákal několik kontrol, signalizující odjištění střel. Současně se spustil varovný klakson, který upozorňoval na uvedení raket do pohotovostní polohy. Podle zvuků, které se ozvaly letadlem a blikáním signálů na desce, poznali oba piloti, co se stalo. Nemuseli nic vidět.

"Sakra," zaklel Jonest, "odjistil rakety, on to snad opravdu myslí vážně! Nevím, jak ho zastavit."

Zoufale zabědoval a Estupam pokrčením ramen naznačil, že je na tom stejně. Palubu stroje rozechvěl pohon, pohánějící hydrauliku. Těžká, masivní ramena začala vysouvat smrtonosné zbraně pod objemný trup letadla.

Velitel letky stíhačů, hlídkující pod obrovským bombardérem, který jej měl na dohled, vytřeštil oči. Poprvé v životě uviděl bombardovací letoun se všemi atomovými střelami připravenými k odpálení.

"Major Drugg," zvolal zděšeně do rádia, "volám Zahrádku. OGT právě otevřel pumovnici a vysunul rakety do odpalovací polohy."

"Majore, jste si jistý?" zazněl zpětný dotaz, když se jim zdála zpráva neskutečná. Stále nikdo nevěřil, že k vyhrožované akci opravdu dojde.

"Ano, pane," potvrdil major, "právě se na ty rakety koukám jako na zjevení. Vidím je docela jasně."

Jeho hlas byl vypjatý a nervózní. Pohled na připravené atomové rakety vypadal hrozivě.

Stejně velkou nervozitu ta zpráva vyvolala u všech členů v řídicím stanovišti. Jestliže jsou střely vysunuty, pak to také znamená, že jsou již odjištěny a k jejich odpálení již stačí velice málo. Značilo to také fakt, že Sterback dokázal obejít ochranné bariéry a program v počítači opravdu systémy letadla ovládá. S nimi i odpalovací zařízení.

"Jak to vypadá," otočil se McNey ke skupině velitelů po jeho levici, "situace se nám vykla z rukou. Je to pořádně špatný. Vyhlase nejvyšší stupeň bojové pohotovosti. Uveďte okamžitě do plné pohotovosti všechny jednotky prvního sledu, musíme se řádně připravit na ruskou protiakci."

Nastal zmatek. Jako houf vrabců se rozběhli ke svým spojovacím zařízením, aby po své, linii předávali rozkaz dál. Každý pochopil, že situace vstupuje do poslední, závěrečné fáze a oni na ni nejsou připraveni. Každý začal vyhlášovat nejvyšší stupeň poplachu pro své sektory.

Do zmatku ve středisku zazněl klidný Sterbackův hlas.

"Generále, je čas se připravit. Jsme minutu od místa odpalu, nyní již nebudu mít na vás čas. Sledujte všechno dění na obrazovkách radarů, krásně tam uvidíte, jak vaše rakety spolehlivě najdou cíl. Můžete být spokojen, vaše zbraně jsou perfektní, svoje nálože donesou nad cíle."

Již se nemohl dočkat, až svůj sen uskuteční.

"Štěrbáku," ozvalo se ještě jednou zoufalé generálovo zvolání, "co myslíte, že takovou pomstou dokážete? Neuvědomujete si, že tím svému národu ublížíte ještě víc? Že přivoláte ještě větší zuřivost okupantů? Bude to mít ještě větší dopad, než si sám umíte představit. Sám víte, že u nich lidský život nemá cenu a vy jich ve své zemi nyní ohrožujete mnohem víc. Jejich pomsta bude hrozná, znáte je přece."

Sterbackovo chování se poprvé změnilo. Přestal reagovat dle připraveného scénáře, ale zřetelně začal o slovech přemýšlet. Jeho jednání výrazně ztratilo na tempu, jeho výraz byl stále zachmuřenější.

"Ne," pronesl rozhodně, "vy jste to nechali dojít tak daleko. Kdybyste zakročili už tenkrát, před deseti lety, kdybyste dali jen trochu najevo nesouhlas, nemuselo k té druhé hrozně věci vůbec dojít. Když jim to prošlo jednou, logicky se o to pokusili podruhé. A zase jim to vyšlo. Vy jste je nechali a oni si to mohli dovolit zopakovat. Berou vše, co smí, tak to udělají, nikoho se neptají. Byli jste jediní, kdo je mohl zastavit a neudělali jste to. Musíte vědět, že pak se hněv obrátí proti vám. Vždycky se říká, že se má člověk z chyby poučit, aby ji příště neudělal. Vy jste se jednou nepoučili a chybu zopakovali, budete tedy za to pykat společně s viníky."

Když nyní mluvil do mikrofonu, jeho hlas už zdaleka nezněl tak pevně a odhodlaně jako na začátku. Všichni si všimli, jak se jeho hlas několikrát při řeči zachvěl. Jak McNey, tak Jonest s Estupanem vycítili šanci. Uběhlo dalších patnáct vteřin

"Celý národ, v jehož jménu všechno podnikáte, vám za takovou pomstu nepoděkuje!" pokračoval ve svém přesvědčování McNey. "Bude vás proklínat, stejně jako další milióny nešťastných lidí, kterých se vaše akce dotkne přímo, nebo i nepřímo. Je to čin na zničení jak sebe, tak i těch dvou národů, v jejichž jménu to děláte, uvědomte si to, Štěrbáku. Chcete spravedlnost, ale vyvoláte tím ještě větší hněv, ještě větší chuť na pomstu a ještě větší neštěstí. Všechno padne na vaši hlavu, protože jste vše tím jedním krokem spustil. Budete chápán jako větší barbar, než byl Hitler. Uvědomujete si to?"

"Má pravdu," zvolal po McNeyových slovech Jonest, i když neměl ponětí, o čem je řeč.

Viděl Sterbackovo zaváhání a věděl, že teď musí své chvíle využít, musí velitele podpořit a dál rozrývat pevnost jeho přesvědčení.

"Pomyslete, co to udělá s celou planetou, jak se vše projeví na zbytku lidstva. Bude zde strašně velký kus zamořeného území a to ještě nevíme, jaká bude odvěta. Určitě si to nenechají líbit a zamoří ještě větší kus světa. Američané také nebudou moci neodpovědět. Bude to stále dokola, horší a horší. Bude to jen peklo. A za tím vším jméno jednoho člověka, který se chtěl nešťastným způsobem pomstít," volal směrem ke Sterbackovi.

Snažil se co nejvíce zapůsobit na jeho rozházenou duši. Měl přímou možnost vidět, jak zaváhal, jak upadá do nejistoty, přestává si věřit. Jeho tvář nabývala zděšenější podoby. Najednou si začal si uvědomovat, že je velmi blízko svého cíle, ale že spravedlivé odplaty, kterou tím chtěl dosáhnout, nedocílí. Jakoby až nyní procítil ze svého snu, jak může vše skutečně pokračovat. Už jen síla vůle a touha ho hnala dál.

"Nechali jste je," hlesl potichu Sterback, "aby dvakrát potlačili svobodné národy. Stále jen ustupujete, kam to až chcete nechat dojít? Někdo je už jednou musí zastavit, musí vyburcovat zbytek světa."

Jeho hlas zazněl velice smutně. Rozhodil nejistě rukama, v jeho očích zahlédli zoufalství. V pozadí šlo vycítit zmatenost a nerozhodnost. Vytušit to i McNey, který všechno v reproduktoru slyšel a chopil se poslední příležitosti.

"Zničíte mnoho životů a pravé viníky stejně nepotrestáte. Vyprovokujete další a další odvetné akce a konec může skončit a šílené apokalypse. Chcete pomáhat, nebo ničit? Nechcete být přece navždy zařazen mezi stejné lumpy, kteří svět vždy jen přivedli k obrovskému neštěstí! Ještě není pozdě, Štěrbáku!"

Zahoukání klaksonu oznámilo půl minuty k bodu B nula. Tíživé ticho na okamžik ovládlo palubu letadla. Vteřinky ubíhaly splašeným tempem jedna za druhou, poplašný signál oznámil deset posledních vteřin.

Těch vteřin, které zbývaly do obrovské tragédie, když se palubou rozlehlo další mohutné opakované cvaknutí. Signalizovalo odpojení posledních mechanických bezpečnostních úchytů raket. Na palubní desce se rozsvítila ostrá, červená kontrolka oznamující plnou připravenost k odpalu. Ve vteřinových intervalech zazníval zvuk signálu, který poslední desítku odpočítával. Místo B nula již bylo na dosah.

Jonest se úpěnlivě díval na Sterbacka a očima jej tlačil dál od pultu, na kterém bylo umístěno ovládání výkonného počítače a odpalovací zařízení raket. Ten na něj ale nedbal. Jak zvuk opakovaně zazněl po palubě, jeho ruka se pomalu, automaticky, tažena magickou silou blížila k velkému červenému tlačítku.

Odklopila průhledný kryt a zasunula odpalovací klíček do zámku. Otočením dosáhl možnosti iniciovat odpal. Nyní už zbývalo jen zmáčknout tlačítko.

"Sterbacku... vzpamatujte se!" zvolal pln zoufalství Estupam.

Jeho výkřik byl tak zoufalý, že Sterbackovo tělo sebou trhlo a on se prudce na křesle narovnal. Signál zazněl posedmé. Jonest zavřel oči a otočil hlavu. Jsou věci, které vidět nemusí. Celým svým našponovaným tělem čekal, kdy uslyšel opakované těžké zadunění, které mu oznámí, že se ďábelské zbraně s nimi rozloučily a vydaly se na svou zničující pouť.

V řídicí místnosti všichni zpozorněli, nikdo již své přístroje nesledoval. Většina bez pohybu sledovala reproduktor, co se z něj ozve. Veškerý pohyb ustal veškerá činnost se zastavila. Jen velké ventilátory tiše šustily nad jejich hlavami.

Když zazněl další signál, došlo k nečekané události. Jeho ruka sebou několikrát zacukala, jakoby nevěděla přesně, co chce udělat. Několikrát se odtáhla od velkého tlačítka, aby se nad něj opět vrátila. Teprve napotřetí se zcela stáhla zpět.

Sterbackova hlava padla zničeně na prsa, jeho oči byly zavřené a dech abnormálně rychlý a těžký. Jeho tělo se náhle roztrásl, jako by bylo zachváčeno ledovým objetím.

Signál zazněl podesáté, naposledy. Ostrý tón, mnohem silnější než ty předchozí oznámil vlet do pozice 'B nula'.

Nervy všech, co o celé akci věděli byly napjaty k prasknutí. Jak posádky bombardéru, tak osazenstva operačního střediska. Nastal okamžik, jehož se již dlouho obávali.

Jonest s Estupamem očekávali ostrý, dunivý zvuk startujících raket. Místo toho ale dál ticho ovládalo prostory letadla. Žádný hukot, žádné spouštění motorů mohutných střel.

Jonest otevřel zavřené oči a spolu s Estupamem se zvědavě podívali k operačnímu místu. Sterback seděl, zcela zničen na křesle operátora. Jeho horní část těla ležela na stole vedle klávesnice počítače a hlava ležela na rukách, položených na desce. Vedle něj byl stále otevřený kryt odpalovacího tlačítka. Napětím ani nedýchali, netroufli se ozvat.

Bod, pro který měl celou akci spočítanu, se nacházel právě pod nimi, ale nezadržitelně mizel za ocasem stroje. Každým dalším okamžikem se od něj vzdalovali a snižovali účinnost přesně propočítané akce. Stále však se nacházeli v místech, kde by se mu vyplatilo střely odpálit. Jejich mysl ovládla nečekaná radost, současně se obávali, zda se něco nezměnilo v jeho plánu.

Na velicím středisku zůstávala situace dál napjatá. Dusivé prostředí obklopilo přítomné a ti v tichu čekali další chvíle. Postávali jako sochy na svých místech, každý se bál pohnout, či udělat rychlejší pohyb.

"Jak to vypadá? Odpálil něco?" zašeptal velice potichu McNey, jakoby se bál odpovědi, jakou dostane.

Několik generálů stojících u něj se stejně opatrně otočilo na operátora u hlavního radaru. Ten celou dobu hleděl soustředěně na reproduktor, takže byl připravený ihned odpovědět.

"Ne," odpověděl. I jeho hlas zněl potichu. Přizpůsobil se automaticky hlasu vrchního velitele.

"Nic tu nemám, na monitoru nic není, asi je nevypálil."

Oči přítomných se zaměřili na obrazovku. Na ní se dál pohyboval samocený bombardér doprovázený čtyřmi stíhačkami. Žádné další objekty, které by se dostaly do vzduchu, neukazoval.

Zatím to tedy bylo dobré, ale každý netrpělivě čekal, co se stane v nejbližších okamžicích. Věděli, že se bombardér vzdaluje každým okamžikem velkou rychlostí od plánovaného místa. Nebezpečí katastrofy se zatím nijak nezmenšilo. Stále zde zůstávala eventualita, že svůj plán oddálil o několik kilometrů. Pokud však měl výpočty provedeny k přesnému místu, riskoval, že pozdě odpálené střely se vychýlí ze svého vypočítaného směru a cíl nezasáhnou, jak si představoval.

Sterback, dosud sedící zhrouceně na sedačce, se zvolna narovnal. Pomalým, táhlým pohybem, sklápěl ochranný kryt červeného tlačítka. Pomalu se přesunul ke klíči, zamykající odpalovací zařízení a přeplnul jej do polohy "O".

Naprosto rezignovaně a zničeně jej vytáhl a odmrštil na podlahu daleko za sebe. Z divokým cinkotem, jak narážel do železných věcí podél uličky, odlétl pryč. V tu chvíli si mohli Jonest s Estupamem konečně oddechnout. Nyní už nemohl rakety odpálit, již to bylo téměř definitivní. Největší nebezpečí pominulo.

Sterbackovy prsty začaly opět rychle běhat po klávesnici počítače. Jeho obličej, dosud vyzařující euforii a nadšení byly najednou povadlý a smutný. Bylo na něm vidět obrovské zklamání, že nedokázal svou pečlivě připravovanou akci dotáhnout do konce.

Trvalo to jen chvíli, co se zabýval počítačem. Když dopsal, klepl úderem z velké výšky na tlačítko "Enter". Byl zřejmě hotov. Oba piloti čekali, jaké příkazy vlastně zadával, protože mohl stále ještě udělat cokoli. Zrušit akci, přesunout ji, nebo pozměnit. Ničím se nemohli být v tuto chvíli jistí.

Jejich nervy byly stále napjaty na maximum. Táhlé hučení hydrauliky je probralo jako pokropení živou vodou. V první chvíli si nebyli jisti o které ze zařízení se jedná. Ovšem za okamžik zvuk zcela jasně poznali.

Byl to skřípavý zvuk zavíraných velkých krytů dolní části pumovnice, které zakrývaly svým kovovým obalem rakety, které se vrátily do původní polohy v nitru trupu stroje. Zvonivé zaklapávání mechanických pojistek je v jejich odhadu ubezpečilo. Teprve nyní věděli jistě - střílet se nebude! Oba byli napětím zcela vyčerpaní, těla měli zalita potem do poslední nitky.

Z bouchnutím se kryty dovřely a kompresory začaly s hukotem hnát vzduch zpět do prostoru pumovnice. Vlivem vysoké výšky a otevřeného prostoru zde byl velmi nízký tlak, který bylo potřeba vyrovnat. Kompresory vydatně rachotily a rozvibrovaly pevné stěny letadla. Chvíli to potrvá, nežli se takový obrovitý prostor naplní dostatečným tlakem.

"Zahrádko, Zahrádko!... tady major Drugg," rozlehlo se řídicí místností. "Zasunul rakety, zavřel pumovnici. Opakuji... OGT zasunul rakety, zavřel pumovnici."

Hlášení velitele letky stíhačů, který neustále bombardér z uctivé vzdálenosti pozorně sledoval, potvrdilo operátorova slova.

Na velitelském stanovišti nastalo veselí, všichni zajásali. Vypadalo to, že největší nebezpečí mají za sebou, ale nechtěli se ale radovat předčasně a proto projevy radosti nebyly úplně otevřené. Stále se situace mohla o několik kilometrů dál opakovat a stejné nebezpečí hrozí, dokud bude stroj ve vzduchu. Oslavy proto byly jen krátké a všichni dál sledovali vývoj situace.

Sterback se zvedl od stolku a zvolna zamířil k oběma pilotům. Ti jej pozorně sledovali a čekali, co má v úmyslu. Nepadlo ani slovo, nikdo do vypjaté atmosféry nepromluvil. Došel až k nim, což dřív neudělal, aby jim nedal šanci na něj dosáhnout.

Vytáhl z kapsy kalhot klíček a uchopil jejich ruce, spoutané za zády kolem tyče. Jednoho po druhém osvobodil a prázdná pouta nechal spadnout na zem, již je nepotřeboval.

Oba se uchopili za zápěstí a začali si je mnout. Nepříjemný stisk se uvolnil a oni si od něj ulevovali.

"Udělal jste dobře, Sterbacku," pochlválil ho slavnostně Jonest, "to by nedopadlo dobře, kdybyste své dílo zkázy dokončil. Takto jste ušetřil mnoho lidských životů, zabránil jste velikému neštěstí. Uvidíte, že vám budou všichni vděční."

Sterback se na něj podíval, jakoby nevěděl, zda to myslí vážně, či z legrace. Bylo jasné, že ještě nedohrál svůj vnitřní boj o promeškání šance, na kterou tak dlouho čekal. Neřekl však nic.

"Dejte mi tu pistoli," pronesl opatrně Jonest, "u mě bude jistější, než byste začal zase dělat nějaké pitomosti."

Prsty několikrát významně zacukal, aby dal najevo, že to myslí velice vážně. Stále ještě nemohl zapomenout na pocit, který v něm byl, když se octl před jeho ostře nabitou zbraní.

Chtěl situace využít a zabezpečit další let co nejlépe. Nehodlal nic ponechat náhodě, či možnosti situaci opakovat.

Sterback se na něj podíval, ale nehýbal se. Teprve po chvíli rozmýšlení sáhl za záda a vytáhl za opasek zasunutou pistoli. Podíval se na ni a stále přemýšlel, zda ji má odevzdat. Jakoby se s ní nemohl rozloučit. Nakonec se jeho ruka natáhla a vložila ji do Jonestovy nastavené dlaně.

"Kde jsou ostatní členové posádky, co jste s nimi udělal?" zazněla kapitánova otázka, nyní již podstatně tvrději. Zeptal se na věc, která oba dva celou dobu trápila.

"Nic se jim nestalo," odpověděl chlácholivě, "tak, jako vám. Všichni stojí u tyčí na vrchní palubě u Kesneyho. Jak se to dofoukne, hned je dojdu také osvobodit."

Odpověděl napůl úst a zamířil zpět k operačnímu stolku. Oba piloti šli pomalu za ním a když zabočil do kabinky, oni zamířili dál. Usedli na svá pilotní křesla a začali rychle kontrolovat všechny údaje, které jim palubní deska poskytovala.

Ke své spokojenosti zjistili, že všechny přístroje fungují přesně podle požadavků, autopilot stále vedl letadlo po předepsané trase. Nic nevypadalo na to, že se tu před několika vteřinami odehrálo světu nebezpečné drama.

Jako další zkontrolovali zajištění a uložení atomových raket. Nemohli nechat náhodě, že se během manipulace se zbraněmi stalo něco neočekávaného. Naštěstí všechny kontrolky ukazovaly, že jsou rakety na svých místech a podle všech předpisů zabezpečeny.

"Jak jsi na tom," obrátil se Jonest na Estupama, "máš tam nějaké problémy?"

Ten zavrtěl hlavu.

"Ne, všechno v pořádku. Přístroje ukazují vše, jak má být. Mašinka si letěla v pohodě i bez nás."

"U mne také vše OK," potvrdil také kapitán. Pak se otočil do uličky ke Sterbackovi.

"Jaký jste tam nechal program?" zvolal do jejího nitra, "máme přejít na ruční řízení?"

"Ne," ozvalo se z hloubky kóje, kde se Sterback usadil, "je tam zpět původní, nastavený na letišti. Ten můj jsem už odstranil, není po něm ani památky. Letadlo už poletí podle toho, jak si to pánové v řídícím přejí."

Zahučení otevíraných dveří a rozsvícení zelených kontrollek jim naznačilo, že se pumovnice natlakovala a přední i zadní dveře do ní uvolnily vstup.

Sterback ihned vstal a vstoupil do nich. Zrakem přelétl ocelově chladné rakety, které tu mrtvě ležely, jakoby je nic kolem sebe nezajímalo. Nechybělo mnoho a mohly se rozehřát tisíci stupni Celsia a tím splnit jeho dávné přání. Jen je jemně poplácal po chladném plášti a pokračoval dál.

Za chvíli vešel do prostorů spojařů, kde stáli u několika tyčí připoutaní ostatní členové posádky. Když jej uviděli, nejdříve se pořádně vylekali, protože neměli ponětí, co má

v úmyslu s nimi udělat. Neměli všechny informace a tak na tom byli mnohem hůř než jejich piloti. Netušili, jak se celá situace vyvinula a stále se jen mohli dohadovat, co je čeká.

Teprve když je začal jednoho po druhém odpoutávat, začalo jim být veseleji. Zvláště když zjistili, že u sebe nemá malou pistoli, kterou je předtím ohrožoval. V první chvíli to vypadalo, že se na něj vrhnou a oplatí mu nepříjemné chvílky, které jim způsobil. Sám Sterback tomu předešel, protože na nic nečekal, otočil se a odcházel.

Garttonery udělal prudký pohyb a chtěl se za ním vrhnout. Vedle stojící McTown a Kesney to vycítili a oba jej stačili zachytit.

"Počkej, neblázni," uklidňoval jej McTown.

"Vrátím mu to, je to stejná svině, jako tahleta," zuřil Darttonery a ukázal hlavou na Ryckinse. "Oba zasluhují napráskat."

Rozčiloval se a oba měli co dělat, aby jej udrželi. Chvíli to trvalo, než se zcela uklidnil a mohli ho pustit. Když nemohl na Sterbacka, který se ztratil v bludišti pumovnice, vrhal alespoň dál zlostné pohledy směrem k Ryckinsovi. Bylo vidět, že si potřebuje na někom vylít svoji zlost.

V řídicí kabině si Jonest přiložil mikrofon k ústům.

"Tady kapitán letadla OGT Jonest," hlásil se klidným hlasem, "Zahrádka všechno v pořádku, letoun na své trase pod plnou kontrolou. Majore Druggsi, jsme OK, můžete letět domů, vaši ochranu již nebudeme potřebovat."

"Tady Zahrádka," potvrdil příjem uvolněný hlas McNeye, "OGT jsme rádi, že jste v pořádku a vše dobře dopadlo. Jaký je celkový stav na palubě?"

"Všichni na svých místech. Zranění nehlášená žádná, přístroje pracují podle letového plánu."

"Rádi to slyšíme. Majore Druggsi, zůstávejte na pozici," nařizoval studený hlas, který již opět vychladl ze svých nadšených emocí.

Veliké uvolnění zavládlo v celém řídicím středisku, konečně si mohli všichni plně ulevit. Dávali si kávu a někteří se hladově vrhli porce s jídlem, stojící za dveřmi. Teprve nyní se jim uvolnil sevřený žaludek a tak se jim snažili něčím zaplnit.

"Zrušte poplach," neslo se ze všech stran a všichni dosud kolem stojící začali dávat příkazy svým úsekům. Nyní již značně lehce a spokojeně.

"OGT, zde Zahrádka," ozval se McNey v rádiu. "Točte na jedna sedm sedm. Přistanete na letišti Markan. Opakuji, točte okamžitě na přímý směr na Markan. Přistanete dle pokynů z věže, držte se jejich pokynů. Hlídková skupina vás doprovodí na základnu. Po přistání budete převedeni na jiný stroj, který vás tam bude očekávat a vrátíte se na hlavní základnu."

Nařizoval tvrdým, neústupným hlasem pokyn, který slyšeli velice neradi. Estupam se zatvářil jako obvykle zcela lhostejně, Jonest znechuceně.

Ten se chvíli rozmýšlel, pak zamyšleně uchopil mikrofon.

"Zahrádko," pronesl pomalu, "žádám vysvětlení. Během posledních minut jste vedli řeč s členem naší posádky. Moc jsme nerozuměli, o čem je řeč a o co v případě šlo. Co bylo vlastně příčinou takové snahy o naše rakety?"

"Byl to oříšek," ozval se McNey, "museli jsme na poslední chvíli vypátrat nejen to, který člen posádky je pachatelem, ale také, o co mu vlastně jde. Byl to oříšek, protože jsme neměli nejmenšího ponětí, jakým směrem se pachatelovy myšlenky ubíraly. Dlouho to vypadalo beznadějně, když na nás pořádně usmálo štěstí... a nutno říci, že v pravou chvíli.

Jeho manželka, naštěstí všímavá žena, našla podivné materiály mezi jeho věcmi a obrátila se na nás. Další už jsme skládali s našimi údaji v počítačích.

Sterbackovi předci pocházejí jednak z Maďarska, jednak z Československa. A tam, jak jistě víte, provedli tam Rusové nedávno okupaci. Nejdříve jsme to s tím nespojovali, ale pak jsme si všimli, že jeho motiv navazuje na Ruskou invazi do Maďarska v padesátém šestém.

Jeho matka pocházela z velké maďarské rodiny v Budapešti. Když Rusové je okupovali, lid povstal a došlo k ozbrojeným potyčkám, které přerostly v krutou řež v ulicích Budapešti. Při jedné akci zahynul při bojích o město jeho první dědeček. Byl zastřelen ruskou střelou. Zásah z těžkého kulometu tanku jej téměř roztrhal na kusy. Babička nával žalu nevydržela a zemřela čtyři měsíce po něm.

Při té druhé okupaci, které proběhla před měsícem a půl, došlo k dalšímu neštěstí. Jeho druhý dědeček sledoval, na chodníku podél cesty, potyčku ruských vojáků s několika mládežnickými demonstranty a byl při incidentu zastřelen jakousi náhodnou střelou vypálenou některým z ruských vojáků. Bylo mu již přes osmdesát let. Druhá babička se z toho pomátla a musela být odvezena do ústavu. Dnes údajně není schopna komunikovat s ostatním světem a nevnímá dění kolem sebe. Tak vlastně přišel při obou Sovětských okupacích o své předky."

Dokončil vysvětlení McNey, které je dovedlo ke Sterbackovi. Bylo to téma, o kterém se společně před několika chvílemi bavili.

"Tak proto pořád neustále opakoval," zvolal udiveně Jonest, "že jsme nezasáhli!"

"Nemohli jsme," vysvětloval McNey, "bylo to se sověty dopředu dojednaný. Nechali jsme je, aby neztratili Československo, my jsme zase na oplátku měli volné ruce v Africe a na Středním východě. Bylo to vzájemně výhodný."

Jonestova tvář se zachmuřila, Estupam zakroutil nedůvěřivě hlavou. Také zbytek posádky, který se rozcházel na svá stanoviště a celý rozhovor v rádiu slyšel, zůstal zkoprněle stát.

"Takže vás opravdu osudy těch lidí nezajímají," vyhekl udiveně Jonest. Jeho slova zněla velice nechápavým a nedůvěřivým tónem. "Tak on měl nakonec pravdu," pronesl našťavaným hlasem, "dvě mocnosti se domluvili, rozdělily si oblasti vlivu a trpící lidé jsou nám lhostejní. Celé národy jsme nechali napospas lidem, kteří se chovají jak zvířata. Generále, neříkáme do světa, že jsme slušná a spravedlivá demokracie, že pomáháme slabším a utiskovaným?"

"Bylo to vše bylo dobro obou států," pronesl chlácholivě McNey, "vzájemně jsme si vyšli vstříc. Jen jsme vytěžili ze situace, která se nám naskytla. Nebýt této možnosti, akce v Africe bychom nikdy nemohli uskutečnit. Díky ní jsme mohli zajistit klidnější dopravu ropy ze Saudské Arábie. Ani nevíte, jak se její dovoz během tamních nepokojů zkomplikoval. Takhle bylo všechno celkem jednoduše a elegantně vyřešeno. Rychle a bez velkých problémů. Mohli jsme přistoupit k bezpečné akci a nemuseli se obávat reakce ze strany Rusů."

"Nemluvili jsme snad o lidech, generále?" upozornil ho jízlivě Jonest. "Kde zůstali lidé, ptám se. Lidský faktor vám z těch velmocenských obchodů nějak vypadl. Tohle je taky Amerika? Jak jste mu říkal, jeho otec za nás bojoval ve válce. Nějak jsme se mu zapomněli odvděčit. Nebo jsme ho za to hodili přes palubu?"

Z úst Jonesta vycházely stále nechápavější otázky. Estupam stále jen mlčky seděl a výrazně přikyvoval hlavou.

"Majore," pronesl káravě generál, "kdybychom se měli odvděčit každému, kdo s námi bojoval ve válce, nezbylo by místo na náš život. Na náš americký život."

"Ale například Sterback přišel po těch našich vstřícných krocích o všechny své prarodiče. Není to fér, generále, nakonec budu muset přiznat, že měl plnou pravdu."

Jejich rozhovor se rozléhal po palubě a posádka pozorně naslouchala. Sterback seděl ve svém boxu a prováděl obvyklou kontrolu. Jeho mysl byla zcela pryč, vůbec své okolí nevnímal. Slova pronášená v palubním rozhlase neslyšel. V hlavě mu hučelo, ruce se mu třáslly.

Náhle se za ním objevili McTown, Rickyns, Garttonery a Kesney. Když si uvědomil jejich přítomnost, zvědavě na ně pohlédl. Polekal se, co po něm chtějí. Obával se, že se mu chtějí pomstít za chvíle hrůzy, které jim způsobil.

Nějaký čas jen stáli a dívali se na něj a pak Kesney natáhl ruku k pozdravu. Sterback se nechápavě podíval na nabízenou ruku, pak na samotného Kesneye. Ten se usmál a rukou zakýval. Zcela nechápavě, pomalu, mu Sterback podal tu svou. Kesney ji rázně a pevně stiskl.

Po něm totéž provedli i McTown a Rickyns. Vše proběhlo stejně a bez jediného slova. Jejich pevné stisky jej trochu povznesly na duchu, už se i mírně usmál.

Stále se však na ně překvapeně díval, nechápal je. Také oni stáli a mlčky mu hleděli do očí a teprve po chvíli mu to došlo. Dojatě pokýval hlavou, oči se mu zamžily a on několikrát zamžikal. Nakonec odpověděl jedno jediné slovo.

"Díky."

Všichni pak společně zasalutovali a čtveřice návštěvníků odcházela na svá místa. Netrvalo dlouho, všichni již seděli za svými stolky a plně se věnovali své práci.

Estupam v pilotní kabině seděl mlčky, dlouho se strnule díval z okna ven. Soustředěně přemýšlel. Pak se jeho ruka natáhla a uchopila odložený mikrofon. Prstem si k sobě přepnul vysílání a přidržel si jej u úst.

Palubou se náhle rozlehl jeho klidný, jasný a důrazný hlas. Estupam, který většinou vždy jen mlčel, mluvil jen výjimečně, se nyní odhodlal říci svůj názor.

"Zahrádko, tady nadporučík Estupam. Hlásím, že já bych ty rakety odpálil."

XXXIV.

Za necelou půlhodinu letadlo zakroužilo nad letištěm na ostrově Markan. Kolem něj pomalu poletovaly čtyři stroje pohotovosti, které jej po celou dobu doprovázely. Bez dalších obtíží a přednostně byly navedeni na ranvej číslo tři a bezpečně přistáli. Všechny lety byly po dobu přistání pozastaveny či odkloněny jinam.

Pomalou rolovalo na speciální stojánku, kde již na něj čekalo několik osobních automobilů a čtyři vojenské, nákladní, plné ozbrojených vojáků.

Když se obrovité letadlo zastavilo a výkonné motory utichly, najela auta až těsně k němu. Z nákladních aut začali okamžitě vyskakovat vojáci a vytvořili kolem letounu nepropustný uzavřený kruh.

Z osobních aut vystoupili tajemní muži, kteří pomalu docházeli k žebříku, který ke dnu letadla přistavilo jen několik členů pozemního personálu. Zaujali pevné postoje a bez jediného pohybu čekali, až začne posádka letadla vystupovat.

Nečekali dlouho. Za chvíli se objevily první nohy a McTown jako první seskočil na zem. Nejbližší dva muži jej několika jasnými pohyby vyzvali, aby se posadil do jednoho s připravených automobilů.

Ani nebyl překvapen, když na místo usedal. Za ním vystupovali další, kteří byli také umísťováni do dalších vozů. K němu ještě posadili Kesneye, na přední sedačku a vedle nich si přisedli dva z mužů, kteří je očekávali a auto hbitě vyjelo. Za nimi další vozy se zbytky posádky.

Sterbacka naložili zcela odděleně od ostatních, zcela samotného, do auta s černými okny, které jej ihned odváželo pryč. Ostatní byli převezeni na místní oddělení FBI a prošli mnoha opakovanými výslechy. Zpět na základnu v Americe se vraceli až po několika dnech, kde výslechy pokračovaly.

Když výslechy skončily a postupně se vraceli do normálního života, ale všechno se změnilo. Posádka byla rozdělena a již nikdy neletěla pohromadě ve stejném složení. Po dlouhém prověřování po mnoho měsíců se konečně mohli vrátit ke svým jednotlivým profesím, ale až na Kesneye to byla vesměs civilní služba.

Kde skončil poručík Sterback, to už se nikdo z nich nedozvěděl.